„Acest roman confirmă că seria *Silozul* este o capodoperă modernă.“

Sunday Express

HUGH HOWEY

SILOZUL. GENERAȚIILE

Al treilea volum din seria Silozul

NAUTILUS

NAUTILUS

SCIENCE FICTION

HUGH HOWEY, scriitor american, s-a născut în 1975. În 2010, i-a apărut primul volum de proză, care a trecut însă neobservat. Consacrarea a venit un an mai târziu, în 2011, când a publicat pe cont propriu *Wool* (*Silozul,* Nemira, 2014, 2018) pe Amazon com's Kindle Direct Publishing. 20th Century Fox a achiziționat drepturile de ecranizare. Cartea s-a bucurat de un succes uriaș în Statele Unite, ceea ce l-a determinat pe autor să scrie alte volume cu povești din același univers. Cartea a doua, *Silozul. Începuturile,* a apărut doi ani mai târziu. Această serie, împreună cu *The Bern Saga,* confirmă talentul și iscusința tânărului scriitor care, înainte de a deveni un profesionist al literaturii, a fost, printre altele, librar și căpitan de iaht.

HUGH HOWEY

SILOZUL. GENERAȚIILE

Traducere din limba engleză
ANA-VERONICA MIRCEA

NEMIRA

Coperta: Cristian FLORESCU, Ana NICOLAU
Ilustrația copertei: Tudor POPA

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României
HOWEY, HUGH
Silozul. Generațiile / Hugh Howey; trad.: Ana-Veronica Mircea;
București: Nemira Publishing House, 2018
ISBN 978-606-43-0187-1

I. Mircea, Ana-Veronica (trad.)

821.111

Hugh Howey
DUST .
Copyright © 2013 by Hugh Howey

© Nemira, 2018

Redactor: Cristina NAN
Tehnoredactor: Alexandru CSUKOR
Lector: Oana IONAȘCU

Tiparul executat de GANESHA PUBLISHING HOUSE

Orice reproducere, totală sau parțială, a acestei lucrări,
fără acordul scris al editorului, este strict interzisă
și se pedepsește conform Legii dreptului de autor.

ISBN 978-606-43-0187-1

Pentru supraviețuitori

PROLOG

– E cineva acolo?

– Alo? Da. Eu sunt.

– Ah! Lukas. Nu spuneai nimic. O clipă am crezut că... eşti altcineva.

– Nu, sunt eu. Îmi reglam căştile. A fost o dimineaţă încărcată.

– Da?

– Da. Chestii plictisitoare. Întruniri ale comitetului. Momentan am rămas cam puţini aici, sus. După o mulţime de redistribuiri.

– Dar lucrurile s-au liniştit? Nicio revoltă de raportat?

– Nu, nu. Lucrurile revin în normal. Dimineaţa, oamenii se trezesc şi se duc la lucru. Noaptea se prăbuşesc în pat, epuizaţi. Săptămâna asta am avut o loterie de proporţii, care-a făcut o mulţime de oameni fericiţi.

– Asta-i bine. Foarte bine. Cum merge lucrul la severul şase?

– Bine, mulţumesc. Toate parolele tale funcţionează. Deocamdată sunt acelaşi gen de informaţii. Nu sunt sigur că pricep ce importanţă au.

– Continuă căutările. Totul e important. Dacă se află acolo, trebuie să existe un motiv.

– Aşa ziceai şi despre articolele din cărţi. Dar multe dintre ele mi se par aiureli! Mă fac să mă întreb dacă e real ceva din toate astea.

– De ce? Ce citeşti?

– Am ajuns la volumul C. În dimineața asta am citit despre o... ciupercă. Stai o clipă! Stai s-o găsesc! Iat-o! Cordyceps.

– Asta-i o ciupercă? N-am auzit niciodată de ea.

– Scrie că acționează cumva asupra creierului de furnică, îl reprogramează ca pe o mașină, o face să se urce în vârful unei plante înainte de a muri...

– O mașinărie invizibilă care reprogramează creiere? Sunt cât se poate de sigur că articolul ăla n-a fost pus acolo la nimereală.

– Da? Și ce vrea să însemne?

– Înseamnă... Înseamnă că nu suntem liberi. Niciunul dintre noi nu este.

– Ce încurajator! Înțeleg de ce mă pune să răspund la telefon în locul ei.

– Vorbești de primarul vostru? De-asta...? N-a mai răspuns ea însăși de ceva vreme.

– Nu de-asta. E plecată. Lucrează la ceva.

– La ce?

– Aș prefera să nu-ți spun. Nu cred că o să-ți facă plăcere.

– De ce crezi asta?

– Pentru că mie nu-mi face plăcere. Am încercat să o conving să renunțe. Dar uneori e cam... încăpățânată.

– Dacă o să creeze probleme, ar trebui să știu. Sunt aici ca să vă ajut. Pot distrage atenția celorlalți...

– Problema e că... ea n-are încredere în tine. Nici măcar nu crede că ești întotdeauna aceeași persoană.

– Sunt. Sunt eu. Mașinile îmi deformează vocea.

– Eu îți spun doar ce crede ea.

– Mi-aș dori să-și schimbe părerea. Eu chiar vreau să vă ajut.

– Te cred. Și-aș zice că acum cel mai bun lucru pe care-l poți face e să ne ții pumnii.

– De ce spui asta?

– Fiindcă am senzația că n-o să iasă nimic bun de-aici.

Partea întâi

TUNELUL

1

• Silozul 18 •

În sălile de la Mecanic, praful cădea în ploaie, stârnit de violența săpăturilor. Cablurile suspendate deasupra capetelor se legănau ușor. Țevile zăngăneau. Dinspre camera generatorului, bubuituri sacadate umpleau aerul, reverberau de pereți și trezeau amintiri dintr-o vreme când mecanismele descentrate se roteau periculos.

În mijlocul vacarmului îngrozitor, Juliette Nichols stătea în picioare, cu fermoarul salopetei desfăcut până în talie și cu mânecile ei legate lejer în jurul șoldurilor. Sudoarea și praful îi mânjeau tricoul ca niște pete de noroi. Se sprijinea cu toată greutatea de excavator și brațele vânoase îi tremurau în timp ce puternicul piston metalic al utilajului izbea în mod repetat zidul Silozului 18.

Își simțea dinții vibrând. I se cutremurau toate oasele și toate încheieturile, iar rănile vechi îi trezeau amintiri dureroase. Din lateral, minerii care manevrau de obicei picamărul o priveau cu un aer nefericit. Juliette își luă ochii de la betonul pulverizat și îi văzu stând cu brațele încrucișate pe piepturile largi, cu fălcile încleștate și încruntați, probabil furioși fiindcă își însușise utilajul lor. Sau poate fiindcă încălca un tabu săpând acolo unde săpatul era interzis.

Juliette înghiți nisipul și creta care îi intraseră în gură și se concentră asupra zidului în curs de fărâmițare. Mai exista o posibilitate, una pe care nu putea să n-o ia în considerare. Din cauza ei muriseră

mecanici buni și mineri la fel de buni. Când refuzase să curețe, izbucniseră lupte brutale. Câți dintre cei care o priveau săpând pierduseră un om drag, un foarte bun prieten, pe cineva din familie? Câți o învinuiau pentru asta? Nu putea fi ea însăși singura.

Piconul se izbi de ceva și se auzi zăngănit de metal lovind un alt metal. Juliette îi devie fălcile perforatoare în lateral, pe măsură ce, din carnea albă a betonului, apăreau oasele de oțel care îl armau. Scobise deja un adevărat crater în zidul exterior al silozului. Un prim șir de bare de oțel zimțate îi atârnau deasupra capului, cu capetele moi ca lumânările topite acolo unde le tăiase cu flacără oxiacetilenică. Urmaseră încă șaizeci de centimetri de beton și alt șir de bare de oțel; zidurile silozului erau mai groase decât își imaginase. Cu brațele amorțite și nervii tociți, lăsă utilajul să-și urmeze traiectoria, cu pistonul în formă de pană mușcând din piatra dintre bare. Dacă n-ar fi văzut planul cu ochii ei – dacă n-ar fi știut că acolo, afară, existau și alte silozuri –, ar fi renunțat deja. Avea senzația că rontăie din însăși scoarța pământului. Brațele îi vibrau atât de tare, încât imaginea propriilor degete îi era neclară. Ținta atacului ei era zidul silozului; îl izbea cu gândul de a-l străpunge, de a-și croi drum afară.

Minerii se foiau stânjeniți. Juliette își luă ochii de la ei, ca să privească din nou ținta eforturilor sale, când răsună o nouă izbitură în metal. Se concentră asupra spărturii din piatră albă dintre bare. Aplecându-se, apăsă pedala de accelerație și excavatorul se urni, înaintând cu doi, trei centimetri pe șenilele ruginite. Ar fi trebuit să facă o pauză cu ceva timp în urmă. Praful de calcar pe care îl inhalase o sufoca; era moartă de sete; brațele ei aveau nevoie de odihnă; molozul adunat în jurul excavatorului o murdărea. Îndepărtă cu piciorul câteva bucăți mai mari și săpă mai departe.

Se temea că, dacă se mai oprește o singură dată, n-o să-i mai poată convinge pe ceilalți s-o lase să continue. Primar sau nu – șefă de schimb sau nu – oameni pe care-i crezuse neînfricați plecaseră deja nemulțumiți din sala generatorului. Păreau îngroziți la gândul că ar fi putut perfora un perete etanș, lăsând să pătrundă înăuntru aer contaminat, ucigător. Știau că fusese afară și Juliette

vedea că o privesc ca pe o stafie. Mulți se țineau la distanță, de parcă ar fi avut vreo boală.

Încleștându-și dinții ce-i scrâșneau din cauza prafului gros, cu gust rău, apăsă din nou accelerația. Șenilele excavatorului se rotiră, înaintând cu alți doi sau trei centimetri. Doi sau trei centimetri. Juliette înjură utilajul și durerea din încheieturile mâinilor sale. Afurisită să fie lupta, afurisiți să fie prietenii ei morți! Afurisit fie gândul la Solo și la copiii rămași singuri, la o eternitate de piatră distanță! Și afurisită fie aiureala asta cu primarul și oamenii care se uitau la ea de parcă ar fi ajuns să conducă deodată toate schimburile de pe toate nivelurile, de parcă ar fi știut ce face, de parcă ar fi fost obligați să i se supună, deși se temeau de ea...

Excavatorul se clătină, înaintând ceva mai mult de doi-trei centimetri, și piconul urlă, slobozind un vaiet pătrunzător. O mână îi alunecă și turația mașinii crescu, gata parcă să explodeze. Minerii tresăriră violent, sărind ca puricii, și mai mulți alergară spre ea, cu umbrele contopindu-li-se. Juliette apăsă pe butonul roșu de oprire, aproape invizibil sub praful alb. Excavatorul se zgâlțâi din toate încheieturile, încetându-și treptat mișcarea periculos de năvalnică.

– L-ai străpuns! L-ai străpuns!

Raph o trase înapoi, înconjurându-i brațele amorțite cu ale lui, palide și vânjoase după ani de minerit. Ceilalți îi strigară că terminase. Reușise. Excavatorul scosese un zgomot straniu, ca și cum i s-ar fi rupt un ax de legătură; se auzise acel vaiet amenințător, de motor puternic funcționând în gol, fără nimic care să-i opună rezistență.

Juliete își luă mâinile de pe comenzi și se prăbuși în îmbrățișarea lui Raph. Dar disperarea îi reveni odată cu gândul la prietenii ei la care nu putea ajunge și pe care-i știa îngropați de vii în silozul devenit mormânt.

– L-ai străpuns! Întoarce-te!

O mână care mirosea a unsoare și a sudoare îi acoperi gura, ferind-o de aerul de dincolo. Juliette nu putea să respire. După risipirea norului de praf, în față în apăru un petic negru de spațiu gol.

Acolo, între două bare de fier, se afla un vid întunecat. Zărit printre gratiile închisorii, îi înconjura, de la Mecanic până în Vârf.

Reușise. Ajunsese *dincolo* de zid. Și acum întrezărea un alt *exterior*, unul diferit.

– Aparatul de tăiere! murmură ea, îndepărtându-și de pe buze palma bătătorită a lui Raph și cutezând să ia o gură de aer. Cel cu flacără oxiacetilenică. Și o lanternă!

2

• Silozul 18 •

– Blestemăţia asta e ruginită ca naiba!

– Seamănă cu nişte circuite hidraulice.

– Pesemne vechi de-o mie de ani.

Petrolistul Fitz şuieră ultimele cuvinte prin golurile lăsate de dinţii pierduţi. Minerii şi mecanicii care se ţinuseră la distanţă în timp ce ea săpa se îngrămădiră în spatele lui Juliette când îşi îndreptă lanterna spre întunericul de dincolo de vălul din piatră spulberată, care nu se dădea dus. La fel de alb ca praful care plutea în aer, Raph stătea alături de ea, înghesuindu-se amândoi în craterul conic, sfredelit în betonul de aproape doi metri grosime. Albinosul făcuse ochii mari, avea obrajii translucizi, umflaţi şi îi pierise sângele din buzele ţuguiate.

– Poţi să respiri, Raph, îi spuse Juliette. Nu e decât o altă încăpere.

Minerul palid expiră aerul din plămâni cu un oftat de uşurare şi le ceru celor din spatele lor să nu-i mai împingă. Juliette îi întinse lui Fitz lanterna şi se îndepărtă de gaura pe care-o făcuse. Îşi croi drum printre oamenii care se îngrămădeau. Pulsul i se acceleră când întrezări sclipirile unei maşinării aflate de cealaltă parte a zidului. Murmurele celorlalţi îi confirmară repede că vederea n-o înşela: montanţi, bolţuri, furtun, o placă de oţel cu resturi de vopsea scorojită şi dâre de rugină – flancul unui colos mecanic,

întinzându-se, în sus și în lateral, cel puțin atât de departe cât putea răzbate firavul fascicul luminos al lanternei.

Cineva îi puse în mână o cană de tablă plină cu apă. Juliette bău cu lăcomie. Era extenuată, dar mintea îi era ageră. Abia aștepta să ajungă la un radio și să-i spună lui Solo. Abia aștepta să-i povestească lui Lukas. Descoperise îngropat un strop de speranță.

– Și acum? întrebă Dawson.

Noul șef al schimbului trei, bărbatul care îi dăduse apa, o studie cu mare atenție. Se apropia de patruzeci de ani, dar nopțile lucrate îl împovăraseră cu mai mulți. Avea mâini mari, noduroase din pricină că-și frânsese adesea degetele sau își zdrobise încheieturile fie muncind, fie bătându-se. Juliette îi înapoie cana. Dawson aruncă o privire înăuntru, apoi sorbi ultima înghițitură.

– Acum facem o gaură mai mare, răspunse ea. Intrăm acolo și vedem dacă obiectul poate fi recuperat.

Cu coada ochiului, zări o mișcare deasupra generatorului principal, aflat în funcțiune. Aruncă o privire într-acolo și o văzu pe Shirly uitându-se încruntată la ea. Shirly se întoarse cu spatele.

Juliette îl strânse pe Dawson de braț.

– O să dureze o veșnicie să lărgim gaura asta, spuse ea. Mai bine facem mai multe găuri mai mici pe care să le putem conecta. Trebuie să dărâmăm câte o porțiune mare o dată. Adu și celălalt excavator. Și adună toți oamenii cu târnăcoape, dar faceți cât mai puțin praf cu putință!

Șeful schimbului trei dădu din cap și bătu cu degetele în cana goală.

– Fără explozibili? o întrebă.

– Fără. Indiferent ce s-ar afla dincolo, nu vreau să-l stricăm.

El dădu din cap și Juliette îl lăsă să se ocupe de excavație. Ea se îndreptă spre generator. Și Shirly avea salopeta lăsată-n jos până în talie, cu mânecile legate. Pe tricoul ei ud se contura însemnul muncii grele, un triunghi întunecat, cu vârful în jos. Cu câte o cârpă în fiecare mână, ștergea suprafața superioară a generatorului atât grăsimea veche, cât și noul strat de praf așternut în timpul săpăturilor din ziua aceea.

Juliette își dezlegă mânecile și-și strecură brațele în ele, acoperindu-și cicatricele. Se cățără pe una dintre lateralele generatorului, știind foarte bine de ce anume se poate agăța, ce părți erau fierbinți și ce părți abia călduțe.

– Ai nevoie de ajutor? întrebă, odată ajunsă în vârf, savurând căldura și zăngănitul generatorului care-i pătrundea în mușchii obosiți.

Shirly își șterse fața cu tivul tricoului. Clătină din cap.

– Mă descurc foarte bine.

– Îmi pare rău c-am umplut locul de moloz.

Juliette ridicase vocea, ca să acopere bâzâitul celor două pistoane aflate în mișcare. Nu erau departe vremurile când, stând deasupra generatorului cu componente al naibii de dezechilibrate, dinții îi clănțăneau atât de tare, încât ar fi putut să rămână fără ei.

Shirly se întoarse și azvârli pe jos cârpele albe, murdare de noroi. Umbra ei, Kali, le băgă într-o găleată cu apă soioasă. Era bizar s-o vezi pe noua șefă a Departamentului Mecanic trudind la ceva atât de banal cum era curățarea generatorului. Juliette încercă să și-l imagineze pe Knox făcând același lucru. Pe urmă o izbi pentru a suta oară faptul că ea însăși ajunsese *primar* și iată că-și petrecea timpul spărgând ziduri și tăind armături. Kali îi înapoie cele două cârpe și Shirly le prinse între palme, împroșcând clăbuc. Tăcerea în care vechea ei prietenă își reluă munca era mult prea grăitoare. Juliette se uită la echipa de săpători adunați de ea, care curățau molozul și se străduiau să lărgească gaura. Pe Shirly n-o încântase împuținarea oamenilor săi, și cu atât mai puțin distrugerea etanșeității silozului, care era tabu. Solicitarea de a-i pune la dispoziție din muncitorii ei venise când numărul lor era deja împuținat de revolta violentă. Și nu conta dacă Shirly o învinovățea sau nu pentru moartea soțului ei. Juliette se considera oricum vinovată, așa că relația dintre ele era una încordată.

Nu după mult timp, săpăturile fură reluate. Juliette îl zări pe Bobby la comenzile excavatorului, cu mușchii imenși ai brațelor sale pierzându-și contururile în timp ce mânuia ciocanul pneumatic. Descoperirea unei mașinării stranii – a unui artefact îngropat dincolo de ziduri – înflăcărase mulțimea șovăitoare.

Frica și îndoiala se preschimbaseră în hotărâre. Un hamal sosi cu mâncare și Juliette îl urmări din priviri pe tânărul cu brațele și picioarele dezgolite, care studia cu atenție activitatea din jur. Hamalul își lăsă jos povara de fructe și mâncare caldă și plecă să-și răspândească bârfele.

Juliette ședea pe generatorul în funcțiune, încercând să-și alunge dubiile. Își spuse că făceau ce trebuia. Văzuse cu ochii ei cât de mare e lumea, stătuse pe o culme și trecuse în revistă terenul. Tot ce avea de făcut era să le arate celorlalți ce se afla acolo. Și atunci ei aveau să se simtă atrași de munca aceea, în loc să se teamă de ea.

3

• Silozul 18 •

O gaură se lărgise destul ca să poți trece prin ea și Juliette făcu onorurile. Cu o lanternă în mână, se târî peste un morman de moloz și printre câteva bare de fier ca niște degete îndoite. În afara sălii generatorului, aerul era rece, ca în minele adânci. Praful ridicat de săpături îi gâdila gâtul și nările, iar Juliette tuși în pumn. Sări pe solul de dincolo de gaură.

– Atenție! le strigă celor din spatele ei. Terenul e accidentat.

O parte dintre denivelări fuseseră cauzate de bucățile de beton prăbușite în interior – celelalte erau mai vechi. Solul arăta de parcă ar fi fost greblat ghearele unui uriaș.

Îndreptă lanterna spre tavanul întunecos și privi flancul colosalei mașini din față. Pe lângă ea, generatorul principal părea pitic. Ca și pompele de ulei. Nimeni nu se putea gândi vreodată să construiască un colos de asemenea proporții și cu atât mai puțin să-l repare. Simți un gol în stomac. Speranțele ei de repunere în funcțiune a mașinii îngropate se micșorară.

Raph i se alătură în frig și întuneric, urmat de zgomot de moloz împrăștiat. Albinismul lui era o anomalie manifestată odată la câteva generații. Avea sprâncene și gene diafane, aproape invizibile. Pielea îi era palidă, de culoarea laptelui de porc. Dar, când se afla în mină, penumbra care-i întuneca pe alții, făcându-i să pară mânjiți cu funingine, îi împrumuta o culoare sănătoasă.

Juliette înțelegea de ce, copil fiind, plecase de la ferme ca să muncească în beznă.

Raph își plimbă lanterna pe suprafața mașinii cu un fluierat. O clipă mai târziu, sunetul reverberă, tril de pasăre batjocoritoare din beznă.

– E lucrarea zeilor! se minună el, cu voce tare.

Juliette nu-i răspunse. Nu-i luase niciodată drept unul care ascultă balivernele preoților. Dar nu se îndoia că obiectul inspira venerație. Văzuse cărțile lui Solo și bănuia că aceiași oameni din vechime care construiseră mașinăria aia înălțaseră și turnurile în ruină, dar odinioară impozante, de dincolo de dealuri. Faptul că ei înșiși construiseră silozul o făcea să se simtă neînsemnată. Întinse mâna și-și plimbă degetele de-a lungul metalului care nu mai fusese nici atins, nici privit de secole, și se minună de ce fuseseră în stare anticii. Poate că, la urma urmelor, preoții nu erau chiar atât de departe de adevăr...

– Da, a zeilor, cum să nu! bodogăni Dawson, trecând zgomotos lângă ei. Ce facem cu asta?

– Așa e, Jules, șopti Raph, cu respect față de întunericul adânc și față de oamenii din trecut. Cum putem scoate chestia asta de-aici?

– N-o scoatem, le spuse Juliette. Chestia asta e menită să-și sape singură drumul afară.

– Te gândești că o putem pune în funcțiune? spuse Dawson.

Muncitorii din sala generatorului dădură năvală prin gaură, împiedicând pătrunderea luminii. Juliette își îndreptă lanterna către golul îngust dintre peretele exterior al silozului și mașina înaltă, căutând un loc prin care s-o ocolească. Pătrunse în întunericul din lateralul ei, apoi se grăbi să înainteze pe terenul în pantă lină.

– O s-o punem în funcțiune, îl asigură pe Dawson. Nu trebuie decât să ne dăm seama cum trebuie să lucreze.

– Fii atentă! o avertiză Raph, când o piatră dislocată de cizmele ei se rostogoli către el.

Juliette ajunsese deja mai sus de capetelor celorlalți. Văzu că încăperea nu are nici colțuri, nici perete în partea opusă. Era rotundă, iar podeaua ei urca în jurul mașinii.

– E un cerc imens, strigă ea, cu vocea reverberându-i între piatră și metal. Cred că încă n-am văzut tot.

– Aici e o ușă, o anunță Dawson.

Juliette se lăsă să alunece în josul pantei, alăturându-se celor doi bărbați. Unul dintre oamenii care priveau din sala generatorului aprinse o lanternă. Fasciculul se uni cu al lanternei ei, dezvăluind o ușă cu buloane în loc de balamale. Dawson se luptă cu mânerul. Gemu de efort, dar apoi metalul scrâșni, lăsându-se cu greu învins de forța mușchilor.

Odată ce trecură de ușă, interiorul mașinii li se căscă larg în față. Nimic n-o pregătise pe Juliette pentru așa ceva. Își aduse aminte de desenele pe care le văzuse în adăpostul subteran al lui Solo și înțelese că utilajele pentru săpături fuseseră desenate la scară. Micii viermi care ieșeau în afara nivelurilor de jos ale departamentului Mecanic erau cât un etaj de înalți și lungi cât două. Erau cilindri masivi de oțel, iar acesta se lăfăia într-o grotă rotundă, de parcă s-ar fi îngropat singur. Juliette le ceru oamenilor ei să se miște cu prudență. I se alăturară o duzină de muncitori ale căror voci se contopeau și reverberau în măruntaiele labirintice ale mașinăriei. Curiozitatea și uimirea spulberase orice tabu și cu toții uitaseră de săpături.

– Chestia asta e pentru îndepărtarea sfărâmăturilor, spuse cineva.

Fasciculele luminoase măturară tobogane metalice alcătuite din plăci îmbinate. Sub ele se aflau roți și angrenaje, iar în partea opusă se găseau alte plăci, suprapuse ca solzii unui șarpe. Juliette înțelese imediat cum se mișca întregul tobogan – capetele plăcilor pivotau și apoi reveneau la poziția inițială. Pietrele și sfărâmăturile ajungeau în vârf, de unde erau împinse mai departe. Parapete joase, de vreo doi centimetri și jumătate grosime, le împiedicau să cadă în lateral. Piatra măcinată de utilaj era astfel transportată în spatele mașinăriei, de unde era cărată cu roaba.

– E ruginit ca naiba, murmură cineva.

– Nu atât de rău cum ar fi fost normal, spuse Juliette.

Mașinăria se afla acolo de cel puțin câteva sute de ani. Se așteptase să găsească un morman de rugină, dar, pe alocuri, oțelul strălucea.

– Cred că încăperea a fost închisă ermetic, spuse în continuare, amintindu-şi de valul de aer care-i mângâiase gâtul şi de praful absorbit în clipa când străpunsese zidul.

– E în întregime hidraulică, comentă Bobby.

Vocea îi trăda dezamăgirea, de parcă ar fi aflat că şi zeii se spălau la fund tot cu apă. Juliette era mai încrezătoare. Pentru ea, era ceva ce putea fi reparat, câtă vreme sursa de alimentare rămăsese intactă. Puteau să repună utilajul în funcţiune. Era conceput simplu, ca şi cum zeii ar fi ştiut că urma să fie descoperită de oameni mai puţin sofisticaţi, mai puţin calificaţi. Avea şenile identice cu ale excavatorului, dar se întindeau pe toată lungimea maşinăriei de mare putere, cu axele acoperite de un strat de unsoare. Lateralele şi plafonul erau şi ele prevăzute cu şenile ca să se poată deplasa pe pământ. Însă Juliette nu-şi dădea seama cum începea să sape. Dincolo de toboganele mobile şi de toate celelalte unelte menite să împingă piatra sfărâmată şi reziduurile în spatele utilajului, dădură de un perete din oţel care se înălţa deasupra grinzilor metalice şi pasarelelor, pierzându-se în beznă.

– N-are niciun sens, zise Rich, întinzând mâna spre perete. Uitaţi-vă la roţile alea! În ce direcţie se mişcă?

– Alea nu sunt roţi, răspunse Juliette, îndreptând lanterna într-acolo. Toată partea din faţă se roteşte. Uite-aici pivotul, le zise arătându-le un ax central, gros cât doi oameni la un loc. Discurile ies prin partea opusă şi taie.

Bobby răsuflă zgomotos, a neîncredere.

– Printr-un strat compact de piatră?

Juliette încercă să rotească unul dintre discuri. Abia dacă îl clinti. Era nevoie de un butoi plin cu unsoare ca să-l poată pune în mişcare.

– Cred că are dreptate, spuse Raph.

Săltase capacul unei cutii de dimensiunile unui pat dublu, luminându-i interiorul cu lanterna.

– Asta e o cutie de viteze. Pare să facă parte dintr-un mecanism de transmisie.

Juliette i se alătură. Pinioane elicoidale, cu circumferinţa cât talia unui om, zăceau înţepenite în unsoarea uscată. Zimţii

corespundeau celor care roteau peretele. Mecanismul de transmisie era la fel de mare și de rezistent ca al generatorului principal. Ba chiar mai mare.

– Veşti proaste, spuse Bobby. Uitaţi-vă unde duce axul ăsta.

Trei fascicule luminoase se contopiră şi urmăriră cardanul până în locul unde se termina, într-un spaţiu gol. Acea cavitate din interiorul utilajului uriaş, spaţiul pustiu în care se aflau, era locul în care ar fi trebuit să se afle inima colosului mecanic.

– Chestia asta nu pleacă nicăieri, mormăi Raph.

Juliette se întoarse în partea din spate a utilajului. Suporturile masive, concepute pentru susţinerea unei surse de energie, rămăsesere dezgolite. Juliette şi ceilalţi mecanici se învârtiseră în jurul locului unde ar fi trebuit să se afle motorul. Iar acum, când ştia ce să caute, văzu unde se monta. Erau şase puncte de susţinere: şase tije filetate, cu diametrul de douăzeci de centimetri, acoperite şi ele de unsoare veche, întărită. Piuliţa corespunzătoare fiecăruia atârna sub tije, susţinută de un cârlig. Zeii comunicau cu ea. Îi vorbeau. Anticii lăsaseră un mesaj, într-un limbaj al oamenilor familiarizaţi cu maşinile. I se adresau dintr-un trecut îndepărtat, spunând: *Asta se potriveşte aici. Urmează paşii ăştia.*

Fitz, petrolistul, îngenunche lângă Juliette şi o luă de braţ.

– Îmi pare rău pentru prietenii tăi, îi zise, referindu-se la Solo şi la copii, dar ei i se părea că se bucură pentru toţi ceilalţi.

Aruncă o privire spre partea din spate a grotei metalice şi văzu mai mulţi mineri şi mecanici care se uitau încordaţi înăuntru, ezitând să li se alăture. Cu toţii s-ar fi bucurat dacă demersul lor s-ar fi încheiat chiar atunci şi ea ar fi încetat săpăturile. Însă Juliette nu mai simţea doar un imbold; începea să simtă că are un scop. Utilajul nu fusese ascuns de ei. Fusese depozitat în siguranţă. Protejat. Ambalat. Acoperit cu un strat gros de unsoare şi ferit de aer dintr-un motiv necunoscut ei.

– Astupăm gaura? întrebă Dawson.

Până şi mecanicul cărunt părea dornic să pună capăt săpăturilor.

– Asta aşteaptă ceva, răspunse ea.

Scoase una dintre piulițele mari de pe cârligul ei și o așeză în vârful tijei încapsulate în unsoare. Dimensiunile montajului îi erau familiare. Se gândi cum trudise, cu multă vreme în urmă, la centrarea generatorului principal.

– Mașina asta e concepută ca să poată fi deschisă, spuse. Pântecele ei trebuie să fie deschis. Uitați-vă în spate, în locul prin care-am intrat. Se poate deschide pentru eliminarea sfărâmăturilor, dar și pentru a introduce ceva. Motorul nu lipsește nicidecum.

Raph stătea alături, cu lanterna îndreptată spre ea, ca să-i poată vedea fața.

– Știu de ce-au pus asta aici, îi spuse Juliette, când ceilalți plecară să studieze partea din spate a utilajului. Știu de ce-au pus-o lângă sala generatorului.

4

• Silozul 18 •

Shirly şi Kali încă mai curăţau generatorul principal când Juliette ieşi din pântecele săpătorului. Bobby le arăta celorlalţi cum să deschidă partea din spate a utilajului, ce bolţuri să scoată şi cum se distanţează plăcile. Juliette îi pusese să măsoare spaţiul dintre suporturi şi să-l compare cu dimensiunile generatorului de rezervă, ca să verifice ceea ce ea ştia deja. Utilajul pe care-l descoperiseră era funcţional. Un adevărat mesaj din alte vremuri. O descoperire ducea la altele.

Uitându-se la Kali cum stoarce o cârpă plină de noroi înainte de a o scufunda în a doua găleată, cu apă ceva mai puţin murdară, avu o revelaţie: un motor neutilizat de o mie de ani ar fi ruginit complet. N-avea cum să mai funcţioneze dacă nu era folosit, dacă nu exista o echipă de oameni care să-şi dedice vieţile îngrijirii lui. Dintr-o galerie de evacuare încinsă şi acoperită de clăbuc se înălţa abur în vreme ce Shirly curăţa generatorul principal, aflat în funcţiune, şi Juliette înţelese cum munciseră ani de zile pentru pregătirea momentului pe care-l trăiau. Oricât de mult i-ar fi detestat proiectul, vechea ei prietenă – acum şefa departamentului Mecanic – contribuise tot timpul la realizarea lui. Generatorul mai mic, din partea opusă a centralei electrice, era destinat unui alt scop, mai măreţ.

– Dimensiunile se potrivesc, îi spuse Raph, cu o riglă în mână. Crezi c-au folosit maşinăria aia ca s-aducă generatorul aici?

Shirly azvârli jos o cârpă murdară și primi în schimb una curată. Muncitoarea și umbra ei lucrau în ritmul pistoanelor.

– Cred că menirea generatorului de rezervă e să ajute la *scoaterea* săpătorului de aici, îi spuse Juliette lui Raph.

Însă nu pricepea de ce și-ar fi îndepărtat cineva sursa de energie electrică de rezervă, fie și pentru scurt timp. Ar fi riscat o pană generală de curent în întregul siloz. Ar fi fost totuna dacă ar fi găsit motorul distrus, preschimbat într-un morman de rugină, de cealaltă parte a zidului. Era greu de crezut că cineva putea fi de acord cu planul care se înfiripa în mintea ei.

O cârpă zbură prin aer și căzu cu un clipocit în găleata cu apă maronie. Kali nu îi aruncă alta. Se uita țintă către intrarea în sală. Juliette îi urmări privirea și se simți inundată de un val de căldură. Acolo, printre oamenii negri și murdari de la Mecanic, un tânăr îmbrăcat în haine curate, de un argintiu strălucitor, cerea cuiva indicații. Un bărbat arătă cu degetul și Lukas Kyle, șeful IT-ului, iubitul ei, se îndreptă spre Juliette.

– Trimite oameni să pregătească generatorul de rezervă, îi spuse Juliette lui Raph, care se crispă vizibil.

Părea să știe ce înseamnă asta.

– Trebuie să-l conectăm suficient de mult timp ca să vedem ce face săpătorul. Oricum voiam să-i curățăm galeriile de evacuare.

Raph dădu din cap, încleștându-și și apoi descleștându-și fălcile. Juliette îl bătu pe spate și nu îndrăzni să ridice privirea spre Shirly când ieși, cu pași mari, în întâmpinarea lui Lukas.

– Ce cauți aici, jos? îl întrebă.

Vorbiseră cu o zi înainte, dar el nu-i spusese nimic despre vizită. Urmărea s-o încolțească.

Lukas se opri brusc și se încruntă, iar Juliette se simți groaznic fiindcă i se adresase pe un asemenea ton. Nici urmă de o îmbrățișare sau o strângere de mână în semn de bun venit. Era prea entuziasmată de descoperirile de peste zi, prea încordată.

– Aș putea să-ți pun aceeași întrebare, zise el și își roti privirea prin încăpere, până când ajunse la craterul săpat în peretele opus. Tu faci găuri aici, în timp ce șeful IT-ul se ocupă de treburile primarului.

– Atunci, nu s-a schimbat nimic, râse ea, încercând să destindă atmosfera.

Însă Lukas nici măcar nu zâmbi. Juliette îi puse mâna pe braț și îl îndepărtă de generator, scoțându-l pe coridor.

– Îmi pare rău, îi spuse. M-ai luat, pur și simplu, prin surprindere. Ar fi trebuit să-mi spui că vii.

– Și să fi purtat discuția asta prin radio?

Ea oftă.

– Ai dreptate. Și, serios... mă bucur să te văd. Dacă e nevoie să vin sus ca să semnez ceva, o fac cu plăcere. Dacă e nevoie de mine ca să țin un discurs sau ca să sărut un copil, o fac și pe-asta. Dar ți-am spus săptămâna trecută că trebuie să găsesc o cale ca să-mi eliberez prietenii. Și, fiindcă ți-ai folosit dreptul de veto ca să-mi interzici să mă duc înapoi, dincolo de deal...

Lukas făcu ochii mari la auzul ereziei ei. Își roti privirea în jur, ca să se convingă că nu era nimeni prin apropiere.

– Jules, îți faci griji pentru o mână de oameni, când restul silozului e cuprins de neliniște. De aici și până-n Vârf se-aud murmure dezaprobatoare. Sunt ecouri ale ultimei revolte pe care-ai stârnit-o, numai că acum sunt îndreptate împotriva noastră.

Juliette își simți pielea arzând. Mâna îi căzu de pe brațul lui Lukas.

– Nu mi-am dorit să joc un rol în lupta aia. Nici măcar n-am fost *aici* când a avut loc.

– Dar o să fii aici când o să-nceapă asta.

Ochii lui exprimau tristețe, nu furie, și Juliette înțelese că pentru el zilele erau la fel de lungi în Vârf cum erau pentru ea acolo jos, la Mecanic. În ultimele săptămâni petrecuseră mai puțin timp stând de vorbă decât atunci când ea fusese în Silozul 17. Erau mai aproape unul de altul și riscau să se despartă.

– Ce-ai avea nevoie să fac?

– Pentru început, să nu mai sapi. Te rog. Billings a înregistrat o mulțime de plângeri de la vecini care fac speculații despre ce se va petrece. Unii spun că aerul din exterior o să ne contamineze. Un preot din zona de Mijloc ține câte două predici pe săptămână

ca să avertizeze asupra pericolelor, vorbind despre viziunea lui în care praful umple silozul până sus și oamenii mor cu miile...

– Preoții... comentă Juliette, cu dispreț.

– Da, preoții, dar și oameni din Vârf și din Adânc, veniți să-i asculte predicile. Când o să considere că e necesar să țină trei pe săptămână, o s-avem o gloată furioasă.

Juliette își trecu degetele prin părul din care-i căzură pietricele și moloz. Se uită la norul de praf cu un aer vinovat.

– Ce cred oamenii că mi s-a întâmplat în afara silozului? Ce cred despre curățirea pe care n-am făcut-o? Ce spun?

– Unora nu le vine să creadă, răspunse Lukas. Pare un mit. La IT știm că s-a întâmplat, dar unii se întreabă dacă ai fost într-adevăr trimisă la curățat. Se zvonește că n-a fost decât o găselniță electorală.

Juliette înjură în barbă.

– Ai vreo veste despre celelalte silozuri?

– Le tot spun altora de ani întregi că stelele sunt sori ca al nostru. Unele lucruri sunt prea vaste ca să poată fi înțelese. Și nu cred că salvarea prietenilor tăi o să schimbe asta. Ai putea să-l duci în bazar pe prietenul tău, specialistul în stații radio, spunând că vine din alt siloz, și probabil că lumea o să te creadă.

– Walker?

Juliette clătină din cap, dar știa că Lukas are dreptate.

– Nu mă duc după prietenii mei ca să dovedesc ce mi s-a întâmplat mie, Lukas. Nu e vorba de mine. Ei trăiesc acolo cu morții. Cu fantomele.

– Și noi nu trăim tot așa? Nu îngrașă morții noștri pământul în care ne cultivăm hrana? Te implor, Jules! Ca să salvezi tu o mână de oameni, vor muri câteva sute. Poate că le e mai bine acolo unde se află.

Ea respiră adânc și tăcu o clipă, străduindu-se din răsputeri să nu se înfurie.

– Nu le e mai bine, Luke. Bărbatul pe care vreau să-l salvez e pe jumătate nebun după ce-a trăit singur în toți acești ani. Copiii

de acolo au, la rândul lor, copii. Au nevoie de doctorii noștri, de ajutorul nostru. În plus... le-am promis.

Lukas îi adresă o privire tristă. Era zadarnic. Cum să faci pe cineva să-i pese de soarta unor oameni pe care nu i-a cunoscut niciodată? Juliette îi cerea imposibilul și se făcea vinovată în aceeași măsură. Oare chiar îi păsa de oamenii întărâtați de predici de două ori pe săptămână? Sau de străinii pe care fusese aleasă să-i conducă, dar nu-i întâlnise niciodată?

– Eu nu mi-am dorit funcția asta, îi spuse lui Lukas.

Era greu să-și ascundă vinovăția din glas. Nu fusese dorința ei, alții voiseră s-o facă primar. Deși, după cum se părea, nu mai erau la fel de mulți ca la-nceput.

– Nici eu n-am știut pentru ce mă pregătesc când am fost umbră, ripostă Lukas.

Păru gata să mai adauge ceva, dar se opri când un grup de mineri ieși din sala generatorului, iscând un nor de praf cu cizmele lor.

– Voiai să mai spui ceva? întrebă ea.

– Voiam să-ți cer să sapi în secret, dacă trebuie neapărat să sapi. Sau să-i lași pe oamenii ăștia s-o facă și să vii...

Brusc își înghiți ultimele vorbe.

– Dacă voiai să spui „acasă", casa mea e aici. Și chiar nu suntem cu nimic mai buni decât ultimii noștri conducători? Ne mințim oamenii? Conspirăm?

– Mă tem că suntem mai răi, răspunse el. Ei n-au făcut nimic altceva decât să ne țină în viață.

Auzind acestea, Juliette izbucni în râs.

– Pe noi doi? Au hotărât să ne trimită la moarte.

Lukas răsuflă zgomotos.

– Mă refeream la toți ceilalți. S-au străduit să-i țină pe toți ceilalți în viață.

Dar nu reuși să se abțină. Îi scăpă un zâmbet, în timp ce Juliette continuă să râdă.

– Mai lasă-mă câteva zile aici, jos, spuse ea.

Nu i-o cerea, făcea o concesie.

– Lasă-mă să-mi dau seama dacă avem cu ce săpa. Pe urmă o să vin să vă sărut copiii și să vă-ngrop morții – deși nu în ordinea asta, firește.

Umorul ei morbid îl făcu să se încrunte.

– Și o s-o lași mai moale cu ereziile?

Juliette dădu din cap.

– Dac-o să săpăm, o s-o facem fără zgomot.

În sinea ei, se întrebă dacă o mașină ca aceea pe care-o descoperise putea săpa altfel decât cu zgomot asurzitor.

– Oricum mă gândeam că ar fi necesară o perioadă de ușoară reducere a consumului de energie. O vreme, aș vrea să nu utilizăm generatorul principal la putere maximă. Pentru orice eventualitate.

Lukas dădu aprobator din cap și Juliette descoperi ce ușor era să minți și cât de necesare păreau minciunile. Se gândi să-i destăinuie o altă idee de-ale ei, una la care se gândea de mai multe săptămâni, de când era în infirmerie, revenindu-și după arsuri. Era ceva pentru care trebuia să se afle în Vârf, dar își dădea seama că, ținând cont de starea în care se afla el, nu era cazul să-l înfurie mai tare. Așa că nu-i împărtăși decât o parte a planului ei, convinsă că avea să-i facă plăcere.

– Planul meu e să vin sus și să rămân acolo o vreme, după ce aici, jos, totul va începe să meargă ca uns, îi zise, luându-l de mână. Să vin acasă o vreme.

Lukas zâmbi.

– Dar ascultă-mă, adăugă ea, simțind nevoia să-l avertizeze. Am văzut lumea de-afară, Lukas. Am stat trează noaptea, ascultând la stația radio a lui Walk. Afară sunt o mulțime de oameni ca noi, trăind cu spaima-n suflet, izolați de alții, ținuți în ignoranță. Intenționez să fac mai mult decât să-mi salvez prietenii. Sper că știi asta. Vreau să descopăr ce se află dincolo de aceste ziduri.

Lui Lukas i se puse un nod în gât. Zâmbetul îi dispăru de pe buze.

– Ții prea sus, îi spuse, cu voce blândă.

Juliette zâmbi și-și strânse iubitul de mână.

– Zice omul care privește stelele.

5

• Silozul 17 •

– Solo! Domnule Solo!

Vocea slabă a unui copil mic răsună până în cele mai îndepărtate colțuri ale plantației. Ajunse până la peticele de pământ rece, unde luminile nu mai încălzeau și unde nu mai creștea nimic. Acolo, Jimmy Parker stătea singur pe țărâna stearpă, alături de amintirea unui prieten.

Lua în pumni, într-o doară, bulgări de pământ pe care-i strivea, transformându-i în pulbere. Punându-și din greu imaginația la treabă, reușea să simtă, prin salopetă, înțepăturile de ac ale gheruțelor lui. Reușea să-i audă burtica huruind ca o pompă de apă. Pe măsură ce vocea tânără care-l striga se apropia, îi era tot mai greu să-și amintească. Lumina unei lanterne pătrunse prin ultima încâlcitură de plante numită de tineri Sălbăticia.

– Aici erai!

Micuța Elise făcea prea mult zgomot pentru cineva de o vârstă atât de fragedă. Se îndreptă spre el tropăind cu ghetele sale prea mari. Jimmy o privi apropiindu-se și-și aminti cum, cu multă vreme în urmă, își dorise ca Umbră să poată vorbi. Avusese nenumărate vise în care Umbră era un băiat cu blană neagră și voce puternică. Însă acum, Jimmy nu mai visa asta. Acum se simțea recunoscător pentru anii liniștiți petrecuți alături de prietenul lui de demult.

Elise se strecură printre barele gardului și îl apucă de braț. Lumina lanternei aproape că îl orbi când o lipi de pieptul lui, îndreptând-o în sus.

– E timpul să mergem, spuse, trăgându-l de mânecă. E timpul, domnule Solo.

El clipi, ferindu-se de lumina necruțătoare. Știa că are dreptate. Mica Elise, cea mai tânără dintre ei, punea capăt mai multor neînțelegeri decât cele pe care le stârnea. Jimmy strivi în mână încă un bulgăre de pământ, îl sfărâmă și îl împrăștie pe jos, apoi își șterse palma de coapsă. Nu voia să plece, dar știa că nu poate să rămână. Își reaminti că nu era decât temporar. Așa spusese Juliette. Îi zisese că o să se întoarcă acolo, să trăiască alături de toți cei care vor veni. Că, o vreme, nu vor avea nicio loterie. Că vor fi o mulțime de oameni. Că silozul lui o să fie plin din nou.

Se cutremură la gândul prezenței altora, în număr atât de mare. Elise îl trase de braț.

– Să mergem, să mergem! spuse ea.

Și Jimmy înțelese de ce se temea. Nu-l speria plecarea, ziua aceea era încă departe. Nu-l speria nici faptul că urma să locuiască în Adânc, fiindcă apa fusese pompată și locul acela, acum uscat, nu-i mai trezea temeri. Se speria când se gândea la ce s-ar fi putut întoarce. Casa lui devenise tot mai sigură pe măsură ce se golise; când începuse să se umple iar, fusese atacat. O parte din el dorea să rămână tot sigur, să fie în continuare Solo. Odată ce se ridică în picioare, o lăsă pe Elise să-l conducă înapoi, pe palier. Fata îl luă de mâna bătătorită și-l trase după ea cu însuflețire. Afară, își adună lucrurile de pe trepte. Rickson și ceilalți se auzeau mai jos, vocile le reverberau în tăcerea puțului de beton. Pe nivelul acela, una dintre luminile de avarie nu mai funcționa, lăsând un petic negru în mijlocul verdelui palid. Elise își potrivi mai bine pe umăr geanta în care-și ținea albumul și își închise rucsacul. Mâncare și apă, un schimb de haine, baterii, o păpușă decolorată, peria de păr – erau, practic, tot ce avea. Jimmy îi ținu cureaua, ca să-și poată trece brațul pe sub ea, apoi își ridică propriul bagaj. Glasurile celorlalți le ajungeau la urechi din ce în ce mai stinse.

Scara se clătină ușor și răsună sub tălpile lor când începură să coboare, înaintând într-o direcție cât se poate de stranie pentru niște persoane care voiau să ajungă *afară*.

– În cât timp vine Jewel să ne ia? întrebă Elise.

Îl prinse pe Jimmy de mână și-și continuară umăr la umăr drumul pe treptele în spirală.

– Nu prea mult, dădu el răspunsul pe care-l prefera expresiei „habar n-am". Se străduiește. E cale lungă. Știi cât a durat până a scăzut apa și a dispărut?

Elise încuviință din cap.

– Am numărat treptele, spuse.

– Da, le-ai numărat. Ei bine, acum vor fi nevoiți să sape un tunel prin piatră ca s-ajungă la noi. N-o să fie ușor.

– Hannah spune că, atunci când va ajunge Jewel, o vor însoți zeci și zeci de oameni aici.

Jimmy înghiți în sec.

– Sute, o corectă, cu voce răgușită. Ba chiar mii.

Elise îl strânse de mână. Coborâră încă zece trepte, numărându-le amândoi în tăcere. Amândurora le era greu să meargă cu numărătoarea atât de departe.

– Rickson zice că nu vin să ne salveze, că vor silozul nostru.

– Ei bine, Rickson vede răul din oameni, răspunse Jimmy. Exact așa cum vezi tu binele din ei.

Fetița își ridică privirea spre el. Pierduseră amândoi șirul numărătorii. Jimmy se întrebă dacă ea putea să-și imagineze viața alături de mii de oameni. El însuși abia și-o mai amintea.

– Aș vrea să poată vedea și el binele din oameni, așa ca mine.

Jimmy se opri înainte de a ajunge la următorul palier. Elise îl strânse de mână și pe cealaltă și-o încleștă pe geanta care-i aluneca de pe umăr și se opri alături de el. Jimmy îngenunche, ca s-o privească de aproape. Când ea se bosumflă, îi văzu golul lăsat de dințele lipsă.

– În fiecare om e câte un strop de bine, îi zise și o strânse pe fetiță de umăr, simțind cum i se pune un nod în gât. Dar e și un grăunte de răutate. Rickson are dreptate uneori.

Detesta să spună asta. Detesta să umple capul lui Elise cu astfel de lucruri. Dar o iubea ca pe fiica lui. Și voia să-i ofere imensele uși de oțel de care urma să aibă nevoie dacă silozul se umplea iarăși. De aceea îi îngăduia să rupă cărțile din cutiile de tablă și să ia foile care-i plăceau. De aceea o ajuta să le aleagă pe cele mai importante. I le oferea pe cele care o puteau ajuta să supraviețuiască.

– Va trebui să începi să vezi lumea cu ochii lui Rickson, spuse Jimmy, detestându-se pentru asta.

Se ridică și acum o trase el de mână, conducând-o în jos pe trepte, fără să le mai numere. Își șterse ochii înainte ca Elise să observe că plânge, înainte de a-i pune vreuna dintre întrebările ei simple, al căror răspuns nu era deloc simplu.

6

• Silozul 17 •

Lui Jimmy îi venea greu să lase în urmă luminile strălucitoare și confortul fostului său adăpost, dar fusese de acord să se mute în fermele de jos. Copiii se simțeau în largul lor acolo. Își reluară repede munca printre plante. Și se aflau mai aproape de ultimele zone ieșite de sub apă.

Jimmy coborî pe treptele alunecoase, pătate cu rugină proaspătă, ascultând sunetul melodios al apei la contactul cu noroiul și oțelul. Multe dintre lămpile verzi de avarie fuseseră distruse de inundație. Chiar și în cele care funcționau rămăseseră captivi câțiva stropi murdari. Jimmy se gândi la peștii care înotaseră în spațiul umplut acum de aer. Mai găsiseră câțiva după ce se retrăsese apa, deși, cu mult timp în urmă, crezuse că i-a prins pe toți. Prizonieri în bălțile puțin adânci, se dovediseră ușor de capturat. O învățase pe Elise să-i pescuiască, dar ei în venea greu să-i scoată din cârlig. Scăpa mereu creaturile alunecoase la loc, în apă. Jimmy o acuzase, în glumă, c-o face înadins, iar ea recunoscuse că-i place mai mult să le prindă decât să le mănânce. O lăsase să-i prindă pe ultimii câțiva de nenumărate ori, până când i se făcuse milă de sărmanele creaturi ca să mai continue astfel. Rickson, Hannah și gemenii fuseseră mai mult decât încântați să-i scape de suferință pe bieții supraviețuitori disperați și să-și astâmpere foamea.

Jimmy se uită dincolo de balustrada de deasupra capului, imaginându-şi pluta undiţei sale suspendată acolo, în aer. Şi-l imagină şi pe Umbră, uitându-se în jos şi lovind cu lăbuţa în direcţia lui, ca şi cum el, Jimmy, ar fi fost acum peştele, captiv sub apă. Încercă să scoată bule de aer, dar nu-i ieşi niciuna, îi simţi doar mustăţile gâdilându-i nările.

Ceva mai jos, la baza scărilor, se formase o băltoacă. Acolo podeaua era dreaptă, fără nicio înclinaţie care să permită scurgerea apei. Inundaţiile n-ar fi trebuit să ajungă niciodată atât de sus. Jimmy îşi aprinse lanterna şi fasciculul ei de lumină întrerupse întunericul deprimant din adâncurile Departamentului Mecanic. Un cablu electric şerpuia prin pasajul deschis şi atârna peste postul de pază. Pe lângă el se întindea un furtun încâlcit, pentru a se întoarce pe urmă înapoi, dublându-se. Şi cablul, şi furtunul duceau la pompă; fuseseră lăsate acolo de Juliette.

Jimmy merse de-a lungul lor. Când coborâse pentru prima oară la baza scărilor, găsise calota de plastic a căştii ei. Era printre gunoaie, moloz şi mâl, în mormanul de mizerie rămas după retragerea apei. Încercând să cureţe totul cât mai bine, îşi găsise şaibele de metal – cele pe care le agăţa pe vremuri de paraşutele de hârtie; păreau bănuţi de argint rătăciţi prin grohotiş. Cea mai mare parte din gunoiul rămas în urma inundaţiei era neclintit. Nu recuperase decât calota de plastic a căştii lui Juliette.

Cablul şi furtunul se întindeau în jos, de-a lungul unor trepte pătrate. Jimmy le urmă, atent să nu se împiedice. Din când în când, de pe ţevile şi cablurile de deasupra se prelingea apă, care îi picura pe umeri şi pe cap. Picăturile scânteiau în lumina lanternei. În rest, domnea întunericul. Încercă să-şi imagineze că se afla acolo, jos, în încăperea cândva plină cu apă. Nu reuşi. Locul îl înspăimânta chiar şi aşa, uscat. Apa îi picură în creştet, apoi îl gâdilă prelingându-i-se, pârâiaş grăbit, pe barbă.

– Am vrut să spun „în cea mai mare parte uscat", zise Jimmy, vorbind cu plafonul.

Ajunse la baza treptelor. De-acum nu-l mai călăuzea decât cablul, greu de zărit. Îşi continuă drumul de-a lungul coridorului,

împroșcând apă puțin adâncă. Juliette îi spusese că era important să se afle lângă pompă atunci când aceasta își termina treaba. Cineva trebuia să fie tot timpul în apropiere, s-o pornească și s-o oprească. Apa avea să continue să se infiltreze, prin urmare pompa rămânea utilă, dar numai în prezența lichidului. Juliette îi explicase că altfel se putea arde ceva numit „rotor cu palete".

Jimmy găsi pompa. Zăngănea de-a dreptul nemulțumită. O țeavă groasă stătea curbată peste buza unui puț – Juliette îi spusese să aibă grijă să nu cadă înăuntru – și din Adânc se auzea un sunet gâlgâitor, ca de aspirație. Își îndreptă lanterna în jos și văzu că puțul era aproape gol. Nu se zărea decât un strat de apă de vreo douăzeci și cinci de centimetri, învârtejit tumultuos în încercarea nereușită de a o absorbi prin țeava imensă.

Își scoase cleștele pentru tăiat sârmă din buzunarul de la piept și pescui cablul din apa puțin adâncă. Pompa hârâi furioasă, metal zăngănind pe alt metal, și un miros de încins umplu aerul, odată cu aburul înălțat din cilindrul prin care sosea curentul electric. Jimmy despărți cele două fire împletite ale cablului și îl tăie pe unul cu cleștele. Pompa continuă să funcționeze din plin câteva secunde, apoi amuți încetul cu încetul. Juliette îi spusese ce avea de făcut. Jupui învelișul cablului tăiat și răsuci sârma la capete. După ce se umplea din nou bazinul, trebuia să scurtcircuiteze manual întrerupătorul starterului, așa cum procedase ea cu săptămâni în urmă. El și copiii se puteau ocupa de asta cu schimbul. Aveau să trăiască deasupra nivelurilor distruse de inundație, îngrijind Sălbăticia și menținând silozul uscat până la sosirea lui Juliette.

7

• Silozul 18 •

Disputa cu Shirly în privința generatorului îi lăsă un gust amar. Juliette își impusese punctul de vedere, dar, în final, nu se simțea triumfătoare. Văzându-și vechea prietenă îndepărtându-se cu pași apăsați, încercă să se imagineze în locul ei. De la moartea lui Marck, soțul ei, nu trecuseră decât două luni. După pierderea lui George, Juliette se simțise ca o epavă un an întreg. Iar acum un primar îi spunea șefei de la Mecanic că i se ia generatorul de rezervă. Că-i este furat. Lăsând silozul vulnerabil în fața unei defecțiuni de natură mecanică. Un singur dinte rupt într-un angrenaj și, până la terminarea reparației, toate etajele s-ar fi cufundat în beznă, iar toate pompele ar fi amuțit.

Juliette n-avea nevoie s-o audă pe Shirly susținându-și părerea. Putea să înșire ea însăși toate argumentele necesare. Acum, în vreme ce zgomotul pașilor prietenei ei se pierdea în depărtare, stătea singură pe coridorul slab luminat, întrebându-se ce face. Până și apropiații ei își pierdeau încrederea. Și de ce? Doar de dragul unei promisiuni? Sau era, pur și simplu, încăpățânată?

O mânca una dintre cicatricele ascunse de salopetă. Își scărpină brațul, aducându-și aminte cum stătuse de vorbă cu tatăl ei, după aproape douăzeci de ani în care se evitaseră cu hotărâre. Niciunul dintre ei nu recunoscuse cât de neghiob fusese, dar încăpățânarea era o trăsătură de familie. Era cauza eșecului lor și

a răului pe care-l lăsaseră în urmă – mândria excesivă –, dar și imboldul de a realiza cât mai multe în viață. Juliette se răsuci pe călcâie și se întoarse în sala generatorului. Sunetul provenit dinspre peretele opus îi aducea aminte de zile mai... tulburi. Zgomotul cauzat de săpături semăna cu al generatorului cândva descentrat: discret, înfierbântat, periculos.

La generatorul de rezervă se lucra deja. Dawson și echipa lui desprinseseră mufa sistemului de evacuare. Înarmat cu o cheie imensă, Raph se ocupa de una dintre piulițele uriașe din față, separând astfel generatorul de vechiul său locaș de cuplare. Acum că își puseseră planul în acțiune, Shirly avea toate motivele să se enerveze.

Traversă sala și intră într-una dintre găurile din perete. Se aplecă și trecu pe sub armătura metalică. Îl găsi pe Bobby în spatele săpătorului gigantic, scărpinându-se în barbă. Bobby era un munte de om. Avea părul lung, împletit în codițe, așa cum le plăcea minerilor, iar pielea de culoarea cărbunelui ascundea oboseala omului care săpa de-o viață în beznă. Era exact opusul prietenului său, Raph. Hyla, fiica și umbra lui, îi stătea tăcută alături.

– Cum merge treaba? întrebă Juliette.

– Cum merge treaba? Sau cum merge mașinăria? Bobby se întoarse spre ea și o studie o clipă.

– Îți spun eu cum merge găleata asta de rugină. Nu-i făcută să vireze, așa cum ai tu nevoie. E concepută ca să înainteze în linie dreaptă, ca o vergea. Nicidecum să o cârmești.

Juliette o salută pe Hyla și evaluă din priviri progresele făcute la săpător. Se curăța frumos, era într-o stare remarcabilă. Puse o mână pe brațul lui Bobby.

– O s-o îndreptăm încotro vrem noi, îl asigură ea. O să plasăm pene de fier de-a lungul zidului din dreapta.

Arătă în direcția despre care vorbea. Proiectoarele din mină luminau roca negricioasă.

– Când partea din spate se va sprijini în pene, cea din față o să fie deviată în lateral.

Împinse cu o mână încheietura celeilalte, care reprezenta săpătorul, și-și înclină capul, sugerând manevra ce avea să urmeze.

Bobby mormăi aprobator, fără tragere de inimă.

– O să se miște încet, dar ideea ar putea fi foarte bună.

Despături o foaie de hârtie de bună calitate, un plan al tuturor silozurilor, și studie traiectoria desenată de Juliette. Ea furase planul din biroul secret al lui Lukas, iar tunelul pe care avea de gând să-l sape era un arc de cerc între Silozul 18 și Silozul 17, de la o sală a generatorului la cealaltă.

– Penele vor trebui să îndrepte mașina și în jos, îi spuse Bobby. După cum e înclinată, pare gata s-o ia în sus.

– Asta-i foarte bine. Ce se-aude cu consolidarea?

Hyla îi studie pe cei doi adulți răsucind într-o mână un cărbune pentru desen, în timp ce în cealaltă ținea o tăbliță de ardezie. Bobby se uită în sus, spre tavan, și se încruntă.

– Erik nu e prea dornic să dea ceva cu împrumut. Zice că n-are grinzi decât pentru o mie de metri. I-am spus că vrei de patru sau chiar de cinci ori pe-atât.

– Atunci va trebui să scoatem restul din mine.

Juliette îi făcu semn Hylei, sugerându-i să noteze informația pe tăblița ei.

– Vrei să stârnești războaie aici, jos, nu-i așa? zise Bob, trăgându-se de barbă, evident neliniștit.

Hyla se întrerupse din scris și se uită de la unul dintre superiorii ei la celălalt, neștiind ce să facă.

– O să discut cu Erik, îi spuse Juliette lui Bobby. Când o să-i promit un morman de grinzi de oțel, pe care le vom găsi în celălalt siloz, o să-nțeleagă că nu vreau să-l sap și-o să intre-n pământ de rușine.

Bobby înălță dintr-o sprânceană.

– Ce cuvinte ți-ai găsit și tu!

Izbucni într-un râs nervos, în timp ce Juliette îi făcea semn fiicei lui.

– O s-avem nevoie de treizeci și șase de grinzi și de șaptezeci și doi de stâlpi de susținere, zise ea.

Hyla aruncă o privire vinovată către Bobby, înainte de a nota.

– Dacă reușim să o punem în mișcare, mașina asta o să scoată o grămadă de rocă, îi atrase atenția Bobby. Ca să cărăm pietroaiele de

aici până la concasorul de jos, din galerii, o să fie nevoie de tot atâția oameni ca pentru săpat. În plus, o să se facă o grămadă de mizerie.

Gândul la sala concasorului, unde roca era măcinată și transportată către galeriile de evacuare, îi trezi amintiri dureroase. Își îndreptă lanterna către picioarele lui Bobby, străduindu-se să nu se gândească la trecut.

– N-o să expulzăm piatra, îi spuse. Puțul șase e aproape sub noi. Dacă săpăm aici, dăm de el.

– Vrei să umpli puțul numărul șase? întrebă Bobby, nevenindu-i să creadă.

– Șase e aproape astupat deja. Și-o să ne dublăm cantitatea de minereu când o s-ajungem în celălalt siloz.

– Erik o să-și iasă din fire. Nu uiți pe nimeni, nu?

Juliette își studie vechiul prieten.

– Ce vrei să zici?

– Nu neglijezi pe nimeni, scoți pe toată lumea din sărite.

Juliette îi ignoră împunsătura și se întoarse spre Hyla.

– Scrie un bilet pentru Courtnee. Vreau să se asigure că generatorul de rezervă funcționează perfect înainte de a-l aduce aici. Odată montat, n-o să mai avem loc să scoatem pistoanele și să verificăm garniturile. Plafonul o să fie prea jos.

Continuă să inspecteze săpătorul, urmată de Bobby.

– O să fii aici să te ocupi de asta, nu-i așa? întrebă el. Să cuplezi generatorul la mașinărie?

Ea clătină din cap.

– Mă tem că nu. O să fie treaba lui Dawson. Lukas are dreptate, trebuie să fac un tur al silozului...

– Aiureli! spuse Bobby. Ce se-ntâmplă, Jules? Nu te-am văzut niciodată lăsând pe mâna altora un proiect ajuns la jumătate, nici măcar dacă era nevoie să lucrezi trei schimburi la rând.

Juliette se întoarse spre Hyla, aruncându-i privirea aceea care le dădea de înțeles copiilor și tuturor umbrelor că urechile lor nu sunt bine-venite. Fata rămase în urmă, iar cei doi vechi prieteni își continuară inspecția.

– Prezența mea aici, jos, agită spiritele, îi explică Juliette lui Bobby, cu voce joasă, înghițită de imensitatea mașinii. Lukas a făcut bine când a venit să mă cheme.

Îi aruncă bătrânului miner o privire rece.

– Și te bat măr dacă aude el c-am spus asta.

El râse, arătându-i palmele.

– Nu-i nevoie să-mi atragi atenția. Sunt însurat.

Juliette dădu din cap.

– E cel mai bine să săpați cât nu mă aflu aici. Dacă menirea mea e să distrag atenția, atunci asta o să fac.

Ajunseră la capătul golului pe care urma să-l umple în curând generatorul de rezervă. Era un aranjament ingenios – să țină motorul prețios într-un loc unde avea să fie întrebuințat și întreținut. Restul săpătorului nu era decât un utilaj din oțel, prevăzut cu dinți ascuțiți și acoperit în întregime cu unsoare din belșug.

– Prietenii ăștia ai tăi merită atâta efort? o întrebă Bobby.

– Da, răspunse Juliette, studiindu-și vechiul prieten. Dar efortul nu e doar în folosul lor, ci și într-al nostru.

Bobby își mușcă buzele.

– Nu înțeleg, mărturisi, după o scurtă pauză.

– Trebuie să dovedim că mașina funcționează. Și ăsta nu e decât începutul.

Bobby o privi cu ochi mijiți.

– Ei, aș îndrăzni să spun că, dacă n-o să fie un început pentru ceva, pentru altceva sigur o să marcheze sfârșitul.

8

• Silozul 18 •

Juliette se opri în fața atelierului lui Walker și bătu la ușă înainte de a intra. Se zicea că el ieșise și umblase prin jur în timpul revoltei, dar povestea nu se potrivea cu nimic altceva din mintea ei. Din punctul ei de vedere, era o simplă legendă, ceva nedemn de crezare fiindcă nu-l văzuse cu propriii ochi – așa cum, pentru majoritatea oamenilor, scurta ei călătorie între cele două silozuri nu avea niciun sens. Era un zvon. Un mit. Cine era femeia aia de la Mecanic care pretindea că văzuse o altă lume? Astfel de istorisiri erau respinse – dacă nu cumva mitul devenea sămânța din care încolțea o religie.

– Jules!

Walker își desprinse privirea de masa de lucru, cu un ochi cât o roșie în spatele lupei sale. O îndepărtă și ochiul își recăpătă dimensiunile normale.

– Bun, bun! Mă bucur că ești aici!

Îi făcu semn să se apropie. În încăpere mirosea a păr ars, de parcă bătrânul s-ar fi aplecat asupra piesei pe care o lipea fără să se sinchisească de șuvițele-i lungi și cărunte.

– Am venit să-i transmit ceva lui Solo, spuse ea. Și să-ți spun că o să lipsesc câteva zile.

– Da? Walker se încruntă. Își aranjă câteva instrumente mici în șorțului său special de piele și-și apăsă pistolul de lipit pe un

burete ud. Șuieratul lui îi aminti lui Juliette de o pisică nesuferită care trăia în sala pompelor și o stupea din întuneric.

– Lukas ăla te ia de-aici? întrebă Walker.

Juliette își reaminti că lui nu-i plăceau spațiile deschise, dar era prieten cu hamalii. Iar prietenia lor se datora banilor lui.

– E doar unul dintre motive, recunoscu ea.

Trase un taburet și se așeză, apoi își privi cu mare atenție mâinile. Erau pline de zgârieturi și de pete de unsoare.

– Celălalt e faptul că săpăturile vor dura o vreme și știi că nu îmi place să casc gura. Am în minte un alt proiect. O să fie și mai puțin popular decât ăsta.

Walker o studie o clipă, își ridică privirea spre tavan, apoi făcu ochii mari. Știa cumva ce-și pusese ea în gând.

– Ești exact ca un castron cu chili pregătit de Courtnee, șopti bătrânul. Dai omului de furcă la ambele capete.

Juliette râse, deși dezamăgită că e atât de transparentă. De previzibilă.

– Încă nu i-am spus lui Lukas, îl avertiză. Nici lui Peter.

Walker se încruntă la auzul celui de-al doilea nume.

– Billings, adăugă Juliette. Noul șerif.

– Așa e, zise Walker, scoțându-și pistolul de lipit din priză și sprijinindu-l din nou, cu delicatețe, de burete. Uit mereu că aia nu mai e slujba ta.

De parcă ar fi fost cu adevărat vreodată, ar fi vrut ea să răspundă.

– Nu vreau decât să-i spun lui Solo că începem să săpăm cât de curând. Trebuie să mă asigur că acolo inundația e sub control.

Arătă către stația lui radio, care putea să emită mai departe de silozul lor. Aidoma aparaturii de sub serverele IT, ceea ce construise el putea să intre în legătură cu alte silozuri.

– Firește. Păcat că nu mai rămâi o zi sau două. Stația portabilă e aproape gata.

Îi arătă o cutie de plastic puțin mai mare decât vechile stații radio pe care ea și ajutorii de șerif le purtau la șold. Încă mai avea sârme care atârnau libere și o baterie exterioară mare.

– Când o termin, o să poți schimba canalele cu ajutorul unui disc. Transmite semnalele amplificate de la un siloz la altul.

Ea ridică obiectul cu gingășie, neavând habar despre ce îi vorbea. Walker îi arătă un cadran înconjurat de 32 de repere numerotate. Acum înțelegea.

– Tocmai am făcut vechile componente reîncărcabile să se potrivească aici de minune. Mai trebuie să mă ocup de reglarea voltajului.

– Ești uimitor! șopti Juliette.

Walker radia.

– Uimitori sunt cei care au făcut așa ceva pentru prima oară. Eu mă minunez și acum de realizările lor de acum sute de ani în urmă. Pe-atunci oamenii nu erau chiar atât de proști cum ai fi tentat să crezi.

Juliette ar fi vrut să-i povestească despre cărțile pe care le văzuse, despre faptul că oamenii de-atunci păreau să fie din viitor, nu din trecut.

Walker își șterse mâinile cu o cârpă veche.

– I-am prevenit pe Bobby și pe ceilalți și ar trebui să știi și tu. Pe măsură ce vor înainta în tunel, stațiile radio vor funcționa tot mai prost, dar își vor reveni de îndată ce vor ajunge în partea cealaltă.

Juliette dădu din cap.

– Am auzit. Courtnee a spus că vor apela la curieri, așa cum se procedează în galerii. I-am încredințat ei conducerea săpăturilor. S-a gândit la toate, în amănunt.

Walker se încruntă.

– Am auzit că vrea să pună explozibil și în partea noastră, pentru cazul în care vor da de o pernă de aer toxic.

– A fost ideea lui Shirly, care încearcă să ne convingă să nu săpăm. Dar o știi pe Courtnee, odată ce-și pune în minte un lucru, e ca și făcut.

Walker se scărpină în barbă.

– Atâta vreme cât nu uită să mă hrănească, o să ne fie foarte bine tuturor.

Juliette râse:

– Sunt sigură că n-o să uite.

– Ei, succes în turul silozului!

– Mulțumesc.

Juliette arătă către o stație radio mare, de pe bancul lui de lucru.

– Îmi poți face legătura cu Solo?

– Sigur. Sigur. Șaptesprezece. Uitasem că n-ai venit aici ca să stai de vorbă cu mine. Să-l apelăm pe prietenul tău, zise Walker clătinând din cap. Trebuie să-ți spun că, din câte am vorbit cu el, mi-am dat seama că e un tip bizar.

Juliette zâmbi și își studie vechiul prieten. Așteptă, încercând să-și dea seama dacă glumește și, după ce conchise că e cât se poate de serios, izbucni în râs.

– Ce e? întrebă Walker, pornind stația și întinzându-i receptorul. Ce-am spus?

Veștile lui Solo erau amestecate. Apa de la Mecanic se retrăsese, ceea ce era bine, dar pomparea nu durase atât de mult cât crezuse ea. Era posibil să treacă săptămâni întregi sau chiar luni până să ajungă acolo și să vadă ce puteau recupera, iar rugina se instala imediat. Juliette își șterse din minte aceste probleme din viitor și se concentră asupra celor prezente.

Tot ce-i trebuia pe timpul călătoriei încăpea într-o mică geantă de umăr: salopeta ei bună, argintie, pe care abia dacă o purtase de câteva ori; ciorapi și lenjerie intimă, încă umede, după ce le spălase în chiuvetă; bidonul cu care mergea la lucru, ce purta urme de lovituri și pete de grăsime; plus o cheie cu clichet și o șurubelniță cu un set de capete. Purta mereu în buzunar un briceag multifuncțional și douăzeci de bonuri, deși, de când devenise primar, aproape că nu-i mai cerea nimeni să plătească nimic. Simțea lipsa unei stații radio bune, dar Walker dezmembrase două, ambele funcționale, și din componentele lor se străduia să construiască una nouă, care încă nu era gata.

Cu puținele ei bunuri personale și având senzația că își abandona prietenii, lăsă în urmă Departamentul Mecanic. Huruitul

tot mai îndepărtat al săpătorului o însoți pe coridoare și apoi pe scară. Când trecu dincolo de postul de pază, i se păru că depășise un prag mental. Își aminti cum ieșise din sas, cu săptămâni în urmă. Unele lucruri păreau să permită trecerea într-o singură direcție, aidoma unei supape cu sens unic. Se temea că va trece mult timp până se va putea întoarce. La gândul acesta, abia mai putea să respire.

Urcă scara încet. Întâlni oameni cu căutăturile aspre ale unor persoane cândva familiare. Privirile lor îi amintiră de vântul care o biciuise pe coama dealului. O studiau cu ochi neîncrezători, apoi se întorceau grăbite.

În scurt timp, văzu despre ce vorbise Lukas. Toată bunăvoința pe care-o câștigase la întoarcere se sfărâma – ca și toată admirația cu care o priviseră oamenii, uimiți că cineva refuzase să curețe și reușise să supraviețuiască în vastul exterior – aidoma betonului de dedesubt, izbit cu piconul. În vreme ce întoarcerea ei din exterior sădise speranța, planul de a săpa un tunel sub siloz periclitase altceva. Văzu asta în gestul unui vânzător care-și feri privirea, în brațul protector cu care își cuprinse o mamă copilul, în șoaptele stârnite și brusc risipite. Juliette trezea opusul speranței. Răspândea teama.

O mână de oameni o salutară înclinând din cap și rostind un „Doamnă Primar" când trecu pe lângă ei pe scară. Un hamal tânăr, pe care-l cunoștea, se opri și îi strânse mâna, părând sincer încântat s-o vadă. Dar, când poposi să mănânce la fermele de jos, de la etajul 126, și când căută o toaletă cu trei etaje mai sus, se simți la fel de bine-venită ca un gresor în Vârf. Și totuși se afla încă printre ai ei. Oricât de puțin o îndrăgeau, le era primar.

Toate aceste interacțiuni o puseră pe gânduri în privința întâlnirii cu Hank, ajutorul de șerif din Adânc. Hank luptase în timpul revoltei și văzuse oameni cumsecade, bărbați și femei deopotrivă, din ambele tabere, pierzându-și viețile. Când intră în incinta postului său de la etajul 120, se întrebă dacă oprirea aceea nu era cumva o greșeală, dar n-ar fi trebuit să-și continue pur și simplu drumul. Dar întrebarea și-o punea sinele ei mai tânăr, cel

care se temuse să-şi întâlnească tatăl, cel care se implicase în tot felul de proiecte ca să evite contactul cu lumea. Nu putea să rămână aceeaşi persoană. Avea o responsabilitate faţă de siloz şi faţă de locuitorii lui. Trebuia să aibă o întrevedere cu Hank. Îşi scărpină o cicatrice de pe dosul mâinii şi înaintă cu paşi mari. Era primar, nu o deţinută trimisă la curăţire.

La intrarea lui Juliette, Hank îşi ridică privirea aţintită asupra biroului. Făcu ochii mai când o recunoscu – nu-şi vorbiseră şi nici măcar nu se mai văzuseră după întoarcerea ei. Se ridică de pe scaun şi făcu doi paşi spre ea, apoi se opri. Juliette recunoscu acelaşi amestec de nervozitate şi de entuziasm care pusese stăpânire pe ea când înţelesese că n-avea de ce să se teamă să vină acolo şi că n-ar fi trebuit să-l evite până atunci. Hank îi întinse mâna cu sfială, parcă temându-se c-o să refuze să i-o strângă. Părea gata să şi-o retragă dacă gestul lui ar fi deranjat-o. Oricâte dureri de cap i-ar fi dat ea, el încă mai părea să sufere că dăduse ascultare ordinelor şi o trimisese la curăţire.

Juliette îi luă mâna şi îl îmbrăţişă.

– Îmi pare rău, şopti bărbatul, iar vocea îi sublinia profunzimea regretului.

– Încetează! îi ceru Juliette.

Îi dădu drumul omului legii şi se trase un pas înapoi, ca să-i inspecteze umărul cu privirea.

– Eu ar trebui să-mi cer scuze. Ce-ţi face braţul?

El îşi roti umărul.

– E încă la locul lui. Şi, dacă-ndrăzneşti vreodată să-ţi ceri scuze, te arestez.

– Atunci facem pace, spuse ea.

Hank zâmbi.

– Pace. Dar ţin să-ţi spun că...

– Tu ţi-a făcut datoria. Iar eu m-am descurcat cum am putut. Acum las-o baltă!

Hank dădu din cap şi plecă privirea.

– Cum merg lucrurile pe-aici? Lukas zice că unii sunt nemulţumiţi de munca mea de dedesubt.

– S-a stârnit ceva agitație. Nimic prea grav. Cred că aproape toată lumea e ocupată cu reparațiile. Dar, da, am auzit niște discuții. Știi câte cereri de transfer de aici către Mijloc sau chiar către Vârf primim. Ei bine, acum sunt de zece ori mai multe decât de obicei. Mă tem că oamenii nu vor să fie aproape de ce faci acolo, jos.

Juliette își mușcă buza.

– O parte a problemei e lipsa de îndrumare, continuă Hank. Nu vreau să te acuz pentru asta, dar eu și băieții de-aici nu mai știm sigur în care parte e acum Vârful. De la Securitate nu mai primim mesaje ca mai înainte. Iar biroul tău...

– ...a tăcut tot timpul, completă Juliette.

Hank își scărpină ceafa.

– Așa e. Ceea ce nu înseamnă că tu ai fost la fel de tăcută. Uneori, de pe palier se-aude zgomotul pe care-l faci.

– Tocmai de-aia am trecut pe la tine, spuse Juliette. Trebuie să știi că grijile tale sunt și ale mele. Mă îndrept spre biroul meu, unde voi rămâne o săptămână sau două. O să mă opresc și pe la posturile celorlalți ajutori de șerif. Situația se va îmbunătăți în multe privințe.

Hank se încruntă.

– Știi că eu am încredere în tine, dar, când le spui oamenilor de aici că situația se va îmbunătăți, ei nu înțeleg decât că se va schimba. Iar cei pentru care simplul fapt că pot respira e o binecuvântare înțeleg prin asta numai și numai un singur lucru.

Juliette se gândi la tot ce plănuise să facă, atât în Vârf, cât și în Adânc.

– Atâta timp cât oameni ca tine îmi acordă încrederea lor, o să ne fie bine, îl asigură ea. Iar acum trebuie să-ți cer o favoare.

– Ai nevoie de-un loc unde să stai peste noapte, ghici Hank. Arătă către celula de detenție. Ți-am păstrat camera. Pot să-ți întind patul...

Juliette râse. Era încântată că deja puteau glumi pe seama unor întâmplări care, cu doar câteva minute în urmă, li se păruseră jenante.

– Nu, răspunse ea. Dar îți mulțumesc oricum. Sunt așteptată la fermele din Mijloc înainte de stingerea luminilor. Trebuie să

plantez prima recoltă pe o parcelă cu brazde noi. Își flutură mâna prin aer. E una dintre sarcinile primarului.

Hank zâmbi și dădu din cap.

– Voiam să te rog să supraveghezi scara. Lukas mi-a spus că deasupra se aud proteste discrete. Mă duc să liniștesc spiritele, dar vreau să fii în alertă, în caz că se-mpute treaba. Jos suntem puțini și oamenii sunt cu nervii la limită.

– Te-aștepți s-apară probleme? întrebă Hank.

Juliette căzu pe gânduri.

– Da, răspunse. Dacă e nevoie să-ți iei o umbră sau două, îți măresc bugetul.

El se încruntă.

– De obicei îmi place când mi-e drumul presărat cu recompense. Așa că de ce propunerea ta nu mă face să mă mai simt în largul meu?

– Din același motiv care mă-ndeamnă să plătesc cu încântare, răspunse Juliette. Știm amândoi că tu ești cel dezavantajat de târgul ăsta.

9

• Silozul 18 •

După plecarea din biroul ajutorului de şerif, Juliette îşi continuă urcuşul de-a lungul unor paliere unde se purtaseră mai multe lupte. Îşi reaminti de rănile primite de siloz în război. Văzu urme tot mai urâte ale conflictului desfăşurat în lipsa ei, dâre de un argintiu strălucitor, care brăzdau în zigzag vopseaua veche, arsuri negre şi ciupituri ca de vărsat în beton, armături metalice ieşite în afară, ca oasele fracturate prin piele.

Îşi dedicase cea mai mare parte a vieţii menţinerii silozului în stare de funcţionare. Iar silozul îi răsplătea bunătatea umplându-i plămânii cu aer, pârguind recoltele şi primind la schimb morţii. Erau răspunzători unul pentru celălat. Fără oameni, silozul ar fi ajuns ca al lui Solo – ruginit şi aproape înecat. Fără siloz, ea ar fi fost un simplu craniu pe un deal, cu orbitele goale aţintite la cerul plin de nori. Aveau nevoie unul de altul.

Mâna ei, acoperită de cicatrice, aluneca pe balustrada aspră de la noile suduri. Ea şi silozul se ajutaseră reciproc dintotdeauna ca să-şi continue existenţa. Până când fuseseră cât pe ce să se distrugă unul pe altul. Iar acum, micile avarii de la Mecanic, pe care sperase să le repare într-o singură zi – pompe şubrezite, ţevi fisurate, scurgeri din conductele de evacuare –, păleau în faţa distrugerilor mult mai mari provocate de plecarea ei. Aşa cum cicatricele ocazionale – amintiri lăsate de greşelile din

tinereţe – dispăruseră sub carnea diformă, se părea că o singură eroare imensă le putea acoperi pe toate cele mai mici.

Urcând treptele una câte una, ajunse în locul unde o bombă smulsese o bucată din scară. Golul fusese peticit cu metal – o reţea de bare şi bucăţi de balustradă recuperate de pe paliere, acum mai înguste decât înainte. Numele celor cărora explozia le răpise viaţa erau scrise ici şi colo, cu cărbune. Juliette păşi cu grijă pe metalul mutilat. Ceva mai sus, văzu că uşile de la Aprovizionare fuseseră înlocuite. Acolo se purtase o luptă înverşunată. Ca preţ al trecerii oamenilor în galben de partea alor ei, în albastru.

Se apropie de biserica de la etajul 99 tocmai când se încheia o slujbă. Şuvoaie de oameni coborau pe scara în spirală către bazarul tăcut, pe care abia îl lăsase în urmă. Aveau buzele strânse după ore de discuţii aprinse şi încheieturile la fel de ţepene ca salopetele lor călcate cu grijă. Trecu pe lângă ei, remarcându-le privirile ostile.

Când ajunse pe palier, mulţimea se rărise deja. Micul templu era înghesuit printre vechile ferme hidroponice şi printre apartamentele muncitorilor care lucrau în Adânc. Se întâmplase înainte de naşterea ei, dar Knox îi explicase cândva cum apăruse acolo. Pe vremea când tatăl lui era copil, izbucniseră proteste din pricina muzicii vocale şi instrumentale din timpul slujbelor de duminică. Securitatea nu intervenise când tot mai numeroşii protestatari îşi făcuseră tabăra lângă bazar. Oamenii dormeau pe trepte şi erau atât de mulţi, încât blocaseră scara. Ferma de la etajul superior fusese devastată ca să se poată hrăni mulţimea, care, în cele din urmă, luase în stăpânire o mare parte din nivelul fermelor hidroponice. Templul de la etajul 28 îşi înfiinţase la etajul 99 o mică sucursală, care ajunsese, cu timpul, mai mare decât templul-mamă.

Părintele Wendel era pe palier când intră Juliette pe ultima porţiune a spiralei de dedesubt. Stătea în uşă, strângând mâini şi adresând câteva cuvinte fiecărui membru al congregaţiei sale care pleca de la slujba de duminică. Aproape că-i putea lua robele albe drept izvor de lumină. La fel şi ţeasta cheală, care lucea de sudoare după efortul de a predica în faţa mulţimii. Wendel părea să

scânteieze din cap până-n picioare. Mai ales pentru Juliette, care abia părăsise un tărâm al murdăriei și al unsorii. Era de-ajuns să vadă haine atât de imaculate ca să se simtă murdară.

– Mulțumesc, părinte! spuse o femeie, înclinându-se ușor și strângându-i mâna, ținându-și bine copilul sprijinit pe șold.

Micuțul moțăia, cu capul pe umărul ei. Wendel puse o mână pe creștetul lui și rosti câteva cuvinte. Femeia îi mulțumi din nou și se îndepărtă, iar preotul strânse mâna bărbatului care ieși în urma ei.

Ferindu-se să atragă atenția, Juliette se sprijini de balustradă în timp ce ultimii câțiva enoriași treceau pe lângă ea. Văzu un bărbat oprindu-se și îndesând câteva bonuri zornăitoare în palma deschisă a părintelui Wendel.

– Mulțumesc, părinte! rosti el de parcă ar fi făcut o incantație.

Juliette avu senzația că bătrânul mirosea a capră când trecu pe lângă ea și urcă pe scara în spirală, întorcându-se probabil la țarcuri. Era ultimul care pleca. Părintele Wendel se întoarse și-i zâmbi ei, dându-i de înțeles că o observase de la bun început.

– Doamnă primar! zise. Ce onoare! Ați venit pentru slujba de la ora unsprezece?

Juliette se uită la ceasul mic pe care-l purta la mână.

– Nu asta a fost? întrebă.

Scosese un timp bun la urcuș.

– A fost cea de la zece. Am mai adăugat una. Cei din Vârf coboară pentru cea de mai târziu.

Juliette se întrebă de ce făceau locuitorii din Vârf un drum atât de lung. Ea își calculase momentul sosirii ca să rateze toată slujba, ceea ce fusese probabil o greșeală. I-ar fi fost de folos să audă tot ce se spunea, ce atrăgea atât de mulți oameni.

– Mă tem că nu mă pot opri decât pentru o vizită foarte scurtă, spuse. O să rămân la slujbă când mă întorc jos.

Wendel se încruntă.

– Și cam când ar fi asta? Am auzit că vă întoarceți la munca pentru care v-au ales Dumnezeu și poporul său.

– Probabil peste câteva săptămâni. Peste destul de mult timp ca să mă implic în toate activităţile.

Un discipol apăru pe palier, cu un bol de lemn, frumos ornamentat. Îi arătă conţinutul lui Wendel şi Juliette auzi zornăit de bonuri metalice. Băiatul purta o mantie cafenie şi, când se înclină în faţa lui Wendel, ea observă că fusese ras în creştetul capului. Când se întoarse să plece, preotul îl prinse de braţ.

– Salută-ţi primarul! îl îndemnă el.

– Doamnă!

Discipolul făcu o plecăciune. Faţa îi era lipsită de orice expresie. Ochi negri, sprâncene negre şi dese, buze palide. Juliette constată că tânărul îşi petrecea foarte puţin timp în afara bisericii.

– Nu e nevoie să-mi spui „doamnă", i se adresă, politicoasă. Mă cheamă Juliette.

Îi întinse mâna.

– Remmy, răspunse băiatul.

De sub mantia lui ieşi o mână. Juliette o apucă.

– Ocupă-te de bănci! îi ceru Wendel. Mai avem de ţinut o slujbă.

Băiatul se înclină în faţa lor şi plecă. Lui Juliette i se făcu milă de el, fără să ştie exact de ce. Wendel privi de-a lungul palierului, părând că ascultă zgomotul de paşi care se apropiau. Ţinând uşa deschisă, îi făcu semn lui Juliette să intre.

– Veniţi şi umpleţi-vă bidonul! O să vă binecuvântez călătoria.

Juliette îşi clătină bidonul, care suna aproape gol. Îi mulţumi şi îl urmă înăuntru.

Traversară holul şi pătrunseră în capela mică, unde participase, în anii trecuţi, la câteva slujbe duminicale. Remmy îşi făcea de lucru printre şirurile de bănci şi scaune, schimbând pernele şi lăsând bileţele scrise de mână pe fâşii înguste de hârtie ieftină. Juliette îl surprinse fixând-o cu privirea în timp ce-şi vedea de treabă.

– Zeii vă simt lipsa, spuse părintele Wendel, dându-i de înţeles că ştia cât de mult trecuse de la ultima slujbă la care asistase.

Capela era mai mare decât şi-o amintea. Se simţea miros intens şi bogat de rumeguş, de lemn proaspăt fasonat, provenit de

la niște uși și grinzi vechi. Banca pe care își sprijinea palma valora probabil o avere.

– Ei, zeii știu unde să mă găsească, răspunse, retrăgându-și mâna.

Zâmbi de propria glumă, dar fața preotului fu străbătută de o undă de dezamăgire.

– Uneori mă-ntreb dacă nu cumva vă ascundeți de ei cât puteți mai bine, zise Wendel.

Arătă către vitraliile din spatele altarului. Luminile din spatele geamului străluceau puternic, aruncând pete de culoare pe podea și pe tavan.

– Citesc de-aici, din amvon, anunțul fiecărei nașteri și al fiecărei morți și din el îmi dau seama că recunoașteți toate meritele zeilor.

Juliette ar fi vrut să-i spună că nici măcar nu scria ea anunțurile alea. Erau scrise în numele ei.

– Dar, văzând cât de puțină importanță dați legilor lor, mă întreb dacă măcar credeți în zei.

– Cred, răspunse Juliette, iritată de acuzația preotului. Cred în zeii care au creat acest siloz. Și toate celelalte silozuri...

Wendel tresări, trăgându-se înapoi.

– Blasfemie! șopti, făcând ochii atât de mari, încât ai fi zis că vorbele ei puteau să ucidă.

Îi aruncă o privire lui Remmy, care se înclină și o porni spre coridor.

– Da, blasfemie! ripostă Juliette. Dar cred că zeii au făcut turnurile de dincolo de dealuri și că ne-au oferit posibilitatea de a le descoperi, de a ajunge până la ele. Părinte Wendel, am descoperit o unealtă aflată sub silozul nostru. Un utilaj pentru săpat, care ne poate duce în locuri noi. Știu că-mi dezaprobi ideea, dar cred că ni l-au oferit zeii și am de gând să-l folosesc.

– Săpătorul ăla al vostru e unealta diavolului și zace în Adâncul stăpânit de el, spuse Wendel.

Amabilitatea i se șterse de pe chip. Își tamponă fruntea cu o bucată de pânză fină.

– Nu există zei ca aceia despre care vorbiți. Ăia sunt demoni.

Asta era predica lui, înțelese ea. Tocmai asculta predica de la ora unsprezece. Oamenii veneau de departe ca să audă așa ceva.

Făcu un pas spre el. Fierbea de furie.

– Printre zeii mei ar putea fi demoni, încuviință ea, vorbindu-i pe limba lui. Zeii în care cred eu... zeii pe care-i venerez sunt bărbații și femeile care au construit locul ăsta și multe altele ca el. L-au construit ca să ne apere de lumea pe care au distrus-o. Au fost zei și demoni deopotrivă. Dar ne-au lăsat o posibilitate de salvare. Au vrut să fim liberi, părinte, și ne-au oferit mijloacele necesare. Își duse degetul la tâmplă. Mi-au pus mijloacele chiar aici, a zis Juliette, arătând spre templu. Ne-au lăsat un săpător. Chiar au făcut-o. Folosirea lui n-are nimic de-a face cu blasfemia. Și am văzut celelalte silozuri, de a căror existență continuați să vă îndoiți. Am fost acolo.

Wendel se mai retrase un pas. Își atinse crucea de la gât și Juliette îl zări pe Remmy trăgând cu ochiul de după ușă, cu ochii întunecați umbriți de sprâncenele-i negre.

– Ar trebui să folosim toate uneltele pe care ni le-au dat zeii, spuse Juliette. În afara celei pe care-o mânuiți, acea putere de a-i face pe alții să se teamă.

– Eu?

Părintele Wendel își apăsă o palmă pe piept. Cu cealaltă mână arătă spre ea.

– Dumneavoastră sunteți cea care răspândește teama.

Întinse brațul, cuprinzând cu gestul său larg băncile și tot ce se afla dincolo de ele – șiruri de scaune, de lăzi și de găleți din spatele încăperii.

– Se îngrămădesc aici la trei slujbe pe zi, ca să-și frângă mâinile de frica lucrării diavolești pe care-o săvârșiți. Copiii nu mai pot dormi noaptea de teamă c-o să ne omorâți pe toți.

Juliette deschise gura, dar nu știu ce să spună. Se gândi la privirile celor de pe scară, la mama care-și trăsese copilul mai aproape, la oamenii pe care-i cunoștea și care n-o mai salutau.

– V-aș putea arăta cărți, spuse, gândindu-se la rafturile care conțineau Moștenirea. V-aș putea arăta cărți și atunci ați înțelege.

– Nu există decât o singură carte care merită să fie cunoscută, ripostă Wendel.

Ochii i se îndreptară către imensul tom ornamentat, cu marginile coperților aurite, așezat lângă amvon, pe un podium plasat sub o cușcă din oțel curbat. Juliette ținea minte lecțiile din cartea aia. Văzuse paginile cu fraze criptice printre barele negre. Observase că podiumul era sudat de podeaua din oțel, dar nu de mâna unui expert. Cutele groase erau lucrarea unui paranoic. Zeii care trebuiau să-i apere pe oameni nu erau de încredere când venea vorba să păzească o carte.

– Ar trebui să vă las să vă pregătiți pentru slujba de la ora unsprezece, zise Juliette regretându-și izbucnirea.

Wendel își lăsă brațele pe lângă corp. Juliette simțea că merseseră prea departe și că o știau amândoi. Sperase să-i tempereze neîncrederea, dar nu reușise decât să i-o alimenteze și mai mult.

– Mi-ar fi plăcut să rămâneți, spuse Wendel. Măcar umpleți-vă bidonul.

Ea își duse mâna la spate și îl luă. Remmy se întoarse cu roba neagră foșnind și cu creștetul ras lucindu-i de transpirație.

– O să-l umplu, părinte, spuse ea. Mulțumesc!

Wendel dădu din cap. Îi făcu semn lui Remmy și, în vreme ce acolitul său aducea apă din rezervorul capelei, nu mai spuse nimic. Nici măcar un singur cuvânt. Promisese că o să-i binecuvânteze călătoria, dar promisiunea fusese dată uitării.

10

• Silozul 18 •

Juliette participă la o ceremonie de însămânțare la fermele din Mijloc, luă un prânz târziu și-și continuă urcușul în tăcere. Când ajunse pe la etajul 30, luminile începeau să pălească și se trezi dorindu-și cu nerăbdare să se întindă într-un pat familiar.

Lukas o aștepta pe palier. O salută zâmbind și insistă să-i ia geanta de umăr, oricât de ușoară ar fi fost.

– Nu era nevoie să mă aștepți, spuse ea.

Dar gestul i se părea încântător.

– Tocmai am ajuns aici, o asigură el. Mi-a spus un hamal că te apropii.

Juliette își aminti de tânăra în salopetă albastru-deschis care o depășise prin dreptul etajelor 40. Uita cu ușurință că Lukas are ochi și urechi peste tot. El îi deschise ușa și ea pătrunse pe un nivel ticsit cu amintiri și sentimente contradictorii. Acolo murise Knox. Acolo fusese otrăvită Jahns. Acolo fusese ea condamnată la curățire și tot acolo îi pansaseră doctorii spatele.

Aruncă o privire spre sala de ședințe și își aminti cum fusese numită primar. Acolo le sugerase lui Peter și Lukas că ar fi trebuit să le dezvăluie tuturor adevărul: faptul că nu erau singurii oameni din lume. În ciuda protestelor lor, încă mai credea că e o idee bună. Dar poate că și mai bine era să le arate decât să le spună. Își imagină familiile făcând o lungă călătorie spre Adânc, așa cum obișnuiau să

vină în Vârf, ca să privească ecranul din perete. Aveau să vină în lumea ei, mii de oameni care nu fuseseră niciodată acolo, care n-aveau idee cum arată mașinile care-i țin în viață. Aveau să facă drumul până la Mecanic pentru a trece apoi prin tunel, ca să vadă celălalt siloz. Pe drum, s-ar fi putut minuna de buna funcționare a generatorului principal, acum perfect echilibrat. S-ar fi putut minuna și de gaura făcută în pământ de prietenii ei. Apoi ar fi privit cu încântare cum se umple această lume pustie, asemănătoare cu a lor, construind-o așa cum credeau de cuviință. Poarta de siguranță țiui când Lukas își scană permisul și Juliette se trezi din visare. Paznicul din spatele porții îi făcu semn cu mâna și ea îi răspunse. În spatele lui, coridoarele IT-ul erau tăcute și pustii. Era aproape noapte și majoritatea lucrătorilor se duseseră acasă. Nevăzând pe nimeni în jur, Juliette își aduse-aminte de Silozul 17. Și-l imagină pe Solo apărând de după colț, cu o jumătate de franzelă în mână, cu barba plină de firimituri și zâmbind fericit la vederea ei. Holurile arătau identic, cu excepția lămpii defecte care atârna de plafonul celuilalt siloz.

Îl urmă pe Lukas către locuința lui personală, cu amintirile învălmășindu-i-se în minte. Două lumi cu aceeași înfățișare, două vieți trăite, una aici și alta dincolo. Săptămânile petrecute cu Solo i se păreau o întreagă viață, așa e legătura formată între doi oameni aflați într-o situație extremă. Elise ar fi putut da buzna din biroul în care se instalaseră copiii, ca să i se agațe de picior. Gemenii s-ar fi putut certa pentru ceva găsit într-un colț. Rickson și Hannah s-ar fi putut săruta pe furiș în întuneric, vorbind în șoaptă despre un alt copil.

– ...dar numai dacă ești de acord.

Juliette se întoarse spre Lukas.

– Ce? O, da. E perfect.

– N-ai auzit niciun cuvânt din tot ce-am spus, nu-i așa?

Ajunseră la ușa lui și el își scană legitimația.

– Uneori e ca și cum te-ai afla în altă lume.

În glasul lui, Juliette deslușI îngrijorare, nu furie. Își luă geanta din mâna lui și intră. Lukas aprinse lumina și-și aruncă legitimația pe măsuța de toaletă de lângă pat.

– Te simți bine? o întrebă.

– Sunt doar obosită după atâta urcat.

Juliette se așeză pe marginea patului și-și desfăcu șireturile. Își scoase ghetele și le puse la locul lor obișnuit. Apartamentul lui Lukas era pentru ea ca o a doua casă, un cămin familiar și confortabil. Apartamentul ei de la etajul 6 rămânea un teritoriu străin. Îl văzuse de două ori, dar nu-și petrecuse niciodată noaptea acolo. Dacă ar fi făcut-o, ar fi însemnat că-și acceptă în totalitate rolul de primar.

– Mă gândeam să cer să ni se aducă o cină târzie.

Lukas scotoci prin dulap și scoase un halat dintr-un material moale, pe care Juliette adora să-l îmbrace după un duș fierbinte. Îl atârnă într-un cârlig de pe ușa băii.

– Vrei să-ți umplu cada?

Ea răsuflă zgomotos.

– Put, nu-i așa?

Își adulmecă dosul mâinii, vrând să vadă dacă mirosea a unsoare. Simți izul acid al arzătorului cu flacără oxiacetilenică, pe cel înțepător al gazelor de eșapament ale săpătorului – un parfum imprimat în pielea ei, aidoma desenelor de pe brațele unor petroliști. Și asta cu toate că făcuse duș înainte de a pleca de la Mecanic.

– Nu... Lukas părea rănit. Pur și simplu mă gândeam că o baie ți-ar face plăcere.

– Poate mâine-dimineață. Și aș sări peste cină. Am tot gustat câte ceva toată ziua.

Netezi cearșaful de lângă ea. Lukas zâmbi și i se așeză alături, pe pat. Surâdea și avea în ochi aceeași strălucire ca după ce făceau dragoste, dar următoarele ei cuvinte îi spulberară încântarea.

– Avem ceva de discutat.

Zâmbetul lui pieri. Umerii i se gârboviră.

– N-o să ne înregistrăm, nu-i așa?

Juliette îl strânse de mână.

– Nu, nu e vorba de asta. Bineînțeles că o s-o facem. Bineînțeles.

Îi strânse mâna pe pieptul ei, cu gândul la dragostea pe care o ținuse ascunsă de Pact și își aminti cât de mult suferise din cauza asta. N-avea să mai repete niciodată aceeași greșeală.

– E vorba de tunel, adăugă.

Lukas inspiră adânc, își ținu o clipă răsuflarea, apoi zise râzând:

– Atâta tot? E amuzant că săpăturile tale pot trece drept răul cel mai mic.

– Vreau să mai fac și altceva ce știu că n-o să-ți placă.

El înălță dintr-o sprânceană.

– Dacă ai de gând să răspândești vestea despre existența celorlalte silozuri, să le povestești oamenilor ce-ai văzut afară, știi care e părerea mea și a lui Peter. Cred că e riscant. Lumea nu te va crede, iar cei care-ți vor da totuși crezare ne vor face tuturor necazuri.

Juliette se gândi la părintele Wendel, se gândi că oamenii erau în stare să creadă lucruri uimitoare, bazându-se numai pe cuvinte, să-și formeze convingeri pornind de la o carte. Dar pesemne că trebuia să *vrei* să crezi. Și poate că Lukas avea dreptate, poate că nu toată lumea voia să creadă adevărul.

– N-am de gând să le povestesc nimic, răspunse Juliette. Vreau să le-*arăt*. Odată ajunsă în Vârf, vreau să fac ceva, dar nu se poate fără ajutorul tău și al departamentului tău. O să am nevoie de câțiva oameni de-ai tăi.

Lukas se încruntă.

– Nu-mi place cum sună, zise el, mângâind-o pe braț. Ce-ar fi să lăsăm discuția pe mâine? În noaptea asta vreau să mă bucur de prezența ta alături de mine. Să fie o noapte în care nu lucrăm. Pot să pretind că sunt un simplu tehnician care întreține serverele și că tu ești... că nu ești primarul.

Juliette îl strânse de mână.

– Ai dreptate. Firește. Și poate-ar trebui să fac repede un duș...

– Nu, așteaptă! zise el și o sărută pe gât. E mirosul tău natural. Fă duș mâine-dimineață.

Ea capitulă. Lukas o sărută din nou pe gât, dar când începu să-i desfacă fermoarul salopetei, ea îi ceru să stingă luminile. De data asta, el nu se plânse, așa cum o făcea adesea, fiindcă nu putea s-o vadă. În schimb, se mulțumi să lase lampa din baie aprinsă și să lase ușa întredeschisă doar atât cât să pătrundă cât mai puțină lumină cu putință. Oricât de mult i-ar fi plăcut să stea, goală,

alături de el, nu-i plăcea să fie văzută. Cicatricele o făceau să arate ca peretele unei mine săpate în granit: o rețea de rocă albă, care contrasta cu restul.

Dar, oricât de neplăcute i-ar fi fost privirii, cicatricele erau sensibile la atingere. Fiecare părea o terminație nervoasă, pornită din adâncul ei. Când Lukas își plimba degetele de-a lungul lor – ca un electrician care urmărește schema unei rețele de cabluri –, cea atinsă devenea legătura dintre polii unei baterii. Juliette se simțea străfulgerată în timp ce se țineau în brațe pe întuneric și el îi explora trupul cu mâinile. Își simțea pielea încălzindu-se. Nu aveau să fie o noapte în care să-i cuprindă repede somnul. Proiectele și planurile ei periculoase piereau odată cu atingerea lui delicată. Urma o noapte a întoarcerii în timp, la tinerețea ei, la senzații mai degrabă decât la gânduri, la vremuri mai simple...

– E bizar! spuse Lukas, oprindu-se.

Juliette nu-l întrebă ce e bizar, sperând că el o să renunțe la idee. Era prea mândră ca să-i ceară să continue s-o atingă.

– Mica mea cicatrice favorită a dispărut, adăugă el, apăsându-i un loc de pe braț.

Ei îi crescu brusc temperatura. Atât de tare, încât se simți din nou în sas. Una era să-i atingă rănile în tăcere, și alta să vorbească despre ele. Își retrase brațul și se rostogoli pe o parte, îndepărtându-se de el și gândindu-se că, la urma urmelor, aveau să doarmă la noapte.

– Nu, te rog, lasă-mă să văd, o imploră el.

– Ești crud, îi spuse ea.

Lukas își plimbă mâna pe spatele ei.

– Nu, nu sunt, jur. Te rog, pot să-ți văd brațul?

Juliette se săltă în capul oaselor și-și trase cearșafurile peste genunchi. Se cuprinse cu brațele.

– Nu-mi place să vorbești despre ele. Și n-ar trebui să ai una preferată.

Arătă cu capul spre baie. Prin ușa întredeschisă se strecura o dâră micuță de lumină.

– Te rog, putem s-o închidem sau să stingem becul?

– Jules, îți jur, te iubesc așa cum ești. Nu te-am privit niciodată în niciun alt fel.

Ea înțelese de aici că n-o văzuse niciodată goală înainte de a avea cicatricele, nu că o găsise întotdeauna frumoasă. Coborî din pat și se duse să stingă ea însăși lumina. Trase cearșaful în jurul ei, lăsându-l pe Lukas gol și singur în pat.

– Era în scobitura cotului tău drept, reluă el. Acolo se încrucișau trei, care alcătuiau o steluță. Am sărutat-o de o sută de ori.

Juliette stinse lumina și rămase singură în întuneric. Încă îl mai simțea pe Lukas privind-o. Simțea oamenii uitându-se cu gura căscată la cicatricele ei, chiar și atunci când era complet îmbrăcată. Se gândi la George, își imagină că ar fi văzut-o și el așa și i se puse un nod în gât.

În întunericul deplin, Lukas apăru lângă ea, o cuprinse cu brațul și o sărută pe umăr.

– Vino în pat. Îmi pare rău. Poți lăsa lumina stinsă.

Juliette șovăi.

– Nu-mi place că mi le cunoști atât de bine, zise. Nu vreau să fiu una dintre hărțile tale stelare.

– Știu, răspunse el. Dar nu pot să mă abțin. Fac parte din tine, singura tu pe care am cunoscut-o vreodată. Poate ar trebui să-l rugăm pe tatăl tău să arunce o privire...?

Juliette se desprinse din îmbrățișare și aprinse din nou lumina. Își studie scobitura cotului, mai întâi pe a celui drept și apoi pe a celuilalt, gândindu-se că Lukas se înșela.

– Ești sigur că era acolo? întrebă ea, studiindu-și rețeaua de cicatrice de pe o porțiune de piele dezgolită, ca un petic de cer senin.

Luând-o cu tandrețe de încheietura mâinii și de umăr, Lukas îi ridică brațul la gură și i-l sărută.

– Era chiar aici, spuse. Am sărutat-o de o sută de ori.

Juliette își șterse o lacrimă și râse amar de propria răbufnire. Căută din priviri inestetica cicatrice care-i înconjura antebrațul ca o urmă de bici și i-o arătă lui Lukas. Poate că nu-l credea, dar cel puțin îl iertase.

– Urmează asta, ocupă-te și de ea!

11

• Silozul 1 •

Bateriile cu siliciu-carbon care alimentau dronele erau de mărimea unui cuptor cu microunde. După aprecierile lui Charlotte, cântăreau în jur de cincisprezece kilograme fiecare. Fuseseră scoase din două drone și legate cu chingi luate dintr-o ladă cu materiale. Charlotte ținea câte una în fiecare mână și făcea turul depozitului înaintând lent, în salturi, după care se ghemuia, cu coapsele tremurând și cu brațele amorțite.

O dâră de transpirație îi marca traseul, din care nici măcar nu parcursese prea mult. Cum de își ieșise atât de mult din formă? După toate alergările și exercițiile fizice cuprinse în antrenamentul de bază, ajunsese să stea în fața unei console, să piloteze o dronă, să ia parte la jocuri de război fără să-și ridice fundul de pe scaun, să mănânce lături într-un restaurant cu autoservire și să stea să citească.

Se îngrășase prea tare. Și nu o deranjase decât după ce se trezise în coșmarul ăla. Înainte de a fi criogenată și de a petrece înțepenită câteva sute de ani, nu simțise niciodată nevoia să se ridice și să se miște. Acum își voia înapoi vechiul trupul. Picioarele care funcționau. Brațele care n-o dureau după ce se spăla pe dinți. Poate că era o prostie să creadă că s-ar fi putut întoarce în timp. Să fie din nou cine fusese cândva și să revină în lumea de care-și amintea. Sau poate devenise prea nerăbdătoare să-și recapete puterile. Pentru așa ceva era nevoie de timp.

Reuși să se întoarcă la drone, încheindu-și turul. Mersul în jurul încăperii însemna progres. Trecuseră câteva săptămâni de când o trezise fratele ei și rutina meselor zilnice, a exercițiilor fizice și a lucrului la drone începea să i se pară firească. Simțea în sfârșit că lumea în care se trezise e reală. Și asta o îngrozea.

Lăsă bateriile jos și respiră adânc de mai multe ori. Apoi le ridică din nou. Rutina vieții militare fusese similară. O pregătise pentru așa ceva, era singurul lucru care o ajuta să nu înnebunească. Să fie închisă undeva nu era o noutate. Să trăiască în mijlocul unui teren arid și pustiu, unde în aer liber nu te aflai în siguranță, nu era o noutate. Nici să fie înconjurată de bărbați de care avea motive să se teamă nu era o noutate. Fiindcă se aflase în Irak în timpul celui de-Al Doilea Război Iranian, era obișnuită cu așa ceva, cu o bază din care nu putea să plece, cu lipsa dorinței de a-și părăsi patul sau de a ieși din baie. Era obișnuită să lupte ca să nu-și piardă mințile. Avea nevoie de exerciții mentale și de exerciții fizice în aceeași măsură.

Făcu duș într-una dintre cabinele de lângă centrul de comandă al dronelor, se șterse, își adulmecă pe rând cele trei salopete și decise că era timpul să-l convingă pe Donny să i le ducă din nou la spălătorie. O îmbrăcă pe cea mai puțin mirositoare dintre cele trei, își agăță prosopul la uscat de piciorul unui pat supraetajat, apoi își aranjă așternuturile cu meticulozitatea specifică ofițerilor aviației militare. Donald locuise o vreme în sala de ședințe din capătul opus al depozitului, dar Charlotte aproape că ajunsese să se simtă în largul ei în cazarmă, cu stafiile locului. Era ca acasă.

În capătul holului cazarmei se afla o sală cu stații de pilotaj. Cele mai multe erau protejate cu folii de plastic. De-a lungul peretelui acoperit de monitoare mari, se întindea o masă. Acolo fusese asamblată stația radio. Fratele ei adunase, rând pe rând, un talmeș-balmeș de piese de rezervă din magaziile de pe nivelurile de jos. Aveau să treacă zeci sau chiar sute de ani înainte de a-și da cineva seama că lipsesc.

Charlotte aprinse becul pe care-l instalase deasupra mesei și deschise stația. Putea deja să prindă semnal de pe câteva frecvențe. Răsuci butonul până când auzi paraziți și se opri, în așteptarea

vocilor. Între timp, își imagină că aude vuiet de valuri spărgându-se de plajă. Alteori își imagina că e răpăitul ploii, pe coroana de frunze groase a unui copac. Sau murmurul mulțimii într-o sală de teatru întunecată. Își strecură mâna în lada cu piese adunate de-a valma de Donald, în căutarea unui set de difuzoare mai bune, dar îi trebuia și un microfon sau altceva care s-o ajute să emită. Își dori să fi avut mai multe înclinații spre partea tehnică. Nu știa decât să cupleze piesele. Era ca și cum ar fi asamblat o pușcă sau un computer – pur și simplu alătura tot ce se potrivea și apoi alimenta ansamblul cu o sursă de curent. Nu scosese fum decât o singură dată. Pentru așa ceva era nevoie mai ales de răbdare, iar ea n-avea prea multă. Și de timp, de care se bucura din belșug.

Zgomotul de pași de pe coridor îi dădu de veste că sosea micul dejun. Reduse volumul la minim și făcu loc pe masă, în timp ce Donald tocmai intra, cu tava în mâini.

– 'Neața! spuse Charlotte, întinzându-se să i-o ia.

După antrenamentul de mai înainte, nu era prea sigură pe picioare. Când fratele ei intră în cercul de lumină revărsată de becul care se legăna, îi văzu fața încruntată.

– E totul în regulă? îl întrebă.

El clătină din cap.

– S-ar putea să avem o problemă.

Charlotte lăsă tava jos.

– Ce problemă?

– Am dat peste un tip pe care-l cunosc din primul meu schimb. Am fost în lift cu el. Un meseriaș priceput la toate.

– Asta nu-i bine.

Charlotte sălță capacul metalic deformat de pe una dintre farfurii. Sub el se aflau un circuit electric și un colac de sârmă subțire. Plus mica șurubelniță pe care-o ceruse.

– Ouăle tale sunt sub celălalt.

Ea dădu capacul deoparte și-și luă furculița.

– Te-a recunoscut?

– Nu mi-am dat seama. Am ținut capul în jos până când a coborât. Dar îl cunosc la fel de bine ca pe oricine altcineva de aici.

Parcă mai ieri am împrumutat unelte de la el și l-am rugat să-mi schimbe un bec. Ar fi putut fi acum o zi sau acum zece ani. În locul ăsta, memoria funcționează bizar.

Charlotte luă o îmbucătură. Donny sărase ouăle prea tare. Și-l imagină la un etaj de sus, cu solnița în mâna-i tremurândă.

– Chiar dacă te-a recunoscut, spuse, cu gura plină, ar putea să creadă că ești în schimbul ăsta ca tine însuți. Câți oameni te cunosc ca Thurman?

Donald clătină din cap.

– Nu mulți. Totuși, asta ne-ar putea da bătaie de cap în orice clipă. Am de gând să-ți aduc alimente din cămară, cât mai multă hrană uscată. Am schimbat și nivelul de acces al ecusonului tău, ca să poți folosi lifturile. Și am dublat măsurile de siguranță, ca să nu poată pătrunde nimeni aici. Detest gândul că ai putea rămâne blocată, dacă mi s-ar întâmpla ceva.

Charlotte își roti ouăle în farfurie.

– Nu-mi place să mă gândesc la asta, spuse.

– Încă o mică problemă. Șeful acestui siloz iese din schimb peste o săptămână, ceea ce o să mai complice puțin lucrurile. Mă bazez pe el ca să-l pună pe celălalt la curent cu statutul meu. Deocamdată lucrurile au mers destul de ușor.

Charlotte râse și mai luă o îmbucătură.

– Prea ușor, spuse, clătinând din cap. Așa că nu mi-ar plăcea deloc să le văd împotmolindu-se. Care sunt noutățile din silozul tău preferat?

– Azi mi-a răspuns șeful IT-ului. Lukas.

Charlotte avu impresia că fratele ei e dezamăgit.

– Și? întrebă. Ai aflat ceva nou?

– A reușit să intre într-un alt server. A găsit din nou aceleași informații, totul despre locuitorii lui, despre posturile pe care le-au ocupat, despre cei cu care au avut legături, de la naștere până la moarte. Nu pricep cum ajung mașinile astea de la astfel de informații la un clasament. Sunt atât de irelevante, încât te gândești că trebuie să mai existe și altceva.

Scoase o foaie de hârtie împăturită, o nouă ierarhizare a silozurilor, trasă la imprimantă. Charlotte făcu loc pe masa ei de lucru și Donald desfăcu hârtia și o netezi.

– Vezi? Ordinea s-a schimbat iar. Dar în virtutea căror fapte?

Ea studie raportul în timp ce continua să mănânce, iar Donald își luă unul dintre dosarele cu notițe. Petrecea foarte mult timp lucrând în sala de ședințe, unde putea să-și întindă hârtiile și să se plimbe încoace și-ncolo, dar lui Charlotte îi plăcea când stătea cu ea, la punctul de comandă al dronelor. Uneori rămânea acolo cu orele, răsfoindu-și notițele, în vreme ce ea lucra la stația radio, amândoi ascultând discuțiile deslușite pe fundalul paraziților.

– Silozul 6 e din nou în frunte, murmură ea.

Cu toate acele numerele fără nicio logică, era ca și cum ar fi citit informațiile de pe o cutie de cereale în timp ce-și lua micul dejun. O coloană era numită Edificiu și Donald zicea că așa li se spunea silozurilor. Iar alături de fiecare siloz era trecut un procent, care te ducea cu gândul la o masivă doză zilnică de vitamine: 99,992%, 99,989%, 99,987%, 99,984%. Cel mai mic procent din listă era 99,974%. Toate silozurile de sub cel căruia îi corespundea erau tăiate cu un „X" sau avea alături un „n/a", simbolul pentru „nu mai prezintă interes". Din ultima categorie făceau parte Silozurile 40, 12, 17 și alte câteva.

– Încă mai crezi că numai cel de pe primul loc va supraviețui?

– Da.

– Le-ai spus asta celor cu care stai de vorbă? Că silozul lor e spre coada listei.

Donald o privi încruntându-se.

– Nu le-ai spus. Te folosești pur și simplu de ei ca să pricepi exact cum stau lucrurile.

– Nu mă folosesc de ei. Ce dracu', doar le-am salvat silozul! Îl salvez în fiecare zi în care nu raportez ce se petrece acolo.

– Bine! spuse Charlotte și se întoarse la ouăle ei.

– În plus, își închipuie probabil că se folosesc de mine. La naiba, cred că ei află din discuțiile noastre mai multe decât mine. Lukas, șeful IT-ului lor, mă bombardează cu întrebări despre lumea dinainte...

– Și femeia aia care le e primar?

Charlotte se întoarse spre fratele ei și-l privi cu atenție.

– Ea cu ce se-alege din conversațiile voastre?

– Juliette? zise Donald, răsfoind un dosar. Mă amenință și savurează fiecare cuvânt.

Charlotte râse.

– Mi-ar plăcea să aud așa ceva.

– Ai putea, dacă ai pune stația asta radio la punct.

– Și pe urmă o să-ți petreci mai mult timp lucrând aici, jos? Știi, ar fi bine. Ar micșora riscul de a fi recunoscut.

Își răzui farfuria cu furculița, nevrând să recunoască nicidecum că, de fapt, îl voia acolo fiindcă locul părea pustiu după plecarea lui.

– Absolut!

Fratele ei își frecă fața cu palele și Charlotte văzu ce obosit era. Continuă să mănânce și privirea îi căzu din nou pe numere.

– Pare arbitrar, nu-i așa? se întrebă, cu voce tare. Dacă numerele astea înseamnă ce crezi tu. Din punct de vedere funcțional, toate silozurile sunt la fel.

– Mă îndoiesc că oamenii care-au plănuit totul privesc lucrurile astfel. N-au nevoie decât de un singur siloz. Nu contează care. E ca și cum ai avea, într-o cutie, mai multe piese de schimb identice. Alegi una și tot ce te interesează e să funcționeze. Și cu asta basta. Nu vor decât să vadă că e totul sută la sută corespunzător, în fiecare etapă.

Lui Charlotte nu-i venea să creadă că în asta consta planul. Dar Donny îi arătase Pactul și destul de multe dintre însemnările lui ca s-o convingă. Cu o singură excepție, toate silozurile aveau să fie distruse. Inclusiv al lor.

– Cât mai durează până e gata următoarea dronă? întrebă el.

Charlotte sorbi din suc.

– Încă o zi sau două. Poate trei. De data asta o iau mai ușor. Nici măcar nu sunt sigură c-o să zboare.

Ultimele două nu ajunseseră la fel de departe ca prima. Începea să dispere.

– Bine.

Donald își frecă din nou fața și palmele îi înăbușiră glasul.

– Va trebui să hotărâm cât de curând ce avem de făcut. Dacă nu facem nimic, coşmarul ăsta o să rămână în scenă încă două sute de ani şi niciunul dintre noi n-o să reziste atât.

Începu să râdă, dar hohotul i se transformă în tuse. Îşi scoase batista dintr-un buzunar al salopetei şi Charlotte îşi feri privirea. Cât el tuşi, ea studie monitoarele întunecate.

Nu voia s-o recunoască în faţa lui, dar ea una era tentată să lase totul să continue. Soarta omenirii părea să fie controlată de un grup de maşini sofisticate, iar ea avea tendinţa să se încreadă în computere mult mai mult decât fratele ei. Îşi petrecuse mulţi ani lansând drone care puteau să zboare singure, să decidă ce ţintă să lovească şi să-şi trimită proiectilele către ea cu cea mai mare precizie. Se simţise rareori ca un pilot, ci mai degrabă ca un jocheu, un om călare pe un animal în stare să alerge de unul singur şi care n-avea decât ocazional nevoie de cineva care să tragă de hăţuri sau să îl încurajeze.

Se uită din nou la numerele din raport. Sutimile de procent din punctaj aveau să decidă cine trăieşte şi cine moare. Şi cei mai mulţi aveau să moară. Iar când avea să se întâmple, ea şi fratele ei vor fi fost adormiţi sau morţi de mult. Numerele făceau ca acel holocaust ameninţător să pară al naibii de... arbitrar.

Donald arătă către raport cu dosarul pe care-l ţinea în mână.

– Ai observat că Optsprezece a urcat cu două poziţii mai sus?

Charlotte observase.

– Nu crezi că te-ai ataşat prea tare?

El îşi feri privirea.

– Avem ceva din trecut în comun. Atâta tot.

Charlotte ezită. Nu voia să mai insiste, dar nu se putea abţine.

– Nu mă refeream la siloz. Pari... schimbat după fiecare convorbire cu ea.

El inspiră adânc şi expiră lent.

– A fost trimisă la curăţire, explică Donald. A fost afară.

O clipă, Charlotte crezu că nu era dispus să adauge nimic. De parcă atât ar fi fost de-ajuns, ar fi explicat totul. Donald mai păstră o vreme tăcerea, cu ochii mişcându-i-se într-o parte şi-ntr-alta.

– Nimeni n-ar trebui să se întoarcă după ce-a fost expulzat, continuă într-un târziu. Nu cred că ține vreun computer cont de asta. Nu numai că ea a supraviețuit, dar și Silozul 18 continuă să reziste. Luând în considerare toate informațiile pe care le deținem, n-ar fi trebuit să fie așa. Dacă vor trece de asta... te întrebi dacă nu cumva ei sunt cei în care ne putem pune cele mai multe speranțe.

– *Tu* te întrebi, îl corectă Charlotte, fluturând bucata de hârtie. În niciun caz nu suntem mai inteligenți decât computerele astea, frate.

El păru să se întristeze.

– Putem fi mai omenoși decât ele.

Charlotte se lupta cu dorința de a-l contrazice. Voia să sublinieze că lui îi păsa de soarta acelui siloz fiindcă intrase personal în contact cu locuitorii lui. Dacă i-ar fi cunoscut pe oamenii din oricare altul – dacă ar fi aflat poveștile vieților lor –, n-ar fi intervenit ca să-i susțină? Dar, oricât ar fi fost de adevărat, ea ar fi dat dovadă de cruzime spunându-i-o.

Donald tuși în batista lui zdrențuită. O surprinse pe Charlotte holbându-se la el, la pânza pătată de sânge din mâna lui, pe care o puse imediat deoparte.

– Mi-e frică, îi spuse ea.

Donald clătină din cap.

– Mie nu. Nu mă tem de asta. Nu mă tem de moarte.

– Știu că nu te temi. E evident, fiindcă altminteri te-ai duce la un consult. Dar trebuie să existe ceva de care să-ți fie teamă.

– Îmi este. Foarte mult. Mă tem că o să fiu îngropat de viu. Mă tem să nu fac o greșeală.

– Atunci, nu face nimic, insistă Charlotte.

Aproape că-l implora să pună capăt acelei nebunii, să pună capăt izolării lor. Puteau să reintre în somnul criogenic și să lase totul pe seama computerelor și a cumplitelor planuri făcute de alții.

– Hai să nu facem nimic! repetă ea.

Fratele ei se ridică de pe scaun, o strânse de braț și se întoarse spre ușă, pregătindu-se să plece.

– Asta ar putea fi cea mai mare greșeală, șopti el.

12

• Silozul 1 •

În noaptea aceea, Charlotte se trezi dintr-un coşmar în care zbura. Încă simţind că se prăvăleşte printre nori, cu vântul în faţă, se săltă în capul oaselor în patul ei îngust, cu arcurile ţipând ca un cuib întreg de păsări.

Întotdeauna visa că zboară. Că se prăbuşeşte. În vise n-avea aripi, nu putea să piloteze, nu putea să se înalţe. O bombă căzând asupra unui bărbat şi a familiei sale, un om întorcându-se în ultima clipă, ca să-şi ferească ochii de soarele amiezii, o întrezărire a tatălui, a mamei, a fratelui ei şi a ei înseşi înainte de impact şi de pierderea semnalului...

Cuibul de păsări de sub ea amuţi. Charlotte îşi eliberă pumnii dintre cearşafurile umezite de transpiraţie – efect al viselor asupra trupului îngrozit. Atmosfera întunecată şi sumbră din încăpere o apăsa. Simţea paturile goale din jur, avea senzaţia că toţi ceilalţi piloţi, colegii ei, fuseseră convocaţi undeva în toiul nopţii, lăsând-o singură. Se ridică şi străbătu tiptil coridorul, către baie, înaintând pe bâjbâite şi modificând foarte puţin poziţiile întrerupătoarelor, ca să menţină lumina slabă. Uneori înţelegea de ce locuise fratele ei în sala de şedinţe din capătul opus al depozitului. Pe coridoare pândeau umbre. Avea senzaţia că trece printre spectrele celor adormiţi.

Îşi împroşcă faţa cu apă şi se spălă pe mâini. Nu voia să se întoarcă în pat, n-avea nicio şansă să adoarmă din nou, nu după

visul ăla. Își puse salopeta roșie pe care i-o adusese Donny, una din cele trei, de culori diferite, ca să existe o oarecare varietate în carcera ei numită viață. Nu-și amintea semnificația celei albastre și a celei aurii, dar ținea minte roșul reactorului. Salopeta roșie avea buzunare și locașuri speciale pentru scule. O purta când lucra, așa că era rareori curată. Încărcată cu ustensile care zăngăneau la fiecare pas, cântărea mai bine de nouă kilograme. Își încheie fermoarul din față și ieși pe coridor.

În mod ciudat, luminile din depozit erau deja aprinse. Trebuia să fie miezul nopții. Nu se îndoia că le stinsese, iar pe nivelul ăla n-avea acces nimeni altcineva. Cu gura brusc uscată, se furișă în direcția dronelor din apropiere, acoperite cu prelate, și auzi șoapte din întuneric.

Dincolo de drone – lângă rafturile înalte, care găzduiau cutii cu piese de schimb de rezervă și rații pentru situații de urgență – văzu un bărbat îngenuncheat asupra siluetei neclintite a altuia. Omul se întoarse când auzi ustensilele ei zăngănind.

– Donald?

– Da?

Charlotte simți un val de ușurare. Trupul răschirat de sub fratele ei nu era nicidecum un trup. Era un costum umflat, așezat cu brațele și picioarele depărtate, o formă goală, neînsuflețită.

– Cât e ceasul? întrebă ea, frecându-se la ochi.

– E târziu, răspunse el și își tamponă fruntea cu dosul mânecii. Sau devreme, depinde. Te-am trezit?

Charlotte îl privi schimbându-și poziția ca să nu vadă ea costumul. Îi ridică un picior și începu să-l plieze. Lângă ghenunchiul lui se vedeau o foarfecă și o rolă de bandă adezivă argintie, iar undeva alături erau o cască, o pereche de mănuși și un recipient asemănător cu rezervorul de aer al scafandrilor. Plus o pereche de cizme. Materialul foșnea la fiecare mișcare; asta luase ea drept șoapte.

– Hm? Nu, nu m-ai trezit. M-am dat jos din pat ca să merg la baie. Și mi s-a părut că aud ceva.

Era o minciună. Venise să lucreze în toiul nopții la o dronă, să facă orice ca să rămână trează, să nu se rupă de realitate. Donald

dădu din cap și-și scoase o cârpă din buzunarul de la piept. Tuși în ea, apoi și-o îndesă la loc.

– Ce faci aici la ora asta?

– Aleg câte ceva din rezerve, zise Donny așezând unele peste altele componentele costumului. Niște lucruri de care e nevoie sus. N-am vrut să risc trimițând pe altcineva după ele, îi explică privind-o. Vrei să-ți aduc ceva cald la micul dejun?

Charlotte se cuprinse cu brațele și clătină din cap. Detesta să-și aducă aminte că era blocată la etajul ăla, că avea nevoie de el ca să-i aducă diverse lucruri.

– Sun tot mai obișnuită cu rațiile din lăzi, răspunse. Batoanele cu cocos din rațiile pentru soldați în misiune încep să-mi placă, zise ea râzând. Îmi aduc aminte că le detestam în timpul antrenamentului de bază.

– Chiar nu mă deranjează să-ți aduc ceva, spuse Donny, evident căutând un pretext ca să plece sau măcar să schimbe vorba. Și probabil că o să fac rost cât de curând de tot ce ne mai trebuie pentru radio. Am depus cerere pentru un microfon, fiindcă n-am reușit să găsesc nicăieri unul. În afară de cel utilizat în camera de comunicare, pe care o să-l fur dacă nu merge nimic altceva.

Charlotte dădu din cap. Își privi fratele îndesând costumul înapoi, într-unul dintre imensele containere de plastic. Îi ascundea ceva. Își dădea întotdeauna seama când nu-i spunea totul. Asta făceau de obicei frații mai mari.

Se îndreptă spre cea mai apropiată dronă, trase prelata de pe ea și puse un set de chei pe aripa din față. Întotdeauna folosise uneltele cu stângăcie, dar, după săptămâni de lucru la drone, de stăruință chiar și când își pierdea răbdarea, căpătase îndemânare.

– Și pentru ce le trebuie costumul? întrebă, încercând să pară nepăsătoare.

– Cred că e în legătură cu reactorul.

Donald se încruntă, frecându-se la ceafă. Charlotte lăsă minciuna să plutească în aer, ca ecoul ei să ajungă la urechile lui.

În timp ce desfăcea stratul exterior al aripii dronei, își aminti cum se întorsese acasă, după antrenamentul de bază, plină de

mușchi și cu un înverșunat spirit competitiv, dobândit după mai multe săptămâni petrecute într-un pluton de bărbați. Se întâmplase înainte de a se destinde, când încă se mai simțea oricând gata de luptă. Pe atunci era o adolescentă zveltă, dar musculoasă și energică. Fratele ei nu-și terminase încă studiile universitare și prima lui remarcă ironică la adresa noii ei înfățișări îl făcuse să aterizeze pe canapea, cu brațul țintuit la spate, râzând și continuând s-o tachineze.

Râsese până când o pernă de pe canapea îi fusese apăsată pe obraz și Donny începuse să guițe ca un porc dus la tăiere. Amuzamentul și joaca se transformaseră în ceva serios și înspăimântător. Teama de a nu fi îngropat de viu trezise în fratele ei un instinct primar, ceva pentru care ea nu-l tachinase niciodată și pe care nu-și dorea să-l mai vadă.

Acum îl privi sigilând lada în care se afla costumul și împingând-o la loc, sub un raft. Nu era nevoie de costum nicăieri altundeva în siloz, Charlotte o știa. Donald își scoase cârpa și reîncepu să tușească. Ea se prefăcu preocupată de dronă cât dură accesul lui de tuse. Donny nu voia să vorbească nici despre costum, nici despre problema lui cu plămânii, iar ea nu-l învinuia pentru asta. Fratele ei era pe moarte. Charlotte știa că fratele ei e pe moarte, îl vedea ca în vis, întorcându-se în ultima clipă ca să-și ferească ochii de soarele amiezii. Pe ecranul ei era fața frumoasă a lui Donny, privind căderea inevitabilului din cer. Era pe moarte, de-aia voia să adune provizii pentru ea și să fie sigur c-o să poată pleca. De-aia voia să fie sigur că rămâne cu un radio, ca să fie sigur că va avea cu cine să vorbească. Fratele ei era pe moarte și nu voia să fie îngropat, nu voia să moară acolo, în gaura aia din pământ, unde nu puteai să respiri.

Charlotte știa al naibii de bine pentru ce e costumul.

13

• Silozul 18 •

Un costum pentru curățare stătea întins pe bancul de lucru, cu una dintre mâneci atârnând peste margine, cu cotul îndoit într-un unghi nefiresc. Viziera căștii detașate privea, inertă, spre tavan. Micul ecran din interior fusese înlăturat, ca să poți privi lumea din afară printr-o fereastră de plastic perfect transparent. Juliette se aplecă asupra costumului și, pătându-l când și când cu picături de sudoare, strânse cele șase șuruburi care fixau de material partea de jos a gulerului. Își aducea aminte când confecționase ultima dată așa ceva.

Nelson, tânărul tehnician IT care răspundea de laboratorul de curățire, muncea la un banc de lucru identic, din partea opusă a atelierului. Juliette și-l alesese ca ajutor pentru acel proiect. Era familiarizat cu costumele, tânăr, și nu părea să aibă nimic împotriva ei. Dar primele două criterii oricum n-aveau importanță.

– Al doilea subiect pe care trebuie să-l discutăm e raportul asupra populației, spuse Marsha.

Tânăra secretară – o asistentă pe care Juliette n-o ceruse niciodată – mută de colo până colo vreo zece dosare până când îl găsi pe cel căutat. Hârtia reciclată era împrăștiată pe un banc de lucru de alături, transformând un loc menit fabricării de lucruri într-un birou modest. Juliette își ridică privirea și o urmări pe Marsha răsfoind dosarul. Era zveltă, abia trecută de adolescență, cu obraji

trandafirii și păr negru, răsucit strâns în jurul capului. Fusese și secretara ultimilor doi primari, pentru o perioadă scurtă, dar tumultuoasă. Juliette o primise odată cu funcția, așa cum primise și legitimația aurie și apartamentul de la etajul șase.

– Iată-l! zise Marsha.

Își mușcă buza și aruncă o privire asupra raportului, iar Juliette văzu că foaia nu era scrisă decât pe o singură parte. Cantitatea de hârtie care trecea prin biroul ei, pentru a fi apoi transformată din nou în pastă, ar fi putut alimenta, vreme de un an, un întreg etaj cu apartamente. Lukas glumise la un moment dat spunând că astfel mențineau în activitate departamentul de reciclări. Numai că putea fi adevărat, ceea ce o împiedică pe Juliette să râdă.

– Poți să-mi dai garniturile alea? întrebă ea, arătând spre bancul de lucru din fața lui Marsha.

Fata arătă spre o cutie cu șaibe de siguranță. Apoi spre o grămadă de șplinturi. În cele din urmă, ajunse și la garnituri. Juliette dădu din cap.

– Mulțumesc!

– Așadar, pentru prima oară în ultimii treizeci de ani, suntem mai puțin de cinci mii, spuse Marsha, întorcându-se la raportul ei. Am avut o mulțime de... decese.

Deși concentrată asupra fixării garniturii pe guler, Juliette simți privirea fetei.

– Comitetul loteriei cere o numărătoare oficială, ca să putem aprecia...

– Dacă poate, Comitetul loteriei n-are decât să facă în fiecare săptămână câte un recensământ.

Cu un deget, Juliette unse garnitura cu ulei înainte de a o plasa de cealaltă parte a gulerului.

Marsha râse, politicoasă.

– Da, ei bine, vor să organizeze curând o altă loterie. Au mai cerut încă două sute de numere.

– Numere... bodogăni Juliette.

Uneori se gândea că numai de atât erau bune computerele lui Lukas, o droaie de mașinării mari care scoteau numere din fundurile lor zbârnâitoare.

– Nu le-ai spus că mă gândesc la o amnistie? Știu că suntem pe punctul de a ne dubla spațiul, nu?

Marsha se foi, stânjenită.

– Le-am spus. Le-am spus și de spațiul în plus. Dar cred că nu prea le-a plăcut.

În partea cealaltă a atelierului, Nelson își ridică privirea de la costumul la care lucra. Nu erau decât ei trei în vechiul laborator care echipa cândva oamenii ca să moară. Acum lucrau la altceva, trimiteau oameni afară dintr-un alt motiv.

– Ei, și ce-a zis comitetul? întrebă Juliette. Membrii lui știu că, atunci când vom ajunge în celălalt siloz, o să am nevoie de oameni care să vină cu mine, să-l repunem în funcțiune. Aici, populația o să scadă foarte mult.

Nelson se aplecă din nou asupra lucrului său. Marsha închise dosarul cu raportul și își privi picioarele.

– Ce-au zis despre ideea mea de a suspenda loteria?

– N-au zis nimic, răspunse secretara, uitându-se în sus, și lumina de deasupra capului i se reflectă în ochii umezi. Am impresia că puțini dintre ei cred în silozul dumneavoastră.

Juliette râse și clătină din cap. Mâna îi tremura când înfiletă ultimul șurub de fixare a gulerului.

– De fapt, nu are importanță ce crede comitetul, nu-i așa?

Dar știa că ăsta e adevărul și în cazul ei. În cazul oricui. Lumea de-afară rămânea la fel, indiferent cât se mult se îndoia cineva de ea, câte speranțe își punea în ea sau în ce măsură o detesta.

– Săpăturile sunt în plină desfășurare. Înaintează cu câte nouăzeci de metri pe zi. Presupun că o excursie până jos ar fi necesară pentru Comitetul loteriei, ca să vadă toți cu ochii lor. Ar trebui să le spui asta. Spune-le să meargă să vadă.

Marsha se încruntă și notă ce i se ceruse.

– Următoarea problemă din agendă... zise ea înșfăcându-și registrul. Primim o grămadă de plângeri împotriva...

Se auzi o bătaie în ușă. Juliette se întoarse într-acolo și îl văzu pe Lukas intrând zâmbitor în laboratorul de costume. El flutură mâna spre Nelson, care-i răspunse la salut agitând o cheie de 3/8. Lukas nu păru surprins s-o vadă acolo pe Marsha. O strânse de umăr.

– Ar trebui să-i aduci aici, jos, biroul mare, de lemn, glumi el. Ai primit fonduri ca să plătești hamali.

Marsha zâmbi și se trase de una dintre șuvițele ei de păr negru. Își roti privirea prin laborator.

– Chiar ar trebui, spuse.

Juliette își văzu tânăra secretară roșind în prezența lui Lukas și se amuză în sinea ei. Casca se fixă de guler cu un pocnet specific. Îi testă mecanismul de desprindere.

– Te deranjează dacă o răpesc o clipă pe doamna primar? întrebă Lukas.

– Nu, nu mă deranjează, răspunse Marsha.

– Mă deranjează pe mine, interveni Juliette, în timp ce își studia una din mânecile costumului. Suntem cu mult în urmă față de planificare.

Lukas se încruntă.

– Nu există nicio planificare. Tu faci planificarea. În plus, ai primit cumva permisiunea pentru așa ceva? îi zise, oprindu-se lângă Marsha și încrucișându-și brațele. I-ai spus vreodată secretarei tale ce pui la cale?

Juliette își înălță spre el privirea vinovată.

– Nu încă.

– De ce? Ce faceți?

Marsha își lăsă registrul în jos și studie costumul parcă pentru prima oară.

Juliette n-o luă în seamă. Se uită la Lukas cu asprime.

– Sunt în urmă față de planificare fiindcă vreau să fac asta înainte de terminarea tunelului. Au înaintat vertiginos. Au dat de o zonă cu sol moale. Chiar mi-ar plăcea să fiu acolo, jos, când vor ieși în cealaltă parte.

– Iar mie mi-ar plăcea să iei parte la întrunirea de azi, pe care o s-o pierzi dacă nu te grăbești.

– Nu vin, spuse Juliette.

Lukas îi aruncă o privire lui Nelson, care își lăsă jos cheia, o luă pe Marsha și ieșiră amândoi. Juliette îi urmări plecând și își dădu seama că tânărul Lukas avea mai multă autoritate decât crezuse ea.

– E întrunirea generală lunară, spuse el. Prima de după alegerea ta. I-am spus judecătorului Picken că o să vii. Jules, trebuie să-ți îndeplinești toate îndatoririle de primar sau n-o să mai *fii* primar prea multă vreme...

– Bine! zise Juliette, ridicând mâinile. Nu sunt primar. O decretez, zise ea, mișcând o șurubelniță prin aer, ca și cum fi scris. Hotărâre semnată și ștampilată.

– Ba nu e bine deloc. Ce crezi c-o să facă succesorul tău cu toate astea? o întrebă Lukas fluturând din mână către bancurile de lucru. Crezi c-o să-ți mai poți continua jocurile? Încăperea asta o să slujească din nou scopului pentru care a fost creată inițial.

Juliette își reținu imboldul de a se răsti la el, de a-i spune că nu era vorba de niciun joc, ci de ceva cu mult mai rău.

Lukas își feri privirea, strâmbându-se. Ochii i se opriră pe teancul de cărți de lângă patul pe care și-l aduse ea în laborator. Dormea acolo uneori, când aveau câte o neînțelegere sau când simțea pur și simplu nevoia să fie singură. Ceea ce nu însemna că în ultima vreme dormise prea mult. Se frecă la ochi și încercă să-și aducă aminte când dormise ultima oară patru ore fără întrerupere. Își petrecea nopțile sudând în sas. Ziua era în laboratorul de costume sau jos, la centrul de comunicații. Aproape că nu mai dormea – pur și simplu se prăbușea, când și când, de oboseală.

– Ar trebui să ții astea sub cheie, spuse Lukas, arătând spre cărți. Nu așa, la vedere.

– Nimeni n-ar crede ce scrie în ele, dacă le-ar deschide, răspunse ea.

– I-ar interesa hârtia.

Ea dădu din cap. Lukas avea dreptate. Ea se gândea la informațiile din ele; alții aveau să se gândească la bani.

– O să le duc înapoi, jos, îl liniști și furia o părăsi ca uleiul prelins dintr-un recipient crăpat.

Se gândi la Elise, care-i vorbise prin radio despre cartea pe care-o făcea, o singură carte cu toate paginile ei preferate. Și Juliette avea nevoie de o asemenea carte. Numai că, în vreme ce a lui Elise era probabil plină de pești frumoși și de păsări viu colorate, a ei ar fi conținut lucruri mai întunecate, provenind din inimile oamenilor.

Lukas făcu un pas spre ea și îi puse mâna pe braț.

– Întrunirea asta...

– Am auzit că se gândesc la o nouă votare, îl întrerupse Juliette.

Își îndepărtă de pe față o șuviță rebelă, dându-și-o după ureche.

– Oricum n-o să mai fiu primar prea mult timp. Așa că trebuie să termin asta. Când va vota iarăși toată lumea, n-o să mai aibă importanță.

– De ce? Fiindcă între timp o să devii primarul unui alt siloz? Ăsta ți-e planul?

Ea își puse o mână pe casca bombată.

– Nu. Pentru că între timp o găsesc răspunsurile. Până atunci, oamenii vor înțelege. Îmi vor da crezare.

Lukas își încrucișă brațele la piept. Respiră adânc.

– Trebuie să mă întorc jos, la servere, spuse. Dacă nu răspunde nimeni la apel, în birouri vor începe să clipească luminile și toată lumea o să se-ntrebe pentru ce naiba sunt.

Juliette încuviință din cap. Își dăduse ea însăși seama de mersul lucrurilor. Lui Lukas îi plăcea să stea la palavre în spatele serverului la fel de mult cum îi plăcea și ei. Cu deosebirea că el se pricepea mai bine la așa ceva. Toate discuțiile ei stârneau certuri. El știa cum să liniștească lucrurile, deducea care le era mersul.

– Te rog, Jules, spune-mi c-o să te duci la întâlnire. Promite-mi c-o să te duci.

Ea se uită la costumul de pe cealaltă masă și văzu cât de mult i-o luase Nelson înainte. Aveau nevoie de un al doilea costum pentru omul în plus, cel din al doilea sas. Dacă lucra toată noaptea și toată ziua următoare...

– De dragul meu, o imploră el.

– O să mă duc.

– Mulțumesc!

Lukas se uită la vechiul ceas de pe perete, cu limbile lui roșii vizibile în spatele plasticului mătuit.

– Ne vedem la cină?

– Bineînțeles.

El se aplecă și o sărută pe obraz. Când se întoarse să plece, Juliette își aranjă sculele în suportul de piele și le lăsă deoparte. Luă o cârpă curată și-și șterse mâinile.

– Luke?

– Da?

El se opri în fața ușii.

– Salută-l pe nemernicul ăla din partea mea.

14

• Silozul 18 •

Odată ieşit din laboratorul de costume, Lukas se îndreptă spre sala serverelor, aflată în partea opusă a etajului 34. Trecu pe lângă o sală a tehnicienilor, rămasă pustie. Bărbaţii şi femeile care lucraseră acolo se duseseră în Adânc şi la Aprovizionare, în locul mecanicilor şi al muncitorilor care-şi pierduseră viaţa. Oameni de la IT trimişi să-i înlocuiască pe cei pe care-i omorâseră.

Shirly, prietena lui Juliette, fusese lăsată să conducă tot ce mai rămăsese jos, la Mecanic. Trimitea tot timpul mesaje către biroul lui, plângându-se că personalul e insuficient şi rămânea nemulţumită chiar şi după ce Lukas repartiza acolo pe cineva care s-o ajute. Ce voia de la el? Probabil oameni. Dar nu oamenii lui.

O mână de tehnicieni şi de membri ai forţelor de securitate, care stăteau de vorbă în faţa sălii de recreere, amuţiră la apropierea lui. Le făcu tuturor cu mâna şi toţi îi răspunseră, politicoşi, cu un gest similar.

– Domnule, spuse cineva, făcându-l să se crispeze.

Discuţia reîncepu abia după ce dispăru după colţ şi Lukas îşi aminti că fusese şi el prins în astfel de conversaţii când fostul lui şef trecea grăbit pe lângă grupul lor.

Bernard. Pe vremea lui, Lukas credea că înţelege ce înseamnă să fii şef. Puteai să faci orice doreai. Luai hotărâri arbitrare. Erai dur de dragul de a fi dur. Iar acum se trezea că e de acord cu lucruri

mai rele decât își imaginase vreodată. Acum știa că există o lume plină de orori, pentru care poate că oamenii ca el nu erau conducătorii potriviți. Nu putea spune asta cu voce tare, dar se întreba dacă nu cumva un vot nou ar fi fost cel mai bun lucru cu putință. Acolo, la IT, Juliette ar fi o tehniciană extraordinară. Lipirea și sudarea nu erau două operațiuni foarte diferite, deosebirea era doar o chestiune de mărime. Apoi încercă să și-o imagineze confecționând un costum pentru cineva trimis la curățire sau rămânând nepăsătoare când, dintr-un alt siloz, primeau ordine referitoare la numărul de nașteri admise într-o anumită săptămână.

Un nou primar ar fi însemnat probabil despărțirea lor. Sau el s-ar fi văzut nevoit să-și ceară transferul la Mecanic și să învețe să mânuiască o cheie. Din șef al IT-ului, ar fi ajuns gresor în schimbul trei. Lukas râse. Tastă codul și deschise ușa de la sala serverelor, gândindu-se că renunțarea la funcția și la viața lui ca să fie alături de Juliette ar fi fost ceva romantic. Poate chiar mai romantic decât nopțile petrecute în căutarea stelelor. Ar fi trebuit să se învețe să primească ordine de la ea, dar asta nu l-ar fi stresat. Iar vechea ei cameră din Adânc, odată bine degresată, ar fi devenit numai bună de locuit. Șerpuind printre servere, se gândi că dusese o viață mult mai rea acolo, în spațiul de sub picioarele lui. Important era să fie ei doi împreună.

Luminile de sus nu clipeau încă. Fie ajunsese el prea devreme, fie bărbatul care își spunea Donald întârziase. Se îndreptă către peretele din capătul opus, trecând pe lângă mai multe servere cu părțile laterale demontate și cu cabluri revărsându-se în afară. Cu ajutorul lui Donald, descoperea cum poate fi accesat întregul conținut al mașinilor, afla ce era stocat în ele. Deocamdată nimic incitant, dar făcea progrese.

Se opri lângă serverul pentru comunicare, cel care-i fusese casă în casă cu o viață în urmă. Acum, odată așezat în spatele acelui server, purta un alt gen de conversație. La celălalt capăt al conexiunii se afla un alt gen de om.

Unul dintre scaunele șubrede, din lemn, de dedesubt, fusese adus sus. Își aminti cum urcase scara, împingându-l în fața lui, cu

Juliette strigându-i că ar fi trebuit să coboare o frânghie, iar apoi se certaseră ca doi hamali tineri. Lângă scaun, teancul de cutii de tablă cu cărți închipuia un soi de masă. Deasupra stătea, deschisă, una dintre cărțile care alcătuiau Moștenirea. Lukas se așeză confortabil și luă cartea. Însemnase paginile îndoindu-le colțurile. Iar micile puncte de pe margine marcau chestiunile despre care avea întrebări. În așteptarea apelului, răsfoi cartea, plimbându-și privirea pe deasupra rândurilor.

Tot ce i se păruse înainte plictisitor în privința cărților ajunsese să fie singurul subiect de interes. În timpul întemnițării sale – al Ritualului său de Inițiere – fusese silit să citească părțile Ordinului referitoare la comportamentul uman. Acum le studia cu cea mai mare atenție. Și Donald, vocea de la celălalt capăt al conexiunii, îi întărise convingerea că nu citea niște simple povestiri, că existaseră cu adevărat și băieții de la Peștera Roberts[1], și experimentele Milgram[2] și Skinner[3].

Pe urmă găsise și alte lecții în cărțile Moștenirii. Istoria lumii vechi era cea care ajunsese acum să-i acapareze atenția. De-a lungul mileniilor izbucniseră, când și când, revolte. El și Jules se întrebau dacă acestor violențe ciclice li se putea pune capăt, fără să cadă de acord în privința răspunsului. Cărțile sugerau că o astfel de speranță e o prostie. Și apoi Lukas descoperise un întreg capitol despre pericolele ce urmau unei revolte, adică exact despre situația în care se aflau. Citise despre câțiva bărbați cu nume stranii – Cromwell, Napoleon, Castro, Lenin –, care luptaseră ca să elibereze un popor și îl aduseseră apoi într-o robie și mai cruntă.

Erau simple legende, susținea Juliette, cu insistență. Mituri. Aidoma fantomelor cu care-și speriau oamenii copiii, ca să fie cuminți. După părerea ei, acele capitole nu spuneau decât că e simplu să distrugi o lume umană; te îndemnau s-o faci cu dragă

---

[1] Experiment menit să evalueze apariția și evoluția agresivității (n. tr.).

[2] Experiment menit să evalueze obediența în cazul în care ordinul primit de o persoană contravine principiilor sale morale (n. tr.).

[3] Experiment legat de condiționarea operantă (efectul consecințelor unui anumit comportament asupra manifestării acelui comportament pe viitor) (n. tr.).

inimă. Reconstruirea care urma era complicată. Trebuia să înlocuiești nedreptatea cu ceva la care se gândeau foarte puțini. Cei mai mulți erau cu gândul doar la distrugeri, spunea ea, de parcă dărâmăturile și cenușa s-ar fi putut pune din nou cap la cap.

Lukas nu era de acord. El credea – iar Donald o și spunea – că toate faptele istorisite erau reale. Da, revoluțiile erau dureroase. Întotdeauna existase o perioadă în care lucrurile se înrăutățeau. Dar, în cele din urmă, situația se îmbunătățea. Oamenii învățau din greșelile lor. Încercase s-o convingă că așa era, într-o noapte când un apel de la Donald îi ținuse treji până târziu. Însă Jules dorise, ca de obicei, să aibă ultimul cuvânt. Îl dusese sus, în Cantină, și arătase către orizontul strălucitor, către dealurile aride, către turnurile în ruină care scânteiau în razele de soare, rareori ivite printre nori.

– Iată lumea ta, devenită mai bună, spusese ea. Asta a învățat omul din propriile greșeli.

Ultimul cuvânt îi aparținea ei întotdeauna, deși Lukas mai avea ceva de spus.

– Poate că asta e etapa *dinainte*, când se înrăutățesc lucrurile, șoptise el, aplecat peste ceașca de cafea.

Iar Juliette pretinsese că nu l-a auzit.

Paginile de sub degetele lui Lukas licăriră, roșii. Ridică privirea spre luminile de deasupra capului, care pâlpâiau, anunțând un apel. Dinspre serverul de comunicare se auzea un bâzâit și un indicator clipea deasupra primei fante. Lukas luă căștile. Le descâlci firul și introduse mufa în receptor.

– Alo? spuse.

– Lukas!

Computerul îndepărta orice intonație a vocii, orice sentiment trădat de inflexiunile ei. Cu excepția dezamăgirii. Nu răspunsese Juliette, iar asta provocă o dezamăgire pe care puteai s-o simți, dacă nu chiar s-o auzi. Sau poate că nu exista decât în mintea lui Lukas.

– Chiar eu, spuse.

– Bun! Ca să știi, aici am probleme presante. Timpul nostru e scurt.

– OK.

Lukas găsi în carte pagina care îl interesa. Privirea îi alunecă în josul ei, către locul unde rămăseseră. Discuțiile cu Donald îi aduceau aminte de studiile lui călăuzite de Bernard, numai că acum trecuse de Ordin și ajunsese la Moștenire. Iar Donald răspundea mai prompt decât Bernard, o făcea cu mai multă sinceritate.

– Atunci... vreau să te-ntreb ceva despre tipul ăsta, Rousseau...

– Înainte de-a o face, îl întrerupse Donald, vreau să vă implor din nou să încetați cu săpăturile.

Lukas închise cartea peste degetul său, rămas ca semn. Se bucura că Juliette fusese de acord să ia parte la întrunirea consiliului. Se aprindea când venea vorba despre asta. Din pricina unei vechi amenințări de-ale ei, Donald părea să creadă că săpau în direcția lui, iar ea îi ceruse lui Lukas să jure că nu o să-i dezvăluie minciuna. Nu dorea ca Donald și ai lui să afle nici despre prietenii ei din Silozul 17, nici despre intenția ei de a-i salva. Pe Lukas vicleșugul ei îl stânjenea. În vreme ce Juliette nu avea încredere în omul ăla – care îi avertizase pe amândoi că silozul lor putea fi închis, adică distrus, oricând, prin mijloace misterioase –, Lukas era de părere că încearcă să-i ajute și că plătea un preț pentru asta. Jules credea că lui Donald îi e frică să nu-și piardă viața. Lukas credea că Donald își face griji pentru *viețile lor*.

– Mă tem că săpăturile trebuie să continue, răspunse Lukas.

Simțea nevoia să răbufnească, să adauge: *Ea nu vrea să se oprească*, dar cel mai bine era să lase impresia că în siloz există solidaritate.

– Dar oamenii pot sesiza vibrațiile. Știu că se întâmplă ceva.

– Nu le poți spune că avem probleme cu generatorul? Că s-a descentrat iarăși?

Urmă un oftat de dezamăgire, pe care computerele nu reușiră să-l ascundă.

– Nu sunt chiar atât de proști. Deocamdată le-am ordonat să nu-și piardă timpul cu astfel de investigații, dar e tot ce pot face. Crede-mă, de-aici nu poate ieși nimic bun.

– Atunci, de ce ne ajuți? De ce-ți riști pielea? Fiindcă am impresia că asta faci.

– Datoria mea e să mă asigur că n-o să muriți.

Lukas studie interiorul serverului, luminile care clipeau, firele de legătură, panourile.

– Da, dar discuțiile noastre, citirea cărților împreună cu mine, apelurile tale, zilnic la aceeași oră, de faci toate astea? Adică... mă întreb ce ai de câștigat de pe urma acestor conversații?

Urmă o pauză, o neobișnuită incertitudine a presupusului lor binefăcător.

– O fac pentru că... trebuie să vă ajut să v-aduceți aminte.

– Și e important să ne-aducem aminte?

– Da, e important. E important pentru mine. Știu cum te simți atunci când uiți.

– De aceea se află aici cărțile astea?

O altă pauză. Lukas simți că dăduse, întâmplător, peste un adevăr. Trebuia să țină minte ce îi spune, ca să-i povestească mai târziu lui Juliette.

– Se află acolo pentru ca indiferent cine va moșteni lumea – cine va fi ales – să știe...

– Ce să știe? întrebă Lukas, cu disperare.

Se temea să nu rămână fără răspuns. Donald mai fusese cât pe ce să-i facă aceeași dezvăluire în conversațiile lor anterioare, dar întotdeauna dăduse înapoi.

– Să știe cum să pună totul la punct, zise Donald. Ei, nu mai avem timp. Trebuie să plec.

– La ce te referi când vorbești despre moștenirea lumii?

– Rămâne pe data viitoare. Trebuie să plec. Aveți grijă de voi.

– Sigur, zise Lukas. Și tu ai grijă de tine...

Dar în casca lui se auzise deja semnalul de încheiere. Omul care știa, cumva, atât de multe despre lumea veche întrerupsese legătura.

15

• Silozul 18 •

Juliette nu mai luase niciodată parte la o întrunire generală. Nu simțise niciodată nevoia să ia parte la spectacol, așa cum nu simțea nevoia să vadă cum naște o scroafă, deși știa că asta se întâmplă. Avea s-o facă pentru prima oară în calitate de primar și spera că va fi și ultima.

Li se alătură judecătorului Picken și șerifului Billings pe platforma înaltă, în timp ce locuitorii silozului se revărsau dinspre coridor și-și găseau locurile. Platforma pe care o așezaseră îi aducea aminte de scena din bazar și de faptul că tatăl ei compara astfel de întruniri cu niște piese de teatru. Și ea nu avusese niciodată impresia că o spunea ca pe un compliment.

– Nu îmi știu niciuna dintre replici, îi șopti lui Peter Billings.

Stăteau destul de aproape unul de altul ca să li se atingă umerii.

– O să te descurci foarte bine, o încurajă el.

Îi zâmbi unei femei tinere din primul rând, care-și flutură degetele spre el, și Juliette înțelese că tânărul șerif întâlnise pe cineva. Viața își urma cursul cu mare repeziciune.

Încercă să se destindă. Studie adunarea. Văzu o mulțime de chipuri străine. Pe câteva le recunoscu. De pe coridor se putea intra prin trei uși. Două se deschideau către culoare care separau șirurile de bănci. Al treilea culoar trecea pe lângă perete. Încăperea era împărțită astfel în trei, ca și silozul, ale cărui hotare nu erau

tot atât de clar definite. Lui Juliette nu trebuia să-i explice nimeni cum stăteau lucrurile. Oamenii care intrau lămureau totul.

Băncile din centru, rezervate celor din Vârf, erau deja ticsite. Alți oameni stăteau în picioare în spatele lor, în fundul sălii, oamenii pe care-i recunoștea, îi văzuse la IT sau la Cantină. Băncile locuitorilor de la Mijloc erau numai pe jumătate ocupate. Juliette observă că acolo toată lumea stătea pe latura dinspre interval, ca să se afle cât mai aproape de centrul sălii. Erau fermieri în verde. Instalatori care aveau în grijă culturile hidroponice. Oameni cu visuri. Partea opusă a sălii era aproape pustie. Partea rezervată locuitorilor din Adânc. Pe primul rând al acelei secțiuni stătea un cuplu în vârstă, ținându-se de mână. Juliette îl recunoscu pe bărbat, un cizmar. Făcuseră un drum lung. Juliette aștepta să mai apară și alți oameni din Adânc, dar aveau prea mult de urcat. Și își aminti cât de îndepărtate i se păruseră ei acele întâlniri pe vremea când lucra în adâncurile silozului. Adesea, ea și prietenii ei auzeau despre ce se discutase și ce legi fuseseră adoptate abia după ce faptul era deja consumat. Nu numai că urcușul era prea lung, dar cei mai mulți erau prea preocupați să supraviețuiască de pe o zi pe alta ca să se istovească plecând altundeva pentru o discuție despre viitor.

Când numărul celor care intrau se micșoră, judecătorul Picken se ridică, gata să dea semnalul de începere. Juliette se pregăti să se plictisească de moarte în timpul dezbaterilor. Un scurt discurs, o introducere, după care aveau să asculte doleanțele oamenilor. Să promită că o să fie mai bine. Și să continue să facă exact ce făcuseră și până atunci.

Iar ea nu trebuia să facă nimic altceva decât să se întoarcă la lucru. Erau atât de multe de pus la punct sus, în sas, și jos, în laboratorul de costume. Ultimul lucru pe care și-l dorea era să asculte nemulțumiri lipsite de importanță, cereri pentru un nou vot sau plângeri legate de săpăturile ei. Bănuia că tot ce considerau ceilalți grav ei avea să i se pară lipsit de importanță. Trimiterea la moarte și supraviețuirea după un botez al focului la întoarcerea în siloz aveau ceva care împingea aproape orice gâlceavă în cele mai adânci cotloane ale minții.

Picken lovi cu ciocănelul în masă, cerând să se facă liniște. Le ură tuturor bun venit și le spuse ce aveau pe ordinea de zi. Juliette se foi pe banca ei. Își plimbă privirea peste mulțime și văzu că aproape toată lumea se uita la ea, nu la judecător. Nu prinse decât sfârșitul ultimei lui fraze, și asta numai pentru că își auzi numele.

– ...aflați de la primarul vostru, Juliette Nichols.

Judecătorul se întoarse spre ea și îi făcu semn să vină la pupitrul vorbitorului. Peter o bătu pe genunchi, ca încurajare. Mergând spre podium, Juliette auzi podeaua metalică scârțâindu-i sub pași acolo unde șuruburile nu erau bine strânse. Era singurul sunet din sală. Apoi cineva tuși. Lumea începu să se foiască în bănci. Juliette strânse în mâini marginile pupitrului și se minună de amestecul de culori din fața ei, albastru, alb, roșu, maro și verde. Văzu fețe încruntate. Oameni furioși, din toate categoriile sociale. Își drese glasul și își dădu seama cât de nepregătită e. Sperase că o să fie de-ajuns să spună câteva cuvinte, să le mulțumească oamenilor pentru interesul lor, să-i asigure că trudea fără odihnă ca să le ofere o viață nouă, mai bună. Nu era nevoie decât să i se dea o șansă, asta voia să le spună.

– Vă mulțumesc..., începu și judecătorul Picken o trase de braț și-i arătă către microfonul atașat de pupitru.

Cineva din spate strigă că nu se aude nimic. Juliette trase microfonul mai aproape și văzu că expresiile celor prezenți erau la fel ca ale oamenilor întâlniți pe scară. O priveau cu prudență și neîncredere. Admirația, sau ceva asemănător cu ea, se măcinase, devenind suspiciune.

– Mă aflu azi aici ca să vă ascult întrebările. Neliniștile, spuse, și sonoritatea propriei voci o făcură să tresară. Dar mai întâi aș vrea să vă spun câte ceva despre ceea ce sperăm să realizăm anul acesta...

– Ați lăsat otrava să pătrundă aici? strigă cineva din spate.

– Poftim? întrebă Juliette.

Își drese glasul.

O femeie se ridică, ținându-și bebelușul în brațe.

– Copilul meu are febră de când v-ați întors!

– Celelalte silozuri există cu adevărat?

– Cum e acolo, afară?

Un bărbat se ridică brusc de pe băncile celor din Mijloc, roşu la faţă de furie.

– Cu ce vă ocupaţi acolo, jos, de faceţi atâta zgomot...?

Alţi zece se ridicară şi începură să strige şi ei. Întrebările şi plângerile li se contopiră într-un singur zgomot, ca un motor al furiei. Mulţimea înghesuită în centru se revărsă pe culoarele dintre bănci, făcându-şi loc ca să arate cu degetul şi ca să-şi fluture mâinile pentru a atrage atenţia. Juliette îşi văzu tatăl în spate, scos în evidenţă de atitudinea lui placidă şi de îngrijorarea de pe faţa încruntată.

– Întrebaţi pe rând..., le ceru Juliette.

Întinse mâinile, cu palmele în afară. Mulţimea înaintă clătinându-se, apoi răsună un pocnet.

Juliette tresări.

O altă lovitură bubui chiar lângă ea, căci ciocănelul nu mai atârna, inert, în mâna judecătorului. Discul de lemn de pe pupitru tresăltă şi se răsuci sub loviturile repetate ale lui Picken. Ajutorul de şerif Hoyle, care până atunci păruse căzut în transă lângă uşă, se repezi printre oamenii dintre bănci şi le ceru să se aşeze din nou şi să-şi ţină gura. Peter Billings sări în picioare, strigându-le şi el tuturor să se calmeze. În cele din urmă, în sală se aşternu o tăcere încordată. Dar în oameni vibra ceva. Ca un motor încă neintrat în funcţiune, dar dornic să o facă, un zumzet electric gata să iasă la suprafaţă, bâzâind. Juliette îşi alese cuvintele cu grijă.

– Nu vă pot spune cum e acolo, afară...

– Nu poţi sau nu vrei? întrebă cineva.

Dar amuţi când ajutorul de şerif Hoyle, care patrula printre şirurile de bănci, îi aruncă o privire aspră. Juliette respiră adânc.

– Nu vă pot spune pentru că nu ştim, răspunse ea, ridicându-şi mâinile ca să-i ceară mulţimii să mai păstreze câteva clipe tăcerea. Tot ce ni s-a spus despre lumea de dincolo de zidurile noastre e o minciună, o născocire...

– De unde ştim că nu eşti *tu* cea care minte?

Ea îl căută prin mulţime pe cel care vorbise.

– Pentru că eu sunt cea care recunoaște că nu știm absolut nimic. Eu sunt cea care a venit azi aici ca să vă spună că ar trebui să ieșim ca să vedem cu ochii noștri. Cu alți ochi. Cu o curiozitate reală. Propun să facem ceva ce nu s-a mai făcut niciodată și asta înseamnă să ieșim și să luăm un eșantion, să ne întoarcem cu o mostră de aer de afară și să vedem ce nu e în ordine cu lumea...

Răbufnirile oamenilor din fundul sălii îi acoperiră restul cuvintelor. Unii se ridicară iarăși de pe scaunele lor, deși alții încercau să-i oprească. Unii deveniseră curioși. Alții, încă și mai scandalizați decât înainte. Ciocănelul lovi în pupitru, iar Hoyle își desprinse bastonul de cauciuc și-l flutură în fața primului rând de scaune. Dar mulțimea nu mai putea fi potolită. Peter înaintă, cu mâna pe patul pistolului.

Juliette se retrase de lângă pupitru. Din difuzoare se auzi un țipăt când judecătorul Picken dădu cu brațul peste microfon. Discul de lemn căzuse, așa că acum ciocănelul bătea direct în pupitrul care, observă Juliette, era plin de semiluni ca niște zâmbete și încruntături, lăsate în urmă de alte încercări de restabilire a calmului.

Ajutorul de șerif Hoyle se văzu nevoit să se retragă către podium când gloata înaintă, unduitoare. Mulți oameni încă mai puneau întrebări, majoritatea cu o furie nestăvilită, cu buze tremurânde. Juliette auzi alte și alte acuzații, o văzu pe femeia cu bebelușul, care o învinuia că adusese o boală. Marsha alergă către partea din spate a podiumului și deschise o ușă metalică, vopsită astfel încât să pară de lemn. Peter îi făcu semn lui Juliette să intre, să se retragă în camerele judecătorului. Ea nu voia să plece. Voia să liniștească oamenii, să le spună că avea intenții bune, că putea rezolva totul dacă o lăsau să încerce. Dar o traseră înapoi, pe lângă o garderobă în care atârnau, ca niște umbre, câteva robe negre, o conduseră într-o sală cu portretele foștilor judecători agățate strâmb pe pereți, către un birou vechi, metalic, vopsit la fel ca ușa.

Strigătele se auzeau în urma lor, înăbușite. Pentru câteva clipe, ușa răsună de lovituri de pumn și Peter înjură. Juliette se lăsă să cadă pe un scaun vechi, tapițat cu piele și reparat cu bandă adezivă, și își ascunse fața în mâini. Furia lor era furia ei. Se simțea

îndreptând-o spre Peter și Lukas, care o făcuseră primar. Se simțea îndreptând-o spre Lukas, fiindcă o implorase să lase săpăturile în seama altora și să vină în Vârf, fiindcă o convinsese să participe la întrunire. De parcă gloata aia ar fi putut fi satisfăcută.

Ușa se deschise o clipă și zgomotul pătrunse în sală, ca o scurtă răbufnire. Juliette se aștepta să li se alăture judecătorul Picken. În schimb, îl văzu, surprinsă, pe tatăl ei.

– Tată!

Se ridică de pe scaunul vechi și traversă încăperea, ieșindu-i în întâmpinare. El o cuprinse cu brațele și Juliette se regăsi la pieptul lui, unde își amintea că își găsise alinarea în copilărie.

– Am auzit că s-ar putea să fii aici, șopti tatăl ei.

Juliette nu spuse nimic. Oricât de bătrână s-ar fi simțit, anii se topeau când era el acolo, când o ținea în brațe.

– Am auzit și ce planuri ai și nu vreau să te duci.

Ea se trase înapoi, ca să-și privească tatăl. Peter se scuză și se retrase. Când se deschise din nou ușa, nu mai pătrunse zgomot la fel de puternic și Juliette își dădu seama că judecătorul Picken îi lăsase tatăl să treacă și rămăsese el afară, să potolească mulțimea. Tatăl ei văzuse cum reacționaseră oamenii când ea era de față, auzise ce spuseseră. Juliette se luptă cu lacrimile care, pe neașteptate, voiau să dea năvală.

– Nu mi-au dat nicio șansă să le explic..., începu ea, ștergându-se la ochi. Tată, există și alte lumi, la fel ca a noastră. E o nebunie să stăm aici, bătându-ne între noi, când există și alte lumi...

– Nu vorbesc despre săpături, o întrerupse tatăl ei. Am auzit ce-ai de gând să faci în Vârf.

– Ai auzit... Juliette se șterse din nou la ochi. Lukas..., murmură apoi.

– N-a fost Lukas. Tehnicianul ăla, Nelson, a trecut pe la mine pentru un control de rutină și m-a întrebat dacă o să fiu pregătit să vă ajut în caz că lucrurile nu merg așa cum ar trebui. Am fost nevoit să mă prefac că știu despre ce vorbește. Să înțeleg că acum aveai de gând să anunți ce plănuiești?

Aruncă o privire spre garderobă.

– Trebuie să știm ce e acolo, afară, spuse ea. Tată, până acum n-au încercat să îmbunătățească lucrurile. Nu știm absolut nimic...

– Atunci lasă-l pe următorul curățitor să vadă ce și cum. Să aducă eșantioane cei trimiși afară. Nu tu.

Ea clătină din cap.

– N-o să mai fie nicio curățire, tată. Nu cât sunt eu primar. N-o să trimit pe nimeni afară.

El își puse o mână pe brațul ei.

– Iar eu n-o să-mi las fiica să iasă.

Juliette se desprinse de el.

– Îmi pare rău. Trebuie s-o fac. Îmi iau toate măsurile de precauție. Promit.

Chipul tatălui ei se aspri. Întoarse mâna și își privi palma.

– Ajutorul tău ne-ar fi de folos, spuse ea, sperând că poate construi o punte peste orice nouă ruptură ar fi creat între ei. Nelson are dreptate. Ar fi minunat să avem un doctor în echipă.

– Nu vreau să joc niciun rol în toate astea. Uite ce ți s-a întâmplat ultima oară.

Se uită la gâtul ei, unde gulerul metalic al costumului îi lăsase o cicatrice în formă de cârlig.

– Asta e de la foc, zise Juliette, aranjându-și mai bine salopeta.

– Iar data viitoare o să fie de la altceva.

Se studiară unul pe celălalt în încăperea aceea, unde oamenii erau judecați fără zarvă, și ea se simți tentată, ca de obicei, să fugă de conflict. Dar o reținu dorința de a-și îngropa fața la pieptul tatălui ei, ca să plângă așa cum femeilor de vârsta ei nu le era permis și cum un mecanic n-o putea face niciodată.

– Nu vreau să te pierd din nou, îi spuse tatălui ei. Ești singura rudă care mi-a rămas. Te rog să mă susții în privința asta.

Îi venise greu s-o spună. Sinceritatea o făcea să se simtă vulnerabilă. O parte din Lukas trăia acum în ea – era ceva de care o molipsise.

Așteptă reacția tatălui ei și îi văzu fața destinzându-se. Poate că nu era decât imaginația ei, dar avu impresia că el înaintase un pas, lăsând garda jos.

– O să te consult înainte de plecare și după întoarcere, spuse el.

– Mulțumesc. Apropo de consultații, voiam să te mai întreb ceva, zise Juliette suflecându-și mâneca lungă a salopetei și studiind semnele albe care-i acopereau încheietura mâinii. Ai auzit vreodată de cicatrice care dispar cu timpul? Lukas crede că...

Își ridică privirea spre tatăl ei.

– Dispar vreodată?

Tatăl ei inspiră adânc și-și ținu o vreme răsuflarea. Privirea îi alunecă peste umărul ei și se pierdu în gol.

– Nu, răspunse. Cicatricele, nu. Nici măcar cu timpul.

16

• Silozul 1 •

Căpitanul Brevard se apropia de sfârşitul celui de al optulea schimb. Nu mai avea în faţă decât alte trei. Încă trei schimburi în care să stea în spatele porţii de siguranţă, citind iarăşi şi iarăşi aceleaşi câteva romane, până când paginile îngălbenite cedau, desprinzându-se. Încă trei schimburi în care să-şi bată măr adjunctul – de fiecare dată un altul – la tenis de masă, spunând că n-a mai jucat de-o veşnicie. Încă trei schimburi cu aceleaşi vechi feluri de mâncare, cu aceleaşi filme vechi, cu aceleaşi lucruri vechi şi insipide care-l întâmpinau la trezire. Încă trei. Le putea suporta.

Şeful Securităţii Silozului 1 număra acum schimburile rămase, aşa cum numărase cândva anii rămaşi până la pensie. *Fie toate lipsite de evenimente*, aşa suna mantra lui. Monotonia era bună. Timpul se scurgea având gust de vanilie. La asta se gândea stând în picioare în faţa unei capsule criogenice deschise şi pătate cu sânge uscat, simţind în gură un gust scârbos, fără nicio legătură cu vanilia.

Din aparatul de fotografiat al lui Stevens, adjunctul său, erupse, cu un pocnet, o lumină orbitoare, când tânărul făcu încă o poză a interiorului capsulei. Trupul fusese scos cu ore în urmă. Un tehnician medical se ocupa de o capsulă alăturată când observase pe capacul aceleia o pată de sânge. Şi o ştersese înainte de a-şi

da seama ce este. Brevard studia acum urmele lăsate de cârpa tehnicianului. Luă încă o înghiţitură din cafeaua amară.

Din cană nu i se mai înălţau aburi. Din pricina aerului rece din depozitul de trupuri. Brevard detesta locul acela. Detesta să umble dezbrăcat prin sală, să fie adus înapoi şi adormit, detesta ce îi făcea încăperea aia cafelei. Sorbi din nou din licoare. Mai rămăseseră trei schimburi, apoi urma retragerea din activitate, indiferent ce-ar fi însemnat asta. Nimeni nu se ducea cu gândul atât de departe. Doar până la următorul schimb.

Stevens lăsă aparatul de fotografiat în jos şi arătă către uşă.

– S-a întors Darcy, domnule.

Cei doi oameni ai legii îl urmăriră cu privirea pe Darcy, paznicul de noapte, care traversa sala plină de capsule criogenice. El sosise primul la faţa locului dimineaţa devreme şi îl trezise pe adjunctul Stevens, care îşi trezise la rândul său superiorul. Pe urmă, Darcy refuzase să plece la culcare, cum i se ordonase. În schimb, însoţise trupul până la nivelul medical şi se oferise să aştepte rezultatele testelor în vreme ce restul erau la locul faptei. Acum se apropia de ei fluturând o bucată de hârtie, cu un aer entuziast.

– Nu-l pot suferi pe individul ăsta, îi mărturisi Stevens şefului său.

Brevard sorbi, diplomat, din cafea, cu ochii la paznicul de noapte. Darcy era tânăr – în jur de treizeci de ani –, cu părul blond şi un permanent zâmbet prostesc. Exact genul de persoană lipsită de experienţă pe care forţele de poliţie adorau s-o plaseze în schimbul de noapte când se împuţea treaba. Nu era logic, dar ţinea de tradiţie. Experienţa te ajuta să dormi adânc la ora când umblau liberi toţi nebunii periculoşi.

– N-o să vă vină să credeţi ce am aici, spuse Darcy, de la douăzeci de paşi distanţă şi mai mult decât entuziasmat.

– S-a descoperit că indiciile concordă, spuse Brevard, sec. Sângele de pe capac e al tipului din capsulă.

Se abţinu cu greu să nu adauge că, mai mult ca sigur, Darcy *nu* avea o cană cu cafea fierbinte pentru el sau pentru Stevens.

– Asta e doar o parte, răspunse Darcy, părând ofensat. De unde-ați știut?

Respiră de câteva ori adânc și îi întinse raportul.

– Deoarece concordanțele entuziasmează, spuse Brevard, luând foaia de hârtie. Fluturăm documentul de parcă am avea ceva foarte interesant de spus. Avocații și membrii juriilor se entuziasmează când descoperă o concordanță.

Ca și ageamiii, ar fi vrut să adauge.

Nu știa cu ce se ocupase Darcy înainte de orientare, dar cu siguranță nu lucrase în poliție. Coborându-și privirea spre raport, văzu o coincidență standard a ADN-ului, o serie de bare aliniate sub altă serie, cu linii între ele acolo unde erau identice. ADN-ul din dosarul capsulei și al mostrei de sânge luate de pe capac erau identice.

– Ei, mai e ceva, adăugă Darcy.

Și respiră din nou adânc. Era evident că alergase pe coridor după ce ieșise din lift.

– Mai sunt multe.

– Cred că am pus totul cap la cap, zise Stevens, încrezător în sine, și arătă cu capul către capsula deschisă. E foarte clar că aici s-a săvârșit o crimă. A început...

– N-a fost o crimă, îl întrerupse Darcy.

– Dă-i adjunctului meu o șansă să-și termine ideea, îi ceru Brevard, ridicându-și cana. Se uită la capsula asta de câteva ore.

Darcy vru să mai spună ceva, dar se stăpâni. Se frecă sub ochi, părând istovit, dar dădu din cap.

– Așa e, spuse Stevens.

Arătă cu aparatul de fotografiat către capsulă.

– Sângele de pe capac arată că lupta a început afară. Bărbatul pe care l-am găsit înăuntru a fost probabil doborât de ucigaș după o luptă. Apoi a fost aruncat în propria lui capsulă criogenică. I-au fost legate mâinile, probabil sub amenințarea armei, fiindcă n-am observat niciun fel de semne în jurul încheieturilor, nici alte urme de luptă. A fost împușcat în piept o singură dată, adăugă, arătând dârele și petele de sânge din interiorul capacului. Stropii de aici

indică faptul că victima stătea în capul oaselor. Dar felul în care s-au prelins sugerează că imediat după aceea a fost închis capacul. Iar, judecând după culoare, totul s-a întâmplat probabil în schimbul nostru, în ultima lună, cu siguranță.

Brevard nu-l slăbea din ochi pe Darcy, care se încruntă, dezaprobator. Puștiul credea că știe ce se întâmplase mai bine decât adjunctul lui.

– Și altceva? îl întrebă pe Stevens, îmboldindu-l să continue.

– A, da. După ce a săvârșit omorul, criminalul a conectat trupul la o perfuzie intravenoasă și la un cateter, ca să nu se descompună, așa că e vorba de cineva cu pregătire medicală. Firește că încă ar mai putea face parte din schimbul nostru. De aceea ne-am gândit că e bine să discutăm aici, nu în prezența echipei medicale. Vrem să-i interogăm pe toți, pe rând.

Brevard dădu din cap și sorbi din cafea, așteptând reacția paznicului de noapte.

– N-a fost crimă, spuse Darcy, exasperat. Nu vreți să auziți ce mai am de spus? Pentru început, sângele de pe capac se potrivește cu informațiile din dosarul capsulei, dar nu și cu al victimei. Tipul dinăuntru e altcineva.

Brevard fu cât pe ce să-și scuipe cafeaua. Își șterse mustața cu mâna.

– Ce? întrebă, temându-se că nu auzise bine.

– Sângele din afară era amestecat cu salivă. Doctorul zice că a ajuns probabil acolo ca urmare a unui acces de tuse, poate dintr-o rană în piept. Așadar suspectul nostru e rănit.

– O clipă. Atunci cine e bărbatul pe care l-am găsit în capsulă? întrebă Stevens.

– N-au reușit să afle. I-au analizat sângele, dar se pare că dosarul lui a fost modificat. Tipul care ar fi trebuit să se afle în capsula asta n-ar fi trebuit să se găsească în aripa executivului. Ar fi trebuit să se afle în criogenare profundă. Iar sângele din interiorul capacului se potrivește cu dosarul parțial al cuiva din executiv, de aceea capsula lui ar fi trebuit să se găsească pe-aici, pe undeva...

– Dosarul parțial? se miră Brevard.

Darcy ridică din umeri.

– Dosarele au fost falsificate. După părerea doctorului Whitmore.

– Aha! spuse adjunctul Stevens, pocnind din degete. Am înțeles. Știu ce s-a întâmplat aici, zise arătând din nou cu aparatul de fotografiat către capsulă. Afară a avut loc o luptă. Un tip n-a vrut să fie adormit. A reușit să se elibereze, dracu' știe cum...

– Așteaptă! îl întrerupse Brevard, ridicând o mână.

Citea pe fața lui Darcy că încă nu le spusese tot.

– De ce tot insiști că n-a fost crimă? Avem o rană de glonț, sânge împroșcat, un capac închis, nicio armă, un bărbat cu mâinile legate și sânge pe capacul acestei capsule, indiferent cui naiba îi corespunde în baza de date. Toate indiciile strigă „crimă".

– Asta am tot încercat să vă spun, zise Darcy. N-a fost crimă, pentru că tipul era conectat. A fost conectat tot timpul, chiar și înainte de a fi împușcat. Iar capsula se afla în funcțiune. Acest Troy – sau cine-o fi omul pe care l-am scos de-aici – e încă în viață.

17

• Silozul 1 •

Cei trei bărbați lăsară capsula și se îndreptară spre aripa medicală și apoi către sala de operații. Mintea lui Brevard era în alertă. N-avea nevoie de tot rahatul ăla pe unul dintre schimburile lui. Nu era vanilie. Își imagină câte rapoarte o să fie nevoit să scrie după încheierea întregii povești și ce distracție o să fie să-l pună pe noul căpitan la curent cu cele petrecute.

– Credeți că ar trebui să-i spunem Păstorului? întrebă Stevens, referindu-se la șeful executivului din aripa administrativă, un bărbat taciturn, care-și petrecea cea mai mare parte a timpului singur.

Brevard se încruntă. Tastă codul de deschidere a ușii de la sala de criogenare profundă și îi lăsă pe ceilalți doi să iasă pe coridor.

– Nu crezi că, pentru cineva aflat pe poziția lui, așa ceva are prea puțină importanță? Păstorul se ocupă de toate silozurile. Îți poți da seama cum îl macină asta, cum preferă să se izoleze. Astfel de cazuri sunt treaba noastră. Chiar și când e vorba de crime.

– Aveți dreptate, încuviință Stevens.

Cu răsuflarea încă tăiată, Darcy se chinuia să țină pasul cu ei.

Liftul îi duse cu două etaje mai sus. Brevard își aminti ce senzație avusese la atingerea trupului rănitului. Era la fel de rece și de țeapăn ca un cadavru de la morgă, dar nu erau cu toții la fel în momentul când se trezeau? Se gândi la tot răul provocat de înghețare și dezghețare, la mașinăriile din sângele lor care

trebuiau să îi mențină intacți, celulă cu celulă. Dacă acele mașinării minuscule conservau astfel și rana de glonț?

Liftul se deschise la etajul 68. Brevard auzi voci din sala de operații. Îi venea greu să renunțe la teoriile întoarse pe toate părțile de el și de Stevens în ultima oră. Îi era greu să le abandoneze și să se adapteze la tot ce-i spusese Darcy. Faptul că dosarele fuseseră falsificate complica și mai mult problema. Nu mai avea decât trei schimburi și acum apăruse povestea asta. Însă, dacă victima rămăsese într-adevăr în viață, prinderea agresorului era sigură. Dacă putea vorbi, rănitul putea să-l identifice pe cel care-l împușcase. Doctorul și unul dintre asistenții lui se aflau în sala de așteptare de lângă puțin întrebuințata sală de operații. Își scoseseră mănușile și părul cărunt al doctorului era rebel și ciufulit, de parcă și-ar fi trecut degetele prin el. Amândoi păreau extenuați. Brevard aruncă o privire prin fereastra de observare și-l văzu pe bărbatul pe care-l scoseseră din capsulă. Stătea întins, ca și cum ar fi dormit, avea o cu totul altă culoare a pielii și în cămașa albastră, de hârtie, îi intrau, tuburi și cabluri subțiri și șerpuitoare.

– Am auzit că avem o răsturnare de situație extraordinară, spuse Brevard.

Se duse la chiuvetă și își vărsă cafeaua din cană, apoi se uită în jur în căutarea unui vas cu cafea proaspătă, dar nu văzu niciunul. Ar fi fost gata să intre chiar atunci într-un alt schimb pentru o cană cu cafea fierbinte, un pachet de țigări și permisiunea de a le fuma.

Doctorul își bătu asistentul pe braț și îi dădu instrucțiuni.

Tânărul făcu semn că a înțeles și scoase din buzunar o pereche de mănuși, înainte de a se îndrepta spre ușa sălii de operații. Brevard îl văzu verificând mașinile la care era conectat bărbatul.

– Putem sta de vorbă? întrebă.

– Da, răspunse doctorul Whitmore, scărpinându-și barba cărunță. Când și-a revenit, pacientul a făcut o adevărată scenă. E mult mai puternic decât pare.

– Și nicidecum atât de mort cum pare, zise Stevens.

Nimeni nu râse.

– Era foarte agitat, povesti Whitmore. Repeta cu insistență că numele lui nu e Troy. Asta a fost înainte de a face noi analizele.

Arătă spre bucata de hârtie pe care-o ținea acum Brevard.

Acesta aruncă o privire către Darcy, pentru confirmare.

– Eram la toaletă, recunoscu paznicul cu sfială. N-am fost de față când s-a trezit.

– I-am dat un sedativ. Și i-am luat sânge, ca să-l identificăm.

– Și ce-ați aflat? întrebă Brevard.

Doctorul Whitmore clătină din cap.

– Dosarul lui a fost șters. Sau cel puțin așa am crezut.

Scoase un pahar de plastic dintr-un dulap, îl umplu cu apă de la chiuvetă și sorbi o înghițitură.

– Informațiile sunt trunchiate fiindcă n-am acces la ele. E vorba doar de rang și de locul unde se află capsula criogenică. Mi-am adus aminte că am mai văzut așa ceva, chiar în primul meu schimb. Atunci a fost tot un tip din aripa executivului și mi-am amintit și unde l-ați găsit pe acest domn.

– În aripa executivului, spuse Brevard. Dar nu se afla în capsula lui criogenică, nu? întrebă el amintindu-și ce-i povestise Darcy. Sângele de pe capac coincide cu dosarul capsulei, dar omul din interior e altcineva. Asta ar putea să însemne că tipul și-a folosit propria capsulă ca să ascundă un cadavru?

– Dacă bănuielile mele sunt corecte, e chiar mai rău, zise doctorul Whitmore, luând încă o înghițitură de apă și trecându-și degetele prin păr. Numele de pe capsula din aripa executivului, Troy, se potrivește cu mostra de sânge pe care am luat-o de pe capac, dar omul ăla ar trebui să se afle în clipa asta în sala de criogenare profundă. A fost adormit acum mai bine de o sută de ani și de-atunci nu l-a mai trezit nimeni.

– Dar pe capac era sângele lui, spuse Stevens.

– Ceea ce înseamnă că, de atunci încoace, a mai fost trezit, sublinie Darcy.

Brevard se uită la tânărul său om al legii din tura de noapte și-și dădu seama că-l judecase greșit. Asta era nenorocirea când lucrai

în astfel de schimburi, de fiecare dată cu alți oameni. Nu puteai să cunoști cu adevărat pe nimeni, nu-i puteai aprecia corect.

– Așa că, următorul lucru pe care l-am făcut a fost să arunc o privire în arhivele medicale, în căutarea oricărei activități stranii la sala de criogenare profundă. Am vrut să văd dacă de acolo a fost trezit cineva vreodată.

Brevard se simțea stânjenit. Doctorul făcuse ceea ce ar fi trebuit să facă el.

– Ați descoperit ceva? întrebă.

Whitmore încuviință din cap. Arătă către terminalul de pe biroul din sala de așteptare.

– La Criogenare profundă au fost înregistrate activități inițiate din locul ăsta. Nu pe schimbul meu, rețineți. Dar, de două ori, au fost treziți oameni cu coordonate care îi plasează acolo. Unul se afla chiar în mijlocul vechii săli de criogenare profundă, în depozitul creat înainte de orientare.

Doctorul se întrerupse, să le lase timp să înțeleagă semnificația afirmației sale.

Brevard avu nevoie de câteva clipe. Așa nedormit cum era, paznicul de noapte i-o luă cu o fracțiune de secundă înainte.

– O femeie? întrebă Darcy.

Whitmore se încruntă.

– E greu de spus, dar așa bănuiesc. Dintr-un motiv sau altul, n-am acces la dosarul acelei persoane. L-am trimis pe Michael acolo, să verifice, adică să vadă cu ochii lui.

– S-ar putea să avem de-a face cu o crimă pasională, comentă Stevens.

Brevard mormăi aprobator. Se gândea deja la același lucru.

– Să zicem că avem un bărbat care nu poate suporta singurătatea. Își trezește soția în secret, probabil e un administrator care are acces aici. Cineva – un om care nu face parte din executiv – află, iar el se vede nevoit să-l ucidă. În schimb e ucis el...

Brevard clătină din cap. Începea să fie prea complicat. Iar el nu-și băuse cafeaua încă pentru a se putea gândi la așa ceva.

– Și acum vine partea cea mai tare, reluă Whitmore.

Brevard gemu, nerăbdător. Regretă că-şi aruncase cafeaua rece. Îi făcu semn doctorului să continue.

– A mai fost un caz de trezire din criogenare profundă şi de data asta am acces la dosar.

Whitmore se uită la cei trei bărbaţi din Departamentul de Securitate.

– Vrea cineva să-i ghicească numele?

– Se numeşte Troy, spuse Darcy.

Doctorul pocni din degete, cu ochi măriţi de surprindere.

– Bingo!

Brevard se întoarse spre paznicul din tura de noapte.

– De unde naiba ai ştiut asta?

Darcy ridică din umeri.

– Toată lumea adoră potrivirile.

– Staţi să văd dacă am înţeles corect, spuse Brevard. Avem un ucigaş solitar, scos din criogenare profundă, care asasinează un administrator, îi ia locul, îşi însuşeşte probabil şi codurile lui şi trezeşte femei. Se întoarse spre Stevens.

– OK, cred că ai dreptate. E momentul să-i spunem Păstorului. Aşa ceva e demn de interesul unui om de rangul lui.

Stevens dădu din cap şi se întoarse spre uşă. Dar, înainte de a ieşi, de pe coridor se auzi tropăitul grăbit al unor ghete. Michael, unul dintre asistenţii medicali care ajutaseră la scoaterea trupului din capsulă, îşi făcu apariţia, asudat şi cu răsuflarea întretăiată. Se opri cu mâinile pe genunchi şi respiră de câteva ori adânc, cu ochii la şeful său.

– Am zis să vii repede, spuse doctorul Whitmore. Nu să dobori un record.

– Da, domnule... zise Michael respirând adânc de câteva ori. Domnilor, avem o problemă.

Se uită la cei trei bărbaţi de la securitate şi faţa i se schimonosi.

– Ce s-a întâmplat? întrebă Brevard.

– E într-adevăr vorba de o femeie, spuse Michael, dând din cap. Fără niciun dubiu. Dar indicatorul luminos de pe capacul capsulei clipea, aşa că am făcut o verificare rapidă.

Studie fețele celorlalți cu o privire sălbatică și Brevard știu. Știu, dar altcineva vorbi înaintea lui.

– E moartă, spuse Darcy.

Asistentul medical dădu energic din cap, cu mâinile încă pe genunchi.

– Anna, murmură el. Numele de pe capsulă e Anna.

Bărbatul fără nume din sala de operații trase de legăturile care îl țineau imobilizat. Mușchii brațelor bătrâne, dar vânjoase i se încordară. Doctorul Whitmore îl imploră să stea liniștit. Căpitanul Brevard stătea de cealaltă parte a mesei cu rotile. Simțea mirosul de om abia trezit, de om lăsat să moară. Ochii sălbatici se opriră, dintre toți cei de față, asupra lui. Omul care fusese împușcat părea să-și fi dat seama că Brevard e șeful.

– Dezlegați-mă! spuse bătrânul.

– Nu înainte de a afla ce s-a întâmplat, răspunse Brevard. Nu înainte de a vă simți mai bine.

Cătușele de piele din jurul încheieturilor bătrânului scârțâiră când le testă rezistența.

– O să mă simt mai bine când o să cobor de pe blestemăția asta de masă.

– Ați fost împușcat, zise Whitmore.

Își puse o mână pe umărul pacientului, ca să-l calmeze.

Bătrânul lăsă capul pe pernă, cu privirea plimbându-i-se de la doctor la ofițerul de securitate și înapoi.

– Știu.

– Vă aduceți aminte cine a făcut-o? întrebă Brevard.

Bătrânul dădu din cap.

– Se numește Donald.

Fălcile i se încleștară și i se descleștară.

– Nu Troy? întrebă Brevard.

– La el mă referam. E unul și același.

Brevard îl privi strângând din pumni, apoi destinzându-se și descleștându-i.

– Ascultați-mă, sunt unul dintre conducătorii acestui siloz. Cer să fiu eliberat. Verificați-mi dosarul...

– O să lămurim lucrurile..., începu Brevard.

Cătușele scârțâiră.

– Uitați-vă în afurisitul ăla de dosar! repetă bătrânul.

– Dosarul a fost falsificat, îi destăinui Brevard. Ne puteți spune numele dumneavoastră?

Bărbatul rămase o clipă nemișcat, cu mușchii relaxându-i-se. Fixă tavanul cu privirea.

– Care dintre ele? întrebă. Numele meu e Paul. Majoritatea oamenilor îmi spun pe numele de familie, Thurman. Pe vremuri, mai eram cunoscut și drept Senatorul...

– Păstorul, zise căpitanul Brevard. Paul Thurman e numele bărbatului căruia i se spune Păstorul.

Bătrânul își îngustă ochii.

– Nu, nu cred. În viața mea mi s-a spus în multe feluri, dar niciodată astfel.

18

• Silozul 17 •

Pământul mârâia. Dincolo de zidurile silozului, solul bodogănea şi intensitatea zgomotului creştea întruna.

Începuse cu câteva zile în urmă, ca un ropot de tobe îndepărtat, un sunet ca al unei pompe hidroponice care funcţiona la capătul unui lung şir de ţevi, o vibraţie care se simţea între tălpi şi podeaua metalică lucioasă. Iar cu o zi în urmă se preschimbase într-un tremur uniform, care urca în genunchii lui Jimmy, îi călătorea prin oase şi îi ajungea până la dinţii încleştaţi. Deasupra lui, la gurile ţevilor se spărgeau picături de apă, căzând, ca o burniţă uşoară, în băltile încă nu pe deplin secate după retragerea inundaţiei.

Elise ţipă şi îşi duse mâna la creştet când simţi un strop. Îşi ridică privirea, cu un zâmbet ştirb, şi urmări continuarea acelui bombardament.

– Vacarmul ăsta e cumplit! comentă Rickson.

Îşi plimbă lanterna de-a lungul peretelui opus din vechea sală a generatorului, de unde părea să vină zgomotul.

Hannah bătu din palme şi le ceru gemenilor să se îndepărteze de perete. Miles – sau cel puţin Jimmy, care nu prea reuşea să-i deosebească pe cei doi băieţi, credea că e Miles – stătea cu urechea lipită de beton, cu ochii închişi şi gura larg căscată de prea multă concentrare. Fratele său, Marcus, îl trase către ceilalţi, cu faţa luminată de entuziasm.

– Stați în spatele meu! le spuse Jimmy.

Picioarele îi tremurau din pricina vibrațiilor. Simțea zgomotul în piept în timp ce o mașină nevăzută mesteca roca dură.

– Cât mai durează? întrebă Elise.

Jimmy îi ciufuli părul și se bucură când brațele ei îi înconjurară mijlocul cu îngrijorare.

– Puțin, îi răspunse.

Însă, de fapt, nu știa. Își petrecuseră ultimele două săptămâni menținând pompa în funcțiune și tot spațiul de la Mecanic uscat. În dimineața aceea se treziseră ca să descopere că zgomotul săpăturilor era insuportabil. Pe parcursul zilei, vacarmul se înrăutățise întruna, însă zidul gol rămânea neclintit în fața lor, iar din țevile umede și tremurătoare continua să plouă mărunt. Tot mai nerăbdători, gemenii săreau în băltoace, împroșcând apa. Dar, inexplicabil, bebelușul dormea liniștit în brațele lui Hannah. Stăteau acolo de câteva ore, ascultând cum se întețeau zgomotele și așteptând să se întâmple ceva.

Strecurându-se prin huruiala de piatră sfărâmată, zgomotele specifice mașinilor prevestiră încheierea îndelungatei așteptări. Un vaiet de articulații metalice, zăngănitul unor dinți înfricoșători, amploarea derutantă a vacarmului, care părea să pornească simultan de pretutindeni, din podea, din plafon și din pereți. Băltoacele tresăltau haotic. Apa se înălța de jos la fel cum cădea de sus. Jimmy aproape că se dezechilibră.

– Dați-vă înapoi! strigă, acoperind zgomotul.

Se îndepărtă de perete târșâindu-și picioarele, cu Elise ținându-se de el, lipită de șoldul lui, și ceilalți îi dădură ascultare, privind cu ochi mari și întinzându-și brațele ca să-și mențină echilibrul.

Căzu o bucată de beton, o placă de dimensiunile unui om. Se desprinse și se prăbuși pe podea, făcându-se zob. Praful umplu aerul – părea emanat din zid, ca un suflu de pulbere al betonului.

Jimmy se mai retrase câțiva pași și copiii îl urmară, entuziasmul lor fiind înlocuit de îngrijorare. Zgomotul nu mai sugera apropierea unei mașini, ci a câtorva sute. Erau peste tot. Le simțeau în piepturile lor.

Vacarmul deveni insuportabil, căzură alte bucăți de beton, metalul urla de parcă ar fi fost schingiuit, zăngănitul era puternic și săreau scântei. Săpătorul imens pătrunse prin zid, după apariția unei fisuri urmate de căscarea unui gol ce se întinse, așa cum aleargă o umbră pe perete, pentru a deveni arc de cerc.

Comparativ cu dimensiunile tăieturii, amploarea zgomotului deveni neglijabilă. Dinți tăietori ieșiră brusc din tavan, se rotiră către podea, apoi se înălțară în partea opusă. Capetele armăturii de fier retezate rămaseră în afară. Mirosea a metal încins și a praf de calcar. Săpătorul pătrundea prin peretele etajului 142, mușcând câte o bucată zdravănă de beton de deasupra și de dedesubt. Făcea o gaură mai mare decât înălțimea unui etaj.

Gemenii strigau de încântare. Brațele lui Elise se încleștară atât de tare în jurul coastelor lui Jimmy, încât el abia mai putea să respire. Bebelușul se foi în brațele lui Hannah, dar zgomotul făcea țipetele lui aproape de neauzit. După o altă rotire amplă, o altă mușcătură din tavan până în podea, dinții deveniră și mai vizibili și dovedindu-se a fi mai degrabă un soi de roți, zeci de discuri rotindu-se în interiorul unui altul, mult mai mare. O bucată din tavan căzu și se rostogoli pe podea, către generatorul cel mare. Jimmy se aștepta să se prăbușească tot silozul peste ei.

Un bec se sparse din pricina vibrațiilor, împrăștiind cioburi de sticlă strălucitoare cu ploaia fină rămasă după inundație.

– Înapoi! strigă Jimmy.

Se aflau în sala imensă a generatorului, la mare distanță de săpător, dar, oriunde s-ar fi aflat, tot părea prea aproape. Pământul se cutremura, era greu să rămâi în picioare. Lui Jimmy i se făcu brusc frică. Obiectul ăla se apropia întruna, avea să facă o gaură în siloz și să-și continue drumul; scăpase de sub control...

Discul mușcător pătrunse în încăpere, cu roți ascuțite rotindu-se și țipând în aer, azvârlind piatră într-o parte și fărâmițând-o în cealaltă. Violența se domoli. Scârțâitul articulațiilor mecanice deveni mai puțin asurzitor. Hannah îi șoptea ceva copilului ei, legănându-l în brațe în timp ce privea, cu ochi mari, imensa mașinărie ce dăduse buzna în casa lor.

De undeva se auziră strigăte. Răzbăteau printre pietrele în cădere. Discul rotitor încetini și se opri, doar o parte dintre roțile mai mici se mai rotiră o vreme. Muchiile le deveniră vizibile, strălucitoare și ca noi, odată metalul eliberat de pământul cu care se luptase. În jurul uneia era înfășurată o bucată de fier-beton, ca un șiret înnodat.

Liniștea se prelungi. Bebelușul se calmă iarăși. Un troncănit și un zumzet îndepărtat – probabil pântecele huruitor al mașinii – erau singurele sunete.

– Alo?

Strigătul venea de dincolo de săpător.

– Da, am pătruns, strigă o altă voce.

O voce de femeie.

Jimmy o săltă în brațe pe Elise, care îl luă de gât și-și încolăci picioarele în jurul mijlocului lui, încrucișându-și gleznele. El alergă către zidul plin de nituri din față.

– Hei! strigă Rickson, grăbindu-se pe urmele lui.

Gemenii veneau și ei în goană după el.

Jimmy nu putea să respire. De data asta nu fiindcă-l strângea Elise, ci din pricina noțiunii de *oaspeți*. De oameni de care n-aveai de ce să te temi. Cineva *spre* care, nu *de* care să fugi.

Toată lumea i se alătură. Alergau, zâmbind, către botul săpătorului.

Între golul din perete și discul tăcut, apărură un braț și un umăr. O femeie se cățără, ieșind din tunelul care se adâncea sub podea. Se sălta în genunchi, apoi se ridică în picioare și-și îndepărtă părul de pe față.

Jimmy se opri. Tot grupul încremeni la vreo zece pași distanță. O femeie. O străină. Stătea în silozul lor, zâmbind, plină de praf și de murdărie.

– Solo? întrebă ea.

Dinții îi străluciră. Era frumoasă, chiar și acoperită de țărână. Se îndreptă spre grup, scoțându-și mănușile groase, în timp ce altcineva se strecura afară, din spatele dinților săpătorului. O mână întinsă. Copilul plângând. Jimmy scutură mâna femeii, vrăjit de zâmbetul ei.

– Sunt Courtnee, spuse ea.

Își plimbă privirea de la un copil la altul, și zâmbetul i se lăți.

– Tu trebuie să fii Elise.

O strânse de umăr pe fetița ale cărei brațe se încleștară mai tare în jurul gâtului lui Jimmy.

Din spatele săpătorului ieși un bărbat palid ca hârtia neîntrebuințată și cu părul la fel de alb, pentru a se întoarce apoi să examineze masivii dinți tăietori.

– Unde e Juliette? întrebă Jimmy, săltând-o pe Elise mai sus.

Courtnee se încruntă.

– Nu ți-a spus? S-a dus afară.

Partea a doua

AFARĂ

19

• Silozul 18 •

Juliette stătea în sas, în picioare, în timp ce gazul era pompat în jurul ei. Costumul de curăţire i se încreţea, îl simţea pe piele. Însă nu simţea nimic nici din spaima care o cuprinsese mai înainte, când fusese trimisă afară, nici din speranţa amăgitoare care-i împinsese pe mulţi să plece în exil. Undeva, între visurile fără noimă şi amestecul de spaimă şi deznădejde, se afla dorinţa de a cunoaşte lumea. Şi, dacă era cu putinţă, de a o face mai bună.

Presiunea din sas crescu şi faldurile costumului îi găsiră fiecare cicatrice proeminentă de pe corp. Simţea un milion de înţepături, un milion de ace delicate. Toate părţile ei sensibile îi erau atinse simultan, de parcă sasul şi-ar fi amintit, de parcă ar fi cunoscut-o.

Pe pereţi fuseseră atârnate folii transparente, de plastic. Toate începură să se onduleze imediat ce presiunea le sili să se contracte cu putere în jurul ţevilor şi al băncii pe care fusese îmbrăcată. Nu mai avea mult de aşteptat. Dacă simţea ceva, atunci era entuziasmată. Şi uşurată. Un proiect de durată se apropia de sfârşit.

Luă unul dintre recipientele de la piept şi îi deschise capacul, colectând o mostră de argon inert. În timp ce înşuruba din nou capacul, auzi dinspre imensa uşă exterioară o bufnitură înfundată pe care-o recunoscu. Silozul se deschise şi un firişor de ceaţă îşi făcu apariţia când gazul presurizat se împinse în afară, împiedicând pătrunderea aerului din exterior.

Ceața crescu și o învălui. O împinse în spate, îndemnând-o să iasă. Juliette își săltă o cizmă, trecu dincolo de ușile groase ale Silozului 18 și se văzu din nou afară.

Rampa era exact așa cum și-o amintea: o pantă din beton, care urca de la ultimul etaj al casei ei îngropate către suprafața pământului. Murdăria adunată teșea muchiile ascuțite, iar pereții erau pătați de dâre și stropi de noroi. Ușile grele se închiseră cu zgomot în urma ei. Ceața se destrămă și se înălță spre nori. Juliette începu să urce panta lină.

– Ești bine?

Vocea dulce a lui Lukas îi răsună în cască. Juliette zâmbi. Era bine să-l aibă alături. Își apăsă arătătorul cu degetul mare, activându-și astfel microfonul.

– Nimeni n-a murit niciodată pe rampă, Lukas. Mi-e foarte bine.

El se scuză și zâmbetul lui Juliette se lăți. Era altceva să se aventureze afară bucurându-se de sprijinul lui. Cu totul altceva decât să fie exilată în timp ce toți se întorceau rușinați cu spatele, neîndrăznind să privească.

Ajunse în vârful rampei și acolo o copleși o senzație de *corectitudine*. Fără teamă și fără minciunile digitale ale unui vizor electronic, simți ceea ce bănuia că e normal să simtă orice ființă omenească: minunata dispariție bruscă a pereților și apariția pământului virgin care se întindea în toate direcțiile, kilometru după kilometru de aer liber și nori rostogolindu-se pe cer. Fiorul explorării o umplu de încântare. Mai fusese acolo de două ori, dar asta era o noutate. Acțiunea avea un scop.

– Iau prima mostră, spuse, apăsându-și degetele mănușii.

Scoase din costum un alt recipient minuscul. Totul era numerotat, exact ca la curățire, dar pașii erau alții. Pentru asta fusese nevoie de săptămâni de planificare și construire, de activitate susținută acolo, în Vârf, în vreme ce prietenii ei săpau în pământ. Sălță capacul recipientului, îl ținu ridicat până când numără până la zece, apoi îl închise, înșurubându-l. Partea de sus a vasului era transparentă. Înăuntru zăngăneau două garnituri de etanșare, iar în partea de jos erau fixate două benzi antitermice gemene.

Juliette sigilă buza capacului cu ceară, împiedicând pătrunderea aerului. Mostra numerotată ajunse alături de eșantionul din sas, în buzunarul de pe coapsa ei.

Vocea lui Lukas pârâi prin radio:

– În sas a avut loc o ardere completă. Nelson lasă aerul să se răcorească înainte de a intra.

Juliette se întoarse spre turnul cu senzori. Se luptă cu imboldul de a ridica mâna și de a le face semn zecilor de oameni care-o priveau de pe ecranul de la Cantină. Se uită în jos, la pieptul ei, și încercă să-și limpezească mintea, să-și aducă aminte ce avea de făcut în continuare.

Mostră de sol. Târșâindu-și picioarele, se îndepărtă de rampă și de turn, către un petic de pământ pe care probabil că nu mai pășise nimeni de secole. Îngenunche – simțind în scobitura genunchiului pișcătura îmbrăcămintei de sub costum – și încercă să ia pământ înfigând în el marginea recipientului puțin adânc. Dar era greu să sapi în solul tare, bătătorit, așa că mătură țărâna cu mâna, umplând micul recipient.

– Mostră de sol colectată, spuse, apăsând între ele degetele mănușii.

Înșurubă capacul cu grijă și apăsă bine inelul de ceară etanșatoare, înainte de a pune eșantionul în buzunarul de pe cealaltă coapsă.

– Bună treabă! răspunse Lukas.

Voia probabil s-o încurajeze. Ea nu desluși decât imensa lui îngrijorare.

– Urmează mostra din scoarță.

Își prinse unealta cu amândouă mâinile. Când își construise T-ul cu brațe ample purtase mănuși voluminoase, ca să se-asigure că o să-l poată ține destul de strâns. Apăsă vârful sfredelului pe pământ, apoi răsuci iarăși și iarăși mânerul, sprijinindu-și întreaga greutate pe brațe și silind lamele să se înfigă în solul compact.

Sudoarea îi broboni fruntea. O picătură de transpirație îi mânji vizorul și tremură, devenind o băltoacă minusculă, când brațele îi zvâcniră de prea mult efort. O pală bruscă de vânt

mușcător îi izbi costumul, împingând-o în lateral. Când unealta pătrunse în pământ până la locul de pe mâner însemnat cu bandă termoizolatoare, Juliette își îndreptă spatele și trase de bara orizontală a T-ului, proptindu-se bine pe picioare.

Scoase un dop de pământ și o avalanșă de țărână se revărsă și se fărâmiță în gaura uscată. Juliette își strecură eșantionul în recipientul pe care apoi îl închise. Toate ustensilele și accesoriile ei fuseseră executate și finisate la Aprovizionare, cu cea mai mare precizie posibilă. Își puse unealta la loc, într-o pungă pe care și-o atârnă pe spate, și răsuflă adânc.

– E bine? întrebă Lukas.

Ea își flutură mâna către turn.

– Mi-e bine. Mai am de luat două mostre. Cât mai durează în sas?

– Mă interesez.

În timp ce Lukas se duse să vadă cum mergeau pregătirile pentru întoarcerea ei, Juliette se îndreptă către cel mai apropiat deal. Urmele îi fuseseră șterse de o ploaie ușoară, dar își amintea drumul foarte bine. Terenul în pantă părea o scară ademenitoare; o rampă pe care încă mai erau cuibărite două siluete.

Se opri la poalele dealului și scoase un alt recipient cu garnituri și cu bandă termoizolatoare în interior. Capacul se desfăcu repede, cu ușurință. Îl înălță și adună înăuntru tot ce purta cu sine suflarea vântului. Din câte știau, până atunci nu mai testase nimeni calitatea aerului din exterior. Maldăre peste maldăre de rapoarte fictive de la curățirile de mai înainte nu fuseseră nimic altceva decât un număr menit să confirme și să le întrețină spaima. Fuseseră o mascaradă a progresului, a eforturilor făcute pentru a îmbunătăți lumea, cu unicul scop de a vinde o poveste despre nocivitatea ei.

Singurul lucru care-o impresionase pe Juliette mai mult decât profunzimea conspirației fuseseră repeziciunea și ușurarea cu care i se distrusese mecanismul la IT. Bărbații și femeile de la etajul 34 îi aduceau aminte de copiii din Silozul 17, de spaima, de ochii măriți și disperarea cu care căutau să se agațe de un adult demn de încredere. Incursiunea ei în exterior pentru a lua probe de aer era privită cu teamă oriunde altundeva în siloz, însă la IT, unde

oamenii cereau de generații să se facă asta, șansa unei cercetări reale fusese întâmpinată cu mult entuziasm.

La naiba!

Juliette trânti capacul peste recipient. Mintea i se lăsase furată de gânduri; uitase să numere până la zece, probabil trecuse de două ori mai mult timp.

– Hei, Jules?

Ea își uni degetele.

– Da?

Deconectă microfonul și închise bine capacul, se asigură că pe el scria „2", apoi îi sigilă marginile, etanșându-le. Puse containerul alături de celălalt, blestemându-se pentru neatenție.

– Arderea din sas s-a încheiat. Nelson s-a dus să facă pregătirile pentru întoarcerea ta, dar spune că reîncărcarea cu argon durează ceva timp. Ești sigură că te simți bine?

Juliette avu nevoie de câteva clipe ca să se examineze și să dea un răspuns sincer. Câteva respirații adânci. Mișcări din încheieturi. Privirea ridicată spre norii întunecați ca să se-asigure că vederea și echilibrul îi erau normale.

– Da. Mă simt foarte bine.

– OK. Și se va face o purificare prin ardere după ce te întorci. S-ar părea că e într-adevăr necesară. Înainte de ieșirea ta, am primit din sas date stranii. Ca măsură de precauție, Nelson curăță chiar acum sasul interior. O să pregătim totul pentru reintrarea ta cât mai repede cu putință.

Lui Juliette nu-i plăcu nimic din toate astea. Trecerea ei prin sasul Silozului 17 fusese cumplită, dar fără urmări persistente în timp. Supa pe care-o turnase pe ea însăși fusese de-ajuns ca să-i asigure supraviețuirea. Pregătiseră totul pornind de la teoria că afară lucrurile nu stăteau chiar atât de rău cum fuseseră lăsați să creadă, că rolul flăcărilor era mai degrabă să te înspăimânte, ca să părăsești sasul, nu să purifice aerul. Provocarea reprezentată de misiunea pe care și-o asumase era întoarcerea fără să sufere alte arsuri și fără să ajungă din nou în spital. Dar nici nu putea supune silozul vreunui risc.

Își atinse degetele, gândindu-se imediat la tot ce era în joc.

– Mai e lume sus care mă privește? îl întrebă pe Lukas.

– Da. Entuziasmul plutește în aer. Oamenilor nu le vine să creadă că așa ceva e cu putință.

– Vreau să-i scoți de-acolo.

Juliette își dezlipi degetul mare de arătător. Nu primi niciun răspuns.

– Lukas? Mă auzi? Vreau să-i duci pe toți jos, cel puțin la etajul patru. Scoate de-acolo pe toată lumea care nu e implicată în experiment, bine?

Rămase în așteptare.

– Bine, răspunse Lukas.

În fundal se auzea mare zarvă.

– O facem chiar acum. Ne străduim să-i convingem să-și păstreze calmul.

– Spuneți-le că e o simplă măsură de precauție. Din pricina datelor primite din sas.

– Asta facem.

Părea cu răsuflarea tăiată. Juliette speră că nu stârnea panică inutil.

– O să iau ultima mostră, spuse, concentrându-se asupra sarcinii sale de moment.

Se pregătiseră pentru tot ce putea fi mai rău. Totul avea să se termine cu bine. Se simțea recunoscătoare fiindcă în sas fuseseră instalați senzori, fie ei și rudimentari. Spera să instaleze un set de senzori permanenți pe turn, la următoarea ieșire. Dar, pe moment, n-avea rost să se gândească atât de departe. Se îndreptă spre unul dintre curățitorii de la poalele dealului.

Cadavrul pe care-l aleseseră era al lui Jack Brent. Trecuseră nouă ani de când fusese trimis la curățire, fiindcă înnebunise după a doua sarcină pierdută de soția lui. Juliette nu mai știa aproape nimic altceva despre el. Și ăsta fusese principalul motiv pentru alegerea ultimei mostre.

Ajunse lângă rămășițele acelui trup. Costumul vechi căpătase de mult culoarea solului, un cenușiu mat. Pelicula metalică cu care

era acoperit se jupuia ca vopseaua scorojită. Cizmele i se subțiaseră, vizorul i se ciobise. Jack zăcea cu brațele încrucișate pe piept, cu picioarele întinse, paralele, de parcă ar fi tras un pui de somn din care nu se mai trezise niciodată. Ca și cum se întinsese ca să se uite la cerul albastru pe care-l vedea prin vizor.

Juliette scoase ultima cutie, cea care purta numărul trei, și îngenunche lângă curățitorul mort. I se părea bizar gândul că și ea ar fi avut aceeași soartă dacă n-ar fi fost Scottie, Walker și oamenii de la Aprovizionare, care riscaseră atât de mult. Scoase din cutia pentru mostre o lamă ascuțită, cu care tăie o bucată pătrată din costum. Puse lama pe pieptul curățitorului, luă eșantionul și-l așeză în cutie. Ținându-și răsuflarea, luă din nou lama, având mare grijă să nu-și cresteze propriul echipament, și tăie o bucată din îmbrăcămintea de sub costumul mortului, expusă la aer în zona burții.

Acea ultimă mostră trebuia desprinsă cu ajutorul tăișului. Nu-și putea da seama dacă, odată cu ea, nu luase și o bucată de piele. Se simți recunoscătoare fiindcă, sub costumul sfâșiat și ponosit, totul era întunecat la culoare. Dar înăuntru părea să nu se afle decât pământ, suflat de vânturi printre oase.

Puse și acel eșantion în recipient și lăsă lama lângă curățitor, fiindcă nu-i mai trebuia și nu voia să riște mânuind-o cu mănușile ei voluminoase. Se ridică și se întoarse spre turn.

– Ești bine?

Vocea lui Lukas suna altfel. Înăbușită. Juliette expiră, simțindu-se ușor amețită fiindcă-și ținuse răsuflarea atât de mult.

– Mă simt excelent.

– Suntem aproape gata să te primim. În locul tău, aș porni-o spre intrare.

Juliette dădu din cap, deși probabil că el nu putea s-o vadă de la o asemenea distanță, nici măcar pe ecranele înalte, care măreau imaginea lumii.

– Hei, știi ce-am uitat?

Ea îngheță și studie turnul.

– Ce e? întrebă. Ce-am uitat?

Transpirația i se prelinse pe obraz, gâdilându-i pielea. Își simțea dantela de cicatrice de pe ceafă, din locul unde i se topise pe piele ultimul costum de protecție.

– Am uitat să te trimitem afară cu unul sau două tampoane de lână, răspunse Lukas. De-aici, din interior, se văd deja niște depuneri pe geam. Și, știi, cât ești acolo, afară...

Juliette se uită urât în direcția turnului.

– Zic și eu, continuă Lukas. Știi, poate ai fi avut timp să cureți puțin...

20

• Silozul 18 •

Juliette aştepta la baza rampei. Îşi aduse aminte că nu i se întâmpla pentru prima oară, că stătuse în acelaşi loc, cu o cuvertură încropită de Solo din bandă termoizolatoare, întrebându-se dacă nu cumva o să rămână fără aer înainte de a se deschide uşile, întrebându-se dacă o să scape cu viaţă din ceea ce o aştepta înăuntru. Crezuse că în sas e Lukas, dar îşi aminti că apoi se luptase cu Bernard.

Încercă să-şi alunge amintirile. Se uită în jos, către propriile buzunare, asigurându-se că toate erau închise ermetic. Toţi paşii decontaminării care urma îi fulgerară prin minte. Avea încredere în ceilalţi, nu se îndoia că puseseră totul la punct.

– Începem, îi transmise Lukas, prin staţia radio.

Vocea îi era din nou rece şi îndepărtată.

Ca la comandă, mecanismele uşii sasului scârţâiră ascuţit şi o şuviţă de argon presurizat se revărsă prin deschizătură. Juliette se repezi în ceaţă, cu o intensă senzaţie de uşurare însoţindu-i trecerea în interior.

– Am intrat. Am intrat, spuse.

În spatele ei, uşile se închiseră cu zgomot surd. Se uită către sasul interior, văzu o cască de cealaltă parte a hubloului de sticlă, văzu pe cineva uitându-se, urmărind-o cu privirea. Se apropie de banca pentru echipare şi deschise cutia etanşă montată de Nelson

în lipsa ei. Trebuia să se miște repede. Emisia de gaz și flăcările se declanșau automat.

Își smulse pungile etanșe de pe coapse și le puse înăuntru. Își scoase și sfredelul, cu eșantionul lui, și le așeză în aceeași cutie, apoi închise capacul și îl blocă. Exersase totul și asta îi era de folos. Se mișca în costum simțindu-se în largul ei. Noaptea, în pat, se gândise pe rând la fiecare pas, până când întreaga acțiune devenise o obișnuință.

Târșindu-și pașii prin micul sas, se prinse de marginile unui bazin metalic imens, sudat de ea însăși. Încă mai era cald după ultima răbufnire a flăcărilor, dar apa cu care îl umpluse Nelson absorbise o mare parte a căldurii. Inspiră adânc, deși n-avea motiv, apoi se afundă înăuntru.

Apa îi acoperi casca, și ea simți pentru prima oară un val de spaimă. Respirația i se acceleră. În comparație cu senzația trăită sub apă, a fi afară era o nimica toată. Apa îi intra printre buze; se putea simți luând câte o mică gură de aer, simțea gustul oțelului și al ruginii de pe trepte; uită ce trebuia să facă.

Zări unul dintre mânerele de pe fundul bazinului, întinse mâna spre el și se trase în jos. Bâjbâind pe rând cu fiecare cizmă, găsi bara sudată în celălalt capăt și își strecură picioarele sub ea, menținându-se astfel la fund și sperând că spatele îi era acoperit de apă. Brațele o dureau, încordate, în timp ce se străduia să înfrângă flotabilitatea. Chiar și prin cască și sub apă, auzea fluidul mișcat de trupul ei revărsându-se peste marginea bazinului și pe podeaua sasului. Auzea flăcările vuind și lingând bazinul.

– Trei, patru, cinci..., numără Lukas, și prin mintea ei fulgeră o amintire dureroasă, luminile de avarie de un verde tern, gheara panicii în piept...

– Șase, șapte, opt...

Aproape că simțea gustul de ulei și de combustibil pe care-l avusese în gură când ieșise, vie, din Adâncul inundat.

– Nouă, zece. Arderea s-a încheiat, spuse Lukas.

Odată ce dădu drumul mânerelor și își eliberă cizmele cu o zvâcnire, Juliette se înălță către suprafața clocotitoare, simțind

fierbințeala apei prin costum. Se străduí să-și aducă sub ea genunchii și tălpile. În jur, apa împroșcă totul, preschimbându-se apoi în abur. Juliette se temea că, cu cât se prelungea mai mult etapa aceea, cu atât mai multe șanse avea aerul să se atașeze de ea și să contamineze apoi al doilea sas.

Se îndreptă cu iuțeală spre ușă, cu cizmele alunecându-i periculos, în vreme ce roata de deblocare se răsucea deja.

Grăbește-te, grăbește-te! își spuse.

Ușa se întredeschise. Ea încercă să se arunce prin golul apărut, alunecă și aterizá dureros pe cadru. Mai multe mâini înmănușate o prinseră când înainta târâș și cei doi tehnicieni în costume o traseră brusc dincolo de ușa pe care apoi o închiseră.

Nelson și Sophia – doi dintre foștii tehnicieni care se ocupau de costume – aveau periile pregătite. Le afundară într-o cadă cu un agent de neutralizare de culoare albastră și o curățară pe Juliette înainte de a se întoarce unul spre celălalt. Ea se îndreptă spre cadă și afundă în lichid o a treia perie, cu care începu să curețe costumul Sophiei. Și văzu că în el nu era Sophia.

Apăsă degetele mănușii unul pe altul, pornind microfonul.

– Ce naiba, Luke?

El ridică din umeri și mușchii feței îi tresăriră, parcă a vinovăție. Ea își imagină că nu putuse să se împace cu gândul că altcineva se pune în pericol. Sau poate că pur și simplu voise să fie acolo, lângă sas, în caz că lucrurile nu mergeau bine. Nu-l putea condamna; și ea ar fi făcut la fel.

Curățară al doilea sas, sub ochii lui Peter Billings și ai altor câtorva, care îi priveau din biroul șerifului. Bule din lichidul de curățire pluteau în aer, apoi tremurau, atrase de supapele prin care aerul din noul sas era pompat în primul. Nelson curăță plafonul, pe care-l făcuseră înadins foarte scund. Mai puțin aer în interior. Volum redus. Mai ușor accesibil. Juliette studie fața lui Nelson, în căutarea oricărui indiciu că în timpul petrecut în sasul interior observase ceva în neregulă și consideră că zelul cu care frecase totul se făcea vinovat pentru îmbujorarea și transpirația lui.

– Aţi vidat perfect interiorul, spuse Peter, folosindu-se de staţia radio din biroul lui.

Juliette le făcu semn celorlalţi, îşi trecu mâna peste gât, apoi strânse pumnul. Amândoi dădură din cap şi reîncepură să cureţe. În timp ce aerul din Cantină era lăsat să pătrundă în sas, se curăţară iarăşi reciproc şi Juliette avu în sfârşit timp să conştientizeze faptul că se întorsese. Se întorsese înăuntru. Reuşiseră. Fără arsuri, fără spitalizare, fără contaminare. Şi spera că vor afla câte ceva.

Vocea lui Peter îi răsună din nou în cască.

– N-am vrut să-ţi spunem în timp ce te pregăteai să ieşi, dar săpăturile s-au încheiat, au pătruns în celălalt siloz acum vreo jumătate de oră.

Pe Juliette o invadă un val de exaltare şi de vinovăţie. Ar fi trebuit să se afle acolo, jos. Detesta faptul că cele două acţiuni se suprapuseseră. Se resemnă şi se bucură pentru Solo şi pentru copii, uşurată fiind că îndelungatul lor coşmar se încheiase.

Al doilea sas – cu o uşă etanşă de sticlă, făcută de ea dintr-o cabină de duş – începu să se deschidă. În spatele ei, în vechiul sas înflori o lumină puternică şi hubloul se umplu de o strălucire roşie. Un al doilea val de flăcări crescu vuind în mica încăpere, lingând pereţii contaminaţi, carbonizând însuşi aerul, fierbând apa revărsată pe podea şi preschimbând bazinul într-un cazan cu abur dezlănţuit.

Juliette le făcu celorlalţi semn să iasă din noul sas în vreme ce ea îl privea pe primul cu mare atenţie, amintindu-şi. Amintindu-şi că fusese acolo. Lukas se întoarse şi o trase după el, dincolo de uşă, în fosta celulă de detenţie, unde rămaseră doar în îmbrăcămintea de sub costume, pentru a face încă un duş. În timp ce-şi scotea şi acele veşminte, acum îmbibate de apă, Juliette nu se putea gândi decât la ce adăpostea cutia ignifugă de pe bancheta de pregătire. Spera că meritase să rişte, că acolo, înăuntru, se aflau în siguranţă răspunsurile la o mulţime de întrebări chinuitoare.

21

• Silozul 17 •

Săpătorul uriaș stătea tăcut și neclintit. Din locul unde mușcase din plafon curgea praf, iar imensii dinți de oțel și discurile rotitoare căpătaseră luciu după călătoria lor prin piatra masivă. Între discuri, partea din față a săpătorului era acoperită cu o crustă de pământ, sfărâmături de beton, bucăți de armătură răsucite și pietroaie. Lângă mașină, acolo unde pătrunsese în inima Silozului 17, se afla o crăpătură neagră, care făcea legătura între două lumi foarte diferite.

Jimmy se uită la străinii care se revărsau dintr-o altă lume într-a lui. Bărbați voinici, cu bărbi negre, zâmbete șterse și mâini înnegrite de unsoare, ieșeau din ea și se uitau cu ochi mijiți la țevile ruginite de deasupra capetelor lor, la bălțile de pe podea, la încremenitele organe mute ale unui siloz care huruise cu multă vreme în urmă și care acum stătea neclintit ca un mort.

Strânseră mâna lui Jimmy, numindu-l Solo, și îi îmbrățișară pe copiii îngroziți. Îi spuseră că-l salută în numele lui Jules. Și își reglară lanternele de pe căști, care aruncau în fața lor conuri aurii de lumină, apoi pătrunseră în casa lui Jimmy, călcând prin bălți și împroșcând apa.

Elise se prinse zdravăn de piciorul lui Jimmy când un alt grup de mineri și mecanici își făcu loc pe lângă ei. Îi însoțeau doi câini mari, care se opriră din alergat ca să adulmece mai întâi bălțile,

apoi pe Elise care tremura, înainte de a-şi urma stăpânii. Courtnee – prietena lui Juliette – dădu instrucţiuni unui grup, apoi se întoarse la Jimmy şi la copii. El o privi apropiindu-se. Avea părul mai deschis la culoare decât al lui Juliette şi trăsături mai ferm conturate. Era mai scundă, dar radia aceeaşi înverşunare. Se întrebă dacă, în celălalt siloz, toţi oamenii erau astfel: bărbaţii bărboşi şi plini de funingine, iar femeile – cutezătoare şi pline de resurse.

Rickson îi trase pe gemeni lângă el, în timp ce Hannah îşi legăna bebeluşul care plângea, încercând să-l liniştească şi să-l adoarmă din nou. Courtnee îi întinse lui Jimmy o lanternă.

– N-am câte una pentru fiecare din voi, spuse, aşa că va trebui să rămâneţi unii lângă alţii, zise ridicând mâna deasupra capului. Tunelul e destul de înalt, nu trebuie decât să ocoliţi stâlpii de susţinere. Şi solul nu e uniform, aşa că mergeţi încet şi rămâneţi pe mijloc.

– De ce nu putem să rămânem aici şi să vină doctorul la noi? întrebă Rickson.

Hannah îi aruncă o privire în timp ce-şi sprijinea bebeluşul pe şold.

– Locul unde vă ducem e mult mai sigur, răspunse Courtnee, cu ochii la pereţii alunecoşi şi ruginiţi.

Văzând cum îi privea casa, Jimmy se simţi gata să-i ia apărarea. Se simţea bine acolo de atâta vreme.

Rickson îl privi, parcă îndoindu-se că în cealaltă parte aveau să fie mai în siguranţă. Jimmy ştia de ce se teme. Îi auzise pe gemeni vorbind între ei, iar gemenii ascultaseră şoaptele copiilor mai mari. Hannah avea să se aleagă cu un implant în şold, aşa cum avuseseră mamele lor. Lui Rickson avea să i se atribuie o culoare şi o meserie fără legătură cu apărarea familiei sale. Tânărul cuplu îşi făcea la fel de multe griji ca Jimmy din pricina adulţilor din celălalt siloz.

În ciuda tuturor temerilor, îşi puseră căşti de protecţie, împrumutate de la oamenii care năvăleau în lumea lor, şi trecură prin deschizătură. Dincolo de dinţii săpătorului se întindea un tunel întunecat ca Sălbăticia, când erau stinse luminile. Dar acolo era

frig, iar glasurile stârneau un ecou care nu exista în Sălbăticie. Pământul păru să-i înghită în timp ce Jimmy se străduia să țină pasul cu Courtnee, iar copiii se străduiau să țină pasul cu Jimmy.

Intrară pe o ușă de metal și trecură prin imensa mașină de săpat, în care era cald. Străbătură un coridor îngust, prin care alți oameni veneau din direcția opusă, strecurându-se pe lângă ei. Ajunseră la o altă ușă și ieșiră în frigul și în bezna din tunel. Luminile lanternelor dansau de pe căștile bărbaților și femeilor care strigau unii la alții, luptându-se cu mormane de sfărâmături înălțate spre plafon, dispărând din vedere. Pietroaiele alunecau și troncăneau. Grămezile se ridicau pe ambele părți și printre ele se contura o potecă primejdioasă. Pe lângă ei treceau muncitori cu iz de noroi și de sudoare. Era acolo și un bolovan mai înalt decât Jimmy, pe care toată lumea era nevoită să ocolească.

Părea bizar să mergi așa, drept înainte, mereu în aceeași direcție. Merseră și iar merseră, fără să le taie calea niciun perete și fără ca drumul să cotească într-o parte sau alta. Era nefiresc. Pustiul din lateral trezea mai multe spaime decât întunericul și luminile întrezărite când și când. Îl speria mai tare decât vălul de praf scurs din plafon și decât pietrele rostogolite uneori din grămezi. Era mai cumplit decât străinii de care se ciocneau în întuneric sau decât barele de oțel apărute în mijlocul tunelului din vârtejul de umbre. Era straniu să înainteze astfel, neîntrerupt. Mergeau, mergeau și iar mergeau în aceeași direcție, pe un drum fără sfârșit.

Jimmy era obișnuit să urce și să coboare pe scara în spirală. Era un lucru firesc. Dar nu și ce făcea acum. Cu toate acestea continua să înainteze,poticnindu-se pe suprafața neuniformă de piatră sfărtecată, pe lângă oameni ce se strigau unii pe alții în bezna străpunsă ici și colo de fasciculele luminoase ale lanternelor, printre mormane de pământ care îngustau poteca din centru. Depășiră bărbați și femei care cărau componente de mașini și bare de oțel aduse din silozul lui. Jimmy ar fi vrut să le vorbească. Elise își trase nasul și spuse că-i e frică. El o sălta în brațe și o lăsă să i se agațe de gât.

Tunelul nu se mai sfârșea. Deși în capăt se deslușea o lumină, un pătrat strălucitor, cu margini grosolane, era nevoie de o grămadă

de paşi pentru ca acea gură luminoasă să se mărească. Jimmy se gândi că Juliette mersese atât de mult pe afară. Nu-i venea să creadă că supravieţuise unui asemenea chin. Îşi aminti că de-atunci îi auzise vocea de câteva zeci de ori, că ea reuşise cu adevărat, că se dusese după ajutor şi-şi respectase promisiunea, se întorsese după el. Cele două lumi ale lor se uniseră într-una singură.

Ocoli un alt stâlp de metal din mijlocul tunelului. Îşi îndreptă lanterna în sus şi văzu grinzile de metal susţinute de stâlpi. Bolovanii desprinşi, care cădeau sfărâmându-se, îi dădură un nou motiv de spaimă şi descoperi că o urma pe Courtnee cu mai multă tragere de inimă. Grăbi pasul către lumina promiţătoare din faţa sa, fără să se mai gândească la ceea ce lăsa în urmă şi la locul către care se îndrepta, preocupat doar de ieşirea de sub pământul instabil.

La mare distanţă în spatele lor, se auzi un pocnet, urmat de huruitul pietroaielor în cădere şi apoi de strigătele muncitorilor care-i avertizau pe alţii să se ferească din calea avalanşei. Hannah trecu în faţa lui. El o lăsă jos pe Elise, iar ea şi gemenii se grăbiră s-o ia înainte, tot apărând şi dispărând din lumina lanternei lui Courtnee. Pe lângă ei se scurgeau şuvoaie de oameni, cu lanterne pe căşti, mergând spre casa lui Jimmy. Se bătu din reflex peste piept şi simţi cheia veche, pe care şi-o agăţase la gât înainte de a părăsi sala serverelor. Silozul lui nu era protejat. Dar simţea spaima copiilor şi asta-l făcea, cumva, mai puternic. Nu era la fel de înfricoşat ca ei. Se simţea dator să dea dovadă de curaj.

Ajunseră în sfârşit la capătul tunelului şi gemenii se repeziră afară primii. Îi făcură să tresară pe oamenii în salopete de un albastru-închis, cu pete de unsoare pe genunchi şi şorţuri de piele cu buzunarele pline de unele. Făcură ochii mari. Aveau feţele albe de cretă şi negre de funingine. Jimmy se opri la gura tunelului şi-i lăsă pe Rickson şi pe Hannah să iasă primii. Toată lumea încetă lucrul la vederea pruncului din braţele ei. O femeie se apropie cu mâna întinsă, ca şi cum ar fi vrut să atingă copilul, dar Courtnee îi făcu semn să se retragă şi le ceru tuturor celorlalţi să-şi continue lucrul. Jimmy inspectă mulţimea în căutarea lui Juliette, deşi i se spusese că e în Vârf. Elise îşi ridică mânuţele spre el, într-un

gest care-l implora să o ia în brațe. Jimmy își potrivi mai bine rucsacul și îi făcu pe plac, ignorându-și durerea din șold. Atârnată de gâtul fetiței, geanta cu cartea ei grea îl pocnea peste coaste.

Se alătură procesiunii de copii și șerpuiră printre muncitorii încremeniți, care se trăgeau de bărbi și se scărpinau în cap, uitându-se la el de parcă ar fi fost un personaj dintr-o lume imaginară. Și, în adâncul inimii lui, simți că era o mare greșeală. Două lumi se uniseră, dar nu semănau. Acolo aveau curent electric. Becurile nu pâlpâiau și locul era plin de adulți – bărbați și femei. Mirosul era altul. Mașinile huruiau, nu erau încremenite în tăcere. Și deceniile lungi în care îmbătrânise îl părăsiră, gonite de o panică bruscă, în timp ce se grăbea să-i ajungă pe ceilalți, devenind el însuși unul dintre tinerii înspăimântați, care ieșeau din întuneric și tăcere pentru a pătrunde în strălucitoarea și aglomerata lui casă nouă.

22

• Silozul 18 •

Pentru copii fusese pregătit un dormitor mic, cu paturi suprapuse, iar pe același coridor se afla o cameră numai pentru Jimmy. Câtuși de puțin încântată de aranjament, Elise se prinsese cu amândouă mâinile de brațul lui Jimmy. Courtnee le spuse că, la cererea ei, urma să li se aducă mâncare acolo, jos, și puteau face duș. Pe unul dintre paturi se aflau un teanc de salopete curate, un calup de săpun și câteva cărți vechi, pentru copii. Dar mai întâi le prezentă un bărbat înalt, într-o salopetă de un roșu tern, mai curată decât oricare alta pe care o văzuse Jimmy vreodată.

– Sunt doctorul Nichols, spuse bărbatul, strângând mâna lui Jimmy. Cred c-o cunoști pe fiica mea.

Jimmy nu înțelese. Însă pe urmă își aminti că numele de familie al lui Juliette era Nichols. O făcu pe curajosul în timp ce bărbatul înalt, proaspăt bărbierit, se uită în ochii și în gura lui. Pe urmă bărbatul îi apăsă pe piept o bucată de metal rece și ascultă cu atenție prin tuburile atașate de ea. Totul i se părea cunoscut. Era ceva din trecutul lui îndepărtat.

Jimmy răsuflă adânc când i se spuse s-o facă. Copiii îl priveau cu mare atenție și el înțelese ce fel de model le era: de normalitate și de curaj. Aproape că începu să râdă – dar trebuia să respire cum îi cerea doctorul.

Elise se oferi să fie următoarea. Doctorul Nichols se lăsă în genunchi și examină golul lăsat în urmă de dintele ei lipsă. O întrebă despre zâne și, când ea clătină din cap și spuse că n-a auzit niciodată de așa ceva, apăru o monedă de argint. Cei doi gemeni se apropiară, cerând să fie ei următorii.

– Zânele există? întrebă Miles. Noi auzeam zgomote la ferma unde-am crescut.

Marcus se strecură în fața fratelui său.

– Eu am văzut de-adevăratelea o zână într-o zi, spuse. Și mi-am pierdut douăzeci de dinți când eram mic.

– Da? întrebă doctorul Nichols. Poți să zâmbești pentru mine? Minunat! Acum deschide gura. Douăzeci de dinți, așa ai spus?

– Îhî, răspunse Marcus, ștergându-se la gură. Și toți mi-au crescut la loc, în afară de ăla pe care mi l-a scos Miles când m-a lovit cu piciorul.

– A fost un accident, protestă Miles.

Își săltă cămașa și ceru să-i fie ascultate respirațiile. Jimmy îi văzu pe Rickson și Hannah îngrămădindu-se lângă bebelușul lor în timp ce urmăreau ce se petrecea. Observă și că doctorul Nichols, chiar și cât îi examină pe cei doi băieți, nu putu să-și ia ochii de la bebelușul din brațele lui Hannah.

După încheierea consultației, gemenii primiră câte-o monedă de argint.

– Le poartă noroc gemenilor, spuse doctorul Nichols. Părinții își pun câte două sub pernă, cu speranța că vor avea băieți sănătoși ca voi doi.

Radiind de încântare, băieții studiară monedele căutând orice urmă de față ștearsă sau vreo porțiune de cuvânt care să le dovedească autenticitatea.

– Și Rickson a avut un frate geamăn, spuse Miles.

– Da?

Atenția doctorului se îndreptă spre cei doi copii mai mari, care stăteau alături, pe patul de jos.

– Nu vreau să mi se pună un implant, spuse Hannah, cu răceală. Mama a avut implant și au tăiat-o ca să i-l scoată. Nu vreau să fiu tăiată.

Rickson o cuprinse cu brațul și o trase lângă el. Se uită cu ochi îngustați la doctorul înalt și Jimmy se simți încordându-se.

– Nu e nevoie să ți se pună implant, șopti doctorul, dar Jimmy văzu cum se uita la Courtnee. Îmi dai voie să ascult bătăile inimii copilului tău? Nu vreau decât să mă asigur că e sănătos și puternic...

– De ce n-ar fi? întrebă Rickson, scoțându-și pieptul în afară.

Doctorul Nichols îl studie câteva clipe.

– Ați întâlnit-o pe fiica mea, nu? Pe Juliette?

El dădu din cap.

– Pentru scurtă vreme, răspunse. A plecat curând după aceea.

– Ei bine, ea m-a trimis aici, jos, fiindcă își face griji pentru sănătatea voastră. Sunt medic. Specialitatea mea e tratamentul copiilor, al copiilor foarte mici. Bebelușul vostru pare foarte puternic și sănătos. Nu vreau decât să mă asigur că nu greșesc. Ridică discul metalic din capătul tuburilor prin care asculta, apoi și-l lipi de palmă. Iată. După ce-l țin așa, e cald. Băiețelul vostru nici măcar n-o să știe că-l ascult.

Jimmy își frecă pieptul, acolo unde îi fusese ascultată răsuflarea, și se întrebă de ce nu încălzise doctorul discul și pentru *el*.

– Pentru o monedă? întrebă Rickson.

Doctorul Nichols zâmbi.

– Ce-ați zice dac-ați primi în schimb câteva bonuri?

– Ce e un bon? întrebă Rickson, dar Hannah își schimba deja poziția astfel încât doctorul să poată să arunce o privire.

În timpul consultației, Courtnee puse o mână pe umărul lui Jimmy. El se întoarse să vadă ce voia.

– Juliette mi-a cerut să iau legătura cu ea imediat ce sunteți aici cu toții. Mă întorc repede...

– O clipă, zise Jimmy. Mi-ar plăcea să vin și eu. Vreau să vorbesc cu ea.

– Și eu vreau, spuse Elise, lipindu-se de piciorul lui.

Courtnee se încruntă.

– OK, încuviință ea. Dar să ne grăbim, pentru că trebuie să mâncați cu toții și să faceți câte-un duș.

– Să facem duș? întrebă Elise.

– Da, dac-o să mergem sus, să vă vedeți noua casă.

– Noua casă? întrebă Jimmy.

Dar Courtnee se îndrepta deja spre ușă.

Jimmy se grăbi să o urmeze pe Courtnee pe coridor. Elise își înșfăcă geanta, cea cu cartea grea, și se strădui să țină pasul cu el, aproape alergând.

– De ce-a vorbit de noua noastră casă? întrebă. Când ne întoarcem în adevărata noastră casă?

Jimmy se scărpină în barbă, luptându-se cu adevărul și minciuna. *S-ar putea să nu ne mai întoarcem niciodată acasă,* ar fi vrut să spună. *Indiferent unde vom ajunge în final, s-ar putea să nu ne mai simțim niciodată acasă.*

– Cred că asta o să fie noua noastră casă, îi răspunse, având grijă să nu i se frângă glasul.

Își puse mâna ridată pe umărul ei firav, simți cât de fragil era, cât de fragilă era acea carne pe care-o puteau frânge cuvintele.

– O să fie casa noastră cel puțin o vreme. Până când o îmbunătățesc pe a noastră.

Privi înainte, spre Courtnee, dar ea nu se întoarse.

Elise se opri în mijlocul coridorului și se uită peste umăr. Când se uită iarăși la el, luminile palide de la Mecanic i se reflectară în ochii umezi. Jimmy se pregătea să-i spună să nu plângă, când Courtnee se lăsă în genunchi și o strigă. Fetița nu se clinti.

– Vrei să vii cu noi s-o sunăm pe Juliette și să vorbim cu ea prin stația radio? întrebă Courtnee.

Elise dădu din cap, cu degetul în gură. O lacrimă i se rostogoli pe obraz. Își strânse la piept geanta cu cartea și Jimmy își aduse aminte de copiii dintr-o altă viață care se agățau la fel de păpușile lor.

– Și, după ce vorbim și faceți un duș, o să vă aduc budincă de orez din cămară. Ți-ar plăcea?

Elise ridică din umeri. Jimmy vru să spună că niciunul dintre copii nu mai mâncase vreodată budincă de orez. Nici el nu auzise de așa ceva. Dar în clipa aceea voia și el.

– Hai s-o sunăm pe Juliette împreună! zise Courtnee.

Elise își trase nasul și dădu din cap. Îl luă pe Jimmy de mână și se uită în sus, la el.

– Ce e budinca de orez? îl întrebă.

– O să fie o surpriză, răspunse Jimmy, ceea ce era perfect adevărat.

Courtnee îi conduse mai departe pe coridor, până când ajunseră dincolo de un cot. Trecură câteva clipe până când culoarul întortocheat, cu coturile lui, îi aminti lui Jimmy de locul întunecat pe care-l lăsaseră în urmă. Dincolo de vopseaua proaspătă și de zumzetul surselor de lumină, dincolo de cablurile bine întreținute și de mirosul de unsoare proaspătă, se afla un labirint identic cu găleata ruginită pe care-o explorase în ultimele două săptămâni. Aproape că auzea noroiul pleoscăindu-i sub tălpi, auzea scâncetul pompei care încerca să absoarbă apă dintr-un bazin gol, dar de la picioarele sale venea un zgomot real. Un scheunat.

Elise țipă și, la început, Jimmy crezu că tocmai o călcase pe picior. Însă la picioarele lui țipa și se rotea în cerc un șobolan mare, cafeniu, cu o coadă înfricoșătoare.

Lui Jimmy îi stătu inima. Elise țipa întruna, dar apoi își dădu seama că, de fapt, își auzea propria voce. Brațele fetiței erau încleștate de piciorul lui, împiedicându-l să se răsucească pe călcâie și s-o rupă la fugă. Și, între timp, Courtnee râdea ținându-se cu mâinile de burtă. Jimmy aproape că leșină când o văzu săltând șobolanul uriaș în brațe. Abia când zări creatura lingând-o pe bărbie, își dădu seama că nu era șobolan, ci câine. Un pui. În copilărie, văzuse câini adulți în partea de mijloc a silozului său, dar niciodată un cățeluș. Elise își slăbi strânsoarea când se convinse că animalul nu voia să facă niciun rău nimănui.

– E o pisică! strigă ea.

– Nu-i pisică, o contrazise Jimmy.

Știa foarte bine cum arată pisicile.

Courtnee încă mai râdea, cu ochii la el, când de după colț apăru gâfâind un tânăr, fără îndoială atras de țipetele ascuțite ale lui Jimmy.

– Aici erai! spuse, luând animalul de la Courtnee.

Cățelușul se prinse cu gheruțele de umărul lui și încercă să-l muște de lobul urechii.

– Afurisită creatură!

Mecanicul împinse botul micului animal într-o parte. Apoi îl înșfăcă de ceafă, lăsându-l să-și agite lăbuțele în aer.

– Mai sunt și alții? întrebă Courtnee.

– Cei găsiți în același culcuș, răspunse bărbatul.

– Conner trebuia să scape de ei acum câteva săptămâni.

Bărbatul ridică din umeri.

– Conner sapă afurisitul ăla de tunel. Dar o să-i aduc aminte.

O salută scurt pe Courtnee și plecă în direcția de unde venise, ținând animalul atârnat de ceafă.

– Ai tras o spaimă! spuse Courtnee, zâmbindu-i lui Jimmy.

– Am crezut că e șobolan, răspunse el, aducându-și aminte de hoardele care luaseră în stăpânire fermele de jos.

– Am fost invadați de câini de când s-au adăpostit aici niște oameni de la Aprovizionare, îi explică atunci Courtnee.

Îi conduse pe coridor, în direcția în care plecase bărbatul cu cățelul. De data asta, Elise mergea, grăbită, în fața lor.

– De-atunci s-au tot înmulțit. Am găsit chiar eu o cutie cu cățeluși în sala pompei, sub schimbătoarele de căldură. Iar acum câteva săptămâni a fost descoperită alta, în magazia cu scule. În curând o să-i găsim și-n pat pe afurisiții ăștia. Nu știu decât să mănânce și să facă mizerie peste tot.

Jimmy se gândi la tinerețea lui, petrecută în sala serverelor, unde mâncase conserve de fasole și-și făcuse nevoile pe gratiile podelei. Nu puteai urî o ființă vie pentru că... trăiește, nu-i așa?

Coridorul se termina într-o fundătură. Elise se uita deja în stânga, ca și cum ar fi căutat ceva.

– Atelierul lui Walker e în partea asta, spuse Courtnee.

Elise se uită în urmă. De undeva se auzi un scheunat și ea se întoarse și se îndreptă într-acolo.

– Elise! o strigă Jimmy.

Fetița aruncă o privire printr-o ușă deschisă înainte de a dispărea dincolo de ea. Courtnee și Jimmy se repeziră pe urmele ei.

Odată ajunși dincolo de colț, o văzură lângă o ladă pentru piese de schimb, în care bărbatul de pe coridor tocmai punea ceva la loc. Elise se prinse cu mâinile de marginea lăzii și se aplecă în față. Din lada de plastic se auzeau scheunături și zgrepțănături. Courtnee se repezi către ea.

– Ai grijă, micuțo! Mușcă.

Elise se întoarse spre Jimmy. Ținea deja în brațe un animăluț agitat, cu limba roz atârnându-i.

– Pune-l la loc! spuse Jimmy.

Courtnee întinse mâna spre animal, dar bărbatul care ținea cățeii în cutie îl înșfăcase deja de ceafă. Îl puse lângă ceilalți și închise capacul cu zgomot, lovindu-l cu piciorul.

– Îmi pare rău, șefa.

Împinse lada într-o parte tot cu piciorul, în timp ce Elise scâncea.

– Îi hrănești? întrebă Courtnee, arătând către mormanul de resturi de pe o farfurie ciobită.

– Conner îi hrănește. Jur. Sunt de la cățeaua aia pe care-a luat-o aici. Știi cum e el când e vorba despre asta. I-am spus ce-ai zis, dar a tot amânat.

– O să discutăm mai târziu, spuse Courtnee, îndreptându-și privirea spre mica Elise.

Jimmy înțelese că nu voia să spună, în fața copilului, ce era de făcut.

– Haideți!

Îl călăuzi pe Jimmy către ușă și iarăși pe coridor. El trăgea după sine un copil care protesta.

23

• Silozul 18 •

La destinație îi aștepta un miros familiar și neplăcut. Miros de obiecte încinse de curentul electric, aidoma serverelor care zumzăiau și o duhoare de om nespălat. Mirosea ca Jimmy însuși și ca propria sa casă. Și urechile percepeau un șuier de paraziți – o șoaptă fantomatică familiară, ca a stațiilor sale radio. O urmă pe Courtnee într-o cameră cu bancurilor de lucru, unde erau înșirate frânturi din nenumărate proiecte despre care era greu să-și dea seama dacă sunt în lucru sau abandonate.

Pe o masă lungă, de lângă ușă, erau împrăștiate piese de computer. Jimmy se gândi cum l-ar fi mustrat tatăl său dacă le-ar fi văzut risipite într-o asemenea dezordine. Un bărbat în salopetă de piele, așezat la unul dintre bancurile de lucru din partea opusă a încăperii, se întoarse spre ei, cu o baghetă metalică fumegândă într-o mână, cu nenumărate scule ieșind din buzunarele de la piept, cu barba căruntă și privire sălbatică. Jimmy nu mai văzuse un asemenea om în toată viața lui.

– Courtnee! spuse bărbatul.

Își scoase o bucată de sârmă argintie dintre buze, lăsă bagheta jos și-și flutură mâna ca să-și împrăștie fumul din fața ochilor.

– E ora cinei?

– Încă nu e nici măcar ora prânzului, îi răspunse Courtnee. Vreau să-ți prezint doi prieteni de-ai lui Juliette. Din celălalt siloz.

– Din celălalt siloz?!

Walker lăsă în jos o lupă și mîji ochii spre oaspeți. Se ridică fără grabă de pe taburet.

– Am vorbit cu tine, spuse. Își șterse palma de turul pantalonilor și întinse mâna. Solo, nu?

Jimmy înaintă și-i apucă mâna întinsă. Se studiară unul pe altul câteva clipe.

– Prefer să mi se spună Jimmy, zise acesta, în cele din urmă.

Walker dădu din cap.

– Da, da. Așa e.

– Iar eu sunt Elise, se prezentă fetița, fluturând mâna. Hannah îmi spune Lily, dar mie nu-mi place. Îmi place Elise.

– E un nume frumos, încuviință Walker.

Se trase de barbă și se legănă pe călcâie, măsurând-o cu privirea.

– Sperau că pot lua legătura cu Jules, zise Courtnee. Iar eu trebuia s-o sun ca s-o anunț că au ajuns aici. Ea... s-a terminat totul cu bine?

Walker păru smuls dintr-o transă.

– Ce? A, da, răspunse el bătând din palme. Se pare că totul a mers șnur. S-a întors înăuntru.

– De ce-a ieșit? întrebă Jimmy.

Știa că Juliette lucrează la ceva, dar nu știa la ce. La un proiect despre care nu voia niciodată să vorbească prin radio, fiindcă nu știa cine ar fi putut să-i asculte.

– S-ar părea că s-a dus să vadă cum e acolo, răspunse Walker.

Bodogăni ceva și aruncă o privire către ușa deschisă a atelierului său, strâmbând din nas. După toate aparențele, nu i se părea un motiv întemeiat pentru a pleca undeva. După o pauză stânjenitoare, își îndreptă ochii spre masa lui de lucru. Mâinile lui bătrâne ridicară cu abilitate o stație radio bizară, plină de butoane și cadrane.

– Să vedem dacă putem da de ea, spuse.

O sună, dar îi răspunse altcineva. I se ceru să aștepte o clipă. Walker îi întinse stația radio lui Jimmy, care o luă, fiind deja destul de familiarizat cu un astfel de aparat ca să știe cum funcționează.

Brusc răsună o voce:

– Da? Alo...?

Glasul lui Juliette. Jimmy apăsă pe buton.

– Jules?

Se uită la tavan și, pentru prima oară după o veșnicie, înțelese că ea era undeva, la unul din etajele superioare. Se aflau din nou în același siloz.

– Ești acolo?

– Solo!

El n-o corectă.

– Ești cu Walker. E și Courtnee acolo?

– Da.

– Minunat! E minunat! Îmi pare atât de rău că n-am putut fi de față! Cobor cât de curând cu putință. Pentru copii se pregătește în apropierea fermelor o locuință asemănătoare cu vechiul lor cămin. Mai întâi trebuie să termin acest... un mic proiect. N-ar trebui să dureze mai mult de câteva zile.

– E în regulă, spuse Jimmy.

Îi adresă lui Courtnee un zâmbet stânjenit și se simți brusc foarte tânăr. De fapt, câteva zile i se păreau o perioadă îndelungată. Voia s-o vadă pe Jules sau să se întoarcă acasă. Sau și una, și alta.

– Vreau să te văd cât mai curând, adăugă, răzgândindu-se. Nu lăsa să treacă prea mult.

Brusc în difuzor se auziră paraziți, de parcă undele radio căzuseră pe gânduri.

– O să mă grăbesc. Promit. V-ați întâlnit cu tata? E doctor. L-am trimis jos, să vă consulte pe tine și pe copii.

– L-am întâlnit. E aici.

Jimmy își plecă privirea la Elise, care-l trăgea spre ușă, probabil cu gândul la budinca de orez.

– Bun! Spuneai că e și Courtnee acolo. Poți să mi-o dai și pe ea?

Jimmy întinse stația radio și văzu că mâna îi tremura. Courtnee o luă. O ascultă pe Juliette zicând ceva despre scara mare și o puse la curent cu starea săpăturilor. Vorbiră și despre aducerea stației

radio sus, ca s-o poată folosi Jules. urmă ceva din care Jimmy nu înțelese mare lucru, un soi de ceartă între ele, legată de faptul că tatăl ei nu se afla sus, în Vârf, ca să se asigure că ea și cineva pe nume Nelson sunt în siguranță. Încercă să urmărească firul discuției, dar mintea îi zbura mereu la altceva. Și apoi își dădu seama că Elise dispăruse.

– Unde s-a dus copila asta? întrebă.

Se aplecă să se uite sub masa plină cu unelte, unde nu era nimic altceva decât un morman de componente ale unor mașini stricate. Se ridică și se uită în spatele unuia dintre bancurile de lucru lungi și înalte. Nu era un moment bun ca să se joace de-a v-ați ascunselea. Se uită și în colțul cel mai îndepărtat și simți cum i se pune un nod în gât din cauza panicii. În silozul lui, Elise dispărea cât ai clipi, era distrată, se lua după orice obiect strălucitor sau după cel mai vag miros de fructe. Dar acolo... printre străini și într-un loc pe care el nu îl cunoștea... Jimmy se foi stângaci prin încăpere, uitându-se printre bancurile de lucru și în spatele rafturilor înghesuite, auzindu-și clipă de clipă bătăile inimii în urechi.

– Era chiar..., începu Walker.

– Sunt aici! strigă Elise.

Îi făcu cu mâna de pe coridor, din fața ușii.

– Ne putem întoarce la Rickson? Mi-e foame.

– Iar eu v-am promis budincă de orez, zâmbi Courtnee.

Discuția ei cu Juliette se încheiase. Îi scăpaseră cele aproape două minute de panică deplină ale lui Jimmy. În drum spre ușă, îi întinse lui bizara stație radio.

– Jules vrea să iei asta cu tine.

El primi obiectul și-l strânse în mână cu delicatețe.

– A zis că s-ar putea să mai treacă o zi sau două, dar va veni să vă vadă în noua voastră locuință de lângă fermele de jos.

– Chiar mi-e foame, strigă Elise, nerăbdătoare.

Jimmy râse și-i ceru să fie politicoasă, dar și stomacul lui chiorăia. I se alătură pe coridor și văzu că-și scosese albumul din geanta de umăr. O strângea cu putere la piept. Paginile colorate pe care nu avusese timp să le coasă ieșeau în afară în unghiuri stranii.

– Urmați-mă, le spuse Courtnee, luând-o înainte pe coridor. O să vă placă la nebunie budinca de orez a mamei Jean.

Jimmy nu se îndoia de asta. Se grăbi, străduindu-se să țină pasul cu Courtnee, nerăbdător să mănânce și s-o revadă pe Jules. În spatele lui, mica Elise mergea în ritmul ei. Își ținea cartea groasă cu ambele brațe, fredonând încet pentru ea însăși, fiindcă să fluiere nu știa. Geanta îi sălta pe umăr, legănându-se zgomotos dintr-o parte în alta.

24

• Silozul 18 •

Juliette intră în sas să recupereze mostrele; simți căldura focului de mai devreme – sau poate că doar și-o imagină. Poate că se încălzise în costum. Sau pur și simplu îi crescuse temperatura la vederea containerului etanș de pe banca de pregătire, cu capacul decolorat după ce fusese pârjolit de flăcări.

Își plimbă palma înmănușată peste container, verificându-l. Materialul nu se topi și nu se lipi de metal; containerul era rece la atingere. Petrecuse aproape o oră spălându-se, schimbându-și de mai multe ori costumul, curățând ambele sasuri, iar acum ajunsese în fața cutiei cu indicii. Cu aer de afară, cu pământ de afară și cu alte mostre. Probabil indicii care aveau să le dezvăluie ce nu e în ordine în lume.

Luă cutia și li se alătură celorlalți, dincolo de al doilea sas. Un cufăr mare, placat cu plumb, cu toate îmbinările etanșate și cu interiorul capitonat, o aștepta. Puseră înăuntru cutia sudată în care se aflau mostrele. Capacul odată închis, Nelson îl etanșă cu calafat, iar Lukas o ajută pe Juliette să-și scoată casca. Și abia acum ea își dădu seama cât de greu ajunsese să respire. Costumul greu începuse s-o istovească.

Și-l scoase în timp ce Peter Billings sigilă toate sasurile. Biroul lui de lângă Cantină fusese șantier o săptămână întreagă și Juliette își dădea seama că șeriful abia așteaptă să-i vadă pe toți plecați. Ea

îi promisese că o să-l scape de sasul interior cât mai curând cu putință, dar probabil că, înainte de asta, avea să facă alte câteva excursii. Mai întâi voia să vadă cum stăteau lucrurile cu micile mostre de aer din exterior pe care le adusese în siloz. Și până la laboratorul de costume de la etajul treizeci și patru era drum lung.

Nelson și Sophia mergeau în fața lui Lukas și Juliette, ca să le facă loc pe scară. Ei îi urmau ținând cufărul de o parte și de alta, ca hamalii care lucrau în tandem. O altă încălcare a Pactului, se gândi Juliette. Oameni în argintiu, cărând. Câte legi își putea permite să încalce acum, când ocupa o poziție care îi cerea să le susțină? De câtă ingeniozitate trebuia să dea dovadă ca să-și justifice acțiunile?

Gândurile îi alunecară de la numeroasele ei fapte pline de ipocrizie către tunelul aflat departe, jos, și la veștile primite de la Courtnee, care o anunțase că Solo și copiii erau în siguranță. Nu-i plăcea deloc că nu putea fi acolo, în Adânc, cu ei, dar măcar tatăl ei era. La început nu putuse accepta niciun rol în incursiunea ei afară, însă apoi abia acceptase să plece de lângă ea ca să se ocupe de copii. Juliette reușise să-l convingă că-și luaseră suficiente măsuri de precauție și că o verificare a sănătății ei nu era nicidecum necesară.

Cufărul se legănă și se izbi de balustradă cu un pocnet asurzitor, iar ea încercă să se concentreze asupra sarcinii prezente.

– Ești bine? îi strigă Lukas.

– Cum reușesc hamalii să facă așa ceva? întrebă ea, schimbând mâna cu care-și ținea povara.

Greutatea cufărului placat cu plumb o trăgea în jos, iar masivitatea lui îi stătea în calea picioarelor. Lukas era mai jos decât cufărul și putea să meargă pe centrul scării, cu brațul întins pe lângă corp, ceea ce părea mult mai confortabil. Ea, fiind mai sus, nu reușea nimic similar. Pe următorul palier, îi ceru lui Lukas să aștepte în timp ce-și scoase centura și o legă de mâner, pentru a și-o trece apoi peste umăr, așa cum văzuse la un hamal. Asta îi permitea să înainteze în lateral, sprijinind cufărul greu pe șold, exact așa cum erau cărați sacii negri cu morți, pentru înhumare. După un etaj, începu să i se pară comod să coboare astfel și își dădu seama care era farmecul muncii de hamal. Avea timp să se

gândească. Mintea se liniștea în timp ce corpul se mișca. Dar, odată ce-și aminti de sacii negri și de ceea ce cărau ea și Lukas, gândurile i se întunecară.

– Cum te simți? îl întrebă pe Lukas, după ce coborâră pe două bucle ale spiralei într-o tăcere deplină.

– Foarte bine, răspunse el. Doar că mă întreb ce cărăm, înțelegi? Ce e în cufăr.

Și gândurile lui deveniseră sumbre.

– Crezi că n-a fost o idee bună? întrebă ea.

El nu răspunse. Și era greu de zis dacă ridicase din umeri sau doar prinsese mai bine cufărul. Trecură de un alt palier. Nelson și Sophia întinseseră în fața ușilor o bandă care interzicea trecerea, dar prin sticla murdară se zăreau fețele celor care-i urmăreau cu privirea. Juliette zări o bătrână care lipise de geam o cruce strălucitoare. La trecerea celor doi, femeia își frecă palma de cruce, apoi o sărută. Atunci Juliette se gândi la părintele Wendel și în minte îi reveni ideea că răspândește în siloz teama, nu speranța. Speranță ofereau preotul și biserica lui, vorbeau despre un loc al existenței de după moarte. Când încercai să schimbi lumea în bine, se putea întâmpla să înrăutățești lucrurile, și existența acestui risc era izvorul spaimei.

Juliette așteptă până ce ieșiră de pe palier.

– Hei, Luke?

– Da?

– Te-ai întrebat vreodată ce se întâmplă cu noi după ce ne stingem?

– Știu ce ni se întâmplă, răspunse el. Suntem unși cu unt și mâncați direct de pe știulete.

Râse de gluma lui.

– Vorbesc serios. Crezi că sufletele noastre ajung în nori și că acolo găsesc un loc mai bun?

Râsul lui încetă.

– Nu, răspunse, după o pauză îndelungată. Cred că pur și simplu existența noastră încetează.

Ajunseră cu o buclă mai jos și trecură de un alt palier, de o altă bandă care interzicea trecerea, de o altă ușă etanșată, ca

precauție. Juliette își dădu seama că, pe scara pustie și tăcută, vocile lor ajungeau la mare distanță, în sus și în jos.

– Nu mă deranjează că, într-o bună zi, n-o să mai fiu aici, continuă Lukas după o vreme. Nu-mi fac probleme fiindcă nu eram aici acum o sută de ani. Cred că moartea seamănă foarte mult cu asta. Peste o sută de ani, viața mea va fi exact la fel cum a fost acum o sută de ani.

Juliette nu-și dădu nici acum seama dacă ridicase din umeri sau prinsese mai bine cufărul.

– Îți spun eu ce durează o veșnicie.

Întoarse capul, de parcă ar fi vrut să se asigure că ea îl aude, și Juliette se pregăti pentru ceva răsuflat, gen „dragostea", sau pentru ceva fără niciun haz, de genul „tot ce gătești tu".

– Ce? întrebă, convinsă că avea să regrete, dar simțind că el îi aștepta întrebarea.

– Hotărârile noastre, spuse Lukas.

– Ne putem opri o clipă? întrebă ea.

Simțea o arsură în locul unde centura i se freca de gât. Puse capătul ei de cufăr cu o treaptă mai jos, iar Lukas sălță capătul lui, astfel încât obiectul să fie în poziție orizontală. Ea verifică nodul și se răsuci, ca să susțină greutatea cu celălalt umăr.

– Scuză-mă... ai spus „hotărârile noastre"?

Nu reușea să prindă ideea.

Lukas se întoarse cu fața spre ea.

– Da. Acțiunile noastre, înțelegi? Rămân aici o veșnicie. Indiferent ce-am face. Ce am făcut va rămâne pentru totdeauna. Nu ne putem lua faptele înapoi.

Nu la asta se așteptase ea. Lukas vorbise cu tristețe, sprijinind cufărul pe genunchi. Desăvârșita simplitate a răspunsului o mișcă. Se simțea rezonând cu ceva, dar nu-și dădea seama cu ce.

– Continuă! îl îndemnă.

Își trecu centura peste celălalt umăr și se pregăti să ridice din nou cufărul. Lukas se ținea cu o mână de balustradă și părea mulțumit că se mai putea odihni câteva clipe.

– Adică, lumea se învârtește în jurul soarelui, corect?

– După părerea ta, râse Juliette.

– Ei bine, chiar așa e. Moștenirea și bărbatul din Silozul 1 mi-au confirmat-o.

Juliette se strâmbă, ca și cum niciuna dintre cele două surse n-ar fi fost demnă de încredere. Lukas n-o luă în seamă și adăugă:

– Asta înseamnă că nu existăm într-un singur loc. În schimb, tot ce facem rămâne pe loc... ca o urmă, ca un imens inel al deciziilor. Fiecare acțiune de-a noastră...

– Și fiecare greșeală.

El dădu din cap și-și tamponă fruntea cu mâneca.

– Și fiecare greșeală. Dar și toate lucrurile bune pe care le facem. Orice faptă pe care-o lăsăm în urmă e nemuritoare. Chiar dacă n-o vede și nu și-o amintește nimeni; asta nu contează. Oricare dintre aceste urme va fi întotdeauna exact ceea ce s-a întâmplat, ceea ce am făcut, ceea ce am decis. Trecutul trăiește la nesfârșit. Nimic nu-l schimbă.

– Te face să nu-ți dorești să dai greș, spuse Juliette, gândindu-se de câte ori o făcuse și întrebându-se dacă nu cumva și cutia dintre ei doi era o greșeală.

Văzu imagini cu ea însăși pe o mare buclă a timpului: luptându-se cu tatăl ei, pierzând un iubit, ieșind la curățire, o imensă spirală a suferințelor, ca o călătorie în josul scărilor cu un picior sângerând.

Și petele n-aveau să iasă niciodată la spălat. Asta spunea Lukas. Întotdeauna avea să-și fi rănit tatăl. Era corect să spună așa? Întotdeauna avea s-o fi făcut. Era timpul verbal al nemuririi. O nouă regulă gramaticală. *Întotdeauna avea să fi* provocat moartea prietenilor ei. *Întotdeauna avea să fi* avut un frate care murise și o mamă care-și luase viața. *Întotdeauna avea să fi* acceptat afurisita aia de slujbă de șerif.

Nu te puteai întoarce. Scuzele nu erau suduri; erau doar o recunoaștere a faptului că se stricase ceva. Adesea între doi oameni.

– Ești bine? o întrebă Lukas. Gata să mergem mai departe?

Iar ea știa că n-o întreabă doar dacă i-a obosit brațul. Avea abilitatea de a-i descoperi temerile secrete. Avea o vedere ageră, care-i

permitea să întrezărească, printre nori groși, până și o suferință de proporțiile celui mai mic vârf de ac.

– Mă simt minunat, minți ea.

Și își răscoli trecutul în căutarea unei fapte nobile, a unui drum fără pată, a unei atingeri care să fi lăsat în urmă o lume mai luminoasă. Dar, când fusese trimisă la curățire, refuzase să o facă. Refuzase întotdeauna. Se întorsese cu spatele și plecase și n-avea nicio șansă să se întoarcă și să schimbe ceva.

Nelson îi aștepta în laboratorul de costume. Era deja pregătit, purta al doilea costum, dar fără cască. Costumul purtat de Juliette afară și cele două folosite pentru curățirea acestuia fuseseră lăsate în sas. Nu recuperaseră decât stațiile radio instalate în gulere. Pentru că erau la fel de prețioase ca oamenii, glumise Juliette. Nelson și Sophia le instalaseră deja în noua pereche de costume. Lukas avea o a treia stație radio pe coridor.

Puseră cufărul pe podea, lângă un banc de lucru gol. Juliette și Lukas își scuturară brațele amorțite, punându-și sângele în mișcare.

– Ești gata să treci dincolo de ușă? îl întrebă ea pe Lukas.

El dădu din cap, aruncând o ultimă privire încruntată către cufăr. Juliette își dădea seama că ar fi preferat să rămână și să-i ajute. O strânse de braț și o sărută pe obraz înainte de a ieși, închizând ușa în urma lui. Ea se așeză pe pat și își puse din nou un costum, timp în care îi auzi pe Lukas și Sophia etanșând ușa cu bandă izolatoare. Gurile de aerisire din plafon fuseseră deja izolate. Juliette se gândi că în container era mai puțin aer decât lăsase ea să intre în Silozul 17 – și că supraviețuise acelei grele încercări – și totuși preferau să ia toate măsurile de precauție. Se purtau ca și cum într-unul dintre acele containere s-ar fi aflat destulă otravă ca să ucidă pe toată lumea din siloz. Era o condiție în favoarea căreia insistase ea însăși.

Nelson îi trase fermoarul la spate și închise peste el clapeta cu arici, apăsând-o cu putere. Ea își puse mănușile. Căștile amânduror a se fixară cu un pocnet. Ca să aibă suficient timp și aer,

Juliette scosese o butelie de oxigen din trusa de sudură oxiacetilenică. Fluxul de aer era reglat cu ajutorul unui buton mic, iar surplusul era recuperat printr-un set de supape cu dublu sens. Testând instalația, Juliette constatase că-și puteau continua lucrul câteva zile bazându-se pe aerul absorbit din rezervorul pe care-l împărțeau.

– E totul în ordine? îl întrebă pe Nelson, verificând astfel volumul stației radio.

– Da, răspunse el. Sunt gata.

Juliette aprecia relația la care ajunseseră, aveau ritmul a doi mecanici din același schimb, care trudesc cot la cot, noapte de noapte. Aproape toate conversațiile lor se refereau la proiect, la provocările cărora trebuiau să le facă față, la uneltele ce treceau de la unul la altul. Dar aflase și că mama lui Nelson lucrase împreună cu tatăl ei, fusese infirmieră înainte de a coborî în Adânc, ca să devină medic. Mai aflase și că Nelson confecționase ultimele două costume pentru curățire, că el îl echipase pe Holston înainte de expulzarea acestuia, că nu fusese însărcinat să se ocupe și de ea. Ajunsese la concluzia că proiectul lor era menit să-l absolve și pe el în aceeași măsură în care voia și ea să se simtă absolvită. Nelson dedicase ore lungi proiectului, deși Juliette nu se așteptase ca altcineva în afară de ea s-o facă. Se străduiau amândoi să îndrepte lucrurile.

Juliette alese din raftul cu scule o șurubelniță plată și începu răzuirea calafatului din jurul capacului cufărului. Nelson luă una identică și trecu la lucru pe latura opusă. Când uneltele li se întâlniră, schimbară o privire și săltară capacul, lăsând la vedere containerul metalic de pe bancheta din sas. Îl scoaseră și îl așezară pe o suprafață de lucru curată. Juliette ezită. De pe pereți, zeci de costume de curățare se uitau în jos, la ei, cu o tăcută dezaprobare.

Dar își luaseră toate precauțiile. Chiar și unele ridicole. Din costumele în care lucrau fusese înlăturat tot excesul de căptușeală, pentru a li se ușura munca. La fel și în privința mănușilor. Juliette făcuse toate concesiile cerute de Lukas. Tot așa cum se întâmplase în cazul lui Shirly, al generatorului de rezervă și al săpăturilor, când mersese până la trecerea generatorului principal în ralanti,

ca să economisească energie, și până la introducerea unor explozibili în tunel, ca să poată fi distrus dacă apărea pericolul contaminării; acceptase orice ca să-și poată continua proiectul.

Reveni brusc în prezent când își dădu seama că Nelson aștepta ca ea să treacă la acțiune. Deschise capacul și începu să scoată mostrele. Erau două de aer, una de control, cu argon din sas, una cu pământ de la suprafață și una cu pământ din adâncime, precum și o alta cu rămășițe omenești deshidratate. Le așezară pe toate pe bancul de lucru și puseră containerul deoparte.

– Cu ce vrei să începem? întrebă Nelson.

Luă o țeavă scurtă, cu o bucată de cretă înfiptă într-un capăt – o unealtă improvizată de scris, pentru mâini înmănușate. Pe banc se afla o tăbliță de ardezie, pentru notițe.

– Cu mostrele de aer, răspunse ea.

De când le luase și până ajunsese în laborator trecuseră deja câteva ore. Teama ei secretă era că, între timp, din garnituri nu mai rămăsese nimic, că nu vor mai avea nimic de constatat. Se uită la etichetele de pe micile recipiente și-l găsi pe cel cu numărul „2". Era aer din apropierea dealurilor.

– Știi, e ca o ironie a sorții, zise Nelson.

Juliette luă recipientul cu mostră din mâna lui și se uită prin capacul transparent.

– Ce vrei să spui?

– Doar că...

Nelson se răsuci ca să se uite la ceasul de pe perete și scrise ora pe tăbliță, aruncând către Juliette o privire vinovată.

– Faptul că ni se permite să facem așa ceva, să vedem ce e afară și chiar să vorbim asta. Vreau să spun că eu am pus laolaltă componentele costumului tău. Și că eu am condus echipa care a făcut costumul șerifului.

Se încruntă sub casca transparentă. Juliette îi văzu fruntea strălucind de sudoare.

– Îmi amintesc că l-am ajutat să se îmbrace.

Încerca să-și ceară scuze și o făcea, cu stângăcie, pentru a treia sau a patra oară, iar Juliette aprecia asta.

– Îţi făceai doar meseria, îl linişti ea.

Şi apoi se gândi cât de puternic era un asemenea sentiment, cât de departe puteai ajunge pe drumul răului, târşindu-ţi picioarele în timp ce nu făceai altceva decât ce-ţi impunea slujba.

– Dar ironia e că încăperea asta...

Nelson flutură mâna spre costumele care-i priveau de pe pereţi.

– Până şi mama mea credea că scopul acestei încăperi e să ajute oamenii, să ajute curăţitorii să supravieţuiască cât mai mult cu putinţă, să ajute la explorarea lumii exterioare, despre care nu trebuia să vorbească nimeni. Şi, în final, iată-ne. Facem mai mult decât să vorbim despre asta.

Juliette nu zise nimic, dar el avea dreptate. Încăperea mustea de speranţă şi de spaimă deopotrivă.

– Ceea ce tânjim să aflăm şi ceea ce se află de fapt afară sunt două lucruri diferite. Să ne concentrăm, avem treabă!

Nelson dădu din cap şi-şi pregăti creta. Juliette scutură primul recipient pentru mostre până când cele două garnituri din interior se desprinseră. Cea rezistentă, de la Aprovizionare, era cu desăvârşire intactă. Semnele galbene de pe margine erau încă acolo. Cealaltă se afla într-o stare mult mai rea. Îi dispăruseră marcajele roşii şi aerul din container îi mistuise muchile. La fel se petrecuseră lucrurile cu cele două eşantioane de bandă termoizolatoare lipită de fund. Bucata pătrată de la Aprovizionare nu fusese deloc afectată. Pe cea de la IT, Juliette o tăiase în formă de triunghi, ca să le deosebească. În ea apăruse o gaură mică.

– Aş zice că a fost distrusă o optime din garnitura asupra căreia a acţionat mostra de aer numărul doi. În banda termoizolatoare e o gaură cu diametrul de trei milimetri. Ambele eşantioane de la Aprovizionare par în stare perfectă.

Nelson notă observaţiile ei. Juliette se hotărâse să măsoare toxicitatea aerului comparând garnituri şi bandă termoizolatoare menite să se descompună afară cu cele despre care ştia că rezistă. Îi întinse recipientul lui Nelson, pentru verificare, şi îşi dădu seama că aveau deja un prim set de date. O confirmare tot atât de

importantă ca supraviețuirea ei în exterior. Echipamentul din depozitul de costume pentru curățire era conceput astfel încât să nu reziste. Spectaculozitatea acestui prim pas o înfioră. Prin minte i se perindară, în goană, toate experimentele cu care putea să continue. Și încă nu deschiseseră recipientele, să vadă cum era aerul din ele.

– Confirm distrugerea unei optimi din garnitură, spuse Nelson, uitându-se în recipient. Și aș zice că diametrul găurii din bandă e de doi milimetri și jumătate.

– Notează doi și jumătate.

Ca primă schimbare, la următorul experiment avea să existe câte-o tăbliță pentru fiecare. Fiindcă observațiile lui le puteau afecta pe ale ei și invers. Aveau atât de multe de învățat. Luă mostra următoare, în timp ce Nelson scria cifrele.

– Mostra unu, spuse ea. Aici e aer de pe rampă.

Când se uită înăuntru, văzu garnitura de la Aprovizionare intactă. Cealaltă era pe jumătate deteriorată. Ba chiar plină de ciupituri într-un loc. Când întoarse recipientul cu fundul în sus și îl zgudui, garnitura căzu pe capacul transparent.

– Așa ceva nu e cu putință, spuse. Îndreaptă lampa încoace.

Nelson roti brațul lămpii către ea. Juliette îl îndreptă în sus, se aplecă peste bancul de lucru și-și răsuci cu stângăcie capul și gâtul ca să se uite, pe lângă garnitura stricată, la banda termoizolatoare lucioasă de dincolo de ea.

– Aș... aș zice că garnitura e pe jumătate uzată. Iar în banda termoizolatoare sunt găuri de câte cinci... ba nu, de câte șase milimetri. Trebuie să te uiți și tu la asta.

Nelson notă numerele înainte de a lua mostra. Întoarse lampa înspre el. Juliette nu se așteptase la o diferență atât de mare între cele două mostre, dar, dacă una se deteriorase mai tare, ar fi trebuit să fie cea cu aer de pe deal, nu cea de pe rampă. Nu de acolo de unde pompau în afară aer neviciat.

– Poate că le-am inversat ordinea, spuse ea.

Luă următoarea mostră, cea de control. Afară fusese foarte atentă, dar își amintea că-și lăsase gândurile să hoinărească. La un

moment dat uitase să numere și ținuse un recipient prea mult deschis. Probabil că asta era probabil.

– Confirm, zise Nelson. Astea sunt mult mai uzate. Ești sigură că e mostra de pe rampă?

– Cred c-am făcut o greșeală. Pe una am ținut-o prea mult deschisă. Fir-ar să fie! Nu le putem lua în seamă pe astea două. Cel puțin nu pentru o comparație.

– De-aia mai avem încă o mostră, o consolă Nelson, tușind în cască și aburindu-i partea din față, apoi își drese glasul. Nu trebuie să te învinovățești.

O cunoștea destul de bine. Juliette înșfăcă mostra de control, înjurând în barbă, și se întrebă ce credea Lukas, care îi asculta în stația lui radio de pe coridor.

– Ultima, spuse ea, agitând micul recipient.

Nelson aștepta, cu creta deasupra tăbliței.

– Dă-i drumul!

– Nu...

Juliette îndreptă lumina spre interior. Agită din nou recipientul. Transpirația i se prelinse în josul obrajilor și îi picură de pe bărbie.

– Credeam că asta e cea de control, spuse.

Așeză mostra jos și înșfăcă recipientul de alături, dar era plin cu pământ. Inima îi bătea cu putere și i se învârtea capul. Nimic n-avea sens. Dacă nu cumva luase mostrele greșind ordinea recipientelor. Oare stricase totul?

– Da, e mostra de control, confirmă Nelson, bătând cu bucata de țeavă în mostra pe care tocmai o verificase. Marcajul e aici.

– Stai o secundă! spuse Juliette.

Respiră de câteva ori adânc. Apoi se uită din nou în recipientul cu eșantionul colectat din sas. Înăuntru n-ar fi trebuit să fie decât argon. Îi întinse recipientul lui Nelson.

– Da, nu e normal, zise el, scuturând obiectul. Ceva nu e în ordine.

Juliette abia dacă-l auzea. Mintea îi gonea nebunește. Nelson aruncă o privire în recipientul de control.

– Cred... ezită el ...cred că a căzut o garnitură în afară când ai deschis capacul. Ceea ce nu e o mare nenorocire. I se poate întâmpla oricui. Sau, poate...

– Imposibil! îl întrerupse ea.

Fusese atentă. Își amintea că văzuse garniturile înăuntru. Nelson își drese glasul și puse mostra de control pe bancul de lucru. Potrivi lampa, ca lumina să cadă chiar asupra ei. Și se aplecară amândoi peste mostră. Nu căzuse nimic în afară, Juliette nu se îndoia de asta. Însă ea făcuse greșeli. Oricui i se putea întâmpla să greșească...

– Înăuntru nu e decât o singură garnitură, sublinie Nelson. Cred că totuși a căzut...

– Banda termoizolatoare, spuse Juliette.

Schimbă poziția lămpii. Lumina căzu pe fundul containerului, reflectându-se. Acolo era fixată o bucată de bandă termoizolatoare. Cealaltă dispăruse.

– Vrei să spui că și o bucată de bandă termoizolatoare lipită a căzut?

– Ei, atunci înseamnă că recipientele nu sunt în ordine, răspunse el. Numerotarea e în ordine inversă. Dacă sunt în ordine inversă, totul e perfect logic. Fiindcă mostra de pe deal nu poate fi mai puțin deteriorată decât cea de pe rampă. Așa stau lucrurile.

Juliette se gândi la asta, dar nu era decât o încercare de a pune cap la cap ce credea cu ce vedea. Iar afară ieșise tocmai ca să-și confirme suspiciunile. Ce însemna faptul că vedea ceva complet diferit?

Și apoi revelația o izbi ca o cheie în creștet. Ca o imensă trădare. Ca trădarea unei mașini care-i fusese întotdeauna de folos, ca o pompă în care avusese încredere și care începuse, brusc și fără motiv, să-și schimbe sensul de lucru. Ca un iubit care-i întorcea spatele când o vedea căzând, ca o legătură importantă care nu era pur și simplu întreruptă, fiindcă de fapt nu existase niciodată.

– Luke! spuse ea, sperând că el o ascultă, că are stația radio deschisă.

Și rămase în așteptare. Nelson tuși.

– Sunt aici, veni răspunsul – o voce subțire, îndepărtată. Vă urmăresc.

– Argonul, spuse Juliette, uitându-se la Nelson prin vizoarele căștilor. Ce știm despre el?

Nelson clipi, încercând să împiedice transpirația să i se prelingă în ochi.

– Ce anume să știm? întrebă Lukas. E un tabel periodic al elementelor pe-acolo, pe undeva. Cred că într-unul din dulapuri.

– Nu, zise Juliette, ridicând glasul, ca să fie sigură că o aude. Știm de unde vine? Și măcar știm sigur ce anume e?

25

• Silozul 1 •

În pieptul lui Donald hârâi ceva, o zbatere a unui obiect prost fixat, o alarmă internă, anunţându-l că starea lui se deteriora din ce în ce mai mult. Se sili să tuşească, oricât de mult i-ar fi displăcut, fiindcă diafragma îl durea de prea mult efort, în aceeaşi măsură în care îl dureau şi muşchii şi îi ardea gâtul. Se aplecă în faţă pe scaun şi tuşi până când ceva din interiorul lui se desprinse şi îi alunecă pe limbă. Scuipă în bucata lui pătrată de pânză urât mirositoare.

O împături fără s-o privească şi se prăbuşi din nou în scaun. Răsuflă adânc, mai puţin hârâit. O dată şi încă o dată. Câteva guri de aer răcoritor care nu-l torturară. I se mai păruse vreodată ceva atât de minunat ca respiraţia fără dureri?

Năucit, îşi roti privirea, trecând în revistă tot ce înainte nu preţuise îndeajuns: resturile de mâncare, un pachet de cărţi de joc, o carte deschisă, cu paginile îngălbenite şi cotorul plin de crăpături – toate îi aminteau de schimburile suportate, dar în care nu suferise. Acum suferea. Suferea aşteptând să-i răspundă Silozul 18. Studie planul tuturor celorlalte silozuri pentru care îşi făcea griji. Nu văzu decât lumi moarte. Aveau să moară toate, cu excepţia uneia. Simţi ceva zgândărindu-l în gât şi ştiu că el o să moară înainte de a apuca să ia vreo hotărâre, înainte de a descoperi cum poate să ajute sau să aleagă sau să abată proiectul de la cursul său

sinucigaș. Era singurul care știa sau căruia îi păsa, iar cunoștințele și compasiunea lui aveau să fie îngropate odată cu el.

Oricum, ce-și imagina? Că poate îndrepta lucrurile? Că poate reface o lume la a cărei distrugere pusese umărul? Trecuseră de punctul în care răul făcut mai putea fi anulat. Era prea târziu pentru refacere. Întrezărise un câmp verde și un petic de cer albastru și își pierduse capul. Le văzuse o singură dată și de atunci trecuse atât de mult timp, încât începuse să se întrebe dacă se întâmplase cu adevărat. Știa cum se făceau curățirile. Știa că nu e cazul să se încreadă în imaginea prezentată de o mașină.

Dar o speranță nebunească îl aducea acolo, în acea cameră de comunicare, cu mâna din nou întinsă spre stația radio. O speranță nebunească îl îndemnase să viseze la încetarea întregului proiect, la un mod de a lăsa silozurile pline de oameni să-și trăiască propriile vieți, fără amestecul lui inoportun. Dar era și curios în aceeași măsură, voia să știe ce se ascundea în serverele alea, să afle ultimul mare mister, unul pe care nu-l putea explora decât cu ajutorul șefului de la IT, înscăunat de el însuși. Donald voia pur și simplu răspunsuri. Tânjea după adevăr și după o moarte fără durere atât pentru el, cât și pentru Charlotte. Tânjea după sfârșitul schimburilor și al visurilor. Și după un ultim loc de odihnă, poate pe dealul ăla înalt, cu vedere către mormântul lui Helen. Se gândea că nu cere prea mult.

Se uită la ceasul de pe perete. Întârziau cu răspunsul. Trecuseră deja cincisprezece minute. Se întâmpla ceva. Privi secundarul care dădea ocol cadranului și își dădu seama că întreaga operațiune, ansamblul tuturor silozurilor, era aidoma unui ceas imens. Funcționa automat. Și mergea din ce în ce mai încet.

Mașinării invizibile dădeau ocol planetei, purtate de vânt, distrugând tot ce era omenesc, readucând lumea în starea ei de sălbăticie. Oamenii îngropați sub pământ erau semințe în stare latentă, care mai aveau de așteptat încă două sute de ani înainte de a încolți. Două sute de ani. Donald simți din nou o durere în gât și se întrebă dacă în el mai rămăsese viață pentru două *zile*.

În clipa aceea, nu mai avea la dispoziție decât cincisprezece minute. Cincisprezece minute înainte de a se întoarce operatorii din

schimb. Ajunsese să poarte aceste discuții cu regularitate. Nu era neobișnuit să dai pe toată lumea afară ca să porți o convorbire strict secretă, dar oamenii începuseră să devină suspicioși fiindcă o făcea în fiecare zi, la aceeași oră. Îi vedea pe toți schimbând priviri între ei când își luau cănile cu cafea și ieșeau. Probabil credeau că e vorba de vreo idilă. Și el avea adesea senzația că trăiește un soi de idilă. O idilă înfiripată cu vremurile de demult și cu adevărul.

Acum luase plasă. Irosise jumătate din sesiune ascultând zumzetul conexiunii, în așteptarea zadarnică a unui răspuns. Acolo se întâmpla ceva. Ceva rău. Sau poate era el tensionat din pricina rapoartelor despre cadavrul descoperit tocmai în silozul său, o crimă de care se ocupau cei de la securitate. I se părea bizar că asta nu-l neliniștea aproape deloc. Își făcea mai multe griji pentru celelalte silozuri. Rămăsese fără pic de empatie pentru al lui.

Auzi un pocnet în cască.

– Alo? spuse, cu voce istovită, slabă.

Se baza pe mașini ca să i-o facă să pară puternică.

Nu primi niciun răspuns, se auzea doar respirația cuiva. Dar era de-ajuns ca să știe cine e interlocutorul. Lukas îl saluta întotdeauna.

– Primarule! zise el.

– Știi că nu-mi place să mi se spună așa, răspunse ea.

Părea cu răsuflarea tăiată, ca și cum ar fi alergat.

– Juliette îți place mai mult?

Tăcere. Donald se întrebă de ce prefera să stea de vorbă cu ea. Ținea la Lukas. Fusese de față la Ritualul lui și îi admira curiozitatea, modul în care studia Moștenirea. Îl cuprindea nostalgia când vorbea cu Lukas despre lumea veche. Era un soi de terapie. Iar Lukas îl ajuta să salte capacele serverelor și să le examineze conținutul.

La Juliette îl atrăgea altceva. Acuzațiile și injuriile ei, pe care știa că le merită. Asprimea tăcerii ei și amenințările. O parte din Donald își dorea să vină ea să-i pună capăt zilelor, înainte de a o face tusea. Umilirea și execuția erau o cale către absolvirea de vinovăție.

– Știu cum o faceți, vorbi Juliette în cele din urmă, parcă scuipând venin. În sfârșit înțeleg. Mi-am dat seama.

Donald își sălță casca de pe o ureche și-și șterse un firicel de transpirație.

– Ce înțelegi?

Se întrebă dacă Lukas descoperise ceva într-unul dintre servere, ceva care o întărâtase pe Juliette.

– Curățirile, se răsti ea.

Donald se uită la ceas. Cele cincisprezece minute rămase aveau să zboare cu iuțeală. Tipul care citea un roman avea să se întoarcă repede, ca și tehnicienii întrerupți în mijlocul jocului de cărți.

– Sunt încântat să vorbim despre curățiri...

– Tocmai am fost afară, îl întrerupse ea.

Donald își acoperi microfonul și tuși.

– Unde afară? întrebă.

Se gândi la tunelul pe care pretindea ea că-l sapă, la zgomotul pe care-l făceau și care încetase de curând. Voia probabil să spună că trecuseră dincolo de marginea silozului ei.

– *Afară* afară. Pe dealuri. În lumea lăsată în urmă de antici. Am luat mostre.

Donald se aplecă în față în scaunul său. Juliette voia să-l amenințe, dar el nu auzea decât o promisiune. Ea voia să-l chinuiască, dar el nu simțea decât entuziasm. *Afară!* Ca să ia mostre! El, unul, visa la o astfel de aventură. Visa să descopere ce respirase acolo, afară, ce îi făcuseră de fapt lumii, dacă lucrurile se îmbunătățeau sau se înrăutățeau. Juliette își închipuia, probabil, că *el* deține răspunsurile, însă Donald nu avea decât întrebări.

– Ce-ai descoperit? șopti.

Și afurisitele de mașini aveau să-l facă să pară dezinteresat, să pară că el ar fi știut deja ceva. De ce nu putea să spună pur și simplu că habar n-are ce nu-i în ordine cu lumea sau cu el însuși și să ceară ajutor? Să se ajute unul pe altul.

– Nu ne trimiteți pe noi afară, să curățăm. Trimiteți altceva. O să-ți spun ce-am descoperit...

Pentru Donald, glasul ei era întregul univers. Greutatea pământului de deasupra capului său dispăru, ca și senzația de sol dur de sub tălpi. Era singur într-o bulă de aer, singur cu vocea ei.

– ...am luat două mostre, plus una din sas, unde-ar fi trebuit să existe un gaz inert. Am luat o mostră de pe rampă și una de pe dealuri.

Brusc, veni rândul lui Donald să tacă. Salopeta i se lipi de el. Aștepta iar și iar. Juliette voia ca el să o implore. Poate că știa că e pierdut.

– Ce-ai descoperit? repetă.

– Că ești un sac de minciuni. Că am fost niște proști când am ascultat tot ce ne-ai spus, de fiecare dată când am avut încredere în tine. Am luat de bun tot ce ne-ai arătat, tot ce ne-ai povestit, și nimic din toate astea nu e adevărat. Poate că anticii nici n-au existat. Și știi blestemățiile alea de cărți de aici? Le ardem pe toate. Și tu l-ai lăsat pe Lukas să creadă tot rahatul ăsta...

– Cărțile spun adevărul, o întrerupse Donald.

– Aiureli! Ca argonul? Ăla e într-adevăr argon? Ce naiba pompați în sasuri când ieșim la curățire?

Donald repetă întrebarea ei în gând.

– Ce vrei să zici?

– Joaca s-a încheiat! Știu ce se petrece. Când ne trimiteți afară, umpleți sasurile cu ceva care ne mistuie. Distruge întâi toate garniturile, apoi trupurile noastre. Ați făcut din asta o adevărată știință, nu-i așa? Ei bine, am descoperit camerele de luat vederi ascunse. Le-am deconectat acum câteva săptămâni. Da, eu am făcut-o. Am văzut și pe unde intră cablurile de curent electric. Am văzut țevile. Gazul e în țevi, nu-i așa?

– Juliette, ascultă-mă...

– Nu-mi spune pe nume, de parcă m-ai cunoaște. Nu mă cunoști. Toate discuțiile alea în care mi-ai povestit cum a fost construit silozul meu, de parcă l-ai fi construit chiar tu, în care i-ai povestit lui Lukas despre o lume dispărută, de parcă-ai fi văzut-o cu ochii tăi. Încercai să ne intri pe sub piele? Să ne faci să credem că ne ești prieten? De-asta pretindeai că vrei să ne-ajuți?

Donald se uită la ceas. Tehnicienii aveau să se întoarcă în scurt timp. Avea să fie nevoit să țipe la ei, să-i dea afară. Nu putea întrerupe conversația într-un astfel de punct.

– Nu ne mai apela, continuă Juliette. Zumzetul și luminile pâlpâitoare ne dau dureri de cap. Dac-o să continui s-o faci în fiecare zi, va trebui să distrug toată aparatura și am multe altele pe cap.

– Ascultă-mă... Te rog...

– Nu, ascultă-mă tu! Îți tăiem toate legăturile cu noi. N-avem nevoie de camerele voastre de observare, de curentul vostru electric, de gazul vostru. Întrerup tot. Și de-aici n-o să mai iasă nimeni la curățire, niciodată. Gata cu argonul fals. Data viitoare când ies, n-o să fie decât aer. Acum dispari și lasă-ne să ne vedem de treabă!

– Juliette...

Dar legătura se întrerupsese.

Donald își scoase căștile și le trânti pe masă. Cărțile de joc se împrăștiară și romanul deschis căzu și se închise.

Argon? Ce naiba o apucase? Ultima dată când fusese atât de furioasă spusese că a descoperit o mașină, îl amenințase că vine după el. Dar asta era cu totul altceva. Argon. Pompat afară când se ieșea la curățire. N-avea idee despre ce vorbea ea. Pompat afară când se ieșea la curățire...

Îl cuprinse amețeala și se lăsă să cadă pe scaun. Salopeta i se umezise de transpirație. Strânse în mână cârpa pătată de sânge și își aduse aminte de un sas plin de ceață. Își aduse aminte cum se împleticise pe o rampă, strigând-o pe Helen, în mijlocul unei mulțimi care se îmbulzea, și imaginea exploziei unei bombe îi ardea retina. Anna și Charlotte îl trăgeau după ele, în timp ce erau învăluiți de un nor alb.

Gazul. Știa cum se făceau curățirile. Gazul etanșa sasul. Menirea lui era să respingă aerul dinafară. Gazul împingea *în afară*.

– Praful e în aer, spuse Donald.

Cu genunchii moi, se sprijini de masa lungă. Naniții mistuiau omenirea. Erau eliberați în lume la fiecare curățire, în trâmbe minuscule, temporizate, câte un tic-tac la fiecare exil.

Căștile zăceau tăcute.

– Sunt un antic, spuse Donald, folosind cuvântul preferat de Juliette. Luă căștile și repetă, mai tare, în microfon: – Sunt un antic! Eu am făcut asta!

Se prinse din nou de masă, sprijinindu-se ca să nu cadă.
– Îmi pare rău, murmură. Îmi pare rău, îmi pare rău.
Și apoi mai tare, țipând:
– Îmi pare rău!
Dar nu-l auzea nimeni.

26

• Silozul 1 •

Charlotte mișcă în sus și-n jos eleronul aripii din stânga a dronei. Cablurile care-l ghidau încă mai aveau un mic joc. Luă cârpa atârnată de coada dronei și își tamponă ceafa. Căută în geanta cu scule și alese o șurubelniță de mărime medie. Sub dronă erau împrăștiate mai multe componente, tot ce găsise în interior și nu era neapărat necesar. Computerul care controla lansarea bombelor, muniția depozitată pe aripi, servomecanismele care o eliberau. Îndepărtase toate camerele de luat vederi, în afară de una, și o parte din întăriturile care-i permiteau aparatului să urce cu o accelerație de douăsprezece ori mai mare decât cea gravitațională. Îl pregătea pentru un zbor în linie dreaptă, fără nicio greutate asupra aripilor. De data asta avea să zboare jos și cu mare viteză, fără să conteze dacă era sau nu reperat. Era important să vadă la o distanță cât mai mare, să fie siguri, să verifice. Charlotte își petrecuse o săptămână lucrând la dronă. Singurele lucruri la care se putea gândi erau repeziciunea cu care se prăbușiseră ultimele două și norocul pe care considera acum că-l avuseseră cu prima.

Întinsă pe spate, își mișcă umerii și șoldurile ca să se strecoare sub coada dronei. Panoul de acces era deschis deja, cu cablurile la vedere. Punea calafat pe marginile fiecărui panou înainte de închidere, etanșând astfel aparatul ca să-l ferească de praf. *De data asta o să meargă*, își spuse, reglând servocomanda cablului. Trebuia

să meargă. Văzându-și fratele, văzând în ce stare era, începuse să se convingă că nu mai aveau șansa unui alt zbor. Totul sau nimic – nu exista alternativă. Nu mai era vorba doar de tuse, Donald părea să-și fi pierdut mințile.

Se întorsese după ultima convorbire și uitase să-i aducă cina. Uitase și de ultima componentă necesară pentru stația radio, pe care i-o promisese. Și acum, în timp ce ea lucra, el se foia în jurul dronei, mormăind în barbă. Ieși pe coridor și se duse în sala de ședințe, să caute printre notițele lui. Se întoarse spre dronă cu pași apăsați, tușind și reluând o conversație la care ea nu părea să participe.

– ...teama lor, nu-ți dai seama? O facem folosindu-ne de teama lor.

Charlotte aruncă o privire de sub dronă și îl văzu fluturându-și mâinile în aer. Era cadaveric. Pe salopetă i se vedeau pete de sânge. Aproape că era timpul să se dea bătuți, să se urce în lift și să se predea amândoi. Măcar așa l-ar fi consultat cineva.

El o surprinse privindu-l.

– Teama lor face mai mult decât să dea culoare lumii pe care o văd, exclamă, cu înverșunare în ochi. Otrăvesc lumea cu ea. Teama asta e o toxină. Îi trimit pe ai lor să curețe și asta otrăvește lumea!

Charlotte nu știa ce să-i răspundă. Ieși de sub dronă cu mișcări șerpuitoare, ca să se ocupe din nou de eleron, gândindu-se că ar fi mers mai repede dacă ar fi lucrat doi oameni. Se întrebă dacă să ceară sau nu ajutorul fratelui ei, dar el nu părea în stare să stea într-un loc și cu atât mai puțin să țină în mână o cheie.

– Și asta mi-a dat de gândit, povestea asta cu gazul. Adică, ar fi trebuit să știu, nu? Îl pompăm în adăposturile lor când vrem să terminăm cu ei. Așa punem capăt existenței lor. Eu am făcut-o.

Donald se învârtea în cerc, împungându-se cu degetul în piept. Tuși în scobitura brațului.

– Dumnezeu știe că am făcut-o. Dar nu e numai asta!

Charlotte oftă și-și scoase din nou șurubelnița. Încă se mai mișca.

– Poate că ei reușesc să inverseze treaba asta, știi?

Se îndreptă din nou spre sala de ședințe.

– Şi-au închis camerele de luat vederi. Şi a mai fost silozul ăla care a reuşit să-şi împiedice distrugerea. Poate sunt în stare să oprească gazul...

Vocea i se pierdu în depărtare. Charlotte privi spre coridorul din spatele depozitului. Lumina revărsată din sala de şedinţe dansa cu umbra lui Donald, care se foia printre însemnările şi schiţele lui mergând în cerc. Erau amândoi blocaţi în cercuri. Îşi auzea fratele înjurând. Atitudinea lui schimbătoare îi aducea aminte de bunica lor, care avusese un sfârşit lipsit de graţie. Aşa avea să şi-l aducă aminte după moartea lui: scuipând sânge şi îndrugând aiureli. N-avea să mai fie niciodată congresmanul Keene, într-un costum bine călcat, competentul ei frate mai mare. Niciodată.

Pe când el se chinuia întrebându-se ce e de făcut, Charlotte îşi avea propriile idei. Ce-ar fi fost să trezească pe toată lumea, aşa cum o trezise Donald pe ea? Dintr-un schimb nu făceau parte decât vreo sută de bărbaţi. Femeile adormite erau mii. Multe mii. Charlotte se gândea ce armată ar fi putut ridica la luptă! Dar se întreba dacă Donny n-avea cumva dreptate – dacă nu cumva ar fi refuzat să lupte împotriva taţilor, a soţilor şi a fraţilor lor. Pentru asta era nevoie de un curaj nebun.

Lumina de pe coridor tremură iarăşi, întreruptă de umbre. Se deplasau înainte şi înapoi, înainte şi înapoi. Charlotte respiră adânc şi îşi reluă lucrul la eleron. Se gândi la cealaltă idee a fratelui ei: să readucă lumea pe calea cea dreaptă, să purifice aerul şi să elibereze oamenii închişi în silozuri. Sau cel puţin să le ofere o şansă tuturor. O aceeaşi şansă. Ca şi cum ar fi doborât graniţele lumii vechi. Repeta o zicală despre cei care au un avantaj şi vor să şi-l păstreze, despre cei care urcau şi trăgeau scara după ei.

– Să lăsăm scările în jos, spusese, nu doar o singură dată. Să nu lăsăm computerele să decidă. S-o facă oamenii.

Charlotte încă nu înţelegea cum ar fi putut face asta. Şi evident că nici fratele ei nu ştia. Se târî din nou sub dronă şi încercă să-şi imagineze un timp în care fiecare era născut pentru o anumită meserie, nimeni nu avea de ales. Fiul cel mare făcea ce făcuse tatăl lui. Al doilea fiu mergea la război sau pe mare sau se punea în slujba

Bisericii. Orice alt băiat care-i urma era lăsat să se descurce pe cont propriu. Fetele ajungeau la băieții altora.

Cheia îi alunecă și Charlotte se lovi cu încheieturile degetelor de fuzelaj. Înjură și își privi mâna, văzu sângele țâșnind. Își supse locul rănit și-și aduse aminte de o altă nedreptate care o pusese pe gânduri. Plecată cândva în misiune, se simțise recunoscătoare fiindcă se născuse în Statele Unite, nu în Irak. Așa căzuseră zarurile. Granițele invizibile, desenate pe hartă, erau tot atât de reale ca zidurile silozurilor. Împrejurările te întemnițau. Viața pe care urma s-o trăiești era prorocită de anumite calcule ale poporului tău și ale conducătorilor săi, exact așa cum îți decideau computerele soarta.

Se trase din nou afară și verifică aripa. Jocul din cablu dispăruse. Drona se afla în cea mai bună stare în care putea s-o aducă. Își adună cheile care nu-i mai erau de folos și începu să le îndese în geanta cu scule, când auzi un clinchet dinspre capătul raftului, unde se afla ascensorul.

Încremeni. Se gândi în primul rând la mâncare. Clinchetul însemna că Donny îi aduce mâncare. Dar umbra fratelui ei se zărea pe coridor.

Auzi ușa liftului deschizându-se. Cineva alerga. Erau mai mulți. Ghetele răsunau ca un tunet și Charlotte riscă și îl strigă pe Donald. Îl strigă o singură dată, pe coridor, înainte de a se grăbi să ocolească drona și să înșface prelata. O roti ca pe-o plasă de pescar, azvârlind-o peste aripile late, peste componentele împrăștiate și peste scule. Trebuia să le ascundă. Să ascundă ceea ce făcea și să se ascundă ea însăși. Donny o auzise. Trebuia să se-ascundă și el.

Prelata căzu la podea, peste o pernă de aer captiv; se umflă, apoi încremeni. Charlotte se întoarse spre culoar, vrând să fugă către Donny, tocmai când dintre rafturile înalte se revărsară mai mulți bărbați. Se aruncă la podea, sigură că fusese văzută. Ghetele tropăiră prin dreptul ei. Prinse în mâini marginea prelatei, o sălță ușor și strânse genunchii la piept. Își undui umărul și șoldul ca să se târască dedesubt, lângă dronă. Donny o auzise strigându-l. Avea să audă și zgomotul ghetelor și să se retragă în baia de lângă sala de ședințe, unde se va ascunde în cabina de duș. Undeva.

Ceilalți n-aveau de unde știi că ei sunt acolo, jos. Cum intraseră oamenii ăia? Fratele ei spusese că numai el avea acces.

Zgomotul de pași se estompă. Se duceau drept spre partea din spate a depozitului, ca și cum ar fi știut. Voci în apropiere. Bărbați care vorbeau. Pași mai ușori, pe lângă dronă. Charlotte avu impresia că-l aude pe Donny țipând, descoperit de intruși. Se târî pe burtă pe sub dronă, către cealaltă margine a prelatei. Glasurile se pierdeau în depărtare, cineva trecea încet pe lângă dronă. Fratele ei avea necazuri. Își aduse aminte ce-i povestise cu câteva zile în urmă și se întrebă dacă fusese recunoscut în ascensor. Îl văzuse un meseriaș, unul din cei pricepuți la toate. Întunericul de sub prelată parcă o sugruma la gândul că o să rămână singură, că el o să fie luat. Se baza pe el. Chiar și cu el ținându-i companie, simțea deja că înnebunește închisă în depozitul ăla. Fără el... nici măcar nu voia să-și imagineze cum ar fi.

Sprijinindu-și bărbia pe podeaua din oțel rece, își întinse brațele pe lângă cap și sălță prelata cu dosul palmelor, dezvăluind o frântură din partea de jos a lumii. Văzu ghete periculos de aproape. Simți mirosul de ulei al podelei. Pentru un bărbat aflat chiar în fața ei, mersul părea un mare efort, îl ajuta și îl susținea un altul, în salopetă argintie. Amândoi își târșâiau picioarele de parcă le-ar fi coordonat o singură minte.

Dincolo de ei, coridorul se umplu de strălucire; toate becurile din plafon, pe care fratele ei prefera să le lase stinse, își revărsau acum lumina. Charlotte își ținu răsuflarea când își văzu fratele târât afară din sala de ședințe. Unul dintre bărbații în argintiu îi trase un pumn în coaste. Donald gemu și Charlotte parcă simți lovitura în propriile coaste. Lăsă o parte a prelatei să cadă când își duse o mână la gură, îngrozită. Cealaltă mână îi tremură când sălță prelata mai mult, nevrând să vadă, dar simțind nevoia s-o facă. Fratele ei primi o nouă lovitură, dar bărbatul care-și târșâia picioarele își flutură o mână. Charlotte auzi o voce slabă ordonându-le să înceteze.

Cei doi bărbați în argintiu se supuseră, dar îi țintuiră fratele la pământ. Charlotte uită să mai respire în timp ce-l privea pe

bărbatul slăbit intrând pe coridorul puternic luminat. Avea părul alb și tot atât de strălucitor ca becurile din plafon. Se chinuia să înainteze, sprijinindu-se de tânărul de lângă el, al cărui braț îl susținea de la spate. Se opri lângă fratele ei.

Charlotte văzu ochii lui Donny. Se afla la cincizeci de metri distanță, dar observă cât de mari se făcuseră. Fratele ei se holba la bătrânul slăbit, fără să-și desprindă privirea de el nici măcar când începu să tușească – un acces urât, stârnit de loviturile din coaste, destul de sonor ca să acopere cuvintele celui la care se uita.

Fratele ei încercă să vorbească. Repetă ceva de mai multe ori, dar ea nu reuși să-l audă. Bărbatul slab, cu păr alb, abia se ținea pe picioare. Abia se ținea pe picioare, dar putea lovi cu ghetele. Tânărul de lângă el îl susținea. Speriată și tremurând, Charlotte îl văzu ridicând iar și iar piciorul și lovindu-i cu putere fratele cu gheata. Donny se străduia să-și folosească picioarele drept scut, cuprinzându-și pulpele cu brațele. În tot acest timp, cei doi bărbați îl țintuiau la pământ, nelăsându-l să se ferească de loviturile brutale și pline de furie.

27

• Silozul 18 •

– Eşti sigură că trebuie să scotocim aici? întrebă Lukas.

– Ţine lanterna nemişcată, îi ceru Juliette. Mai am unul de scos.

– Dar n-ar trebui să discutăm despre asta?

– Nu fac nimic altceva decât să mă uit, Luke. Numai că în clipa asta nu văd nimic.

Lukas modifică poziţia lanternei şi Juliette înaintă târâş. Explora pentru a doua oară locul de sub gratiile podelei, situat la baza scării din camera serverelor. Acolo descoperise cablurile de transmisie ale camerelor de luat vederi, cu o lună în urmă, la scurt timp după ce o făcuse Lukas primar. El îi arătase cum puteau vedea tot ce se petrece în siloz, iar ea întrebase cine altcineva mai avea acces la ele. Lukas repetase cu insistenţă că nimeni, până când ea văzuse cablurile dispărând printr-un orificiu sigilat de pe peretele exterior al silozului. Îşi amintea că, în mănunchiul de acolo, mai zărise şi alte cabluri. Acum voia să se convingă.

Scoase ultimul şurub al panoului exterior. Acesta se desprinse, lăsând la vedere zecile de fire tăiate de ea, fiecare răsfirat în sute de filamente minuscule, ca nişte fire de păr argintiu. Pe lângă ele se întindeau, în paralel, două cabluri groase, care îi aminteau de cele conectate la generatoarele de la Mecanic. Tot acolo erau îngropate şi două ţevi de cupru.

– Te-ai uitat destul? întrebă Lukas.

Se ghemuise în spatele ei, în locul de unde scoseseră grilajul care servea drept podea și lumina cu lanterna pe lângă umărul ei.

– În celălalt siloz, etajul ăsta încă mai are curent electric. Treizeci și patru e alimentat în întregime, fără niciun generator activ.

Juliette bătu cu șurubelnița în cablurile groase.

– Și serverele de-acolo zumzăie, merg. Iar o parte dintre supraviețuitori s-au racordat la curentul ăla ca să pună în funcțiune pompele și alte lucruri de la etajele superioare sau inferioare. Cred că de-aici vine curentul ăla.

– De ce? întrebă Lukas.

Plimbă fasciculul luminos de-a lungul mănunchiului de cabluri, părând mai interesat acum.

– Fiindcă au nevoie de curent electric pentru pompe și pentru lămpile de coacere, răspunse Juliette, uimită că era nevoie să dea asemenea explicații elementare.

– Nu, în primul rând, de ce ne dau curentul ăsta?

– Poate nu ne cred în stare să menținem silozul în funcțiune pe cont propriu. Sau poate pentru servere e nevoie de mai mult curent decât putem noi să producem. Habar n-am.

Juliette se aplecă într-o parte și se uită la Lukas.

– Ceea ce vreau să aflu e motivul care i-a îndemnat să continue alimentarea după ce-au încercat să omoare pe toată lumea. De ce nu l-au întrerupt, ca pe orice altceva?

– Poate-au făcut-o. Poate că prietenul tău a piratat sistemul și a restabilit contactul.

Juliette râse.

– Nu. Nu Solo...

Din cealaltă parte a culoarului se auzi o voce. Spațiul gol în care se afla Juliette se afundă în beznă când Lukas se răsuci, cu lanterna în mână. Acolo, jos, n-ar fi trebuit să se afle nimeni altcineva.

– E stația radio, spuse el. Mă duc să văd cine ne caută.

– Lanterna, strigă Juliette, dar el plecase deja.

Ghetele îi răsunară pe coridor, apoi sunetul se estompă.

Juliette își ridică mâna deasupra capului și pipăi țevile de cupru. Erau de mărimea potrivită. Nelson îi arătase unde se aflau

cisternele cu argon. Existau o pompă și un mecanism de filtrare pentru extragerea unei noi rezerve de gaz din adâncurile pământului, într-un mod similar cu tratarea aerului. Însă Juliette știa acum că nu trebuie să mai creadă nimic. Când scosese panourile din podea și din spatele cisternelor, descoperise două conducte care pătrundeau în acestea, fără să aibă vreo legătură cu sistemul de alimentare. Un sistem despre care ajunsese să creadă că nu făcea absolut nimic. Aidoma garniturilor, benzii antitermice, celui de-al doilea sistem de alimentare cu energie electrică și vizorului mincinos, totul avea o fațetă falsă. Adevărul zăcea îngropat dedesubt.

Lukas se întoarse cu pași apăsați. Îngenunche și spațiul în care se afla ea se umplu de lumină.

– Jules, trebuie să ieși de-acolo.

– Te rog, dă-mi lanterna, spuse ea. Nu văd nimic.

Aveau să se certe din nou, ca atunci când tăiase cablurile de conectare la camerele de luat vederi. De parcă ea s-ar fi apucat să taie țevile alea fără să știe ce e în ele...

– Trebuie să ieși de-acolo. Te... te rog.

Și atunci o auzi în glasul lui. Se întâmplase ceva rău. Juliette se uită peste umăr și lumina lanternei îi intră în ochi.

– O clipă!

Se întoarse spre el deplasându-se în patru labe, până când ajunse la panoul de acces deschis. Își lăsă briceagul multifuncțional acolo.

– Ce s-a întâmplat?

Ieși, își îndreptă spatele și-și dezlegă părul, își adună șuvițele scăpate și începu să și-l lege din nou.

– Cine era?

– Tatăl tău...

– A pățit tata ceva?

Lukas clătină din cap.

– Nu, el ne-a apelat. A... unul dintre copii nu mai e.

– A dispărut?

Dar știa că nu de asta era vorba.

– Lukas, ce s-a-ntâmplat?

Se ridică, își scutură praful de pe piept și de pe genunchi, apoi se îndreptă spre stația radio.

– Urcau către ferme. S-au întâlnit cu o mulțime de oameni care coborau. Unul dintre copii a alunecat dincolo de balustradă...

– A căzut?

– Douăzeci de etaje, răspunse Lukas.

Ei nu-i venea să creadă. Înșfăcă stația și se propti cu palma de un perete, dintr-odată ametită.

– Care copil?

– N-a spus.

Înainte de a porni microfonul, văzu că aparatul rămăsese pe canalul 17, de când îl sunase ea ultima oară pe Jimmy. Probabil că tatăl ei folosea noua stație portabilă, făcută de Walker.

– Tată? M-auzi?

Așteptă. Lukas îi întinse bidonul lui, însă Juliette îl respinse cu o fluturare a mâinii.

– Jules? Pot să te sun mai târziu? Tocmai s-a mai întâmplat ceva.

Tatăl ei părea șocat. Zgomotul de fond era puternic.

– Trebuie să știu ce se petrece, răspunse ea.

– Așteaptă. Elise...

Juliette își acoperi gura.

– ...am pierdut-o pe Elise. Jimmy s-a dus s-o caute. Fetițo, am avut o problemă la urcare. Cobora o mulțime de lume. O mulțime furioasă. Știau pe cine am cu mine. Și Marcus a căzut peste balustradă. Îmi pare rău...

Juliette simți mâna lui Lukas pe umăr. Își șterse ochii.

– Și a...?

– Încă n-am ajuns jos, să văd. Rickson a fost rănit în încăierare. Îl îngrijesc. Hannah, Miles și bebelușul sunt nevătămați. Acum suntem la Aprovizionare. Ascultă, acum chiar trebuie să închid. N-o găsim pe Elise și Jimmy a plecat după ea. Cineva a zis c-a văzut-o urcând. Nu vreau să faci nimic, dar m-am gândit că e bine să știi de băiat.

Mâna ei tremura când apăsă pe microfon.

– Vin jos. Sunteți la Aprovizionarea de la o sută zece?

Urmă o tăcere îndelungată. Juliette știa că tatăl ei se întreabă dacă să încerce sau nu s-o convingă să nu coboare. Stația radio scoase un pocnet când se dădu bătut.

– Da, eu sunt la o sută zece. Cobor să văd ce e cu băiatul. Îi las pe Rickson și pe ceilalți aici. I-am spus lui Jimmy s-o aducă pe Elise încoace imediat ce-o găsește.

– Nu-i lăsa acolo! zise Juliette.

Nu știa în cine pot avea încredere, unde ar fi fost în siguranță.

– Ia-i cu tine, tată, du-i înapoi, la Mecanic! Du-i acasă!

Juliette își șterse fruntea. Toată povestea fusese o greșeală. Aducerea lor acolo fusese o greșeală.

– Ești sigură? întrebă tatăl ei. Gloata cu care ne-am întâlnit. Cred că se ducea acolo.

28

• Silozul 18 •

Elise se rătăcise în bizar. Auzise pe cineva spunându-i astfel şi i se păruse foarte potrivit pentru un asemenea loc. Era acolo mai multă lume decât şi-ar fi putut imagina vreodată – un loc atât de straniu încât numele abia dacă îl descria pe de-a-ntregul.

Ajunsese acolo într-un mod oarecum uimitor. Cățelul ei dispăruse în marea încăierare cu străinii – mai mulţi oameni decât crezuse că pot exista în acelaşi timp – şi o luase la fugă după el, pe scări. Mai mulţi oameni o ajutaseră, unul după altul, arătând în sus. O femeie în galben îi spusese c-a văzut un om cu un câine îndreptându-se către bizar. Elise urcase zece etaje, până când ajunsese pe palierul cu numărul o sută.

Pe palier erau doi bărbaţi care suflau fum din nări. Îi spuseseră că tocmai intrase cineva cu un câine. Îi făcuseră semn să intre şi ea.

În casa ei, etajul o sută era un pustiu înspăimântător, cu culoare înguste şi camere goale, în care nu găseai decât gunoaie, dărâmături şi şobolani. În silozul ăla arăta la fel, dar era plin de oameni şi de animale şi toată lumea ţipa şi cânta. Era un loc al culorilor strălucitoare şi al mirosurilor oribile, cu oameni care trăgeau fum în ei şi apoi îl suflau, un fum pe care-l ţineau între degete şi pe care-l păstrau cu scânteieri mărunte. Erau şi bărbaţi vopsiţi pe faţă. O femeie îmbrăcată numai în roşu, cu coadă şi coarne,

îi făcuse semn să intre într-un cort, dar Elise îi întorsese spatele și fugise.

Tot fugind de câte ceva, se rătăcise de-a binelea. Peste tot se izbea de câte cineva. Nu-l mai căuta pe Cuțulache, nu voia decât să iasă. Se târî sub o tejghea încărcată și plânse, dar asta n-o ajută cu nimic. Îi oferi însă prilejul să vadă, de foarte aproape, un animal gras și fără păr, care scotea aceleași sunete ca Rickson când sforăia. Animalul trecu pe lângă ea călăuzit cu o funie legată în jurul gâtului. Elise își șterse ochii, își scoase albumul și răsfoi pozele până când reuși să-l numească. Porc. Numele te ajutau întotdeauna. După ce le aflai, nu-ți mai era chiar atât de frică.

Rickson o făcu din nou să se miște, deși nu se afla acolo. Îi auzea vocea puternică tunând prin Sălbăticie, când îi spunea că n-are de ce să se teamă. El și gemenii obișnuiau s-o trimită să aducă una sau alta într-o beznă deplină, și asta încă de când începuse să meargă. O trimiteau să aducă mure, prune și alte delicatese din apropierea scărilor, unde mai erau încă oameni de care să se teamă.

– Cei mai mici sunt cel mai în siguranță, îi zicea Rickson.

Dar asta se întâmplase cu ani în urmă. Nu mai era chiar atât de mică.

Își puse albumul la loc și hotărî că Sălbăticia întunecată, cu degete frunzoase, care o atingeau pe gât, țăcănitul de pompe și clănțănitul de dinți erau mai cumplite decât oamenii vopsiți, care scoteau fum pe nări. Cu fața boțită de plâns, ieși târâș de sub tejghea și se strecură printre picioarele lor. Luând-o mereu spre dreapta – asta era șmecheria ca să ieși din Sălbăticie pe întuneric –, se trezi într-o sală plină de fum, unde ceva șuiera puternic și unde mirosea a șobolan fiert.

– Hei, puștoaico, te-ai rătăcit?

Un băiat tuns scurt, cu ochii de un verde strălucitor, o studia de lângă o tarabă. Era mai mare decât ea, dar nu cu mult. La fel de mare ca gemenii. Elise clătină din cap. Apoi se răzgândi și făcu semn că da. Băiatul râse.

– Cum te cheamă?

– Elise.

– E un nume cum n-am mai auzit.

Ea ridică din umeri, neștiind ce să spună. Băiatul o văzu uitându-se la un bărbat din spatele lui, care, înarmat cu o furculiță mare, ridica bucăți de carne ce sfârâiau de zor.

– Ți-e foame? o întrebă.

Elise dădu din cap. Îi era foame întotdeauna. Mai ales când se speria. Dar poate fiindcă se speria când pleca să caute mâncare, ceea ce făcea când îi era foame. Îi era greu să-și aducă aminte cum începea totul, cu frica sau cu foamea. Băiatul dispăru după tejghea. Reveni cu o bucată groasă de carne.

– E de șobolan? întrebă Elise.

Băiatul râse.

– E de porc.

Elise se încruntă, aducându-și aminte de animalul care grohăise la ea mai devreme.

– Are același gust ca șobolanul? întrebă, cu speranță.

– Spune asta mai tare și tata o să-ți ia pielea. Vrei sau nu? Îi întinse bucata de carne. Presupun că n-ai la tine două bonuri.

Elise luă carnea fără să răspundă. Mușcă o bucățică și gura i se umplu de o explozie de încântare. Era mai bună decât friptura de șobolan. Băiatul o privi cercetător.

– Ești de la Mijloc, nu-i așa?

Elise clătină din cap și mușcă iar din bucata de carte.

– Sunt din Silozul 17, spuse, cu gura plină.

Saliva din belșug. Aruncă o privire către bărbatul care prăjea fâșiile de carne. Marcus și Miles ar fi trebuit să vină acolo, să guste.

– Vrei să zici etajul șaptesprezece? se încruntă băiatul. Nu pari a veni din Vârf. Nu, ești prea murdară ca să fii de acolo.

– Sunt din alt siloz, zise ea. De la vest.

– Ce-i aia delavest? întrebă băiatul.

– Vest. Acolo unde apune soarele.

Băiatul o privi ca pe-o ciudățenie.

– Soarele. Răsare la est și apune la vest. De-asta hărțile sunt întocmite așa cum le știm. Sunt orientate spre nord.

Se gândi să-și scoată albumul și să-i arate hărțile lumii, să-i explice cum se mișca soarele pe cer, dar avea mâinile pline de grăsime, iar băiatul nici măcar nu părea interesat.

– Au săpat ca să ajungă la noi și ne-au salvat, adăugă ea.

Auzind acestea, băiatul făcu ochii mari.

– Tunelul. Ești din celălalt siloz. Chiar există?

Elise încuviință din cap. Își termină bucata de porc și se linse pe degete. Băiatul îi întinse mâna. Elise își șterse palma de șold și îi luă mâna.

– Mă cheamă Shaw, se prezentă el. Mai vrei o bucată de porc? Vino în spate. Îți fac cunoștință cu tata. Hei, tată, vreau să-ți prezint pe cineva.

– Nu pot. Îl caut pe Cuțulache.

Băiatul ridică din sprâncene.

– Cuțulache? Atunci trebuie să te duci în sala de-alături, îi zise, arătându-i încotro cu o înclinare a capului. Dar, haide, porcul e mult mai bun. Câinele e tare ca șobolanul, iar cățelușii sunt mai scumpi decât câinii, dar au același gust.

Elise îngheță. Poate porcul care trecuse pe lângă ea mai devreme, cu o funie la gât, era un animal de casă. Poate mâncau animale de casă, așa cum Marcus și Miles ar fi vrut să păstreze un șobolan ca animal de companie, chiar și atunci când tuturor celorlalți le era foame.

– Cățelușii se mănâncă? îl întrebă pe băiat.

– Sigur, dacă ai bonuri.

Shaw o prinse de mână.

– Vino înapoi, la grătar, cu mine. Vreau să faci cunoștință cu tata. El susține că voi nu existați.

Elise se smulse din mâna lui.

– Trebuie să-mi găsesc cățelușul.

Îi întoarse spatele și se strecură prin mulțime, înaintând grăbită în direcția indicată.

– Vrei să spui că e cățelușul *tău*...? strigă băiatul în urma ei.

Dincolo de un șir de tarabe, Elise descoperi o altă sală plină de fum. Din mai multe părți venea miros de șobolan fript pe băț. O bătrână se lupta cu o pasăre, două aripi i se zbăteau în mâini cu furie. Elise călcă într-un rahat și fu cât pe ce să alunece. Stranietatea din jur dispăru când se gândi că-și pierduse cățelușul. Auzi pe cineva strigând ceva despre un câine și o porni în direcția vocii. Un băiat mai mare, probabil de vârsta lui Rickson, ținea în mână o bucată de carne roșie, una imensă, cu dungi albe, care păreau oase. Văzu un țarc și niște panouri numerotate. Unii se opreau să se uite înăuntru. Câțiva arătau ceva dinăuntru și puneau întrebări.

Elise se strecură printre ei, îndreptându-se spre locul unde se auzea scheunături. În țarc erau câini vii. Putea să vadă printre șipcile gardului și chiar pe deasupra lui, dacă se sălta pe vârfuri. Un animal mare cât un porc se întinse spre gard și mârâi la ea, zgâlțâind gardul. Era un câine, cu botul legat cu o frânghie, ca să nu-l poată deschide. Elise îi simți răsuflarea caldă. Se feri din calea mulțimii și ocoli țarcul.

În spate era unul mai mic. Fetița trecu pe lângă o tejghea, unde doi tineri se ocupau de un grătar care scotea fum. Amândoi erau cu spatele la ea. Luară ceva de la o femeie și îi întinseră un pachet. Elise se prinse de gardul mic și se uită pe deasupra lui. Văzu un câine lungit pe-o parte și cinci – ba nu, șase animale mici, care-i mâncau burta. La început crezu că sunt șobolani, însă erau cei mai mici cățeluși cu putință. Pe lângă ei, Cuțulache părea un câine în toată firea. Și nu-l mâncau pe cel culcat, ci sugeau, așa cum sugea la sân bebelușul lui Hannah.

Se uita cu atâta atenție la creaturile minuscule, încât nu văzu animalul de lângă gard întinzându-se spre ea decât prea târziu. Un nas negru și o limbă roz se avântară și îi ajunseră până la bărbie. Se uită drept în jos și îl văzu dincolo de gard pe Cuțulache, care sări din nou spre ea.

Elise țipă. Se întinse peste gard și îl apucă pe cățeluș cu amândouă mâinile, când cineva o înșfăcă din spate.

– Nu cred că ți-l poți permite pe ăsta, spuse unul dintre bărbații de la tejghea.

Ea se zbătu în strânsoarea lui, încercând să nu-l scape pe Cuțulache.

– Potolește-te! zise bărbatul. Dă-i drumul!

– Dă-mi tu *mie* drumul! țipă ea.

Cuțulache îi alunecă din mâini. Elise se eliberă cu o smucitură și cureaua genții de pe umăr îi trecu peste cap. Căzu la picioarele bărbatului, se ridică și întinse iar mâinile după Cuțulache.

– Ei, ia să vedem! îl auzi pe bărbat spunând.

Fetița se aplecă peste gard și-și prinse din nou cățelușul. Picioarele lui zgâriară gardul, încercând s-o ajute. Își puse lăbuțele lui din față pe umerii ei și limbuța umedă în ureche. Elise se întoarse și-l văzu pe bărbat privind-o de sus, amenințător, cu o bucată de pânză albă însângerată legată peste piept și cu albumul ei în mâini.

– Ce-i asta? întrebă răsfoindu-l.

Câteva dintre foile libere alunecară și el le se zbătu să le prindă.

– E albumul meu, răspunse Elise. Dă-mi-l înapoi!

Bărbatul se uită în jos, la ea. Cuțulache o linse pe față.

– Facem schimb, albumul pentru ăsta, zise el, arătând către Cuțulache.

– Și el e tot al meu, insistă ea.

– Nu, pentru pipernicit am plătit. Dar ți-l dau pentru asta.

Cântări cartea ei în mâini, apoi se aplecă și o îndepărtă de țarc, conducând-o către mulțimea din sală.

Elise întinse mâna după carte. Geanta ei rămase jos. Cuțulache o ciupi de mână și se zvârcoli, gata-gata să-i scape. Ea îi dădu seama că plânge în timp ce striga la bărbat să-i dea lucrurile înapoi. El își arătă dinții și o înșfăcă de păr, furios.

– Roy! Vino s-o iei pe pricăjita asta.

Elise țipă. Băiatul de-afară care striga „câine" către toată lumea care trecea se îndreptă spre ea. Cuțulache era aproape liber. Îi scăpa iar din mâini, iar bărbatul avea să-i smulgă părul.

Pierdu cățelușul și țipă când bărbatul o săltă în aer. Văzu o mișcare bruscă, ca un câine sărind la atac. Dar ceva cafeniu trecu în grabă pe lângă ea. Nu era blana unui animal, ci o salopetă. Bărbatul îi dădu drumul cu un geamăt, apoi căzu. Elise se prăbuși peste el.

N-o mai ținea de păr. Își văzu geanta. Cartea. Le înșfăcă pe amândouă, apoi luă și o mână de foi desprinse. Shaw, băiatul care-i dăduse carne de porc, era acolo. Îl săltă pe Cuțulache într-o mână și îi zâmbi lui Elise.

– Fugi! îi strigă.

Elise o luă la goană. Se îndepărtă de băiatul de la tejghea, izbindu-se de mulțimea din sală. Se uită peste umăr și-l văzu pe Shaw alergând după ea, strângându-l la piept pe Cuțulache, cu capul în jos și cu lăbuțele zbătându-i-se în aer. Mulțimea zgomotoasă îi făcu loc bărbatului de la tarabă, care se luă după ei.

– Pe-aici! strigă Shaw râzând și trecu înaintea lui Elise, apoi se avântă după un colț.

Din ochii fetiței șiroiau lacrimi, dar râdea și ea. Era deopotrivă îngrozită și fericită că își recăpătase și cartea, și cățelușul, fericită că pleca de-acolo, că era cu băiatul ăla, care se purta cu ea mai frumos decât gemenii. Se repeziră pe sub o altă tarabă – mirosea a fructe proaspete – și cineva strigă la ei. Shaw o conduse în goană printr-o încăpere întunecoasă, cu paturi nefăcute, printr-o bucătărie în care gătea o femeie, apoi ajunseră la o altă tarabă. Un bărbat înalt, negricios, îi amenință cu un soi de lopățică, dar erau deja din nou în mulțime, alergând, râzând și țopăind printre...

Și pe urmă cineva din îngrămădeală îl înșfăcă pe băiat. Mâini mari și puternice îl săltară brusc în aer. Elise se împletici. Shaw dădea din picioare și țipa la omul care-l ținea, iar Elise își ridică privirea și-l văzu pe Solo. El îi zâmbi prin barba deasă.

– Solo! strigă fetița.

Îl apucă de piciorul și-l strânse cu putere.

– Băiatul ăsta a luat ceva de-al tău? întrebă el.

– Nu, e un prieten. Lasă-l jos.

Elise cercetă din ochi mulțimea, în căutarea bărbatului care-i urmărea.

– Ar trebui să plecăm, îi spuse apoi lui Solo, strângându-l de picior. Vreau să merg acasă.

El o mângâie pe creștet.

– Și chiar acolo mergem.

29

• Silozul 18 •

Elise îl lăsă pe Solo să-i ducă geanta şi cartea; ea îl ţinea în braţe pe Cuţulache. Îşi făcură loc prin mulţime, ieşiră din bizar şi se întoarseră pe scări. Shaw venea pe urmele lor, deşi Solo îi spusese să se întoarcă la familia lui. Şi, în timp ce coborau către ceilalţi, fetiţa se tot uita în urmă, ca să-l zărească pe Shaw, în salopeta lui cafenie, trăgând cu ochiul la ei de după stâlpul central sau prin grilajul balustradei de la etajul de deasupra. Se gândi să-i spună lui Solo că încă se mai ţinea după ei, dar n-o făcu.

Câteva etaje mai jos de bizar, îi ajunse din urmă un hamal cu un mesaj. Jules cobora şi era în căutarea lor. Trimisese jumătate dintre hamali să dea de urma lui Elise. Fetiţa nici măcar nu ştiuse că o dăduseră dispărută.

Solo o convinse să bea din bidonul lui când se opriră pe palierul următor şi rămaseră în aşteptare. Ea turnă puţină apă în mâinile lui bătrâne şi zbârcite şi Cuţulache sorbi cu recunoştinţă ca dintr-o băltoacă. Li se păru că o aşteaptă pe Jewel de o veşnicie, când ea apăru grăbită, tropăind zgomotos. Palierul se cutremură. Jewel era obosită şi abia răsufla, dar lui Solo nu părea să-i pese. Se îmbrăţişară şi Elise se întrebă dacă aveau să-şi mai dea drumul unul altuia vreodată. Oamenii aflaţi în trecere pe palier le aruncau priviri ciudate. Când într-un târziu cei doi se dezlipiră unul de altul, Jewel zâmbea şi plângea în acelaşi timp. Îi spuse ceva lui

Solo şi, de data asta, începu el să plângă. Se uitară amândoi la Elise şi ea îşi dădu seama că fie îşi împărtăşeau un secret, fie se întâmplase ceva rău. Pe urmă Jewel o luă în braţe, o sărută pe obraz şi o strânse până când fetiţa abia mai putu să respire.

– Totul o să fie bine, îi spuse micuţei, care însă nu ştia ce nu era bine în clipa aceea.

– L-am luat înapoi pe Cuţulache, zise ea.

Apoi îşi aduse aminte că Jewel nu ştia nimic despre noul ei prieten blănos. Se uită în jos şi-l văzu pe Cuţulache făcând pipi pe gheata lui Jewel, ceea ce trebuie să fi fost modul lui de a o saluta.

– Un câine! exclamă Jewel, strângând-o pe Elise de umăr. Nu-l poţi păstra. Câinii sunt periculoşi.

– El nu e!

Cuţulache o apucă de mână. Ea şi-o retrase şi îl mângâie pe cap.

– L-ai luat din bazar? Acolo te-ai dus?

Jewel se uită la Solo, care dădu din cap. Ea respiră adânc.

– Nu poţi lua lucruri care nu-ţi aparţin. Dacă-l ai de la un vânzător, trebuie să-l ducem înapoi.

– Cuţulache a venit din Adânc, răspunse Elise, aplecându-se şi strângând căţelul în braţe. A venit de la Mecanic. Îl putem duce înapoi acolo. Dar nu în bizar. Îmi pare rău că l-am luat.

Îl strânse pe Cuţulache mai tare şi se gândi la bărbatul care ridicase carnea roşie, cu oase albe. Jewel se întoarse din nou spre Solo.

– Nu e din bazar, confirmă el. L-a luat dintr-o cutie de la Mecanic.

– Bine. O să ne ocupăm de asta mai târziu. Trebuie să-i prindem din urmă pe ceilalţi.

Elise ştia că erau obosiţi cu toţii, adică până şi ea şi Cuţulache, şi totuşi plecară. Oamenii mari păreau nerăbdători să coboare şi, după ce văzuse bizarul, şi ea era la fel. Îi spuse lui Jewel că voia să meargă acasă, iar Jewel îi răspunse că acolo se duc.

– Trebuie să facem lucrurile aşa cum au fost, le spuse fetiţa celor doi.

Dintr-un anumit motiv, asta o făcu pe Jewel să râdă.

– Eşti prea micuţă ca să fii nostalgică.

Elise întrebă ce înseamnă nostalgic și Jewel îi explică:

– Ești nostalgic când crezi că trecutul a fost mai bun decât în realitate, și asta numai fiindcă prezentul e mizerabil.

– Eu am devenit foarte nostalgică, declară Elise.

Acum râse și Solo, nu numai Jewel. Dar pe urmă se întristară amândoi. Fetița îi surprinse schimbând o mulțime de priviri triste și Jewel avea mereu ochii în lacrimi. În cele din urmă, îi întrebă ce se întâmplase.

Se opriră în mijlocul scării și îi spuseră. Îi povestiră despre Marcus, care alunecase peste balustradă când gloata aia nebună o trântise pe ea și Cuțulache fugise. Marcus căzuse și murise. Elise se uită la balustrada de lângă ea și nu înțelese cum putuse să alunece peste ceva atât de înalt. Nu pricepea cum se întâmplase, dar știa că era ca atunci când plecaseră părinții lor și nu se mai întorseseră niciodată. Marcus n-avea să mai râdă nicicând prin Sălbăticie. Își șterse fața și îi păru cumplit de rău pentru Miles, care rămăsese fără fratele lui geamăn.

– De-asta mergem acasă? întrebă.

– E unul dintre motive, spuse Jewel. N-ar fi trebuit să vă aduc aici niciodată.

Elise dădu din cap. Nu putea s-o contrazică. Numai că acum îl avea pe Cuțulache și el era din silozul ăla. Și ce-i spusese lui Jewel nu conta, fiindcă nici nu se gândea să-l ducă înapoi.

Juliette o lăsă pe Elise să meargă în frunte. O dureau picioarele, coborâse până acolo în fugă; fusese cât pe ce să cadă de mai multe ori. Acum era nerăbdătoare să-i vadă pe copii împreună și înapoi, acasă. Nu putea să nu se învinovățească pentru cele întâmplate cu Marcus. În timp ce cobora un etaj după altul cuprinsă de regrete, primi un apel prin stația radio.

– Jules, ești acolo?

Era Shirly. Părea supărată. Juliette își desprinse stația de la centură. Shirly era probabil cu Walker, căci folosea unul dintre aparatele lui.

– Te ascult, răspunse ea.

Ținându-se cu o mână de balustradă, continuă să coboare, urmându-i pe Elise și pe Solo. Un hamal și un cuplu tânăr urcară, strecurându-se pe lângă ei, urcând.

– Ce naiba se petrece? întrebă Shirly. Tocmai a trecut pe-aici o gloată. L-a copleșit pe Frankie la poartă. E la infirmerie. Și am încă vreo douăzeci-treizeci de oameni care se îndreaptă spre afurisitul ăla de tunel al tău. Nu mi-am dat aprobarea pentru așa ceva.

Juliette își imagină că era vorba de același grup care provocase moartea lui Marcus. Jimmy se întoarse către stația radio, interesat de noutăți. Juliette reduse sonorul, ca să nu audă Elise.

– Cum adică *alți* douăzeci-treizeci? Cine mai e acolo? întrebă apoi.

– În primul rând, echipa ta de săpători. Mecanici din schimbul trei, care acum ar trebui să doarmă, dar vor să vadă ce e în partea cealaltă. Și comitetul de planificare trimis de tine.

– Comitetul de planificare?

Juliette își încetini pașii.

– Da. Au spus că i-ai trimis tu. Că ai zis că e în regulă să inspecteze tunelul. Au o aprobare de la biroul tău.

Juliette își aminti că Marsha spusese ceva despre asta înainte de întrunirea generală. Dar ea fusese preocupată de costume.

– Nu tu i-ai trimis? întrebă Shirly.

– E posibil să-i fi trimis, recunoscu Juliette. Dar tata s-a ciocnit cu grupul celălalt, cu gloata, când cobora. Cineva a căzut și și-a găsit moartea.

La celălalt capăt se lăsă tăcerea. Apoi:

– Am auzit de cădere. N-am știut că există o legătură. Ascultă-mă, sunt aproape gata să trimit pe toată lumea înapoi și să închid tunelul. Lucrurile au scăpat de sub control, Jules.

Știu, se gândi Juliette. Dar nu transmise asta. N-o spuse cu glas tare.

– Sosesc cât de curând acolo. Sunt pe drum.

Shirly nu răspunse. Juliette își prinse stația la centură și înjură în sinea ei. Ca să poată vorbi cu ea, Jimmy o lăsă pe Elise s-o ia cu mult înainte.

– Îmi pare rău pentru tot, îi spuse Juliette.

Străbătură amândoi în tăcere o întreagă buclă a spiralei.

– I-am văzut pe unii dintre oamenii din tunel luând ce nu le aparţine, zise el apoi. Era întuneric când ne-au adus încoace, dar am văzut oameni cărând ţevi şi aparatură din silozul meu în ăsta. De parcă aşa ar fi fost planul de la bun început. Însă tu ai spus că o să reconstruim casa mea, nu că o s-o folosim pentru piese de schimb.

– Aşa am spus. O spun şi acum. Vreau într-adevăr s-o reconstruim. O să vorbesc cu ei imediat ce ajungem jos. Nu vor mai lua piese de schimb.

– Atunci tu le-ai spus că e în regulă să le ia?

– Nu. Poate că le-am spus că are sens să venim după tine şi după copii, că un siloz în plus poate însemna un... surplus...

– Păi, asta sunt piesele de schimb.

– O să vorbesc cu ei. Promit. Totul o să fie bine.

Înaintară o vreme în tăcere.

– Da, zise Solo, într-un târziu. Aşa spui tu mereu.

30

• Silozul 1 •

Charlotte se trezi în întuneric, udă de transpirație. Podeaua de metal era rece. Se străduí să-și scoată de sub ea un braț pe jumătate amorțit și-și frecă fața, simțind urmele lăsate de romburile reliefate de pe podea.

Atacul asupra lui Donny îi reveni în minte neclar ca un vis. Se ghemuise și așteptase. Și, cumva, reușise să-și rețină lacrimile. Și, fie obosită de efort, fie împiedicată de groaza de a face vreo mișcare, se lăsase înfrântă de somn.

Ascultă, asigurându-se că nu se auzeau nici pași, nici voci, înainte de a ridica ușor prelata. Afară era întuneric beznă. O beznă de nepătruns, la fel ca acolo, sub dronă. Aidoma unui pui dintr-un cuib, ieși târâș de sub pasărea de metal, cu încheieturile înțepenite, cu o apăsare în piept. Pretutindeni în jur era pustiu.

Lanterna ei era undeva, sub prelată. Descoperi drona și pipăi în jur. Simți câteva unelte, dădu cu piciorul peste un set de roți de clichet, care se împrăștiară zgomotos. Își aduse aminte de farul dronei, căută pe bâjbâite într-un panou de acces deschis, găsi întrerupătorul și îl apăsă. Înaintea botului păsării se așternu brusc un covor auriu. Nu-i trebuia mai mult ca să-și găsească lanterna.

O înșfăcă și luă și o cheie mare. Nu mai era în siguranță. Tirul unui mortier se abătuse asupra taberei, doborâse un cort și o lăsase

fără camaradul cu care-și împărțea camera. Un al doilea tir putea începe să șuiere în orice clipă.

Își îndreptă lanterna către lifturi, temându-se că s-ar fi putut deschide pe neașteptate, revărsând asupra ei un puhoi de oameni. În tăcerea din jur, își putea auzi bătăile inimii. Charlotte porni către sala de ședințe, ultimul loc unde-și văzuse fratele.

Pe podea nu se zărea nimic care să sugereze o luptă. În sală, masa era încă plină de notițe. Poate nu tot atât de multe ca mai înainte. Iar diversele lăzi împrăștiate printre scaune dispăruseră. Cineva se ocupase de curățenie, dar nu făcuse o treabă prea bună. Cineva avea să se-ntoarcă.

Stinse lumina și se îndreptă spre ieșire. Trecând prin locul unde îi fusese atacat fratele, văzu acum sânge împroșcat pe perete. Hohotele de plâns înfrânte înainte de a adormi îi urcau din nou în gâtlej. Se întrebă dacă Donny mai trăia. Putea să-l vadă, parcă aievea, pe bărbatul cu păr alb stând acolo și lovindu-l întruna cu piciorul, pradă unei furii diabolice. Iar ea nu mai avea acum pe nimeni. Traversă grăbită depozitul întunecat, către drona strălucitoare. Smulsă din somn, i se arătase o lume înfricoșătoare, în care acum fusese lăsată singură.

Lumina din botul dronei se revărsă pe podea și dezvălui o ușă.

Nu cu desăvârșire singură.

Charlotte își adună curajul. Întinse mâna către panoul de acces și stinse farul. Rearanjă prelata cu grijă. Nu-și mai putea permite să lase lucrurile vraiște – trebuia să presupună în permanență că ar fi putut avea vizitatori. Se îndreptă spre ușă cu lanterna în mână, se opri, apoi se întoarse după geanta cu scule. Drona nu mai avea prioritate. Cu uneltele și cu lanterna, trecu pe lângă cazarmă cu pași repezi și intră în sala de zbor din capătul coridorului. Pe bancul de lucru de lângă peretele opus ușii se afla o stație radio, construită timp de săptămâni din piese disparate. Funcționa. Împreună cu fratele ei, ascultase discuții din alte lumi. Poate reușea cumva să și emită. Pipăi componentele aduse de Donald, căutând. În lipsă de altceva, putea măcar să asculte. Poate afla ce-i făcuseră. Poate auzea ceva despre el – sau intra în legătură cu un alt suflet.

31

• Silozul 1 •

Ori de câte ori tuşea, coastele lui Donald dureau de parcă se spulberau într-o mie de aşchii. Şrapnelul îi străpungea plămânii şi inima şi-i trimitea un val de durere insuportabilă pe şira spinării. Era convins că asta se întâmplă în trupul lui, că oasele şi nervii îi explodează ca bombele. Ducea deja dorul arsurilor din plămâni şi al gâtului uscat, o tortură modestă. Coastele lui învineţite şi rupte o luau acum în râs. Se gândea la nefericirea zilei de ieri cu o afecţiune nostalgică.

Sângerând şi plin de vânătăi, zăcea pe patul lui îngust. Renunţase la orice speranţă de evadare. Uşa era solidă, iar spaţiul de deasupra plafonului din panouri nu ducea nicăieri. Nu credea că se află la unul din etajele administraţiei. Poate la Securitate. Poate într-o zonă rezidenţială. Sau într-un loc necunoscut. Coridorul rămânea nefiresc de tăcut. Poate era miezul nopţii. Bătăile în uşă îi brutalizau coastele îndurerate, iar strigătele îi răneau gâtul. Însă când îşi imagina în ce îşi târâse sora, ce avea să se întâmple cu ea, durerea era cumplită. Când aveau să se întoarcă paznicii lui sau Thurman, trebuia să le spună că ea se află acolo, jos, să-i implore s-o ierte. Bătrânul senator o tratase ca pe o fiică, iar vina pentru trezirea ei îi aparţinea în totalitate lui Donald. Thurman avea să înţeleagă asta. Avea s-o adoarmă din nou şi ea putea rămâne astfel până în clipa sfârşitului lor, al tuturor. Ar fi fost cel mai bine.

Orele treceau. Ore în care își simți vânătăile umflându-se și pulsul zvâcnindu-i în mai bine de zece locuri. Se zvârcoli și se întoarse pe toate părțile. Deosebirile dintre zi și noapte se estompară tot mai mult în încăperea ca o criptă. Îl năpădi o sudoare rece, provocată mai degrabă de regrete și de frică decât de o infecție. Avu coșmaruri cu capsule criogenice cuprinse de flăcări, cu vâlvătăi și gheață și praf, cu carne topindu-se și oase făcându-se pulbere.

Tot adormind și tot trezindu-se, avu un alt vis. Visă o noapte rece pe un ocean imens, unde o corabie i se scufunda sub picioare, puntea cutremurându-se de ferocitatea valurilor. Mâinile îi înghețau pe cârmă, răsuflarea îi era o ceață de minciuni învălmășite. Talazurile treceau peste copastie și vasul pe care era căpitan se afunda tot mai mult și mai mult. Pe apa din jur pluteau bărci de salvare în flăcări. Toate femeile și toți copiii ardeau țipând, captivi pe bărci în formă de capsule criogenice, care nu fuseseră construite ca să ajungă vreodată la țărm.

Acum, Donald înțelegea. Atât treaz – gâfâind, tușind, transpirând –, cât și în vise. Își aduse aminte că, la un moment dat, se gândise că femeile fuseseră lăsate deoparte ca să nu existe motiv pentru conflicte. Dar adevărat era contrariul. Datorită lor, bărbații aveau pentru *ce* să lupte. Pe cine să salveze. Pentru ele munceau în acele schimburi sumbre, dormeau în acele nopți întunecoase, visau la ceea ce n-avea să existe niciodată.

Își acoperi gura, se rostogoli în pat și tuși sânge. Să salvezi pe cineva. Nebunia unui om – nebunia acelor silozuri blestemate la a căror construire ajutase – ideea că trebuie să salvezi ceva. Trebuiau lăsați pe cont propriu – și oamenii, și planeta. Omenirea avea dreptul să meargă către extincție. Asta făcea viața: ajungea la extincție. Lăsa loc pentru următoarea viață. Dar anumiți indivizi din specia umană se puneau adesea împotriva mersului firesc al lucrurilor. Aveau copii clonați ilegal, tratamente cu naniți, piese de rezervă și capsule criogenice. Astfel de indivizi făcuseră asta.

Răsunetul unor ghete care se apropiau îi dădu de veste că era ora mesei, prevestind și sfârșitul unui coșmar în care adormea plin de gânduri nebunești sau zăcea treaz cu trupul chinuit de durere.

Trebuia să fie micul dejun, pentru că era mort de foame. Însemna că stătuse treaz o mare parte a nopții. Se aștepta să apară același paznic care-i adusese mâncare ultima dată, dar ușa se întredeschise și în prag apăru Thurman. În spatele lui stătea un bărbat în salopeta argintie a Securității, cu chip inexpresiv. Thurman intră singur și închise ușa, convins că Donald nu reprezenta în niciun caz o amenințare pentru el. Arăta mai bine, mai în formă decât cu o zi înainte. Poate fiindcă era treaz de mai mult timp. Sau în sângele lui fusese revărsat un potop de doctori noi.

– Cât ai de gând să mă ții aici? întrebă Donald, săltându-se în capul oaselor.

Vocea lui hârâită părea să vină de departe, ca foșnetul de frunze uscate.

– Nu mult, răspunse Thurman.

Trase de cufăr, îndepărtându-l de picioarele patului, și se așeză pe el. Îl studie pe Donald cu mare atenție.

– Nu mai ai de trăit decât câteva zile.

– E un diagnostic medical sau o sentință?

Thurman înălță dintr-o sprânceană.

– Și una, și alta. Dacă te ținem aici și nu te tratăm, o să mori din cauza aerului pe care l-ai respirat. În schimb, o să te adormim.

– N-am nevoie să mă scapi tu de suferință.

Bătrânul păru să mediteze la vorbele lui.

– M-am gândit să te las să mori aici. Știu ce dureri ai. Aș putea să te vindec sau să las boala să te mistuie până la capăt, însă nu mă-ndur să fac nici una, nici alta.

Donald încercă să râdă, dar îl durea prea tare. Întinse mâna după paharul cu apă de pe tavă și sorbi din el. Când îl lăsă jos, pe suprafața apei dansa o spirală de sânge.

– Ai fost ocupat în acest ultim schimb, spuse Thurman. Lipsesc drone și bombe. Am trezit câțiva oameni care-au intrat recent la criogenare, ca să punem cap la cap creația ta artizanală. Ai idee ce-ai riscat?

În vocea lui Thurman era ceva mai rău decât mânia. La început, Donald nu reuși să-și dea seama ce anume. Nu dezamăgire.

Și nici o formă de furie. Furia se scursese din el. Era ceva înfrânat. Ceva asemănător cu spaima.

– Ce-am riscat? întrebă Donald. Am curățat mizeria ta.

Apa clipoci când ridică paharul, salutându-și fostul mentor.

– Silozurile pe care le-ai stricat. Silozul ăla care s-a întunecat cu mulți ani în urmă. Era încă acolo...

– Silozul 40. Știu.

– Și 17.

Donald își drese grasul. Luă coltucul de pâine de pe tavă și mușcă. Îmbucătura era uscată. O mestecă până când îl durură fălcile, apoi o ajută să alunece pe gât cu apă mânjită cu sânge. Știa atât de multe lucruri de care Thurman n-avea habar. Asta îi trecea acum prin minte. Tot ce discutase cu oamenii din 18, timpul petrecut studiind în amănunt desene și notițe, săptămânile în care corelase lucrurile, în care condusese. Știa că, în starea în care se afla, nu-i i-ar fi făcut față lui Thurman într-o luptă, dar simțea că e cel mai puternic dintre ei doi.

– 17 nu e mort, spuse, înainte de a lua o altă înghițitură de pâine.

– Am aflat.

Donald mestecă.

– Azi îl închid pe 18, șopti Thurman. Cât ne-a costat silozul ăla...

Clătină din cap și Donald se întrebă dacă se gândea la Victor, capul capilor, care își trăsese un glonț în tâmplă după revolta izbucnită acolo. În clipa următoare, îi trecu prin minte că oamenii în care-și pusese atât de multe speranțe erau deja ca și morți. Tot timpul petrecut făcând rost de piese pentru Charlotte, toate visele despre sfârșitul traiului în silozuri, speranța într-un viitor sub cerul albastru, totul fusese zadarnic. Când înghiți pâinea, i se păru râncedă.

– De ce? întrebă.

– Știi de ce. Ai vorbit cu ei, nu-i așa? Ce crezi c-o să se-aleagă de locul ăla? Ce ți-ai închipuit?

În vocea lui Thurman se strecură primul semn de furie.

– Ți-ai imaginat că te vor salva? Că poate fi salvat vreunul dintre noi? Ce naiba ai crezut?

Donald n-avea de gând să-i răspundă, dar o făcu din reflex, așa cum tușea.

– Am crezut că merită o soartă mai bună. Că merită o șansă...

– O șansă la ce? reluă Thurman clătinând din cap. Nu contează. Nu contează. Avem planuri de rezervă, murmură el ultimele cuvinte pentru sine. Păcat că trebuie să dorm, că nu pot fi tot timpul aici, să mă ocup de toate. E ca și cum ai trimite drone când trebuie să pilotezi tu însuți, cu mâinile pe manșă.

Bătrânul își ridică pumnul în aer. Îl studie o vreme pe Donald.

– O să fii adormit mâine, la prima oră a dimineții. E cu mult mai mult decât meriți. Dar, înainte de a scăpa de tine, vreau să-mi spui cum ai făcut-o, cum ai reușit să ajungi aici, sub numele meu. Nu pot îngădui să se repete...

– Așadar acum sunt o amenințare.

Donald își alină usturimea din gât cu o altă înghițitură de apă. Încercă să respire adânc, dar durerea din piept îl făcu să se încovoaie.

– Tu nu ești, dar următorul care-o va face ar putea fi. Am încercat să ne gândim la toate, dar un lucru am știut dintotdeauna: cea mai mare slăbiciune a unui sistem, a oricărui sistem, e o revoltă la Vârf.

– Ca în Silozul 12, spuse Donald.

Își aducea aminte cum fusese distrus silozul acela, în timp ce o umbră neagră ieșea din sala serverelor sale. Văzuse totul, el îi adusese sfârșitul, scrisese un raport.

– Cum de nu v-ați așteptat să se întâmple aici? întrebă.

– Ne-am așteptat. Ne-am luat măsuri de precauție pentru orice. De aceea avem rezerve. De aceea avem Ritualul, șansa de a pune la încercare sufletul unui om, o cutie în care ne ținem bombele cu ceas. Ești prea tânăr ca să înțelegi așa ceva, dar cea mai dificilă sarcină de care a încercat vreodată omenirea să se achite cu brio – și n-a reușit niciodată pe deplin – e trecerea puterii supreme dintr-o mână în următoarea.

Thurman își întinse brațele. Ochii lui bătrâni scânteiară la trezirea politicianului din el.

– Până acum. Noi am rezolvat situația cu capsule criogenice și schimburi. Puterea e temporară și rămâne mereu în aceleași câteva mâini. Nu există niciun transfer al puterii.

– Felicitări! se răsti Donald.

Și-și aminti că-i sugerase la un moment dat lui Thurman că ar fi putut fi președinte, iar bătrânul lăsase de înțeles că asta ar fi reprezentat o retrogradare. Acum Donald știa de ce.

– Da. A fost un sistem bun. Până când ai reușit să-l subminezi.

– Îți spun cum am făcut-o dacă-mi răspunzi la o întrebare.

Donald își acoperi gura și tuși.

Thurman se încruntă și așteptă să înceteze.

– Ești pe moarte, zise. O să te punem într-o cutie, ca să poți visa la sfârșit. Ce-ai puteai dori să afli?

– Adevărul. Știu deja mare parte, dar au rămas câteva goluri. Mă dor mai tare decât cele din plămâni.

– Mă îndoiesc, comentă Thurman. Dar păru să ia în considerare oferta. Ce vrei să afli?

– Serverele. Știu ce se găsește în ele. Toate amănuntele despre viețile tuturor oamenilor din silozuri, unde lucrează, ce fac, cât trăiesc, câți copii au, ce mănâncă, unde se duc, totul. Vreau să știu la ce servesc toate astea.

Thurman îl privi cercetător. Și nu scoase nicio vorbă.

– Am găsit procentele. Lista pe care ordinea se tot schimbă. E vorba de șansele de supraviețuire ale acestor oameni după ce vor fi eliberați din siloz, nu-i așa? Dar de unde știu computerele?

– Știu, răspunse Thurman. Care crezi tu că e rolul silozurilor?

– Cred că suntem în plin război. Un război între toate aceste silozuri, dintre care doar unul va ieși învingător.

– Și ce vrei să afli de la mine?

– Cred că mai e și altceva. Spune-mi ce, iar eu o să-ți spun cum ți-am luat locul.

Donald se săltă în capul oaselor și își cuprinse gambele cu brațele, cu gâtul și coastele devastate de un acces de tuse. Thurman așteptă până se liniști.

– Serverele fac ceea ce-ai spus. Ţin o evidenţă strictă a tuturor acelor vieţi şi le cântăresc. Tot ele decid şi rezultatul loteriilor, ceea ce înseamnă că-i modelăm pe oamenii ăia în cel mai adevărat sens al cuvântului. Ne mărim şansele, le permitem celor mai buni să se înmulţească. De aceea şansele sunt în continuă creştere atâta timp cât ne ocupăm de asta.

– Fireşte.

Donald se simţi ca un prost. Ar fi trebuit să ştie. Îl auzise pe Thurman repetând iar şi iar că n-au lăsat nimic la voia întâmplării. Şi n-ar fi fost tocmai asta o loterie?

Văzu cum îl privea Thurman.

– E rândul tău, spuse bătrânul. Cum ai făcut-o?

Donald se sprijini de perete. Tuşi în pumn, în vreme ce Thurman îl fixa cu ochi mari, în tăcere.

– A fost Anna, spuse. Ea v-a aflat planurile. Aveaţi de gând s-o adormiţi după tot ce făcuse ca să vă ajute şi se temea că nu o s-o mai treziţi niciodată. I-aţi dat acces la întregul sistem, ca să poată rezolva problema cu Silozul 40. Ea a făcut modificări, ca să-ţi iau locul. Şi mi-a lăsat un bilet în care-mi cerea ajutorul, l-a lăsat în căsuţa ta cu mesaje. Cred că voia să vă distrugă. Să pună capăt întregii poveşti.

– Nu! gemu Thurman.

– O, ba da! Iar eu m-am trezit şi n-am priceput ce-mi cerea. Mi-am dat seama prea târziu. Şi, între timp, încă mai erau probleme cu Silozul 40. Când m-au trezit şi am început schimbul ăsta, 40...

– De 40 ne ocupaserăm deja, îl întrerupse Thurman.

Donald îşi lăsă capul pe spate şi se uită la tavan.

– Te-au făcut să crezi asta. Uite ce cred eu. Silozul 40 a păcălit sistemul, asta a descoperit Anna. Şi-au decuplat camerele de luat vederi, ca să nu putem şti ce se petrece acolo şi au avut un şef al IT-ului deştept şi o revoltă la Vârf, exact cum ai spus. Camerele au fost decuplate când s-au întunecat. Dar, înainte de asta, au blocat conductele de alimentare cu gaz, ca să nu-i putem ucide. Iar mai înainte de asta, au sabotat bombele pregătite pentru distrugerea silozului lor, în caz că altfel nu s-ar fi putut. Au lucrat pe

ascuns. Când s-au întunecat, preluaseră controlul. Ca mine. Așa cum a făcut Anna pentru mine.

– Cum au reușit?

– Poate i-a ajutat ea, nu știu. Pe mine m-a ajutat. Și, cumva, la urechile celorlalți au ajuns zvonuri. Sau poate că în momentul când a reușit să vă scoată pe voi la liman, Anna își dăduse deja seama că ei au dreptate și noi greșim. Poate că, în final, a lăsat Silozul 40 pe cont propriu, să facă orice vrea. Probabil s-a gândit că ne-ar fi putut salva pe toți.

Donald tuși și se gândi la toți eroii legendari de demult, bărbați și femei care luptaseră pentru dreptate când totul le stătea împotrivă și, total aiurea, învinseseră, sfârșitul fusese întotdeauna fericit. Eroii nu triumfau. Eroi erau cei cărora li se *întâmpla* să triumfe. Istoria făcea cunoscută versiunea lor – morții nu vorbeau. Totul era minciună.

– Am bombardat Silozul 40 înainte de a înțelege ce se petrecea, continuă Donald.

Privi tavanul și simți greutatea tuturor etajelor, a țărânei și a cerului apăsător.

– L-am bombardat fiindcă aveam nevoie de ceva care să mă distragă, pentru că nu-mi păsa. Am ucis-o pe Anna pentru că m-a adus aici, pentru că mi-a salvat viața. Am făcut treaba ta în ambele cazuri, nu-i așa? Am înăbușit două revolte de care n-ai avut habar niciodată...

– Nu!

Thurman se ridică în picioare. Îl privi de sus, dominator.

– Ba da! spuse Donald.

Clipi ca să-și oprească lacrimile și simți un gol în suflet, acolo unde sălășluise cândva furia împotriva Annei. Acum nu-i mai rămăseseră decât vinovăția și părerile de rău. O omorâse pe cea care-l iubise cel mai mult, pe cea care luptase pentru dreptate. Nu se oprise niciodată să întrebe, să gândească, să vorbească.

– Tu ai stârnit revolta asta, când ți-ai încălcat propriile reguli, îi spuse lui Thurman. Când ai trezit-o, ai declanșat totul. Ai fost slab. Ai pus totul în pericol, iar eu ți-am reparat greșelile. Și blestemat

să fii fiindcă ai ascultat-o. Fiindcă m-ai adus aici. Fiindcă m-ai transformat în ceea ce sunt acum!

Donald închise ochii. Lacrimile i se prelinseră în josul tâmplelor, gâdilându-l, iar lumina îi tremură pe pleoape când umbra lui Thurman căzu asupra lui. Se pregăti să-i primească lovitura. Își lăsă capul pe spate, își ridică bărbia și așteptă. Se gândi la Helen. Se gândi la Anna. Se gândi la Charlotte. Și își aduse aminte. Începu să-i vorbească lui Thurman despre sora lui, să-i spună unde se ascundea înainte de a primi loviturile, înainte de a fi bătut așa cum merita fiindcă îi ajutase pe monștrii ăia, fiindcă fusese unealta lor ignorantă la fiecare schimbare de situație. Începu să-i vorbească lui Thurman despre Charlotte, dar peste pleoape i se revărsă o lumină strălucitoare, urmată de alunecarea unei umbre și de zgomotul ușii trântite cu furie.

32

• Silozul 18 •

Ceva nu era în regulă şi Lukas simţi asta înainte de a înfige jackul căştilor în mufă. Luminile de deasupra serverelor clipeau, roşii, dar nu era ora la care-ar fi trebuit s-o facă. Apelurile din Silozul 1 soseau cu o precizie de ceasornic. Acela sosise la jumătatea cinei. Zumzetul şi pâlpâirea luminilor trecuseră în biroul lui, apoi pe coridor. Sims, bătrânul şef al Securităţii, îl găsise în sala de recreere şi-l anunţase că încearcă cineva să intre în legătură cu el. La început, Lukas se gândise că misteriosul lor binefăcător voia să-i avertizeze de ceva. Sau poate suna ca să le mulţumească fiindcă puseseră în sfârşit capăt săpăturilor.

Auzi un pocnet în cască şi ştiu că se făcuse legătura. Luminile îşi încetară pâlpâirea infernală.

– Alo? spuse, ţinându-şi răsuflarea.

– Cine e acolo?

Interlocutorul se schimbase. Vocea era aceeaşi, dar cuvintele nu se potriveau. De ce nu ştia persoana de la celălalt capăt cine e el?

– Aici Lukas. Lukas Kyle. Acolo cine e?

– Vreau să vorbesc cu şeful silozului vostru.

Lukas îşi îndreptă spatele.

– Eu sunt şeful acestui siloz. Silozul 18 din Operaţiunea 50 a Ordinului Lumii. Cu cine vorbesc?

– Vorbeşti cu cel care a conceput acest Ordin al Lumii. Acum dă-mi-l pe şef. Acolo îl am pe un oarecare... Bernard Holland.

Lukas se abţinu cu greu să-i spună că Bernard era mort. Toată lumea ştia că Bernard murise. Era o certitudine. Privise focul mistuindu-l, fiindcă preferase să ardă în loc să iasă la curăţire, să ardă în loc să se lase salvat. Însă bărbatul cu care vorbea nu ştia asta. Iar complexitatea vieţii de la celălalt capăt al liniei, al acelei linii infailibile, făcu încăperea să se învârtă cu el. Zeii nu erau atotputernici. Sau nu mâncau la aceeaşi masă. Sau cel care-şi spunea Donald era chiar mai solitar decât crezuse Lukas. Sau – aşa cum ar fi pretins Juliette dacă s-ar fi aflat acolo – oamenii ăia îşi băteau joc de el.

– Bernard e... nu e aici pe moment.

Urmă o pauză. Picături de sudoare se iviră pe fruntea şi pe gâtul lui Lukas din cauza dogorii serverelor şi a stresul conversaţiei.

– În cât timp se întoarce?

– Nu sunt sigur. Pot încerca să-l aduc aici, să vorbiţi?

Glasul îi tremură la sfârşitul frazei care n-ar fi trebuit să fie o întrebare.

– Ai la dispoziţie cincisprezece minute, spuse vocea. Pe urmă lucrurile vor lua o întorsătură foarte urâtă pentru tine şi pentru toată lumea de acolo. Foarte urâtă. Cincisprezece minute.

Legătura se întrerupse înainte ca el să apuce să obiecteze sau să explice că-i trebuia mai mult timp. Sala continua să se învârtă cu el. Avea nevoie de Jules. Avea nevoie de cineva care să se dea drept Bernard – poate Nelson. Şi ce voise omul ăla să spună când pretinsese că el concepuse Ordinul Lumii? Aşa ceva nu era cu putinţă.

Lukas se repezi spre scară şi coborî în goană. Înşfăcă staţia radio portabilă din încărcător şi urcă înapoi. Avea să o sune pe Juliette în timp ce-l căuta pe Nelson. O altă voce l-ar fi ajutat să câştige timp în care să lămurească lucrurile. Într-un fel, era un apel pe care-l aşteptase de la bun început. Se gândea el că cineva va vrea să ştie ce naiba se petrecea în silozul lor, dar nu întrebase nimeni nimic niciodată. Era ceva la care se aşteptase şi care acum îl lua totuşi prin surprindere.

– Jules?

Ajunse în capul scării și deschise stația. Și dacă ea nu-i răspundea? Cincisprezece minute. Și apoi ce? De fapt, cât rău le puteau face acolo, în siloz? Cealaltă voce – Donald – îi avertizase din când în când – amenințări cumplite, care păreau lipsite de sens. Dar cea de acum părea altfel. Încercă din nou să dea de Juliette. Inima n-ar fi trebuit să-i bată așa de tare. Deschise ușa de la sala serverelor și începu să alerge pe coridor.

– Pot să te sun mai târziu? răsună vocea lui Jules printre pârâiturile stației. Aici, jos, e un adevărat coșmar. Peste cinci minute?

Lukas răsufla greu. Își continuă goana pe coridor ocolindu-l pe Sims, care se răsuci pe călcâie ca să se uite după el. Nelson trebuia să fie în laboratorul de costume. Lukas apăsă pe butonul de emisie.

– De fapt, ajutorul tău mi-ar fi de folos chiar acum. Ești încă în drum spre Adânc?

– Nu, am ajuns. Tocmai i-am lăsat pe copii cu tata. Mă îndrept spre Walker, ca să iau o baterie. Tu alergi? Sper că nu vii jos, nu?

Răsuflări adânci.

– Nu, îl caut pe Nelson. Ne-a apelat cineva, a spus că trebuie să discute cu Bernard, că altminteri o să avem necazuri. Jules... am un presentiment în privința asta.

Coti și văzu că ușa laboratorului de costume era deschisă. În jurul cadrului fluturau fâșii de bandă izolatoare.

– Liniștește-te! spuse Juliette. Ia-o ușor! Cine zici că ne-a apelat? Și de ce-l cauți pe Nelson?

– Vreau să vorbească el cu tipul ăla, să pretindă că e Bernard, ca să câștigăm puțin timp. Nu știu cine ne-a apelat. Pare același tip, dar nu e.

– Ce-a spus?

– A spus să-l aduc pe Bernard și că el e cel care-a conceput Operațiunea Cincizeci. La naiba, Nelson nu-i aici!

Lukas aruncă o privire spre bancurile de lucru și spre dulapurile cu scule. Își aminti că trecuse pe lângă Sims. Bătrânul șef al Securității era autorizat să intre în sala serverelor. Lukas ieși din laboratorul de costume și o luă grăbit înapoi, pe coridor.

– Lukas, ce spui tu n-are niciun sens.

– Știu, știu. Te sun mai târziu. Trebuie să-l ajung din urmă pe Sims...

O luă la fugă. Trecu în goană pe lângă birouri, în marea lor majoritate pustii; oamenii fuseseră transferați în alte părți sau erau la cină. Îl văzu pe Sims cotind spre postul de pază.

– Sims!

Seful Securității aruncă o privire de după colț, ieși pe coridor și-l privi curios pe Lukas, care alerga spre el. Lukas se întrebă câte minute trecuseră și cât de riguros era bărbatul cu care vorbise.

– Am nevoie de ajutorul tău, spuse.

Și arătă către ușa sălii serverelor, care se afla la intersecția celor două coridoare. Sims își îndreptă privirea spre ușă.

– Da?

Lukas tastă codul de acces și deschise. Înăuntru, luminile pulsau din nou, roșii. Era imposibil să fi trecut deja cincisprezece minute.

– Te rog să-mi faci o favoare imensă, îi spuse lui Sims. Uite, e... complicat, dar am nevoie să vorbești cu cineva. Și să pretinzi că ești Bernard. L-ai cunoscut destul de bine, nu?

Sims se opri locului.

– Cine să pretind că sunt?

Lukas se întoarse și-l prinse pe bărbatul mai voinic de braț, trăgându-l după el.

– N-am timp să-ți explic. Trebuie pur și simplu să răspunzi la întrebările tipului. E ca un exercițiu. Fii Bernard, pur și simplu. Poartă-te ca și cum ai fi furios sau cam așa ceva. Și încheie discuția cât de repede poți. De fapt, vorbește cât mai puțin cu putință.

– Cu cine vorbesc?

– Îți explic pe urmă. Acum fă-o! Păcălește-l pe tipul ăsta!

Îl conduse pe Sims la serverul deschis și îi întinse căștile. Șeful Securității le studie de parcă n-ar mai fi văzut așa ceva niciodată.

– Puneți-le la urechi, îi spuse Lukas. O să-ți fac legătura. E ca o stație radio. Nu uita, ești Bernard! Încearcă să vorbești ca el, bine? Pur și simplu fii el.

Sims dădu din cap. Avea obrajii roșii și pe frunte îi aluneca o broboană de sudoare. Părea cu zece ani mai tânăr și al naibii de nervos.

– Începem.

Lukas conectă capătul cablului, gândindu-se că Sims era probabil chiar mai bun pentru asta decât Nelson. Aveau să câștige ceva timp ca să poată înțelege ce se petrece. Îl văzu pe Sims tresărind, probabil fiindcă auzise în căști pe cineva salutându-l.

– Alo? spuse el, întrebător.

– Cu aplomb, șuieră Lukas.

În stația radio din mâna lui răsună vocea lui Juliette și el reduse volumul la minimum, ca să n-o audă cine nu trebuia. Avea s-o sune el mai târziu.

– Da, Bernard sunt.

Sims vorbea pe nas, cu voce subțire, încordată. Părea că încearcă să imite mai degrabă vocea unei femei, nicidecum glasul fostului șef al silozului.

– *Sunt* Bernard, repetă Sims, mai apăsat.

Se întoarse spre Lukas cu o privire rugătoare, părând cu desăvârșire neajutorat. Lukas își flutură mâna, trasând un cerc mic. Sims dădu din cap, ascultând ceva, apoi își scoase căștile.

– OK? șuieră Lukas.

Sims îi întinse căștile.

– Vrea să discute cu tine. Îmi pare rău. Știe că nu sunt el.

Lukas gemu. Își îndesă stația radio sub braț, cu vocea lui Juliette abia auzindu-se, îndepărtată, și își puse căștile umede de transpirație, alunecoase.

– Alo?

– N-ar fi trebuit să faci asta.

– Bernard e... N-am reușit să dau de el.

– E mort. Într-un accident sau a fost ucis? Ce se petrece acolo? Cine conduce? Aici nu mai primim imagini.

– Eu conduc, răspunse Lukas. Era dureros de conștient că Sims îl privește cu atenție. Totul merge foarte bine. Îl pot pune pe Bernard să vă sune...

– Ai vorbit cu cineva de aici.

Lukas nu răspunse.

– Ce ți-a spus?

Lukas se uită la scaunul de lemn și la teancul de cărți. Sims îi urmări privirea și făcu ochii mari când văzu atâta hârtie.

– Am discutat despre rapoartele demografice, zise Lukas. Am reprimat o revoltă. Da, Bernard a fost rănit în timpul luptelor...

– Am aici o mașină care-mi spune când minți.

Lukas se simți sleit de puteri. Părea imposibil, dar credea că e adevărat. Se întoarse în loc și se lăsă să cadă pe scaun. Sims îl studie cu băgare de seamă. Șeful Securității își dădea seama că lucrurile nu merg cum ar trebui.

– Facem totul cât putem de bine, ripostă Lukas. Aici totul e în ordine. Sunt umbra lui Bernard. Am trecut cu bine de Ritual...

– Știu. Dar cred că ai fost otrăvit. Îmi pare foarte rău, fiule, dar e vorba de ceva ce ar fi trebuit să fac cu mult timp în urmă. E pentru binele tuturor. Îmi pare sincer rău.

Apoi, criptic și încet, ca și cum s-ar fi adresat altcuiva, vocea rosti următoarea replică:

– Închide-i!

– O clipă..., începu Lukas.

Se întoarse spre Sims și schimbară priviri neajutorate.

– Lasă-mă să...

Înainte de a încheia, auzi deasupra lui un șuierat. Se uită în sus și văzu un nor alb ieșind din orificiile de ventilare și coborând peste ei. O ceață care se extindea tot mai mult. Își aduse aminte că tot așa apăruseră gazele de evacuare, cu mult timp în urmă, când fusese încuiat în sala serverelor și cei de la Mecanic încercaseră să devieze gazele într-acolo, ca să-l sufoce. Își aduse aminte cum avusese impresia că o să se înăbușe acolo, înăuntru. Dar ceața asta era altfel. Groasă, sinistră.

Își ridică tricoul peste gură și-i strigă lui Sims să-l urmeze. Alegară amândoi prin sala servelor, strecurându-se printre mașinile înalte și negre și ferindu-se de nor cât ce puteau. Ajunseră la ușa către coridorul IT-ului, pe care Lukas o credea etanșă.

Lumina roșie de pe panou clipea veselă. El nu-și amintea s-o fi încuiat. Ținându-și răsuflarea, își tastă codul și așteptă să se deschidă. Nu se deschise. Îl tastă din nou, concentrându-se, ușor amețit fiindcă nu mai avea destul aer, și tastatura zumzăi, făcându-i cu solitarul ei ochi roșu.

Se întoarse spre Sims și-l văzu pe bărbatul masiv studiindu-și palmele. Avea mâinile pline de sânge. Sângele îi curgea din nas.

33

• Silozul 18 •

Juliette înjură stația radio și îl lăsă în sfârșit pe Walker să încercerce. Courtnee se uita la amândoi îngrijorată. Reușiseră de vreo două ori să intre în legătură cu Lukas, dar nu auziseră decât ropot de ghete și respirația lui șuierătoare sau un soi de paraziți.

Walker examină stația portabilă. Din pricina butoanelor și a cadranelor adăugate de el însuși, devenise de o complexitate inutilă. Reglă ceva și ridică din umeri.

– Mie mi se pare OK, spuse, trăgându-se de barbă. Poate problema e la celălalt capăt.

Într-una dintre stațiile radio de pe bancul de lucru cineva vorbi. Era cea mare, construită de el, cu sârme atârnate de tavan. Se auzi o voce cunoscută, urmată de zgomot de paraziți.

– Alo? Mă aude cineva? Avem o problemă aici, jos.

Juliette ocoli în fugă bancul de lucru și înșfăcă microfonul înaintea lui Walker și lui Courtnee. Recunoscuse vocea.

– Hank, sunt Juliette. Ce se petrece?

– Avem... rapoarte din Mijloc, despre un soi de scurgere de vapori. Mai ești acolo?

– Nu, sunt jos, la Mecanic. Ce fel de scurgere de vapori? Și de unde?

– Pe scară, cred. Sunt pe palier acum și nu văd nimic, dar aud zgomot deasupra mea. Sună de parcă ar merge pe trepte o mulțime

imensă de oameni. Nu știu dacă în sus sau în jos. Dar nu s-a declanșat nicio alarmă de incendiu.

– Pauză. Pauză.

Îl întrerupsese o altă voce. Juliette îl recunoscu pe Peter. Le cerea să facă o pauză, ca să poată spune ceva.

– Te ascultăm, Peter.

– Jules, am un soi de scurgere și aici, sus. E în sas.

Juliette se uită la Courtnee, care ridică din umeri.

– Confirmă că ai fum în sas, spuse.

– Nu cred că e fum. Și e în sasul adăugat de tine, în cel nou. O clipă. Nu... e bizar.

Juliette se trezi plimbându-se de colo până colo printre bancurile de lucru ale lui Walker.

– Ce e bizar? Descrie ce vezi.

Își imagină o scurgere de gaze de evacuare, ceva de la generatorul principal. Asta însemna că trebuie să-l închidă, iar cel de rezervă nu era acolo. La naiba! Cel mai cumplit dintre coșmarurile ei. Courtnee se uită la ea încruntându-se, gândindu-se probabil la același lucru. La naiba! La naiba!

– Jules, ușa galbenă e deschisă. Repet, ușa interioară a sasului e larg deschisă. Și n-am deschis-o eu. Era încuiată acum câteva minute.

– Dar fumul? întrebă Juliette. E mai mult? Lasă-te-n jos și acoperă-ți fața. Ia o cârpă udă sau altceva...

– Nu e fum. Și e dincolo de ușa nouă, sudată de tine. Ușa aia e încă închisă. Mă uit chiar acum prin geam. Fumul e acolo, înăuntru. Și pot... pot să văd dincolo de ușa galbenă. E larg deschisă. E... rahatu' naibii...

Juliette își simți inima bătând nebunește. Tonul vocii lui. De când îl cunoștea pe Peter nu-l auzise niciodată înjurând, și trecuseră împreună prin împrejurări cumplite.

– Peter?

– Jules, ușa exterioară e deschisă. Repet, ușa exterioară a sasului e larg deschisă. Mă uit drept prin sas, către... ceea ce pare să fie o rampă. Cred că mă uit afară. Pe toți zeii, Juliette, mă uit direct afară...

– Trebuie să pleci de-acolo, spuse ea. Abandonează totul și pleacă. Închide ușa Cantinei în urma ta. Etanșeaz-o într-un fel sau altul. Cu bandă, cu calafat sau cu ceva din bucătărie. Mă auzi?

– Da, da.

Peter vorbea cu greutate. Juliette își aminti că Lukas îi spusese că o să se întâmple ceva rău. Aruncă o privire spre Walker, care era tot cu stația portabilă în mâini. N-ar fi trebuit să-l lase s-o modifice.

– Trebuie să dai de Luke, spuse ea.

Walker ridică din umeri, neajutorat.

– Mă străduiesc, răspunse.

– Jules, sunt tot eu, Peter. O mulțime de oameni urcă spre mine. Îi aud. După zgomot, cred că e o jumătate de siloz. Nu știu de ce vin încoace.

Juliette își aminti ce-i spusese Hank despre gloata de pe scară. Dacă era un incendiu, toată lumea știa să manevreze un furtun sau să se retragă la un etaj unde ar fi fost în siguranță și să aștepte ajutoare. De ce fugea toată lumea *sus*?

– Peter, nu-i lăsa să se apropie de biroul tău. Ține-i la distanță de sas. Nu-i lăsa să intre acolo.

Gândurile i se învălmășeau. Ce-ar fi făcut ea dac-ar fi fost acolo, în Vârf? Ar fi trebuit să intre în sas purtând un costum și să închidă ușile. Dar asta ar fi însemnat să deschidă ușa noului sas. N-ar fi trebuit să se afle acolo! Ce conta fumul, aerul exterior intrase în contact cu silozul. Aerul de afară...

– Peter?

– Jules... nu... nu pot rămâne aici. A înnebunit toată lumea. Sunt în birou, Jules. Nu... nu vreau să împușc pe nimeni... nu pot.

– Ascultă-mă. Ceața aia. E argonul, nu-i așa?

– E... poate. Da. Asta părea să fie. Nu l-am văzut umplând sasul decât o singură dată, când ai ieșit tu. Dar, da...

Juliette simți că-i stă inima, că i se învârtește capul. Tălpile nu-i mai atingeau podeaua, plutea, goală pe dinăuntru, amorțită și pe jumătate surdă. Gazul. Otrava. Garnitura dispărută din recipientul mostră. Nemernicul ăla din Silozul 1 și amenințările lui! O făcuse. Îi omora pe toți. Mii de planuri și de idei

nefolositoare în umpleau mintea, toate fără sorți de izbândă, încropite prea târziu.

– Jules?

Apăsă pe microfon ca să-i răspundă lui Peter, apoi își dădu seama că vocea venea din mâna lui Walker, de la stația radio portabilă.

– Lukas, spuse ea, cu răsuflarea tăiată.

Vederea i se înceţoşă când întinse mâna după celălalt aparat.

34

• Silozul 18 •

– Jules? Fir-ar să fie! Aveam volumul la minimum. Mă auzi?

– Te aud, Lukas. Ce naiba se petrece?

– Rahat! Rahat!

Juliette auzi zăngăneli şi pocnete.

– Sunt OK. Sunt OK. Rahat! Ăsta-i sânge? Trebuie să ajung în cămară. Mă mai auzi?

Juliette îşi dădu seama că-şi ţinea răsuflarea.

– Cu mine vorbeşti? Ce sânge?

– Da, cu tine vorbesc. Am căzut pe trepte. Sims e mort. O fac. Ne închid. Nasul meu idiot. Mă duc în cămară...

Vocea i se pierdu printre paraziţi.

– Lukas? Lukas!

Juliette se întoarse spre Walker şi Courtnee, care o priveau cu ochi mari, umezi.

– ...nu e bună. Nu recebţionează mimic acolo, îmmăuntru.

Vocea lui Lukas era denaturată, de parcă s-ar fi strâns de nas sau ar fi încercat să-şi înăbuşe un strănut.

– Iubito, trebuie să te izolezi, să etamşezi. Mu-mi bot stăbâmi masul...

Pe Juliette o cuprinse panica. Îi închideau. Ameninţarea cu distrugerea lor, printr-o simplă apăsare pe buton. Distrugerea lor. Un siloz ca al lui Solo. Se scurse o secundă sau poate două şi, în

acea scurtă străfulgerare, își aminti că-i povestise despre căderea silozului lui, despre goana către Vârf, despre revărsarea mulțimii în aer liber, despre trupurile prăvălite unul peste altul, printre care înotase ea mulți ani mai târziu. Cât ai clipi, călători prin timp, înapoi și înainte. Acela era trecutul Silozului 17; fusese martoră la distrugerea lui, de parcă totul s-ar fi desfășurat la ea acasă. Și văzuse viitorul lor sumbru, văzuse ce urma să se întâmple în lumea ei. Știa cum o să te termine totul. Știa că Lukas e deja mort.

– Nu te mai gândi la stația radio, îi spuse. Lukas, vreau să uiți de ea și să te izolezi în cămară. Eu o să salvez cât mai mulți oameni cu putință.

Înșfăcă imediat cealaltă stație radio, cea care o punea în legătură cu restul silozului.

– Hank, ești pe recepție?

– Da...? Juliette îl auzea gâfâind. Alo?

– Adu-i pe toți jos, la Mecanic. Pe toți cei pe care-i găsești și cât de repede poți. Acum.

– Am senzația că ar trebui să mergem sus, spuse Hank. Toată lumea se năpustește spre Vârf.

– Nu! țipă Juliette în stația ei.

Walker tresări și scăpă din mână microfonul celeilalte.

– Ascultă ce-ți spun, Hank. Toți cei pe care-i găsești. Aici, jos. Acum!

Prinse stația radio în ambele mâini și-și roti privirea prin încăpere, să vadă ce altceva ar mai fi putut să ia.

– Izolăm Mecanicul? întrebă Courtnee. Ca data trecută?

Probabil se gândea la plăcile de oțel sudate de-a latul postului de pază în timpul revoltei. Urmele îmbinărilor erau încă vizibile, dar plăcile fuseseră scoase cu multă vreme în urmă.

– N-avem timp pentru asta, răspunse Juliette.

Nu mai adăugă că era probabil lipsit de sens. Aerul ar fi putut fi deja otrăvit. N-aveau de unde ști cât dura. O parte din mintea ei voia să se concentreze asupra a tot ce se afla mai sus, să țină cont de tot ce se mai putea salva, oameni și obiecte deopotrivă. De tot ce era bun și util în lumea la care acum nu mai aveau acces.

– Luați tot ce e foarte important și să mergem, le zise celor doi. Trebuie să plecăm imediat. Courtnee, ia copiii și du-i înapoi, în silozul lor...

– Dar ai spus că... gloata aia...

– De gloata aia puțin îmi pasă. Du-te! Ia-l pe Walker cu tine. Ai grijă să intre-n tunel. Ne întâlnim acolo.

– Tu unde te duci? întrebă Courtnee.

– Să aduc cât mai mulți oameni cu putință.

În mod bizar, pe coridoarele de la Mecanic nimeni nu intrase în panică. Juliette dădu peste scene cât se poate de normale, oameni care intrau sau ieșeau din schimburile de lucru, vagonete cu piese de schimb și pompe grele, jerba de scântei a unui aparat de sudură, o lampă care pâlpâia și un trecător care încerca să o repare lovind-o cu pumnul. Stația radio îi adusese vestea în avans. Nimeni altcineva nu știa.

– Intrați în tunel! le striga Juliette tuturor celor pe lângă care trecea. E un ordin. Acum! Imediat! Duceți-vă!

Toți reacționau cu întârziere. Puneau întrebări. Găseau scuze. Îi explicau unde se duc, îi spuneau că sunt ocupați, că n-au timp s-o facă atunci.

Juliette o văzu pe soția lui Dawson, Raina, care tocmai ieșea din schimb. O înșfăcă de umeri. Femeia făcu ochii mari și trupul i se crispă când se trezi bruscată astfel.

– Du-te în clasă! îi spuse Juliette. Ia-ți copiii, ia toți copiii și du-i în tunel! Imediat!

– Ce naiba se petrece? întrebă cineva.

Câțiva oameni se înghesuiră pe culoarul îngust. Unul dintre bătrânii ei camarazi din primul schimb era acolo. În jur începea să se strângă lumea.

– Intrați în tunel! strigă Juliette. Trebuie să plecăm. Luați cu voi pe oricine întâlniți, luați-vă copiii, luați tot ce credeți că vă e necesar! Ăsta nu e un exercițiu. Haideți! Mișcați-vă!

Bătu din palme. Raina se întoarse prima și fugi, făcându-și loc pe culoarul aglomerat. Cei care-o cunoșteau cel mai bine se

urnire imediat după ea, adunându-i și pe alții. Juliette alergă spre scară, strigându-le tuturor să plece spre celălalt siloz. Sări peste porțile de la intrare, iar paznicul tresări și ridică privirea speriat. În spatele ei, auzi pe cineva strigându-le celorlalți să-l urmeze. În fața lui Juliette, scara însăși se cutremura. Auzea sudurile vibrând și traversele cu îmbinări slăbite zăngănind, de zgomot de pași apăsați.

Se opri la baza treptelor și se uită în sus, prin golul dintre ele și pereții de beton ai casei scării. Deasupra capului ei, palierele ieșeau în afară – benzi late de oțel, care, pe măsură ce urcau, păreau panglici înguste. Pe urmă, puțul se pierdea în întuneric. Apoi zări și mai sus norii albi ca un fum. Probabil erau la Mijloc.

Apăsă butonul stației radio.

– Hank?

Tăcere.

– Hank, răspunde!

Scara zumzăia sub greutatea mulțumii numeroase ce venea de sus. Se apropie și puse o mână pe balustradă. Vibra, amorțindu-i palma. Treptat, zgomotul de pași se intensifica. Se uită în sus și văzu alte mâini alunecând pe balustradă. Auzi voci, unele strigând încurajări, altele confuze.

O mână de oameni de pe etajele 130 se împrăștiară pe ultima buclă a spiralei. Cu toții păreau derutați, nemaiștiind încotro să se îndrepte. Aveau privirea uluită a oamenilor care nu știuseră niciodată că scara se sfârșea, că sub locuințele lor exista o podea de beton. Juliette le strigă să intre. Apoi se întoarse și strigă celor de la Mecanic să trimită pe cineva care să-i călăuzească, să-i ducă dincolo de postul de pază. Se împleticiră pe lângă ea, cei mai mulți cu mâinile goale. Doar vreo doi își țineau copiii strâns la piept sau îi trăgeau după ei ori aveau câte o bocceluță în brațe. Un bărbat șovăi, cu mâna la nasul sângerând. Insista că ar fi trebuit să urce, că ar fi trebuit să urce cu toții.

– Tu, spuse Juliette, prinzându-l de braț.

Îi privi fața și picăturile stacojii de pe încheieturile degetelor. De unde vii? Ce s-a întâmplat? întrebă, arătând spre nasul lui.

– Am căzut, răspunse el, descoperindu-şi faţa ca să vorbească. Eram la lucru...

– Bine. Urmează-i pe ceilalţi.

Din staţia ei radio răzbătu un glas fără trup. Ţipa. Dintr-un vacarm infernal. Juliette se îndepărtă de trepte şi-şi acoperi o ureche, apoi lipi staţia de cealaltă. Vocea semăna vag cu a lui Peter. Ea îl lăsă să termine.

– Abia te-aud! strigă ea. Ce se petrece?

Îşi acoperi din nou o ureche şi încercă să-i deslușească spusele.

– ...trec. Către exterior. Se duc afară...

Se lipi cu spatele de peretele din beton al puţului. Se lăsă să alunece şi rămase ghemuită. Zeci de oameni coborau în fugă. Li se alăturară câţiva întârziaţi în galben, de la Aprovizionare, strângând lucruri în braţe. Sosi în sfârşit şi Hank, ţipând la cei care voiau să se întoarcă din drum, să plece în direcţia opusă. Câţiva oameni de la Mecanic veniră în ajutor. Juliette se concentra asupra vocii lui Peter.

– ...nu pot să respir, spunea el. Norul pătrunde înăuntru. Sunt în bucătărie. Oamenii se scurg către ieşire. Toţi. Se poartă de parc-ar fi nebuni. Cad. Mor toţi. Exteriorul...

Gâfâia şi şuiera după fiecare cuvânt. Legătura se întrerupse brusc. Juliette ţipă în microfon de câteva ori, fără succes. Se uită în sus şi văzu ceaţa. Fumul revărsat pe scară părea tot mai dens sub ochii ei îngroziţi.

Dintr-odată, ceva întunecat străpunse fumul – o umbră în mijlocul norului alb. Se auzi un ţipăt, un urlet cumplit, în timp ce cădea tot mai vertiginos, se prăbuşea pe lângă palierele din partea opusă scării. Urmă o bufnitură înfundată când omul se izbi de podea. Juliette simţi violenţa impactului sub ghete.

Alte ţipete. De astă dată din apropiere. Erau cei câţiva zeci de oameni care coborau ultimele trepte, puţinii care scăpaseră. Se îngrămădeau unii într-alţii, alergând spre Mecanic. Iar fumul cobora ca un ciocan.

35

• Silozul 18 •

Juliette intră la Mecanic în urma celorlalți – era ultima. Brațele uneia dintre porți fuseseră rupte. Mulțimea trecea peste porți, în timp ce unii săreau prin golul din lateral. Paznicul care ar fi trebuit să împiedice așa ceva îi ajuta să coboare în partea cealaltă și le spunea încotro să meargă.

Juliette se avântă peste poartă și se strecură grăbită prin mulțime, către dormitorul în care fuseseră adăpostiți copiii. În sala de recreere prin care trecu, cineva cotrobăia zgomotos printre lucruri și Juliette speră că fura obiecte utile. *Spera că fură.* Lumea înnebunise dintr-odată.

Dormitorul era gol. Presupuse că ajunsese Courtnee deja acolo. Oricum, din departamentul Mecanic nu ieșea nimeni. Și probabil era deja prea târziu. Juliette se întoarse pe coridor și o porni către scara în spirală care străbătea toate etajele Mecanicului. Năvăli în sala generatorului și în tunel odată cu o mulțime compactă.

Văzu mormane de rămășițe și de bucăți mari de beton în jurul instalației de foraj, care continua să se miște în sus și-n jos ca și cum ar fi știut ce întorsătură sumbră luaseră lucrurile și s-ar fi resemnat să accepte ce se petrecea, parcă spunând:

– Firește. Firește.

În sala generatorului erau alte mormane de pietre și de sfărâmături, tot ce încă nu fusese dus jos, în puțul Minei 6. Erau și

oameni, împrăştiaţi peste tot, dar nicidecum acea mulţime la care se aşteptase Juliette. Cei mai mulţi probabil muriseră. Pe urmă o idee în trecu brusc prin minte şi o îndemnă să râdă, simţindu-se ridicol la gândul că poate fumul nu era nociv, că sasul din Vârf rezistase, că totul era bine şi că prietenii ei o vor lua peste picior fiindcă stârnise atâta panică.

Dar speranţa îi dispăru la fel de repede cum apăruse. Nimic nu putea trece peste spaima care-i lăsa pe limbă un gust metalic, peste sunetul vocii lui Peter care-i spunea că sasul e larg deschis, că oamenii se prăbuşesc, peste cuvintele lui Lukas despre moartea lui Sims.

Îşi făcu loc prin mulţimea care se scurgea în tunel şi îi strigă pe copii. Atunci îi zări pe Courtnee şi pe Walker. El privea în jur cu ochii mari şi cu gura căscată. Juliette văzu mulţimea prin ochii lui şi înţelese ce povară lăsase pe umerii lui Courtnee, ce însemna să-l scoată pentru a doua oară pe acel pustnic din bârlogul lui.

– I-aţi văzut pe copii? le strigă celor doi, peste zgomotul mulţimii.

– Au trecut deja dincolo! îşi strigă Courtnee. Cu tatăl tău.

Juliette o strânse de braţ şi pătrunse grăbită în întuneric. Văzu lumini în faţa ei – unii, cei care-şi păstraseră căştile de mineri, aveau lanterne cu baterii, dar între fasciculele lor se întindeau fâşii late de beznă deplină. Se ciocni de alţii, invizibili, care se materializau, solizi, din negură. Din grămezile stivuite pe ambele părţi cădeau pietre zăngănind; din tavan se desprindeau sfărâmături şi trâmbe de praf, întâmpinate cu ţipete şi înjurături. Printre şirurile de bolovani, tunelul era îngust. Era făcut ca să permită trecerea câtorva oameni, nu a unei gloate. O mare parte a găurii masive sfredelite în pământ era plină de sfărâmăturile rămase în urma excavării.

În locurile unde drumul se bloca, unii încercau să urce pe grămezile de sfărâmături şi să se deplaseze pe deasupra lor. Astfel împingeau bulgări de pământ şi pietre în jos, către cei dintre mulţime, făcând tunelul să răsune de ţipete şi înjurături. Juliette ajută pe cineva să iasă de sub pământul căzut şi-i sfătui pe toţi să meargă pe mijloc şi să nu se îmbrâncească, tocmai când altcineva i se urca pur şi simplu în spate.

Speriați și derutați, unii încercau să se întoarcă, neîncrezători în fuga prin întuneric, în linie dreaptă. Juliette și alți câțiva le strigau să înainteze. Se treziră în plin coșmar când se izbiră de stâlpi de susținere plasați în grabă în mijlocul tunelului și începură să se târască în patru labe peste mormane înalte de sfărâmături, în timp ce undeva un țânc plângea cât îl ținea plămânii. Adulții reușeau mai bine să-și înăbușe suspinele, dar Juliette trecu pe lângă câteva zeci care lăcrimau. Drumul părea interminabil, de parcă aveau să se târască și să se împleticească prin tunelul ăla până când aerul otrăvit îi ajungea din urmă.

În fața ei, drumul se bloca. Oamenii se împingeau unii într-alții, cu lumina lanternelor dansând pe peretele de oțel al săpătorului. Capătul tunelului. Ușa de acces din spatele mașinii era deschisă. Juliette îl găsi pe Raph lângă ea, ținând una dintre lanterne, cu fața lui palidă strălucind în beznă și cu ochii albi larg deschiși.

– Jules!

Ea abia îi deslușì glasul pe fundalul vocilor care reverberau într-o parte și-n alta prin tunelul întunecos. Reuși să ajungă lângă el și îl întrebă cine trecuse deja.

– E prea întuneric, răspunse bărbatul. Pot intra doar câte unul. Ce naiba se petrece? De ce atâția oameni? Parcă ai spus că...

– Vorbim mai târziu, îl întrerupse ea, sperând că „mai târziu" avea să existe.

Deși se îndoia. Cel mai probabil aveau să existe mormane de leșuri la ambele capete ale acelui siloz. Asta ar fi fost marea deosebire între 17 și 18. Cadavre la ambele capete.

– Copiii? întrebă și imediat se miră că, deși erau înconjurați de atâția morți și muribunzi, ea se concentra asupra unui așa mic număr de oameni.

Pentru că nu fusese niciodată mamă, presupuse apoi. Instinctul primar care o îndemna să ducă grija copiilor săi când multe altele erau în pericol.

– Da, au trecut câțiva copii.

Raph se întrerupse ca să strige la un cuplu care nu voia să intre pe ușa de metal din spatele săpătorului. Juliette nu-i putea învinui.

Nici măcar nu erau de la Mecanic. Oare ce-şi imaginau că se petrece? Se luaseră pur şi simplu după ţipetele de panică ale altora. Probabil credeau că s-au rătăcit în mină. Era o experienţă cumplită chiar şi pentru Juliette, care urcase pe dealuri şi văzuse lumea de afară.

– Şi Shirly? întrebă ea.

Raph îşi îndreptă lanterna spre interior.

– Pe ea am văzut-o cu siguranţă. Cred că e în săpător. Le arată oamenilor pe unde s-o ia.

Juliette îl strânse de braţ, apoi se uită peste umăr la siluetele neclare care se foiau în întuneric.

– Să treci şi tu neapărat în partea cealaltă, îi spuse.

Palid, el încuviinţă din cap.

Juliette se strecură prin şirul de oameni şi intră în partea din spate a săpătorului. Înăuntru, strigătele răsunau ca nişte voci de copii ţipând în cutii de tablă goale. Din spatele motorului, Shirly ghida masa de oameni care-şi târşâiau picioarele, îmbrâncindu-se, către deschizătura ce întrerupea bezna, atât de îngustă încât toată lumea trebuia să treacă prin ea pieziş. Lămpile instalate în săpător pentru înlăturarea sfărâmăturilor erau stinse şi generatorul de rezervă era oprit, dar Juliette îi mai simţea căldura reziduală, încă nedisipată. Auzea pocnetele metalului în curs de răcire. Se întrebă dacă Shirly pornise utilajul cu gândul să-l ducă, cu sursa lui de energie cu tot, înapoi în Silozul 18. Ea şi Courtnee avuseseră o dispută în privinţa locului căruia îi aparţinea săpătorul.

– Ce naiba se întâmplă? întrebă Shirly, imediat ce-o văzu pe Juliette.

Ea era gata să izbucnească în lacrimi. Cum să-i explice de ce se temea? Cum să-i spună că venise sfârşitul a tot ce cunoscuseră vreodată? Clătină din cap şi-şi muşcă buza.

– Pierdem silozul, articulă în cele din urmă. Exteriorul pătrunde înăuntru.

– De ce-ai trimis oamenii încoace?

Shirly trebuia să ţipe ca să acopere vacarmul celorlalte glasuri. O trase pe Juliette de cealaltă parte a generatorului, departe de strigăte.

– Aerul coboară pe scară, spuse Juliette. Nu poate fi oprit. Vreau să etanșez tunelul.

Shirly încercă să înțeleagă ce însemna asta.

– Vrei să dărâmăm stâlpii de susținere?

– Nu tocmai. Explozibilii pe care-ai vrut să-i montăm...

Privirea lui Shirly se înăspri.

– Explozibilii sunt montați în capătul celălalt. I-am pus ca să ne izolăm de partea *asta*, de silozul *ăsta*, de aerul de *aici*.

– Ei, acum nu mai avem decât aerul de aici.

Juliette îi întinse lui Shirly stația radio pe care-o adusese cu ea. Shirly și-o sprijini în echilibru pe braț, deasupra lanternei, și lumina se ațintì pe pieptul lui Juliette. În haloul revărsat în jur, Juliette văzu nedumerirea de pe chipul sărmanei sale prietene.

– Ai grijă de toată lumea, îi spuse. De Solo și de copii... mai zise, aruncând o privire spre generator. Fermele pot fi recuperate. Iar aerul...

– Doar n-ai de gând să... începu Shirly.

– O să mă asigur că au trecut toți în partea asta. Mai sunt câteva zeci în spatele meu. Poate chiar o sută.

Juliette o strânse pe Shirly de brațe. Se întrebă dacă încă mai erau prietene. Dacă legătura lor mai exista. Se întoarse să plece.

– Nu!

Shirly o înșfăcă de braț și stația radio îi căzu zăngănind pe podea. Juliette încercă să se smulgă din strânsoare.

– A naibii să fiu! strigă Shirly, răsucind-o pe Juliette spre ea. A naibii să fiu dacă accept să-mi lași mie totul pe umeri, să-mi ceri să mă ocup eu de toate. A naibii să fiu...

De undeva se auzeau țipete – țipete de copil sau de adult, n-aveai cum să-ți dai seama. Un vacarm de glasuri nedumerite sau îngrozite, reverberând în interiorul înțesat de lume al imensei mașini de oțel. Și, în întuneric, Juliette nu văzu lovitura venind, nu văzu pumnul lui Shirly. Îl simți în falcă, se minună de răbufnirea de lumină strălucitoare în bezna de nepătruns și o vreme nu mai știu nimic.

Își reveni peste câteva clipe sau poate chiar minute– n-avea de unde ști. Zăcea nemișcată pe podeaua de oțel a săpătorului, cu fața zvâcnindu-i de durere și încovrigată. Vocile din jur păreau estompate și îndepărtate.

Oameni mai puțini. Numai cei care reușiseră să scape înaintau prin măruntaiele utilajului. Se părea că fusese leșinată un minut sau două. Poate mai mult. Mult mai mult. Cineva o striga, o căuta prin întuneric, dar era de negăsit acolo, ghemuită în partea opusă generatorului, în cel mai întunecos loc. Cineva o strigă din nou.

Urmă o bubuitură sonoră, îndepărtată. De parcă lângă capul ei ar fi căzut, cu zgomot răsunător, o placă de oțel de șaptezeci și cinci de centimetri grosime. Un huruit puternic al pământului, o zdruncinătură pe care-o simți în săpător, și atunci știu. Shirly se dusese în camera de comandă și îi luase locul. Detonase explozibilii meniți să-i apere vechea casă de cea nouă. Se condamnase să moară alături de cei rămași acolo.

Juliette începu să plângă. Cineva o striga și își dădu seama că vocea venea din stația radio de lângă capul ei. Întinse mâna amorțită, cu toate simțurile nesigure. Era Lukas.

– Luke, șopti ea, apăsând pe butonul de emisie.

Dacă-l auzea, însemna că se află în afara depozitului metalic, în afara cămării etanșe, pline cu mâncare. Se gândi la Solo, care supraviețuise câteva zeci de ani mâncând conserve. Dacă era cu putință, și Lukas o putea face.

– Intră înapoi! îi spuse suspinând. Izolează-te acolo!

Prinse stația radio în ambele mâini și rămase încovrigată pe podea.

– Nu pot, răspunse Lukas.

Tușea, glasul îi șuiera, chinuit.

– Trebuia să... trebuia să-ți aud vocea. Pentru ultima oară.

Juliette simți următorul lui acces de tuse în propriul piept, care părea să-i explodeze.

– S-a zis cu mine, Jules. S-a zis cu mine...

– Nu! țipă în sinea ei, apoi apăsă pe emisie. Lukas, intră imediat în cămară! Încuie ușa și rezistă! Nu trebuie decât să reziști...

Îl auzi tușind și străduindu-se să-și recapete glasul.

– Nu pot. S-a terminat. S-a terminat. Te iubesc, Jules! Te iubesc...

Ultimele cuvinte fuseseră o șoaptă, acoperind cu greu paraziții. Plângând, Juliette lovi cu palmele în podea și țipă la el. Îl înjură. Se înjură pe ea însăși. Prin ușa deschisă a săpătorului pătrunse un nor pe praf purtat de o adiere rece, și ea îi simți gustul pe limbă și pe buze. Era praf de calcar din rocile spulberate, un reziduu al exploziei declanșate de Shirly în celălalt capăt al tunelului, gustul a tot ce cunoscuse ea vreodată... rămas fără niciun strop de viață.

Partea a treia

ACASĂ

36

• Silozul 1 •

Uluită, Charlotte se îndepărtă de stația radio. Se holbă la difuzorul care pârâia, ascultă șuierul paraziților și-și derulă scena în minte iar și iar. O ușă deschisă, aer toxic prelins înăuntru, oameni dându-și ultima suflare, panică, un siloz nimicit. Silozul pe care fratele ei se străduise din răsputeri să-l salveze nu mai exista.

Întinse mâna tremurândă spre buton. Trecând de pe un canal pe altul, auzi voci din celelalte silozuri, mici frânturi din conversații și tăceri scoase din context, dovezi că, altundeva, viața continua, grăbită:

– ...luna asta s-a întâmplat a doua oară. Spune-i lui Carol...

– ...dacă-mi ții asta până când ajung acolo, o să apreciez cu siguran...

– ...

– ...am înțeles asta. Acum e arestată...

Răbufnirile de paraziți dintre replici veneau dinspre silozurile pline de aer ucigător. Silozuri pline de morți.

Charlotte se întoarse la Silozul 18. Acolo emițătoarele continuau să funcționeze; își dădea seama după șuierat. Așteptă să revină vocea femeii care le strigase tuturor să se îndrepte către etajele inferioare. Charlotte auzise pe cineva spunându-i pe nume. Era straniu când se gândea că auzise glasul femeii care îl obseda

pe fratele ei, al femeii pe care el o considera un primar rebel, al unei curățitoare întoarse acasă.

Ar fi putut fi altcineva, dar Charlotte nu credea asta. Erau ordinele cuiva aflat la comandă. Își imagină o femeie ghemuită în Adâncurile unui siloz îndepărtat, într-un loc întunecat și izolat, și se simți brusc înrudită cu ea. Ce n-ar fi dat să poată să și emită, ca să nu se mulțumească doar să asculte, ca să poată intra în legătură cu cei din afară!

Se aplecă spre stație și își plimbă degetele pe partea unde ar fi trebuit cuplat microfonul. Bănuia că fratele ei lăsase intenționat componenta asta la urmă. Ca și cum n-ar fi avut încredere în ea, n-ar fi crezut că n-o să vorbească niciodată cu nimeni. Era ca și cum ar fi vrut ca ea doar să asculte. Sau pesemne că nu avusese încredere în el însuși. Pesemne că nu știa ce-ar fi făcut dacă și-ar fi putut transmite gândurile. Nu l-ar fi auzit doar conducătorii silozurilor, ci și oricine altcineva avea o stație radio.

Charlotte își atinse buzunarul de la piept și simți legitimația pe care i-o dăduse el. Prin fața ochilor îi trecu imaginea unei ghete ridicându-se și lovind, apoi aceea a unui perete împroșcat cu sânge. În final, lui nu i se dăduse nicio șansă. Însă ea trebuia neapărat să facă ceva. Nu putea sta o veșnicie acolo, ascultând paraziți și strigătele celor aflați în pragul morții. Donny îi spusese că legitimația ei o să activeze lifturile. Dorința de a trece la acțiune o copleși.

Închise stația radio și o acoperi cu o folie de plastic. Aranjă scaunul astfel încât să pară că nu-l mișcase nimeni din loc și studie sala de comandă a dronelor, căutând indicii că fusese folosită. Odată ajunsă lângă patul ei, își deschise cufărul și studie salopetele. O alese pe cea roșie, de la reactor. Îi venea mai bine decât celelalte. O scoase și se uită la numele inscripționat: *Stan*. Putea trece drept Stan.

Se îmbrăcă și intră în magazie. Putea să strângă unsoare din belșug de pe componentele dronelor dezasamblate. O adună în palmă, căută o șapcă în lăzile cu rezerve și intră în baia bărbaților. Pe vremuri, lui Charlotte îi plăcea să se macheze. Acum i se părea

că se întâmplase într-o altă viață, că era vorba de altă persoană. Își aduse-aminte cum trecuse de la jocurile video la încercarea de a se înfrumuseța, fardându-și obrajii ca să nu mai pară atât de bucălată. Asta înainte de antrenamentul de bază, care o făcuse, pentru scurt timp, zveltă și musculoasă. Urmaseră cele două misiuni care o ajutaseră să-și regăsească înfățișarea firească, să se deprindă cu propriul corp, să-l accepte și chiar să-l îndrăgească.

Se folosi de unsoare ca să-și mascheze pomeții reliefați. Întinse un strop pe sprâncene ca să le îngroașe. Își unse buzele cu grăsimea scârboasă, ca să nu mai fie atât de roșii. Era opusul oricărui stil în care se fardase vreodată. Își îndesă părul sub șapcă și trase cozorocul în jos. Își aranjă salopeta astfel încât cutele materialului să-i ascundă rotunjimile sânilor.

Deghizarea era jalnică. Se recunoscu imediat. Pe de altă parte, ea știa adevărul. Într-o lume în care accesul femeilor nu era permis, ar fi bănuit cineva ceva? Nu era sigură. N-avea de unde să știe. Își dorea nespus să fie Donny acolo, să-l poată întreba. Și-l imagină râzând de ea, ceea ce aproape că o făcu să izbucnească în lacrimi.

– Să nu îndrăznești să plângi! își spuse privindu-se în oglindă și tamponându-și ochii.

Se temea că o să-și strice machiajul. Totuși lacrimile izvorâră. Se prelinseră fără să strice nimic. Erau picături de apă ce alunecau peste unsoare.

Undeva exista un plan al silozului. Charlotte îl căută în dosarul cu notițele lui Donny de lângă stația radio, dar nu-l găsi. Încercă în sala de ședințe, unde fratele ei petrecuse mult timp, studiind cu atenție dosarele din lăzi. Nu mai era mare lucru acolo. Majoritatea notițelor lui fuseseră luate. Aveau probabil de gând să trimită pe cineva să ia și restul. Ar fi putut sosi chiar în clipa aia și ea ar fi fost nevoită să explice ce căuta acolo.

– Am fost trimis aici, jos, să recuperez...

Vocea ei îngroșată suna ridicol. Răsfoi dosarele deschise și foile desprinse și încercă din nou, de data asta cu vocea ei obișnuită și doar puțin mai gravă.

– Am fost trimis să iau astea pentru reciclare, îi explică ea într-o doară. O, da? Și la ce etaj se face reciclarea? se întrebă. N-am niciun indiciu, recunoscu. De aceea îmi trebuie o hartă.

Găsi una. Însă nu pe cea care îi trebuia. O rețea de cercuri, cu linii roșii, pornind dintr-un singur punct. Știu că era o hartă fiindcă recunoscu șirul de litere din lateral și pe cel de cifre din partea de sus. Forțele aeriene își însemnau cândva misiunile zilnice pe astfel de scheme. Charlotte înșfăca o chiflă și o cană cu cafea din sala de mese, apoi un bărbat și familia lui din D-4 aveau să moară într-o trâmbă de foc. Urma pauza de prânz. Șuncă și brânză cu pâine de secară.

Charlotte recunoscu cercurile din schema aceea. Erau silozurile. Trimisese trei drone deasupra unor depresiuni dintre dealuri, exact ca acelea. Liniile roșii erau bizare. Urmări una cu degetul. Îi aminteau de traseele de zbor. Porneau din toate silozurile, cu excepția celui dinspre centru, în care credea că se află. Donald îi arătase la un moment dat un plan similar, întins pe masa cea mare, acum acoperită cu foi volante. Împături harta, și-o îndesă în buzunarul de la piept și își continuă căutările.

Planul Silozului 1, pe care-l văzuse cândva, părea să se fi pierdut, dar găsi următorul obiect din topul celor mai utile. Un registru. Conținea lista personalului, clasificat după funcție, repartizare pe schimburi, ocupație, etajul la care locuia și cel la care lucra. Avea dimensiunile cărții de telefon a unui orășel și menționa câți oameni țineau silozul în funcțiune, lucrând în schimburi. Nu oameni – *bărbați*. Trecând în revistă numele, Charlotte văzu că erau numai bărbați. Își aminti de Sasha, singura femeie care ajunsese, împreună cu ea, într-o tabără de antrenament militar. Era straniu când se gândea că Sasha murise, ca toți ceilalți bărbați din regimentul ei, ca toată lumea de la școala de zbor. Nici unul nu mai era în viață.

Găsi numele unui mecanic de la reactor și etajul la care lucra, căută un pix, îl găsi și își notă etajul. Descoperi că administrația se afla la etajul 34. Un funcționar de la comunicații lucra la același etaj, ceea ce nu-i plăcu deloc. Nu-i surâdea ideea că în camera de

comunicare și în birourile conducătorilor silozului intrai din același coridor. Un ofițer de securitate lucra la etajul 12. Dacă Donny era arestat, probabil că se afla acolo. Dacă nu cumva îl adormiseră din nou. Sau dacă nu ajunsese în ceea ce era considerat acolo un spital. Criogenarea, se gândi ea, trebuia să fie cât mai jos. Își aminti că, după ce o trezise fratele ei, urcaseră cu liftul. Află la ce etaj se afla principalul cabinet medical de la Criogenare când găsi pe cineva care lucra acolo, dar probabil că trupurile nu erau păstrate în același loc. Sau se înșela?

Notițele ei deveniră o mâzgăleală, o schemă grosolană a ceea ce se afla mai sus și mai jos de etajul ei. Dar de unde să-și înceapă căutările? Nu reuși să găsească nimic despre aprovizionare și despre încăperile cu piese de schimb prin care dădea raiduri fratele ei, probabil fiindcă pe acele etaje nu lucra de fapt nimeni. O luă de la început pe o altă bucată de hârtie, unde desenă un cilindru și refăcu planul cum putu mai bine, completând etajele care-i erau cunoscute din activitățile obișnuite ale lui Donald și din registru. Începu cu Cantina din Vârf și ajunse până la cabinetul de la Criogenare, cel mai de jos punct către care o conduceau notițele ei. Etajele necompletate îi ofereau cele mai multe șanse. Pe unele dintre ele s-ar fi putut afla magazii și depozite. Însă erau tot atâtea șanse ca liftul să se oprească într-o încăpere plină cu bărbați care jucau cărți sau făceau orice altceva ca să-și omoare timpul în vreme ce omorau lumea. Nu putea să dea pur și simplu cu zarul. Avea nevoie de un plan.

Studie schița și își trecu în revistă opțiunile. Undeva se afla cu siguranță un microfon, iar locul acela era camera de comunicare. Se uită la ceasul de pe perete. Șase și douăzeci și cinci de minute. Era ora cinei, când se ieșea din schimb și o mulțime de oameni se perinda de colo până colo. Charlotte își atinse fața mânjită cu unsoare ca să-și estompeze proeminența pometilor. Nu gândea limpede, probabil că n-ar fi trebuit să plece nicăieri înainte de ora unsprezece. Sau era mai bine să se piardă printre oameni, în înghesuială? Ce era acolo, afară? Se plimba încoace și-ncolo, chibzuind.

– Nu știu, nu știu, spuse, exersându-și noua voce.

Suna de parcă ar fi fost răcită. Vocea ei semăna cel mai bine cu a unui bărbat atunci când era răcită.

Se întoarse în depozit și se uită la ușile liftului. S-ar fi putut deschide și cineva ar fi putut ieși chiar atunci, luând decizia în locul ei. Ar fi trebuit să aștepte până mai târziu. Se întoarse la drone, trase prelata de pe cea la care lucra și inspectă panourile deschise și sculele împrăștiate. Aruncă o privire spre sala de ședințe și îl văzu pe Donny încovrigat pe podea, încercând să pareze loviturile cu gambele, țintuit la podea de doi bărbați și lovit de un al treilea, care abia se ținea pe picioare.

Charlotte luă o șurubelniță și o băgă într-unul dintre buzunarele pentru scule ale salopetei. Neștiind ce să facă, începu să lucreze la dronă, omorându-și timpul. Avea să iasă mai târziu, în timpul nopții, când erau mai puțin oameni treji și nu risca prea mult să fie remarcată. În primul rând, avea să pregătească următoarea mașinărie pentru zbor. Donny nu mai era acolo – munca lui rămăsese neterminată, dar ea putea să și-o continue pe a ei. Avea să asambleze piesele, șurub cu șurub și piuliță cu piuliță. În noaptea aia avea să iasă, să-și facă rost de componenta care-i trebuia. Avea să-și recapete vocea și să intre în legătură cu oamenii din silozul distrus, dacă vreunul dintre ei mai era încă în viață.

37

• Silozul 1 •

Liftul sosi la miezul nopții. În fine, la cinci minute după miezul nopții. Atunci reuși Charlotte să-și adune curajul să se aventureze afară. Ascensorul se opri cu un zgomot care reverberă în întregul depozit de armament.

Ușile se deschiseră zăngănind și ea păși în miezul amintirilor despre un loc dispărut dintr-un timp dispărut, despre o lume în care lifturile le foloseau oamenilor ca să se ducă la lucru și să se-ntoarcă acasă. Strângând în mână legitimația pe care i-o dăduse Donny, simți cum îndoiala îi dădea din nou ghes. Ușile începură să se închidă. Charlotte întinse piciorul, ușile i se loviră de gheată și liftul se deschise iarăși. Aștepta să audă alarmele pornind, în vreme ce ușile se închideau pentru a doua oară. Poate ar fi trebuit să iasă din afurisitul ăla de ascensor, să se răzgândească, să-l lase să-și continue drumul, să aștepte o oră sau două. Ușile îi atinseră încet gheata, apoi se retraseră, ca un monstru care se întreba dacă s-o înghită sau nu. Charlotte consideră că deja tărăgănase prea mult.

Își lipi de cititor legitimația și văzu ochiul aparatului clipind verde, apoi apăsă butonul etajului treizeci și patru. Administrație și comunicare. Bârlogul ursului. Ușile părură să ofteze, recunoscătoare, când se întâlniră în sfârșit. Etajele începură să treacă fulgerător pe lângă ea.

Își duse mâna la ceafă și simți câteva șuvițe de păr atârnându-i. Le îndesă sub șapcă. Administrația reprezenta un risc – avea să iasă în evidență în salopeta roșie a celor de pe etajul reactorului –, dar s-ar fi purtat cu mult mai multă stângăcie într-un loc căruia părea să-i aparțină fără să știe unde se duce și ce are de făcut. Își pipăi buzunarele ca să fie sigură că nu și-a uitat uneltele și că sunt la vedere. Erau acoperirea ei. Un pistol luat dintr-o ladă din magazie atârna, conturându-se dubios, într-o pungă largă, agățată de șold. Inima îi bătea nebunește în timp ce etajele treceau în grabă pe lângă ea. Încercă să-și imagineze lumea de afară așa cum i-o descrisese Donald, ca un pustiu arid, lipsit de viață. Își imagină liftul urcând până sus și deschizându-se pe dealurile sterpe, apoi urletul vântului pătrunzând în cabină. Ar fi fost o ușurare.

Urcă. Nu i se alătură nimeni. Nu greșise hotărându-se să iasă la acea oră a nopții. Treizeci și șase, treizeci și cinci, apoi ascensorul încetini. Ușile se deschiseră către un coridor scăldat în lumină puternică, strălucitoare. Charlotte se îndoi imediat de succesul deghizării sale. Lângă o poartă aflată la vreo doisprezece pași distanță, un bărbat își înălță capul. Lumea aceea nu avea nimic familiar, nimic care să semene cu locuința ei din ultimele săptămâni. Își trase cozorocul șepcii în jos, conștientă că nu se potrivea cu salopeta. Importantă era încrederea în sine, iar ea simțea că-i lipsește cu desăvârșire. Fii obraznică! Directă! Își spuse că acolo monotonia umplea zilele. Toată lumea avea să vadă ceva obișnuit. Se apropie de bărbatul de la poartă și îi întinse legitimația.

– Ești așteptat? întrebă omul.

Și îi arătă scanerul de la poartă. Charlotte strecură legitimația înăuntru, neavând habar ce urma să se întâmple, dar pe deplin pregătită să fugă, să scoată pistolul, să se predea sau toate laolaltă.

– Am detectat... o scurgere de energie la etajul ăsta.

Vocea ei de bolnav prefăcut îi suna grotesc în urechi. Însă ea își cunoștea vocea mai bine decât oricine altcineva – își spuse că de aceea îi suna bizar. Altora le-ar fi putut părea normală. Mai spera și că „scurgerea de energie" era o noțiune tot atât de lipsită de sens pentru bărbatul de la poartă cum era și pentru ea.

– M-au trimis să verific în camera de comunicare. Știi unde e?

Îi adresa o întrebare. Îi gâdila orgoliul masculin ca să capete informații. Charlotte simți un firicel de sudoare prelingându-i-se pe ceafă și se întrebă dacă-i mai atârna vreo șuviță de păr. Își înfrânse imboldul de a verifica. Dacă ridica brațul, i se întindea salopeta peste piept. Îl evaluă din priviri pe bărbatul masiv, apoi și-l imagină înșfăcând-o, dând cu ea de podea și snopind-o apoi în bătaie cu palmele lui ca niște farfurii.

– Comunicarea? Firește. Da. Mergi până în capătul culoarului, apoi o iei la stânga. E a doua ușă pe dreapta.

– Mulțumesc!

Salută cu mâna la cozoroc, ținându-și astfel capul plecat. Se împinse în bara porții cu un pocnet, urmat de ticăitul unui contor invizibil.

– N-ai uitat nimic?

Charlotte se întoarse. Duse mâna la tocul lipit de picior.

– Trebuie să-mi semnezi în registrul de lucru.

Gardianul îi întinse o tabletă digitală uzată, cu ecranul încețoșat de zgârieturi curbate.

– Așa e.

Charlotte luă stilusul de plastic atârnat de un cablu de sârmă cârpit cu bandă adezivă. Studie caseta din centrul tabletei. Văzu un loc pentru înscrierea orei și unul pentru nume. Completă ora și își coborî privirea către piept, fiindcă deja uitase. Stan. Numele ei era Stan. Îl scrise dezordonat, încercând să pară nepăsătoare, apoi înapoie tableta și stilusul.

– Ne vedem când pleci, zise paznicul.

Charlotte speră că ieșirea ei avea să fie la fel de lipsită de evenimente.

Se îndepărtă pe coridorul principal, urmând indicațiile primite. Activitatea era mai intensă, o înconjurau mai multe sunete decât se așteptase la acea oră târzie din noapte. În câteva birouri era lumină, se auzeau scârțâit de scaune și de cartoteci și răpăit de taste. Pe coridor se deschise o ușă și ieși un bărbat, trântind-o în urma lui. Charlotte îi văzu fața și i se înmuiară picioarele. Făcu

următorii câțiva pași clătinându-se și împleticindu-se. Era amețită. Gata să cadă.

Își lăsă capul în jos și se scărpină la ceafă, nevenindu-i să creadă. Thurman. Era mai slab și părea mai bătrân. O năpădiră imaginile lui Donny, ghemuit și aproape ucis în bătaie. O perdea de lacrimi îi încețoșă privirea. Părul alb, silueta înaltă. Cum de nu-l recunoscuse atunci?

– Ești cam departe de casă, nu? întrebă Thurman.

Vocea îi suna ca șmirghelul. O hârâială familiară. Așa cum fuseseră vocile părinților ei.

– Verific o scurgere de energie, răspunse Charlotte, fără să se oprească și fără să se întoarcă, sperând că se referise la culoarea salopetei, nu la genul ei. Cum era cu putință să nu-i recunoască el glasul? Mersul, silueta, fâșia de ceafă dezgolită, cei câțiva centimetri pătrați de piele expusă sau orice altceva ar fi putut s-o trădeze?

– Ai grijă să se rezolve! spuse el.

Ea se îndepărtă zece pași. Douăzeci. Transpirând. Amețită. Așteptă până când ajunse în capătul coridorului și, înainte de a dispărea după colț, aruncă o privire înapoi, către postul de pază. Thurman era acolo, în depărtare, vorbind cu paznicul, cu părul său alb ca un soare. A doua ușă pe dreapta, își aduse ea aminte. Inima îi bătea atât de tare și gândurile îi alergau atât de repede încât risca să uite indicațiile primite. Respiră adânc și își reaminti de ce se afla acolo. Apariția lui Thurman și identificarea lui drept cel care-l bătuse pe Donny o uluiseră. Dar nu avea timp să se gândească la asta. Ajunse la o ușă. Apăsă pe clanță și intră.

Înăuntru se afla un singur bărbat, atent la un grup de monitoare și de indicatoare care licăreau. La intrarea lui Charlotte, se răsuci în scaun, cu o cană cu cafea într-o mână și cu burdihanul împănat între rezemătoarele pentru brațe. Câteva șuvițe subțiri de păr i se întindeau peste țeasta cheală. Își îndepărtă casca de pe o ureche și ridică întrebător din sprâncene.

Pe bancurile de lucru în formă de „U" și pe scaunele confortabile erau împrăștiate vreo șase stații radio. O abundență stânjenitoare. Charlotte n-avea nevoie decât de una singură.

– Da? întrebă operatorul radio.

Charlotte își simți gura uscată. O minciună o ajutase să treacă de paznic; mai avea pregătită încă una. Își alungă din minte și apariția lui Thurman pe coridor, și imaginile în care îi lovea fratele cu piciorul.

– Am venit să vă repar una dintre stații, spuse.

Scoase din buzunar o șurubelniță și, imaginându-și o clipă că se lupta cu bărbatul acela, se simți invadată de adrenalină. Era cazul să nu mai gândească precum un soldat. Să intre în pielea unui electrician și să-l facă pe operatorul radio să vorbească mai mult, ca să poată vorbi ea cât mai puțin.

– Care e cea cu microfonul defect?

Își flutură șurubelnița, arătând către aparate. Anii de pilotat drone și de lucru cu computerele o învățaseră ceva: întotdeauna există o mașinărie cu probleme. Întotdeauna.

Bărbatul mijii ochii. O studie o clipă, apoi își roti privirea prin încăpere.

– Probabil te referi la numărul doi, răspunse el. Da, butonul se blochează. Nu mai speram că vine cineva să se uite.

Scaunul scârțâi când se lăsă pe spate, împletindu-și degetele la ceafă. Subsuorile lui erau pete negre.

– Ultimul tip a zis că e un defect minor. Nu merită să fie înlocuit. Ne-a sfătuit să-l folosim până când se strică de tot.

Charlotte dădu din cap și se îndreptă spre stația pe care i-o arătase. Era prea simplu. Atacă panoul lateral cu șurubelnița, stând cu spatele la operator.

– Lucrezi jos, pe etajele reactorului, nu?

Ea dădu din cap.

– Da. Cu ceva vreme în urmă, am stat la Cantină vizavi de tine.

Charlotte se așteptă s-o întrebe din nou cum o cheamă sau să reînceapă discuția purtată de el cu un alt tehnician. Șurubelnița

îi scăpă din palma transpirată și zornăi pe masă. Simțea că operatorul o privește muncind.

– Crezi că-l poți repara?

Ea ridică din umeri.

– Trebuie să-l iau cu mine. O să-l primiți mâine înapoi.

Scoase panoul lateral și slăbi șurubul care fixa cablul microfonului în carcasă. Scoase cordonul din locașul său de pe un panou interior, susținător al unui circuit. Pe urmă se răzgândi și demontă și panoul. Nu era sigură că are unul instalat și, în plus, crea impresia că știe ce naiba face.

– O să-l primim înapoi mâine? Minunat! Apreciez sincer asta.

Charlotte adună componentele și-și îndreptă spatele. Strângerea cozorocului între degete părea de-ajuns pentru un salut; se îndreptă spre ușă, bănuind că pleca prea repede. Panoul lateral și șuruburile rămaseseră pe masă. Un tehnician le-ar fi spus la loc, nu-i așa? Nu era sigură. Cunoștea câțiva piloți dintr-o altă viață care ar fi râs dacă ar fi văzut-o prefăcându-se că are înclinații spre tehnică, modificând drone, construind stații radio și punându-și pe față unsoare în loc de fard.

Operatorul mai spuse ceva, dar ușa închisă de ea îi reteză cuvintele. Străbătu coridorul în grabă, îndreptându-se către cel principal și așteptându-se ca după colț să dea de Thurman, însoțit de o mână de paznici care blocau drumul cu umerii lor lați. Își puse șurubelnița la loc în buzunar, înfășură cablul microfonului și-l strânse la piept, cu tot cu circuit. După ce trecu de colț, nu văzu pe nimeni în afară de paznicul de la poartă. I se păru că se scurseseră ore până când ajunse la el. Pereții se apropiau și zvâcneau în ritmul bătăilor inimii ei. Salopeta i se lipea de pielea umedă. Sculele zăngăneau și pistolul îi atârna, greu, pe coapsă. Ușile liftului păreau să se îndepărteze cu fiecare pas.

Se opri la poartă, își aminti în ce loc de pe tabletă trebuia să scrie ora ieșirii și se uită ostentativ la ceasul paznicului înainte de a o face.

– A mers repede, comentă paznicul.

Ea se forță să zâmbească, dar nu-și ridică privirea.

– N-a fost mare lucru.

Îi întinse tableta și trecu dincolo de poarta clămpănitoare. În spatele ei, pe coridor, cineva închise ușa unui birou, ghetele scârțâindu-i ascuțit pe dalele podelei. Charlotte se îndreptă spre lifturi și apăsă butonul o dată și încă o dată, dorindu-și să poată grăbi obiectul ăla afurisit. Ascensorul își anunță sosirea cu un clinchet. În spatele ei răsună tropăit de ghete.

– Hei! strigă cineva.

Ea nu se întoarse. Se grăbi să intre în lift, în timp ce poarta pocni, lăsând pe altcineva să iasă.

– Ține ușile alea deschise și pentru mine!

38

• Silozul 1 •

Un trup se izbi de uşile liftului şi o mână pătrunse înăuntru. Charlotte îşi reţinu cu greu un ţipăt de spaimă, precum şi impulsul de a plesni mâna aceea. Apoi uşile se deschiseră şi un bărbat se înghesui în lift, gâfâind.

– Mergi în jos, nu?

Numele inscripţionat pe salopeta lui gri era *Eren*. Îşi trase răsuflarea în timp ce uşile se închideau. Mâna lui Charlotte tremura. Încercă de două ori să-şi scaneze legitimaţia. Întinse mâna spre butonul cu numărul „54", dar se opri înainte de a-l apăsa. N-avea ce căuta la etajul ăla. Nimeni nu avea. Bărbatul o privea, cu propria legitimaţie pregătită, aşteptând să se hotărască.

La ce etaj era reactorul? Îşi notase pe o bucată de hârtie pusă într-un buzunar, dar nu putea s-o scoată să se uite. Începu brusc să simtă mirosului unsorii de pe faţă şi transpiraţia ce i se prelingea pe piele. Susţinând componentele staţiei radio cu un singur braţ, apăsă pe butonul unuia dintre etajele de jos, sperând că bărbatul o să se oprească mai sus, ca să-i rămână ascensorul numai pentru ea.

– Scuză-mă, spuse Eren, strecurându-se în faţa ei ca să-şi treacă legitimaţia prin cititor.

Charlotte îi simţi respiraţia mirosind a cafea. Apăsă butonul etajului 42 şi liftul se puse în mişcare.

– Schimbul de noapte? întrebă Eren.

– Da, răspunse Charlotte, cu voce joasă și uitându-se în podea.

– Abia te-ai trezit?

Ea clătină din cap.

– Lucrez noaptea.

– Nu, întrebam dacă abia ai ieșit din criogenare. Nu cred că te-am mai văzut. În momentul ăsta, sunt șeful actualului schimb. Râse. Doar pentru o săptămână.

Charlotte ridică din umeri. În lift era o căldură de etuvă. Numerele etajelor se perindau al naibii de încet. Ar fi trebuit să aleagă unul apropiat, să coboare și să aștepte următorul lift. Dar era prea târziu.

– Hei, uită-te la mine! spuse bărbatul.

Știa. Stătea prea aproape. Prea aproape ca să n-o studieze, suspicios. Charlotte își ridică privirea; își simți sânii apăsați de salopetă, părul alunecând de sub șapcă, pomeții obrajilor imberbi, ca și bărbia, tot ce o făcea femeie, printre care, nu în ultimul rând, repulsia stârnită de bărbatul ăla ciudat care se holba la ea, care o încolțise, neputincioasă, într-un lift îngust. Îi întâlni privirea, simțind toate astea și nu numai. Era neputincioasă și speriată.

– Ce naiba? exclamă el.

Charlotte își repezi genunchiul între picioarele lui, sperând să-l paralizeze, însă el se răsuci și sări înapoi. Îl nimeri în schimb în coapsă. Își căută pistolul pe bâjbâite – dar tocul era bine închis. Nu-i trecuse nicidecum prin cap că ar fi putut fi nevoită să-l scoată repede. Desfăcu tocul și îl trase afară în clipa când bărbatul se izbi de ea, golindu-i plămânii de aer și azvârlindu-i pistolul din mână. Arma și piesele stației radio căzură pe podea zăngănind. Ghetele le scârțâiră când se luptară, dar el era cu mult mai puternic. O strângea dureros de încheieturile mâinilor. Țipă, cu vocea ei înaltă o mărturisire. Liftul încetini, apoi se opri la etajul lui și ușile se deschiseră cu un clinchet.

– Hei! strigă Eren.

Încercă să o târască pe Charlotte afară din lift, dar ea își propti o gheată într-o ușă, apoi o izbi, încercând să se elibereze.

– Ajutor! strigă el peste umăr către coridorul întunecat și pustiu. Băieți! Ajutor!

Charlotte îl mușcă de mână, la rădăcina degetului mare. Se auzi un pocnet când îi străpunse carnea, apoi simți gustul amar al sângelui. Eren înjură și dădu drumul încheieturile ei. Cu o lovitură de picior, Charlotte îl trimise dincolo de uși, își pierdu șapca și își simți părul alunecându-i pe ceafă când întinse mâna după pistol.

Ușile începură să se închidă, lăsându-l pe bărbat afară, pe coridor. El căzuse în patru labe, dar se săltă clătinându-se și ajunse între uși, împiedicându-le să se unească. Se avântă, se izbi de Charlotte și ea se lovi de peretele din spate, în timp ce ascensorul își reluă plimbarea veselă către Adâncul silozului.

O lovitură o nimeri în falcă. Charlotte văzu o răbufnire de lumină strălucitoare. Își trase brusc capul spre spate, înainte de a primi următorul pumn. Bărbatul o lipi de peretele din spate, mârâind ca un animal înnebunit, un sunet de furie, de groază și surprindere. Încerca s-o omoare, se străduia să ucidă ceea ce nu putea înțelege. Ea îl atacase, iar el încerca acum s-o omoare. Un pumn în coaste, și ea țipă, prinzându-se de locul lovit. Simți mâini în jurul gâtului, strângând-o, săltând-o de la podea. Duse mâna la o șurubelniță dintr-un buzunar al salopetei.

– Nu te... clinti! mârâi bărbatul, printre dinții încleștați.

Charlotte se sufoca. Nu putea să respire. Abia dacă mai reușea să scoată vreun sunet. Traheea îi era strivită. Prinse șurubelnița în pumnul drept, o ridică deasupra umărului bărbatului și o repezi către fața lui, sperând să reușească să-l zgârie, să-l sperie, să-l facă să o elibereze. Lovi cu toată forța care-i mai rămăsese, cu ultima fărâmă de luciditate, simțind că e gata să-și piardă cunoștința în timp ce tunelul întunecat din fața ochilor ei se îngusta, închizându-se.

Bărbatul văzu lovitura venind și întoarse capul într-o parte, cu ochii mari, încercând să se ferească. Charlotte îi rată fața. Șurubelnița se implântă însă în gâtul lui. Eren o eliberă și Charlotte se prinse de șurubelniță ca să nu cadă și o simți răsucindu-se și sfâșiind ceva în el.

Ceva cald îi atinse fața. Liftul se opri brusc și se prăvăliră amândoi pe podea. El scoase un bolborosit. Căldura venea de la sângele lui, care țâșnea în jeturi stacojii. Gâfâiau amândoi, străduindu-se să respire. Dincolo de ușile liftului, pe coridor, răsunau râsete și voci puternice, iar strălucirea podelei îi aminti lui Charlotte de aripa medicală în care se trezise.

Se clătină pe picioare. Bărbatul în gri pe care-l atacase dădea din picioare și se zvârcolea pe podea, cu viața scurgându-i-se, cu ochii larg căscați și implorând din priviri ajutorul ei – ajutorul oricui. Încercă să vorbească, să strige la bărbații de pe coridor, dar nu se auzi decât un gâlgâit. Charlotte se aplecă și-l prinse de guler. Ușile se închideau. Își înfipse gheata între ele și se deschiseră iarăși. Îl târî pe bărbatul care aluneca, prin propriul sânge, cu călcâiele izbindu-i-se de podeaua liftului, și îl scoase pe coridor, asigurându-se că ghetele îi trecuseră de ușă. Liftul începu iarăși să se închidă, amenințând s-o lase acolo, cu el. Dintr-o încăpere apropiată se auziră din nou râsetele unui grup de bărbați amuzați de o glumă. Charlotte se repezi spre ascensor și băgă mâna între ușile care se deschiseră încă o dată. Intră clătinându-se, amorțită și extenuată.

Era sânge peste tot. Ghetele îi alunecau. Uitându-se îngrozită la podea, își dădu seama că lipsește ceva. Pistolul. Panica îi strânse pieptul în gheara ei când își înălță privirea către ușile ce se închideau vibrând, pentru ultima oară. Auzi detunătura asurzitoare a armei, văzu ura și spaima din ochii muribundului, apoi se trezi azvârlită pe spate, un foc explodându-i din umăr.

– La naiba!

Charlotte înaintă împleticindu-se în lift, gândindu-se imediat să-l pună în mișcare, să fugă. Îl simțea pe bărbatul din partea cealaltă a ușii, și-l putea imagina cu o mână încleștată de gât și cu pistolul în cealaltă, căutând pe bâjbâite butonul liftului și lăsând pe perete o dâră de sânge. Apăsă o mulțime de butoane, mânjindu-le cu sânge, dar niciunul dintre numerele etajelor nu se aprinse. Înjură, bâjbâind după legitimație. Un braț nu mai voia s-o asculte.

Îl întinse stângace pe celălalt, scoase legitimația, fiind cât pe ce s-o scape, apoi o trecu prin scaner.

– La dracu'! La dracu'! exclamă ea, cu umărul în flăcări.

Apăsă butonul pentru etajul 54. Acasă. Brusc, închisoarea îi devenise cămin, un loc sigur. La picioare îi zăceau componentele stației radio. Plăcuța cu circuite fusese spartă în două de gheata cuiva. Charlotte se lăsă în jos, susținându-și brațul rănit cu celălalt, se strădui din răsputeri să nu leșine și luă microfonul. Îi înfășură cablul în jurul gâtului și abandonă celelalte piese. Era sânge pretutindeni. Probabil că o parte îi aparținea. Roșul reactorului. Pe care sângele nu era vizibil. Liftul începu să urce, încetini, se opri și se deschise spre magazia întunecată de la etajul 54.

Charlotte ieși clătinându-se, își aminti ceva și se întoarse. Cuprinsă de furie, opri ușile cu o lovitură de picior. Încercă să șteargă butoanele cu cotul. Pe butonul „54" era o pată de sânge, amprenta ei, semn care spunea unde se dusese. Nu izbuti să o înlăture. Ușile dădură din nou să se închidă și ea le lovi din nou cu piciorul. Disperată, se aplecă și-și trecu palma prin sângele bărbatului, se întoarse spre panou și acoperi toate butoanele cu o strat generos de lichid roșu. În final, își scană legitimația, apăsă pe butonul etajului de sus, trimițând blestemația de lift departe, cât de departe putea. Îl părăsi împleticindu-se și se prăbuși pe podea. Spre ușurarea ei, ușile începură să se închidă.

39

• Silozul 1 •

Aveau s-o caute. Era o fugară într-o cușcă, într-o singură clădire imensă. Aveau s-o prindă în cele din urmă.

Gândurile i se succedau rapid. Dacă bărbatul pe care-l atacase murea acolo, pe coridor, ea ar fi putut să profite de timpul rămas până la sfârșitul schimbului de noapte, când probabil avea să fie descoperit, și să-și înceapă căutările. El ar fi primit ajutor abia după câteva ore. Dar pesemne că împușcătura fusese auzită, nu? Viața bărbatului avea să fie salvată. Spera că o să-l salveze cineva.

Deschise lada în care văzuse o trusă medicală. Nu era aia. Cea de alături. Scoase trusa și își desfăcu salopeta smulgând capsele. Își scoase brațele și văzu rana oribilă. Sânge de un roșu întunecat izvora din plagă și i se scurgea către cot. Întinse mâna pe partea posterioară a brațului și se crispă când descoperi cu degetele celălalt capăt al găurii. De la rană în jos, brațul îi amorțise. Deasupra rănii, îi zvâcnea.

Desfăcu o rolă de pansament cu dinții și, pornind de la subsuoară, o înfășură de mai multe ori, apoi și-o trecu peste ceafă și în jurul celuilalt umăr, ca să fixeze bandajul. Încheie înfășurându-și din nou rana de câteva ori. Uitase să-și pună un tampon, o compresă, dar nu se simțea în stare s-o ia de la început. În schimb, înfășură tifonul încă o dată, cât de strâns putea suporta. Pansamentul astfel obținut era jalnic. Tot ce învățase pe durata

instrucției de bază se ștersese cu buretele în timpul luptei și după terminarea ei. Nu-i mai rămăseseră decât impulsuri și reflexe. Închise capacul lăzii, văzu sângele rămas pe încuietoare și își dădu seama că trebuia să gândească mai limpede ca să poată scăpa cu bine. Deschise din nou lada, scoase o altă rolă de pansament și curăță sângele din jur, apoi verifică podeaua din fața lifturilor.

Era un dezastru. Se întoarse după o sticluță cu alcool, își aduse-aminte unde văzuse un recipient imens cu detergent industrial, îl înșfăcă alături de o altă rolă de pansament, apoi șterse toate urmele. O făcu pe îndelete. Nu era în stare să se grăbească.

Ghemotocul de pânză murdară de sânge ajunse înapoi, în lada căreia îi închise capacul. Mulțumită de aspectul podelei, se duse cât putu de repede în cazarmă. Patul ei era o dovadă clară că acolo locuiește cineva. Toate celelalte saltele erau dezgolite. Înainte de a rezolva asta, se dezbrăcă, înșfăcă o altă salopetă și se duse în baie. După ce-și curăță mâinile și fața de sângele prelins pe gât și între sâni, spălă chiuveta și se schimbă. Băgă salopeta roșie în dulapul de la picioarele patului ei. Dacă se uitau acolo, Charlotte era pierdută.

Își luă așternuturile de pe pat și perna și se asigură că totul era în ordine. Odată întoarsă în depozit, deschise ușa liftului din hangarul dronelor și-și aruncă lucrurile înăuntru. De pe rafturi luă rații de mâncare și apă, plus o mică trusă medicală. În lada cu truse de prim-ajutor descoperi microfonul, pe care-l scăpase, probabil, când luase tifonul. Alături de două lanterne și de un set de baterii de rezervă, ajunse și el în lift. Era ultimul loc în care s-ar fi uitat cineva. Dacă nu știai ce cauți, ușa era practic invizibilă. Nu ajungea decât până la genunchii ei și avea culoarea peretelui.

Se gândi să se târască imediat înăuntru, unde nu trebuia să rămână decât până când ei vor termina de cercetat etajul. Aveau să se concentreze asupra rafturilor și să creadă că acolo nu era nimeni și să se îndrepte spre una dintre celelalte magazii numeroase. Dar, înainte de asta, exista un microfon cu cablul înfășurat în jur, de care se străduise atât de mult să facă rost. Exista și o stație radio.

Avea la dispoziție câteva ore, își spuse. Și acela nu era primul loc unde aveau să caute. Cu siguranță avea câteva ore la dispoziție.

Amețită de lipsa de somn și de pierderea de sânge, se duse în sala de comandă a zborurilor și sălta folia de plastic de pe stația radio. Se pipăi pe piept și-și aminti că-și schimbase salopeta. În plus, rămăsese fără șurubelniță. Căută în bancul de lucru, găsi alta și îndepărtă panoul lateral. Circuitul pe care nu știuse sigur dacă-l avea era deja instalat. Nu-i mai rămăsese decât să cupleze microfonul. Nu se osteni să-l fixeze sau să pună panoul la loc.

Verifică amplasarea panourilor cu butoane. Semăna destul de mult cu un computer, toate componentele se îmbinau, dar Charlotte nu era electronist. N-avea idee dacă mai lipsea ceva. Și nici în ruptul capului nu intenționa să mai plece după alte componente. Alimentă stația radio și selectă canalul marcat cu „18".

Așteptă.

Reglă filtrarea zgomotului de fond, lăsând să pătrundă în difuzoare destui paraziți ca să se asigure că aparatul funcționa. Pe canal nu exista trafic. Dacă apăsa pe butonul microfonului dispăreau paraziții, ceea ce era semn bun. Istovită, rănită și temându-se pentru ea și pentru fratele ei, Charlotte reuși să zâmbească. Auzit prin difuzoare, pocnetul scos de cuplarea microfonului era o mică victorie.

– Mă aude cineva? întrebă.

Își sprijini un cot pe birou, celălalt braț atârnându-i nefolositor pe lângă trup. Încercă din nou:

– E cineva acolo pe recepție? Vă rog, răspundeți!

Paraziți. Asta nu dovedea nimic. Charlotte putea să-și imagineze cu ușurință stațiile radio aflate la câțiva kilometri distanță, într-un alt siloz, cu toți operatorii căzuți fără suflare în jurul lor. Fratele ei îi povestise că, la un moment dat, pusese capăt vieții dintr-un siloz prin simpla apăsare a unui buton. Venise la ea în miez de noapte, cu ochii lucindu-i, ca să-i dezvăluie întreaga poveste. Și acum încă un siloz dispăruse. Sau poate că stația ei radio nu funcționa.

Nu gândea limpede. Trebuia să verifice înainte de a se repezi să tragă concluzii. Întinse mâna spre discul cu numere, gândindu-se imediat la silozul vecin, de unde ea și fratele ei ascultaseră câțiva supraviețuitori care vorbeau veseli între ei și se foloseau de stațiile radio ca să se joace de-a v-ați ascunselea. Dacă-și aducea bine aminte, primarul din Silozul 18 emisese mai înainte pe frecvența aia. Charlotte se cuplă la 17 ca să-și testeze microfonul, ca să vadă dacă o să-i răspundă cineva, dând uitării faptul că ora era atât de târzie. Din obișnuință, își folosi vechiul indicativ din Forțele Aeriene.

– Alo! Alo! Aici charlie doi-patru! Mă recepționează cineva?

Ascultă paraziții și era gata să treacă pe un alt canal când brusc auzi o voce, tremurătoare și îndepărtată.

– Da. Alo? Ne auzi?

Charlotte apăsă din nou pe butonul microfonului, uitând pe moment de durerea din umăr, la gândul că intrase în legătură cu acea voce stranie, care parcă-i injectase o doză de adrenalină.

– Vă aud. Da. Mă auziți bine?

– Ce naiba se petrece acolo? Nu putem ajunge la voi. Tunelul... sunt dărâmături în tunel. Nu ne răspunde nimeni. Suntem blocați aici.

Charlotte încercă să priceapă despre ce i se vorbea. Verifică din nou frecvența radio de emisie.

– Liniștiți-vă, spuse, apoi răsuflă adânc, urmându-și propriul sfat. Unde sunteți? Ce se întâmplă?

– Ești Shirly? Suntem blocați aici, în acest... alt loc. Totul e ruginit. Oamenii au intrat în panică. Trebuie să ne scoateți de-aici.

Charlotte nu știa dacă să răspundă sau pur și simplu să decupleze stația și să încerce din nou mai târziu. Avea impresia că s-a amestecat într-o conversație, derutând una dintre părți. O altă voce interveni, întărindu-i bănuielile.

– Nu e Shirly, zise un glas de femeie. Shirly a murit.

Charlotte reglă volumul. Ascultă cu atenție. În clipa aceea, uită de bărbatul înjunghiat de ea și care murea cu multe etaje mai jos, pe coridor; uită și de rana din braț. Ascultă în schimb cu mare

interes ce se vorbea pe canalul 17, ce spunea acea voce care i se părea vag cunoscută.

– Cine ești? întrebă prima voce – un glas de bărbat.

Urmă o pauză. Charlotte nu știa pe cine întrebase, de la cine se aștepta un răspuns. Își ridică microfonul la buze, dar altcineva vorbi înaintea ei.

– Sunt Juliette.

Vorbea greu, cu glas istovit.

– Jules? Unde ești? Cum adică Shirly e moartă?

O altă răbufnire de paraziți. O altă pauză înfiorătoare.

– Adică sunt morți cu toții, răspunse Juliette. Cum suntem și noi.

Paraziții răbufniră iarăși.

– Din vina mea.

40

• Silozul 17 •

Juliette deschise ochii şi îşi văzu tatăl. O lumină albă i se plimbă de la un ochi la celălalt. În spatele lui se zăreau mai multe feţe neclare, toate uitându-se în jos, la ea. Salopete albastre, albe şi galbene. Ceea ce păruse la început un vis căpătă treptat contururile realităţii. Şi ceea ce păruse cu nimic mai mult decât un coşmar îi reveni, ferm, în amintire: silozul ei fusese închis. Cineva deschisese uşile. Murise toată lumea. Ultimul lucru de care-şi aducea aminte era că strânsese în mâini o staţie radio, că auzise voci, că anunţase că sunt morţi cu toţii. Şi că vina îi aparţine.

Îşi flutură mâna ca să scape de lumina din ochi şi încercă să se rostogolească pe-o parte. Nu era întinsă pe un pat, ci pe o podea de oţel umedă, cu tricoul cuiva sub cap. Stomacul i se zvârcoli, dar nu vărsă. Şi-l simţea gol, avea crampe şi îi era greaţă. Scoase sunete gâlgâitoare şi scuipă pe podea. Tatăl ei o îndemnă să respire. Raph era acolo, o întreba dacă se simte bine. Juliette îşi stăpâni imboldul de a ţipa la toţi, de a-i striga lumii întregi s-o lase naibii în pace, de a-şi strânge genunchii la piept şi de a plânge pentru tot ce făcuse. Dar Raph continua s-o întrebe dacă e bine.

Îşi şterse gura cu mâneca şi încercă să se ridice în capul oaselor. Încăperea era întunecoasă. Nu se mai afla în săpător. De undeva venea o lumină pâlpâitoare şi mirosea a biodiesel aprins; cineva improvizase o torţă. Şi, în penumbră, văzu luminile

lanternelor legănate de mâini parcă lipsite de trup și de căștile minerilor, în vreme ce oamenii ei se îngrijeau unii pe alții. Stăteau adunați ici și colo, în grupuri mici. O tăcere uluită se așternuse ca o pătură peste plânsetele răzlețe.

– Unde mă aflu? întrebă ea.

Îi răspunse Raph:

– Unul dintre băieți te-a găsit încovrigată în partea din spate a mașinii ăleia. La început te-a crezut moartă...

Tatăl ei îl întrerupse.

– Vreau să-ți ascult inima. Dacă poți, te rog să respiri adânc.

Juliette nu se împotrivi. Se simți din nou ca în copilărie, mică și nefericită fiindcă spărsese ceva, fiindcă îl dezamăgise. Barba tatălui ei lucea în lumina lanternei lui Raph. Doctorul își potrivi stetoscopul în urechi, iar ea știu ce trebuie să facă. Își desfăcu salopeta. El o ascultă în timp ce ea inspiră adânc și expiră lent. Privind în sus, recunoscu în mare parte țevile și cablurile electrice și astfel își dădu seama unde se afla. În marea sală a pompelor de lângă camera generatorului. Pe solul umed, fiindcă locul fusese inundat. Probabil că undeva, deasupra, era adunată apă, se scurgea lent cine știe de unde, dintr-un rezervor care se golea treptat. Juliette își aduse-aminte de toată apa. Într-o viață de mult încheiată, se îmbrăcase într-un costum de curățire și înotase pe acolo.

– Unde sunt copiii? întrebă.

– Au plecat cu prietenul tău Solo, răspunse tatăl ei. A spus că-i duce acasă.

Juliette dădu din cap.

– Cât de mulți au scăpat?

Inspiră din nou adânc și se întrebă cine mai trăia. Își aminti că adusese prin tunel toți oamenii pe care putuse să-i adune. Îi văzuse pe Courtnee și pe Walker. Pe Erik și pe Dawson. Pe Fitz. Își aduse aminte că văzuse familii, o parte dintre copiii de la școală și pe băiețelul din bazar, în salopetă maro, de vânzător. Dar Shirly... Juliette își pipăi cu delicatețe falca îndurerată. Auzi din nou explozia, simți din nou huruitul pământului. Shirly nu mai era. Lukas nu mai era. Nici Nelson, nici Peter. Inima ei nu putea

să suporte toate astea. Se aştepta să i se oprească, s-o lase baltă chiar în timp ce era ascultată de tatăl ei.

– Nu putem spune câţi, răspunse Raph. Toată lumea e... e haos acolo. O atinse pe Juliette pe umăr. A trecut un grup cu ceva vreme în urmă, până să înceapă toată nebunia. Un preot şi congregaţia lui. După ei, au mai venit câţiva. Pe urmă ai apărut tu.

Tatăl ei îi asculta cu atenţie inima ce bătea cu îndârjire. Mută diafragma metalică pe cealaltă parte a spatelui ei şi Juliette continuă să respire adânc, îndatoritoare.

– O parte dintre prietenii tăi încearcă să descopere cum să întoarcă maşina, ca să poată săpa şi să ne scoată de-aici, spuse tatăl ei.

– Unii sapă deja, adăugă Raph. Cu mâinile. Şi cu lopeţi.

Juliette încercă să-şi îndrepte spatele. Durerea pentru cei pe care-i pierduse era izgonită de gândul că i-ar fi putut pierde şi pe cei rămaşi.

– Nu pot să sape, spuse. Tată, dincolo locul nu mai e sigur. Trebuie să-i oprim.

Îşi încleştă mâinile pe salopeta lui.

– Linişteşte-te, spuse el. Am trimis pe cineva să-ţi aducă apă...

– Tată, dacă sapă, murim. Moare toată lumea de-aici.

Se lăsă tăcerea. O întrerupse lipăitul unor ghete. O lumină despică întunericul, mişcându-se în sus şi-n jos, şi Bobby apăru cu un bidon deformat, în care clipocea apă.

– Murim dacă ne dezgroapă de aici, repetă Juliette.

Se abţinu să adauge că oricum erau deja morţi. Erau cadavre vii în carcasa unui siloz, într-o casă a nebuniei şi a ruginii. Dar ştia că părea la fel de nebună cum păruseră ceilalţi, cei care se temuseră de tunel, presupunând că aerul din celălalt siloz e otrăvit. Iar acum voiau să sape un tunel către moartea lor cu aceeaşi înverşunare cu care dorise ea unul către propria moarte.

Bău din bidon, cu apa scurgându-i-se de pe bărbie pe piept, şi se gândi la nebunia pe care o trăiau. Apoi îşi aminti de congregaţia care venise să exorcizeze demonii din silozul otrăvit sau poate doar ca să vadă lucrarea demonilor cu propriii ochi. Lăsă

bidonul în jos și se întoarse spre tatăl ei, o siluetă neclară în haloul lanternei lui Raph.

– Părintele Wendel și oamenii lui, spuse Juliette. Asta a... Ei sunt cei care au ajuns aici mai înainte?

– Au fost văzuți urcând și îndreptându-se către ieșirea din Mecanic, răspunse Bobby. Am auzit că-și căutau un loc pentru rugăciune. Câțiva alții au urcat către ferme, unde știau că încă mai crește câte ceva. O mulțime de oameni se întreabă ce vom mânca până când ieșim de-aici.

– Ce vom mânca... murmură Juliette.

Ar fi vrut să-i spună lui Bobby că nu mai ieșeau de-acolo. Niciodată. Nu mai exista nimic. Nimic din ceea ce cunoșteau ei. Singurul motiv pentru care ea știa, și ceilalți nu, era din cauză că ea trecuse printre mormanele de oase și printre grămezile de morți ca să intre în silozul ăla. Văzuse ce se întâmplă cu o lume distrusă, ascultase povestea lui Solo despre zile sumbre, ascultase prin stația radio cum evenimentele dinainte se repetau. Cunoștea amenințările – amenințările deja puse în faptă –, și totul numai din pricina cutezanței ei. Raph o îndemnă să mai bea apă. În lumina lanternei, chipurile supraviețuitorilor păreau puțin îngrijorate, ca de o situație temporară. În realitate, numai atât mai rămăsese din toți oamenii ei, cele câteva sute care reușiseră să ajungă în tunel, cei destul de norocoși să locuiască în Adânc, o gloată speriată de pe la Mijloc și o congregație de fanatici care nu crezuse în existența acelui loc. Și acum se împrăștiau, încercau să supraviețuiască celor câteva zile cât credeau ei că va dura această situație, singura lor grijă fiind să găsească suficientă mâncare până când vor fi salvați.

Nu înțelegeau că *fuseseră* salvați. Toți ceilalți muriseră.

Îi întinse bidonul lui Raph și se străduí să se ridice. Tatăl ei insistă că trebuie să stea liniștită, dar ea îl întrerupse cu o fluturare a mâinii.

– Trebuie să-i oprim pe cei care sapă, spuse, ridicându-se în picioare.

Avea turul salopetei umed, fiindcă stătuse pe podeaua udă. De undeva se prelingea apa care, infiltrată în plafoanele de deasupra

lor, se scurgea acum încet. Se gândi că trebuiau să rezolve și asta. Și, tot atât de repede, înțelese că n-ar fi avut sens. Se terminase cu astfel de planuri. Acum trebuiau să supraviețuiască următorului minut, următoarei ore.

– Unde sunt cei care sapă? întrebă.

Fără tragere de inimă, Raph îi arătă direcția cu lanterna. Juliette îl trase după ea, dar se opri brusc când îl văzu pe Jomeson, un depanator bătrân, rezemat de un șir de pompe tăcute, ruginite, ținându-și în poală mâinile făcute căuș. Plângea în tăcere, cu umerii înălțându-i-se și coborându-i ca niște pistoane și privindu-și palmele.

Juliette se apropie de el, făcându-i semn tatălui ei să i se alăture.

– Jomes, ești rănit?

– Am salvat astea, se smiorcăi el. Am salvat astea. Am salvat astea.

Raph își îndreptă lanterna spre el. În mâini îi licărea un morman de bonuri. Plata lui pe mai multe luni. Zornăiau când i se zguduia trupul, răsucindu-se ca niște insecte.

– În sala de mese, spuse, printre suspine, trăgându-și nasul. În sala de mese, în timp ce toți ceilalți fugeau. Am deschis sertarul tejghelei. În cămară erau conserve peste conserve și borcane. Și astea. Le-am salvat pe astea.

– Sst! îl liniști Juliette, punându-și o mână pe umărul lui care se zgâlțâia de plâns.

Se uită la tatăl ei, care clătină din cap. Pentru Jomeson nu se mai putea face nimic.

Raph arătă cu lanterna în altă parte. Ceva mai încolo, o mamă se legăna înainte și înapoi, plângând. Strângea la piept un bebeluș. Copilul părea teafăr. Ținea o mână întinsă către ea, deschizând și închizând pumnul, dar nescoțând niciun sunet. Pierduseră atât de mult. Toată lumea luase doar cât putea să care, doar ce apucaseră. Jomeson suspina pentru ceea ce adusese cu sine în timp ce aici apa rămasă după inundație picura din tavan, silozul vărsa lacrimi, ca toată lumea, în afară de copii.

41

• Silozul 17 •

Juliette îl urmă pe Raph prin săpătorul uriaș și apoi prin tunel. Înaintară multă vreme peste mormane de pietre, alergând printre sfărâmături căzute din ambele părți, văzură haine, o gheată desperecheată, o pătură pe jumătate îngropată, toate pierdute de câte cineva. Găsiră și un bidon uitat, pe care Raph îl luă; îl clătină și zâmbi când auzi clipocitul apei.

În depărtare, lumina unor flăcări scălda piatra în portocaliu și roșu, parcă expunând carnea jupuită a pământului. Un morman proaspăt de sfărâmături se formase din locul unde plafonul se surpase în întregime, ca urmare a sacrificiului lui Shirly. Juliette și-o imagină pe prietena ei de cealaltă parte a pietroaielor. O văzu prăbușită în camera de comandă a generatorului, asfixiată, otrăvită sau pur și simplu dezintegrată în aerul de afară. Imaginea prietenei pierdute se alătură celei a lui Lukas, aflat în micul lui apartament de sub servere, cu mâna tânără și fără viață odihnindu-se pe o stație radio acum tăcută.

Și stația ei radio amuțise. În miez de noapte, recepționase un scurt apel de la cineva de deasupra lor, o emisie care o trezise și căreia îi pusese ea capăt, anunțând că murise toată lumea. Apoi încercase să dea de Lukas. Îl apelase în repetate rânduri, dar era prea dureros să asculte paraziții. Se ucidea pe sine însăși și își omora bateria încercând, așa că în cele din urmă închisese stația,

se gândise o vreme să intre pe canalul 1 ca să țipe la nemernicul care-o trădase, dar nu voia să se afle că o parte dintre oamenii ei supraviețuiseră, că mai existau unii pe care i-ar fi putut distruge.

Juliette oscila între dorința de a-și dezlănțui furia împotriva răului săvârșit și nevoia de a-i jeli pe cei care-i căzuseră victimă. Se sprijini de tatăl ei și continuă să meargă pe urmele lui Raph și Bobby către pocnetele, bufniturile și strigătele din locul unde se săpa. Trebuiau să câștige timp, să salveze ce mai rămăsese. Creierul ei intrase în modul de supraviețuire. Avea trupul amorțit și era nesigură pe picioare. Nu știa cu certitudine decât că readucerea celor două silozuri în contact ar fi însemnat moartea tuturor. Văzuse ceața albă coborând pe scară și știa că nu e un gaz inofensiv. Văzuse ce mai rămăsese din garnituri și din banda termoizolatoare. Așa otrăviseră aerul de afară. Și tot așa distrugeau lumile.

– Atenție la picioare! zbieră cineva.

Un miner împingea o roabă cu moloz. Juliette se trezi urcând pe pantă, cu plafonul din ce în ce mai aproape. Auzi vocea lui Courtnee undeva, în față. Și pe a lui Dawson. Grămezi de sfărâmături fuseseră îndepărtate de locul surpării, marcând vizibil progresele făcute. Juliette se simți sfâșiată între dorința de a o avertiza pe Courtnee să înceteze lucrul și cea de a se repezi să sape cu propriile mâini, să-și rupă unghiile croindu-și drum către indiferent ce se întâmplase de cealaltă parte, sfidând moartea.

– Să eliberăm vârful de acolo înainte de a trece mai departe. Și de ce durează atât de mult cu perforatorul ăla? Vă rog, nu putem aduce un echipament hidraulic din sala generatorului? Simplul fapt că e întuneric nu înseamnă că nu vă văd pierzând vrem...

Courtnee amuți când dădu cu ochii de Juliette. Expresia i se înăspri și strânse din buze. Juliette simți că prietena ei ezita între a o pălmui și a o îmbrățișa. Dar nu făcu nici una, nici alta, iar asta o răni pe Juliette.

– Te-ai pus pe picioare, remarcă Courtnee.

Juliette își feri privirea, studiind mormanele de pietre. Torțele aruncau în sus funingine care se învârtejea înainte de a se depune. Funinginea făcea aerul rece din adâncurile pământului să pară

uscat și rarefiat și Juliette se îngrijoră cu gândul la oxigenul ars, întrebându-se dacă puținele plante din Silozul 17 puteau acoperi ce se consuma acum. Și cum rămânea cu plămânii nou-veniților – sute de perechi de plămâni în plus – care sorbeau din acel oxigen?

– Trebuie să vorbim despre asta, spuse Juliette, arătând către peretele surpat.

– Vorbim despre ce naiba s-a întâmplat aici după ce ne săpăm drumul înapoi, spre casă. Dacă vrei să pui mâna pe-o lopată...

– Piatra asta e singurul lucru care ne ține în viață, o întrerupse Juliette.

Mai mulți dintre cei care săpau se opriseră deja când văzuseră cu cine discută Courtnee. Ea se răsti, cerându-le să-și reia munca, iar ei o ascultară. Juliette nu știa cum să abordeze lucrurile cu delicatețe. De fapt, nu știa deloc cum să le abordeze.

– Nu pricep unde bați... începu Courtnee.

– Shirly a surpat plafonul ca să ne salveze. Dacă faceți un tunel prin perete, murim. Sunt sigură.

– Shirly... ?

– Casa noastră a fost otrăvită, Court. Nu știu cum să-ți explic, dar asta s-a întâmplat. Oamenii din Vârf mureau. Am aflat de la Peter și... Juliette își ține răsuflarea... de la Luke. Peter a văzut exteriorul. *Exteriorul*. Ușile se deschiseseră și oamenii mureau. Și Luke...

Își mușcă buza până când durerea îi limpezi gândurile.

– Primul lucru la care m-am gândit a fost să scot pe toată lumea de-acolo, pentru că știu că aici suntem în siguranță...

Courtnee izbucni în râs.

– În siguranță? Crezi tu că aici...?

Făcu un pas spre Juliette și, dintr-odată, nimeni nu mai săpă. Tatăl lui Juliette își puse o mână pe brațul fiicei sale și încercă s-o tragă înapoi, dar ea nu se clinti.

– Crezi tu că aici suntem în siguranță? șuieră Courtnee. Unde naiba ne aflăm? Acolo, în spate, se află o încăpere care seamănă al naibii de bine cu sala generatorului nostru, numai că e un morman de rugină. Crezi că vreuna dintre mașinile alea o să mai funcționeze vreodată? Cât aer e aici? Cât combustibil? Dar

mâncare și apă? Dacă nu ne întoarcem acasă, o mai ducem trei zile. E vorba de trei zile de săpat pe brânci, mai ales cu mâinile goale. Ai idee ce ne-ai făcut aducându-ne încoace?

Juliette ținu piept avalanșei. O întâmpină cu bucurie. Ar fi vrut să adauge ea însăși niște pietre.

– Eu am făcut-o, spuse.

Se desprinse de tatăl ei și se întoarse spre săpători, pe care-i cunoștea foarte bine. Vocea îi răsună în puțul întunecat din care abia venise.

– *Eu am făcut-o!* strigă cât o țineau plămânii către cei pe care îi osândise. *Eu am făcut-o!* țipă încă o dată, cu gâtul ars de funingine și de durerea recunoașterii, cu pieptul gata să-i plesnească și extrem de nefericită.

Simți din nou pe umăr mâna tatălui ei. După ce ecoul vocii i se stinse, nu se mai auzi nimic altceva decât trosnetele și șuierul flăcărilor.

– Eu am provocat totul, spuse, dând din cap. În primul rând, n-ar fi trebuit să venim aici. N-ar fi trebuit. Poate că tunelul meu a fost motivul pentru care ne-au otrăvit sau ieșirea mea afară, dar aerul de aici e curat. Vă garantez tuturor că am fost aici și aerul era excelent. Iar acum vă spun, cu aceeași certitudine, că ne-am pierdut casa. Pentru totdeauna. E otrăvită. Expusă exteriorului. Toți cei pe care i-am lăsat în urmă...

Încercă să-și tragă răsuflarea, cu sufletul pustiit, cu un gol în stomac. Tatăl ei o sprijini iarăși.

– Da, e vina mea. Eu am provocat totul. Așa că omul care-a făcut asta...

– Un om? întrebă Courtnee.

Juliette își privi rând pe rând foștii prieteni, bărbați și femei alături de care lucrase ani de-a rândul.

– Un om, da. Dintr-un siloz. Există cincizeci de silozuri identice cu al nostru...

– Așa ai pretins, o întrerupse brutal unul dintre săpători. Așa arată hărțile.

Juliette îl descoperi în mulțime. Era Fitz, petrolist și fost mecanic.

– Și nu mă crezi, Fitz? Crezi că, în tot universul, există numai două și alea s-au nimerit să fie unul lângă altul? Că restul hărții e o minciună? Îți spun că am fost pe culmea unui deal de afară și le-am văzut cu ochii mei. În timp ce noi stăm aici, în beznă, sufocându-ne în fum, există zeci de mii de oameni care-și văd de treburile lor, într-o zi obișnuită, de care-am avut și noi parte cândva...

– Și crezi c-ar trebui să săpăm ca să ajungem la ei?

Juliette nu se gândise la asta.

– Poate, răspunse. S-ar putea dovedi singura cale prin care să scăpăm de aici, dacă reușim să ajungem la ei. Dar mai întâi ar trebui să aflăm cine se află acolo și dacă locul e sigur. Ar putea fi distrus, ca silozul nostru. Sau pustiu, ca silozul ăsta. Sau plin de oameni nicidecum încântați să ne vadă. Am putea da de aer toxic când le străpungem peretele. Dar vă spun fără dubiu că există și altele.

Unul dintre bărbații care săpau lăsă să-i alunece molozul din roabă și se amestecă în discuție:

– Și dacă, de cealaltă parte a acestui morman, totul e foarte bine? Nu ești tu cea care se duce întotdeauna să vadă, să verifice?

Juliette suportă lovitura.

– Dacă acolo e totul foarte bine, atunci vor veni după noi. Vom primi vești de la ei. Mi-ar plăcea să fie adevărat, să se întâmple așa ceva. Aș fi încântată să aflu că mă înșel. Însă nu mă înșel, zise ea, studiind chipurile întunecate din fața ei. Vă spun că acolo nu mai e nimic altceva decât moarte. Credeți că eu nu mi-aș dori să pot spera? Am pierdut... cu toții am pierdut suflete dragi nouă. Am auzit prin radio oameni la care țineam dându-și ultima suflare. Nu credeți că aș vrea să mă pot duce acolo, să-i văd cu ochii mei? Să-i îngrop așa cum se cuvine? întrebă, ștergându-se la ochi. Chiar vă puteți imagina, fie și o singură clipă, că eu n-aș vrea să pun mâna pe lopată și să lucrez trei schimburi la rând ca să ajungem la ei? Dar știu că asta ar însemna să-i îngrop și pe cei care au mai rămas. Aș arunca pământul și pietrele astea drept peste mormintele noastre.

Nimeni nu scoase niciun cuvânt. Undeva, gravitația câștigă discreta luptă cu o piatră, care se rostogoli cu zgomot la picioarele lor.

– Ce crezi c-ar trebui să facem? o întrebă Fitz pe Juliette.

O auzi pe Courtnee inspirând scurt, ca și cum s-ar fi zbârlit la gândul că avea să-i mai ceară cineva vreodată sfatul.

– Avem nevoie de o zi sau două ca să ne dăm seama ce s-a întâmplat. Cum spuneam, există o mulțime de lumi ca a noastră. Nu știu ce conține fiecare, dar știu că una dintre ele se crede conducătoarea tuturor celorlalte. Cei de-acolo ne-au mai amenințat, spunând că pot apăsa pe un buton ca să ne distrugă și cred că asta au făcut. Cred că același lucru s-a întâmplat și cu această lume. Arătă prin tunel către Silozul 17. Și da, ar putea fi din cauză că am cutezat să săpăm sau fiindcă eu am ieșit să caut răspunsuri și mă puteți trimite la curățire pentru aceste păcate. O să mă duc bucuroasă. O să curăț și o să mor sub ochii voștri. Dar mai întâi lăsați-mă să vă spun puținul pe care-l știu. Silozul în care ne aflăm o să se inunde. Se umple încet chiar acum. Va trebui să alimentăm cu electricitate pompele care îl mențin uscat și să ne asigurăm că fermele sunt udate în continuare, că luminile rămân aprinse și că avem destul aer de respirat. Arătă către una dintre torțele fixate de peretele. Consumăm foarte mult aer.

– Și de unde-o să facem rost de atâta curent electric? Am fost printre primii care-au ajuns în partea cealaltă. Acolo e un morman de rugină.

– La etajele treizeci e curent electric, răspunse Juliette. Curent electric de mare putere. Alimentează pompele și lămpile din ferme. Dar nu e nevoie să ne bazăm doar pe el. Ne-am adus propria sursă de electricitate...

– Generatorul de rezervă, spuse cineva.

Juliette dădu din cap, mulțumită că le captase atenție. Nu mai săpau, cel puțin pe moment.

– O să suport povara faptelor mele, zise ea și ochii i se umplură de lacrimi, estompând lumina flăcărilor. Dar altcineva a dezlănțuit iadul ăsta asupra noastră. Știu cine. Am vorbit cu el.

Trebuie să supraviețuim suficient cât să-i facem pe el și pe oamenii lui să plătească...

– Răzbunare! șopti aspru Courtnee. După ce au murit atâția oamenii încercând să-i facă să plătească pe cei care te-au trimis la curățire...

– Nu, nu răzbunare. Preîntâmpinare, o întrerupse Juliette, cu privirea pierdută în tunelul întunecat. Prietenul meu Solo ține minte ce s-a întâmplat când a fost distrusă lumea lui – lumea asta. Cei care-au adus nenorocirea asupra noastră nu sunt zei, ci oameni. Oameni aflați destul de aproape ca să vorbești cu ei prin radio. Și mai există lumi pe care le pot distruge cu o simplă apăsare a unui buton. Imaginați-vă ce s-ar fi întâmplat dacă le-ar fi venit cineva de hac înaintea noastră. Ne-am fi continuat traiul fără să avem habar sub ce amenințare ne-am aflat. Toți cei dragi nouă ar fi fost acum în viață.

Se întoarse din nou spre Courtnee și spre ceilalți.

– Nu trebuie să mergem după oamenii ăștia pentru ce au făcut. Nu. Trebuie să ne gândim la ce sunt în stare să facă. Și să-i găsim înainte ca faptele lor să se repete.

Se uită în ochii vechii sale prietene, căutând înțelegere și aprobare. Însă Courtnee îi întoarse spatele. Se uită la mormanul de pietre și pământ pe care-l îndepărtau. Se scurse o clipă îndelungată, în care fumul continuă să îmbâcsească aerul și flăcările portocalii să șuiere.

– Fitz, ia torța aia! ordonă ea.

După câteva clipe de ezitare, bătrânul petrolist se supuse.

– Stinge-o! continuă Courtnee, dezgustată parcă de ea însăși. Irosim aer.

42

• Silozul 17 •

Elise auzi voci pe scară. În casa ei pătrunseră oameni străini. Străini. Ca să fie cuminți, Rickson obișnuia să-i sperie pe ea și pe gemeni spunându-le povești cu străini, povești care le tăiau cheful să-și părăsească locuința din spatele fermelor. Cu mult timp înainte, le povestea el, necunoscuții nu voiau nimic altceva decât să te omoare și să-ți ia lucrurile. Nu puteai avea încredere nici măcar în toți apropiații tăi. Asta le spunea Rickson noaptea, târziu, când ticăiau temporizatoarele și lămpile de coacere se stingeau brusc.

Rickson le mai povestise de nenumărate ori și cum se născuse el, fiindcă existaseră doi oameni îndrăgostiți – indiferent ce-o fi însemnat asta – și că tatăl lui tăiase din șoldul mamei lui o pastilă otrăvită și o aruncase și că așa făceau oamenii copii. Dar nu toți oamenii care făceau copii erau neapărat îndrăgostiți. Uneori veneau străinii și luau tot ce voiau. Și, în vremurile alea de demult, bărbații voiau adesea să facă femeile copii, așa că tăiau din carnea lor pastilele otrăvite și astfel femeile nășteau copii.

Elise nu avea nicio pastilă otrăvită în carne. Nu încă. Hannah spunea că-ți cresc mai târziu, așa, ca dinții de om mare, și că de-aia e important să faci copii cât mai devreme. Rickson spunea că nu e nicidecum adevărat, că, dacă te nășteai fără pastilă în șold, n-avea să-ți apară niciodată una, însă Elise nu știa ce să creadă. Se opri

pe scări și își frecă șoldul, căutând umflături. Apoi, trecându-și concentrată limba prin golul dintre dinți, simți sub gingie ceva tare, care creștea. Îi veni să plângă când se gândi că trupul ei putea face lucruri prostești, cum ar fi să-i crească dinți și pastile sub piele, fără s-o întrebe și pe ea. Se uită în susul scărilor și-l strigă pe Cuțulache, care se agitase până ce scăpase din nou și fugise, dispărând din vedere. Cuțulache era rău că făcea mereu așa ceva. Elise începea să se întrebe dacă puteai într-adevăr să ai un cățel care să nu fugă întruna. Dar nu plânse. Își încleștă mâna de balustradă și urcă o treaptă, apoi încă una. Nu voia copii. Nu voia decât să stea Cuțulache cu ea și apoi corpul ei n-avea decât să facă tot ce poftea.

Un bărbat o depășì pe scări – nu era Solo. Solo îi spusese să nu se îndepărteze. „Zi-i lui *Cuțulache* să nu se îndepărteze", se gândise ea să spună când avea s-o ajungă Solo din urmă. Era bine să ai pregătite astfel de scuze. Erau ca semințele de bostan din buzunare. Omul care o depășise se uită la ea peste umăr. Era un străin, dar nu părea să vrea lucrurile ei. Avea deja lucruri, ducea un colac din sârma neagră cu galben pe care Rickson spusese că nu trebuie s-o atingi niciodată. Poate că omul ăla nu cunoștea regulile. Era straniu să vadă în casa ei oameni cunoscuți, dar Rickson mințea uneori, iar alteori se înșela când își spunea poveștile înspăimântătoare. Solo avusese dreptate. Poate că străinii ăia erau un lucru bun. Mai mulți oameni care să dea ajutor, să facă reparații și să sape șanțuri pentru apă, ca să poată bea toate plantele. Mai mulți oameni ca Juliette, care venise și-i făcuse casa mai bună, îi luase sus, unde luminile nu pâlpâiau și unde puteai să-ți încălzești apă pentru baie. Străini buni.

Un alt bărbat, ale cărui ghete bocăneau când mergea, apăru pe scara în spirală. Avea un sac plin ochi cu frunze verzi și răspândea în jur miros de roșii coapte și de mure. Elise se opri și se uită după el. *Nu trebuie să culegi atât de multe odată,* o auzi ea pe Hannah spunând. Era prea mult. Altă regulă pe care n-o cunoștea nimeni. Elise trebuia să-i învețe. Avea o carte care învăța oamenii să pescuiască și să ia urma animalelor. Pe urmă își aminti că

toți peștii dispăruseră. Iar ea nu era în stare nici să dea de urma unui cățeluș.

Gândul la pește îi stârni foamea. Își dorea să mănânce imediat și cât mai mult. Cât mai exista hrană. Așa i se întâmpla uneori, când îi vedea pe gemeni mâncând. Chiar dacă nu-i era foame, voia și ea ceva. Cât mai mult. Înainte de a dispărea totul.

Continuă să urce, cu geanta cu albumul lovind-o peste coapsă. Își dorea să fi rămas cu ceilalți sau măcar Cuțulache să fi stat unde-l punea.

– Hei, tu!

Un bărbat de pe următorul palier se uita în jos, la ea, peste balustradă. Avea barbă neagră, dar nu atât de încâlcită ca a lui Solo. Elise se opri o clipă, apoi merse mai departe. Când ajunse în dreptul lui, pe etajul inferior, îl pierdu din vedere pe străin. Dar o aștepta când urcă pe palier.

– Te-ai pierdut de turmă? o întrebă el.

Elise își lăsă capul pe umăr.

– Eu nu pot face parte dintr-o turmă, îi răspunse.

Bărbatul cu barbă neagră și ochi strălucitori o studie. Purta salopetă cafenie. Avea și Rickson una pe care o purta uneori. Și băiatul din bizar avea o salopetă ca aia.

– Și de ce nu? întrebă bărbatul.

– Nu sunt oaie, îl lămuri Elise. Oile se adună în turme, dar n-a mai rămas nicio oaie.

– Ce e aia oaie? întrebă bărbatul. Dintr-odată ochii lui deveniră și mai strălucitori.

– Te-am mai văzut. Ești unul dintre copiii care locuiau aici, nu-i așa?

Elise dădu din cap.

– Te poți alătura turmei noastre. O turmă e o congregație a oamenilor. Formată din membrii unei biserici. Tu mergi la biserică?

Elise clătină din cap. Își puse mâna pe album, care conținea o pagină despre oi, despre înmulțirea și îngrijirea lor. Albumul și străinul se contraziceau. Simți un gol în stomac când încercă să

decidă de partea cui era dreptatea. Înclina în favoarea cărții, care avea dreptate în atât de multe alte privințe.

– Vrei să intri?

Bărbatul arătă către ușă. Elise se uită pe lângă el, către întunericul dinăuntru.

– Ți-e foame?

Elise încuviință din cap.

– Adunăm mâncare. Înființăm o biserică. Ceilalți vor coborî curând de la ferme. Vrei să intri, să mănânci sau să bei ceva? Am cules cât am putut să car. Împart cu tine.

Puse o mână pe umărul ei și fetița se trezi studiindu-i brațul, care era gros și acoperit cu păr negru, ca al lui Solo, dar nu și ca al lui Rickson. Burtica ei chiorăia și fermele păreau atât de departe...

– Trebuie să-l găsesc pe Cuțulache, spuse, cu vocea firavă în imensitatea scării, slobozind un mic vălătuc de abur în aerul rece.

– O să-l găsim pe cățelușul tău, promise bărbatul. Hai înăuntru! Vreau să aflu totul despre lumea ta. Știi, e un miracol. Știi că tu ești un miracol? Chiar ești.

Elise nu știa nimic despre asta. Nu găsise așa ceva în niciuna dintre cărțile din care o alcătuise pe a ei. Dar erau o mulțime de pagini la care nu se uitase. Stomacul îi chiorăi. Stomacul ei îi vorbea, așa că-l urmă pe bărbatul cu barbă neagră pe culoarul întunecat. În fața lor se auzeau voci, un amestec liniștitor de murmure melodioase și de șoapte și Elise se întrebă dacă așa suna o turmă.

43

• Silozul 1 •

Charlotte locuia din nou într-o ladă. Într-o ladă, dar nu în frig și fără o fereastră înghețată, fără un un lichid de un albastru intens pătrunzându-i în sânge printr-un tub înfipt în venă. Noii lăzi îi lipseau toate astea, precum și șansa de a avea vise frumoase, urmate de coșmarul ce reprezenta trezirea. Era o simplă ladă de metal, care se deforma și trosnea la fiecare mișcare a ei.

Își încropise o casă ordonată în liftul dronelor, un container prea jos ca să poată sta în capul oaselor, prea întunecat ca să-și vadă mâna adusă în fața ochilor și prea tăcut ca să-și audă gândurile. De două ori stătuse ascunsă acolo, ascultând cum răsunau de cealaltă parte a ușii pașii bărbaților care o vânau. În noaptea aceea rămăsese în lift. Îi așteptase să se întoarcă, dar aveau probabil multe etaje de scotocit.

Se mișca la fiecare câteva minute, încercând zadarnic să-și găsească o poziție confortabilă. Se dusese odată la baie, când nu mai putuse rezista și se temuse c-o să se scape în salopetă. Odată ajunsă la capătul coridorului, se asigură că nu-i descoperiseră stația radio. Se aștepta să n-o mai găsească, să nu mai găsească nici notițele lui Donald, dar totul era încă acolo, sub folia de plastic. Ezită o clipă, apoi adună dosarele. Erau prea valoroase ca să le piardă. Se grăbi să se întoarcă în gaura ei și-și îngrămădi lucrurile într-un colț. Se ghemui și văzu în fața ochilor ghete care-i loveau fratele.

Își aduse aminte de Irak. Petrecuse acolo nopți întunecate, întinsă în patul ei, în vreme ce bărbații intrau și ieșeau din schimburi, însoțiți de șoapte și scârțâit de arcuri. Nopți întunecate, în care se simțise mai vulnerabilă decât fusese vreodată drona ei pe cer. În cazarmă se simțise ca într-o parcare pustie, în miez de noapte, când se aud pași în depărtare și nu-ți poți găsi cheile mașinii. Ascunsă în micul lift pentru drone, se simțea la fel. Ca și cum ar fi dormit noaptea într-o parcare întunecată sau într-o cazarmă plină cu bărbați, întrebându-se ce-o să vadă când se va trezi.

Dormi puțin. Cu lanterna sprijinită între obraz și umăr, răsfoi dosarele lui Donald, sperând că o lectură anostă o va putea ajuta să aţipească. În tăcerea din jur, în minte îi reveniră cuvinte și fragmente de conversații auzite prin radio. Încă un siloz fusese distrus. Ascultase voci panicate, rapoarte despre ușile exterioare deschise, despre gazul pe care spunea fratele ei că-l putea lăsa să se reverse asupra acelor oameni. Auzise vocea lui Juliette, o auzise zicând că a murit toată lumea.

Într-unul dintre dosare găsi o mică hartă, cu cercuri numerotate, dintre care câteva erau tăiate cu două linii încrucișate. Se gândi că în cercurile alea trăiau oameni. Și acum se golise încă unul. Încă un „X" de trasat. Numai că, la fel ca fratele său, Charlotte simțea că, acum, între ea și locuitorii acelui siloz se crease o legătură. Împreună cu Donald, le ascultase vocile prin radio, îl ascultase pe el povestind cum încerca să-i ajute, spunând că erau dispuși să-i dea crezare, că, la rândul lor, îl ajutau să pătrundă în computerele lor, ca să priceapă ce se întâmplă de fapt. Ea îl întrebase la un moment dat de ce nu încearcă să ajute alte silozuri, iar el îi răspunsese că nu erau conduse de oameni de încredere. Că l-ar fi trădat. Cumva, atât fratele său, cât și oamenii din silozul ăla erau rebeli, iar acum ei dispăruseră. Asta li se întâmpla răzvrătiților. Nu mai rămăsese decât ea, în întuneric și tăcere.

Continuă să răsfoiască notițele fratelui ei, cu gâtul chinuit de crampe fiindcă ținea lanterna astfel. Temperatura din ladă crescu până când începu să transpire în salopetă. Nu reuși să adoarmă. Locul nu semăna nicidecum cu cealaltă ladă în care o puseseră.

Şi, cu cât citea mai mult, cu atât înţelegea mai bine nesfârşita neliniştea fratelui ei, care mergea de colo până colo prin încăpere, dorinţa lui de a face ceva, de a distruge sistemul în care erau captivi.

Drămuindu-şi cu grijă apa şi mâncarea în sorbituri mici şi înghiţituri minuscule, rămase înăuntru timp de ceea ce i se păru mai multe zile, dar probabil că nu fuseseră decât ore. Când se văzu din nou nevoită să meargă la baie, se hotărî să se furişeze până la capătul coridorului şi să mai facă o încercare cu staţia radio. Nevoia de a urina nu era egalată decât de aceea de a afla ce se petrece. Existau supravieţuitori. Oamenii din Silozul 18 reuşiseră să traverseze dealurile şi să intre în celălalt siloz. Câţiva supravieţuiseră, dar cât puteau să reziste?

Trase apa şi o ascultă bolborosind prin ţevile de deasupra capului ei. Hotărâtă să rişte, se duse în sala de pilotaj. Lăsă luminile de pe coridor stinse şi dezveli staţia radio. Pe frecvenţa Silozului 18 nu erau decât paraziţi. La fel şi la 17. Încercă pe o duzină de alte canale până când auzi voci şi se convinse că aparatul funcţiona. Se întoarse la 17 şi aşteptă. Ştia că ar fi fost în stare să aştepte la nesfârşit. Ar fi fost în stare să aştepte până ar fi fost descoperită. Ceasul de pe perete îi arătă că abia trecuse de ora trei, se aflau în toiul nopţii şi se gândi că e bine. Era posibil să nu fie nimeni plecat în căutarea ei tocmai atunci. Dar era la fel de posibil să nu asculte nimeni mesajele radio. Apăsă totuşi pe butonul microfonului.

– Alo! spuse. Mă aude cineva?

Era gata să spună cine e şi de unde sună, dar în clipa următoare se întrebă dacă nu ascultau cumva şi cei din silozul ei, dacă nu monitorizau toate staţiile radio. Şi ce dacă o făceau? Nu puteau şti de unde emite. Dacă nu cumva îi luau urma prin relee. Poate că da. Dar nu era acela unul din silozurile tăiate de pe lista lor? Probabil că nu ascultau deloc. Charlotte îşi împinse sculele într-o parte şi se uită la bucata de hârtie cu ierarhia silozurilor, pe care i-o adusese Donald. Apărea în partea de jos a listei silozurilor distruse...

– Cine eşti?

Din radio izvorî o voce de bărbat. Charlotte înşfăcă microfonul, întrebându-se dacă pe acea frecvenţă discuta cineva din silozul ei.

– Sunt... Acolo cine e? întrebă, neștiind ce să răspundă.

– Ești jos, în Mecanic? Ai idee cât e ceasul? Suntem în toiul nopții.

Jos, în Mecanic. Așa ceva exista în celelalte silozuri, nu într-al ei. Presupuse că vorbește cu unul dintre supraviețuitori. Mai presupuse și că alții ar fi putut să asculte și se hotărî să nu riște nimic.

– Da, sunt în Mecanic, spuse. Ce se petrece la... adică acolo, sus?

– Încerc să dorm, atâta tot, dar Court ne-a cerut să ținem chestia asta deschisă, în caz că ne caută ea. Conductele de apă ne-au dat de lucru. Oamenii au început să ia în stăpânire fermele, le împart în parcele. Cine ești?

Charlotte își drese glasul.

– O caut pe... Speram c-o să pot vorbi cu primarul vostru. Cu Juliette.

– Nu e aici. Credeam că e jos, cu voi. Dacă nu e nicio urgență, încearcă dimineață. Și spune-i lui Court că aici, sus, ne-ar mai prinde bine câțiva oameni. Un fermier priceput, dacă avem vreunul. Și un hamal.

– Ăă... OK.

Charlotte se uită din nou la ceas și văzu cât avea de așteptat.

– Mulțumesc, spuse. O să revin.

Nu mai primi niciun răspuns și se întrebă, în primul rând, de ce simțea nevoia să comunice cu ei. Nu putea face nimic pentru oamenii ăia. Își imagina că ei o pot ajuta într-un fel sau altul? Studie stația radio pe care-o construise, șuruburile și sârmele în plus împrăștiate în jurul ei, colecția de scule. Risca stând acolo, dar era mai puțin înspăimântător decât timpul petrecut, de una singură, în liftul dronelor. Riscul de a fi descoperită părea neglijabil pe lângă șansa unui contact prin radio. Putea încerca din nou peste câteva ore. Iar între timp putea încerca să doarmă. Acoperi stația radio și se gândi la patul ei din cazarma de pe același coridor, dar lada metalică fără ferestre avu câștig de cauză.

44

• Silozul 1 •

Micul dejun ajunse la Donald cu însoțitori. Cu o zi înainte, îl lăsaseră singur și-l făcuseră să sară peste o masă. Își imagina că e vorba de un soi de tehnică de interogare. La fel ca tropăitul zgomotos de ghete în miez de noapte, care nu-l lăsase să doarmă. Orice putea să-l dezorienteze, să-l perturbe, să-l înnebunească. Sau poate că atunci fusese ziuă și acum era miezul nopții și nu sărise peste nicio masă. Greu de spus. Pierduse șirul timpului. Un cerc perfect curat și un șurub proeminent marcau locul ocupat cândva pe perete de un ceas.

Doi bărbați în salopetele Securității intrară împreună cu Thurman și cu micul dejun. Donald dormise în salopetă. Își săltă picioarele pe pat când cei trei bărbați se înghesuiră în cămăruța lui. Cei doi ofițeri de Securitate îl priveau cu suspiciune. Thurman îi întinse tava, pe care erau o farfurie cu ouă, un biscuit, apă și suc. Donald avea dureri foarte mari, dar era și mort de foame. Se uită după tacâmuri și nu văzu niciunul, așa că începu să mănânce ouăle cu mâna. Mâncarea caldă le făcea bine coastelor lui.

– Verifică panourile de pe plafon, spuse unul dintre ofițeri.

Donald îl recunoscu. Brevard. Era șef aproape de la începutul intrării lui în schimb. Și se vedea că nu-i e prieten.

Celălalt bărbat era mai tânăr. Donald nu-l recunoscu. De obicei se trezea târziu, ca să evite să fie văzut, îl cunoștea pe

paznicul de noapte mai bine decât pe cei doi. Ofițerul mai tânăr se grăbi să se urce pe măsuța de toaletă sudată de perete și ridică un panou. Își deprinse lanterna de la șold și o îndreptă în toate direcțiile. Donald știa foarte bine ce vede. Verificase deja.

– E blocat, spuse tânărul.

– Ești sigur?

– N-a fost el, interveni Thurman.

Nu-și luase nicio clipă ochii de la Donald.

– Era sânge peste tot, zise Thurman arătând spre încăpere. Ar fi fost plin și el.

– Dacă nu cumva s-a dus undeva să se spele și să se schimbe.

Ideea îl făcu pe Thurman să se încrunte. Stătea în picioare, la câțiva pași de Donald, căruia nu-i mai era foame.

– Cine-a fost? întrebă Thurman.

– Cine-a fost ce?

– N-o face pe prostul! Unul dintre oamenii mei a fost atacat, iar cineva îmbrăcat ca un tehnician de la reactor s-a înregistrat la poartă și a intrat aici în aceeași noapte. A trecut pe coridorul ăsta, presupun că venise în căutarea ta. S-a dus la comunicare, unde știu că-ți petreceai timpul. E imposibil să fi făcut tu totul de unul singur. Ți-ai găsit un complice, probabil pe cineva din ultimul tău schimb. Pe cine?

Donald rupse o bucățică din biscuit și și-o băgă în gură, ca să aibă o ocupație. Charlotte. Ce făcea? Cutreiera silozul în căutarea lui? Se dusese la comunicare? Dacă fusese ea, își pierduse mințile.

– Știe ceva, zise Brevard.

– Habar n-am despre ce vorbiți, spuse Donald.

Sorbi din paharul cu apă și observă că-i tremura mâna.

– Cine-a fost atacat? E bine acum?

Se gândi că sângele pe care-l găsiseră ar fi putut fi al surorii lui. Ce făcuse el, trezind-o? Se gândi din nou să mărturisească totul, să spună unde era ascunsă, ca să nu mai fie singură.

– A fost Eren, răspunse Thurman. A ieșit din schimbul de noapte, a alergat după lift și a fost găsit cu treizeci de etaje mai jos, într-o baltă de sânge.

– Eren e rănit?

– Eren e mort, sublinie Brevard. Cu o șurubelniță înfiptă-n gât. Unul dintre lifturi e complet împroșcat cu sângele lui. Vreau să știu unde e cel care-a făcut asta...

Thurman ridică o mână și Brevard amuți.

– Dați-ne un minut, spuse Thurman.

Ofițerul tânăr de pe măsuța de toaletă aranjă panoul plafonului până când reintră în locașul său. Sări jos și-și șterse mâinile de coapse, lăsând măsuța acoperită de scame și fulgi de polistiren. El și șeful său se retraseră să aștepte afară. Înainte de a se închide ușa, Donald recunoscu un funcționar în trecere și se abținu cu greu să nu-l strige, întrebându-se ce naiba o fi crezut toată lumea când aflase că el se dă drept altcineva.

Thurman scoase din buzunarul de la piept o bucată de pânză împăturită, o cârpă curată. I-o întinse lui Donald, care o luă cu recunoștință. Era ciudat că așa ceva putea fi un cadou. Aștepta să-i vină să tușească, dar se afla într-un rar moment de respiro. Thurman scoase și o pungă de plastic și o ținu deschisă. Donald înțelese că era pentru cealaltă cârpă a lui și aruncă înăuntru mizeria însângerată.

– Pentru analize, nu?

Thurman clătină din cap.

– Aici nu e nimic pe care să nu-l știm deja. Nu e decât... un gest. Știi, am încercat să te omor. A fost o dovadă de slăbiciune din partea mea și n-am reușit fiindcă am fost slab. S-a dovedit că ai avut dreptate în privința Annei.

– Eren e într-adevăr mort?

Thurman dădu din cap. Donald despături cârpa și o împături la loc.

– Îmi plăcea de el.

– Era un om bun. Unul dintre recruții mei. Ai idee cine l-a ucis?

Donald văzu acum cârpa drept ceea ce era. Polițistul rău intrase în rolul polițistului bun. Clătină din cap. Încercă să și-o imagineze pe Charlotte făcând așa ceva și nu reuși. Pe de altă parte, nu reușea nici să și-o imagineze pilotând drone și aruncând bombe

sau făcând cincizeci de flotări. Era o enigmă încă din copilărie și izbutea mereu să-l surprindă.

– Nu mi-l pot imagina pe niciunul dintre cunoscuții mei omorându-l pe Eren. Cu excepția ta.

Thurman nu reacționă.

– Când o să fiu adormit?

– Azi. Mai am o întrebare.

Donald luă paharul de apă și sorbi îndelung. Era rece. Nu-i venea să creadă că apa poate avea gust atât de bun. Ar fi trebuit să-i vorbească lui Thurman despre Charlotte chiar atunci. Sau să aștepte până îl luau să-l adoarmă. Ceea ce nu putea face era s-o lase singură acolo. Își dădu seama că Thurman îl privea, așteptând.

– Care?

– Îți aduci aminte ca Anna să fi părăsit vreodată Arsenalul cât ai fost treaz? Sunt conștient că ai stat puțin cu ea acolo.

– Nu, răspunse Donald.

Dar lui nu i se păruse puțin. I se păruse o viață.

– De ce? Ce-a făcut?

– Îți aduci aminte să-ți fi vorbit vreodată despre alimentarea cu gaz?

– Alimentarea cu gaz? Nu. Nici măcar nu știu ce înseamnă. De ce?

– Am găsit urme de sabotaj. Cineva a modificat alimentarea pe traseul dintre Medical și Controlul Demografic.

Thurman își flutură mâna, renunțând la ce avusese de gând să adauge.

– Cum spuneam, ai avut dreptate în privința Annei.

Se întoarse să plece.

– O clipă, zise Donald. Am și eu o întrebare.

Thurman ezită, cu mâna pe mânerul ușii.

– Ce nu e în regulă cu mine? întrebă Donald.

Thurman se uită la cârpa roșie din punga de plastic.

– Ai văzut vreodată cum arată pământul după o bătălie?

Vocea îi scăzu brusc în intensitate, îmblânzită.

– Corpul tău e acum un câmp de luptă. Asta se petrece în tine. Armate cu miliarde de ostași se războiesc între ele. Mașinile care sunt menite să te sfâșie și cele care speră că te pot păstra întreg. Și cizmele lor îți vor transforma trupul în nămol.

Thurman tuși în pumn. Dădu să deschidă ușa.

– În ziua aia n-am avut de gând să ajung pe coama dealului, spuse Donald. Nu voiam să fiu văzut. Voiam doar să mor.

Thurman dădu din cap.

– Am înțeles asta mult prea târziu. Și ar fi trebuit să te las. Dar s-a declanșat alarma. Am venit sus și am văzut oameni străduindu-se să-și pună costumele, în vreme ce tu aproape dispăruseși din vedere. La mine în tranșee căzuse o grenadă și știam de ani de zile ce trebuie să fac dacă asta se va întâmpla vreodată. M-am aruncat peste ea.

– N-ar fi trebuit, zise Donald.

Bătrânul deschise ușa. Brevard aștepta de cealaltă parte a ei.

– Știu, spuse Thurman.

Și plecă.

45

• Silozul 1 •

Darcy lucra stând în genunchi. Afundă cârpa stacojie în găleata cu apă roșie, o scoase și o stoarse până când deveni roz, apoi reîncepu să curețe mizeria din lift. Pereții erau deja curați și mostrele fuseseră trimise la analiză. Muncea și mormăia pentru sine, imitând în bătaie de joc vocea lui Brevard.

– Mostrele, Darcy! Fă curat aici, Darcy! Adu-mi o cafea, Darcy!

Nu înțelegea cum ajunseseră servirea cafelei și curățatul sângelui să facă parte din îndatoririle lui de serviciu. Și simțea lipsa schimburilor de noapte fără evenimente; abia aștepta să reintre lucrurile în normal. Era uimitor ce putea ajunge să ți se pară normal. Aproape că nu mai simțea mirosul de cupru din aer, iar gustul metalic îi dispăruse de pe limbă. Normale erau dozele zilnice de medicamente din paharele de hârtie, mâncarea insipidă de la fiecare masă, ba chiar și zumzetul infernal al liftului, cu ușile lui deschise atât de brusc. Toate acele lucruri cu care te obișnuiai într-o asemenea măsură încât ajungeai să nu le mai remarci. Lucruri care se pierdeau devenind dureri surde, ca amintirile din viața de mai înainte.

Darcy nu-și amintea mare lucru din acea viață, dar știa că-și face meseria cu pricepere. Avea impresia că lucrase tot în forțele de securitate cu mult timp în urmă, într-o lume despre care nu vorbea nimeni, o lume captivă în filme vechi, în redifuzări și în vise.

Își amintea vag că fusese învățat să extragă un glonț din corpul altcuiva. Avea un vis clar, care se repeta, în care făcea jogging de dimineață, în care aerul îi răcorea fruntea și ceafa transpirate, păsările ciripeau, un bărbat mai vârstnic alerga în fața lui și el îi remarca începutul de chelie. Își aducea aminte cum i se umezeau căștile și, nemaivrând să stea la locurile lor, îi alunecau din urechi. Își aducea aminte cum privea mulțimea, cum inima începea să-i bată nebunește când erau lovite mingile de fotbal sau când scoteau scântei motoarele scuterelor vechi, așteptând întotdeauna să i se ivească o ocazie de a...

Glonț.

Darcy se opri brusc din frecat și-și tamponă fruntea cu mâneca. Rămase cu ochii la crăpătura dintre podeaua și peretele liftului, în care se înțepenise ceva strălucitor, ca o bucată de metal. Încercă să scoată obiectul cu degetele, dar nu-i încăpeau în crăpătură. Un glonț. Oricum n-ar fi trebuit să-l atingă.

Cârpa căzu în găleată, împroșcând apa. Darcy înșfăcă de pe coridor trusa pentru prelevat mostre. Liftul zumzăia iar și iar, detestându-și oprirea îndelungată, dornic să meargă dintr-un loc în altul.

– Răcorește-ți motoarele, șopti Darcy.

În trusă era o cutie mică, de unde scoase una dintre pungile pentru mostre. Penseta nu se afla la locul ei. Cotrobăi prin trusă până ce îi dădu de urmă, înjurându-i pe colegii din alte schimburi, lipsiți de respect pentru ceilalți. Era ca și cum ai fi trăit într-un dormitor, își spuse. Nu, nu era cuvântul potrivit, nici amintirea corectă. Ca și cum ai fi trăit într-o cazarmă. O ordine aparentă, mascând harababura din realitate. Cearșafuri apretate, cu colțurile frumos îndoite peste saltele pătate. Așa erau, oameni care nu puneau lucrurile la locurile lor.

Scoase glonțul cu penseta și-i dădu drumul în punga de plastic. Era deformat, dar foarte puțin. Nu lovise ceva dur, dar lovise ceva. Frecă glonțul cu punga și, când o ridică în lumină, zări pe plastic o pată roz. Pe glonț era sânge. Verifică podeaua, să vadă dacă nu cumva împrăștiase apă însângerată pe lângă glonț, dacă nu cumva urma de sânge era cauzată de neglijența sa.

Nu împrăștiase. Bărbatul găsit mort fusese înjunghiat în gât, dar lângă el se afla un pistol. Darcy colectase mostre de sânge din douăsprezece locuri din lift. Un tip de la Medical le luase în primire, iar Stevens și șeful îi spuseseră că toate coincideau cu sângele victimei. Însă acum Darcy avea, aproape sigur, o mostră din sângele atacatorului, aflat încă în libertate. Sângele omului care-l omorâse pe Eren. Un indiciu sigur.

Cu punga pentru mostre strânsă în pumn, aștepta sosirea expresului. O clipă se gândi să-i dea mostra lui Stevens, așa cum cerea protocolul, însă el găsise glonțul, știa ce e și îl scosese cu mare grijă. Tot el trebuia să fie cel care află primul rezultatele.

Expresul sosi cu un clinchet vesel. Un bărbat cu privire obosită și salopetă mov scoase o găleată pe rotile, împingând-o cu coada unui mop. În loc să-și anunțe descoperirea, Darcy își chemase un înlocuitor. Paznicul de noapte. Cei doi bărbați își strânseră mâinile și Darcy îi mulțimi celuilalt că nu plecase să se odihnească și adăugă că-i rămâne îndatorat până peste cap. Apoi se urcă în expres în locul lui.

Ne erau de coborât decât două etaje. I se părea o nebunie să ia expresul pentru atâta lucru. Silozul nu avea scări. De atât de multe ori avusese de urcat sau de coborât un singur etaj și fusese nevoit să aștepte afurisitul ăla de lift cinci minute. Era lipsit de sens. Oftă și apăsă butonul corespunzător aripii medicale. Înainte de a se închide ușile, auzi alături pleoscăitul mopului umed pe podea.

Cabinetul doctorului Whitmore era aglomerat. Înăuntru nu se aflau prea mulți oameni – doar el și cei doi asistenți medicali, ocupați cu toții –, ci cadavre. Două erau întinse pe mesele de piatră. Unul era al femeii descoperite moartă cu o zi înainte; Darcy își aminti că se numea Anna. Al doilea era al lui Eren, fostul șef al silozului. Whitmore stătea în fața computerului său, notându-și observațiile, în vreme ce asistenții de laborator se ocupau de morți.

– Domnule?

Whitmore se întoarse. Privirea îi alunecă de la faţa lui Darcy la mâinile lui.

– Ce-ai adus?

– Încă o mostră. Pe un glonţ. Puteţi să-i faceţi analiza?

Whitmore îl chemă pe unul dintre asistenţii săi şi omul ieşi din sala de operaţii, ţinându-şi palmele ridicate la înălţimea umerilor.

– Poţi analiza asta pentru prietenul nostru de la Securitate?

Asistentul de laborator nu păru încântat. Îşi scoase cu pocnete sonore mănuşile pline de sânge şi le azvârli în chiuvetă, ca să fie spălate şi sterilizate.

– Ia să vedem, spuse.

După câteva clipe, maşina ţiui, zumzăi, apoi, zvâcnind nebuneşte, scuipă o bucată de hârtie. Asistentul întinse mâna după rezultat înaintea lui Darcy.

– Mda. Avem o potrivire. Sângele îi aparţine lui... E bizar.

Darcy luă raportul. Era un cod de bare, universalul cod unic al ADN-ului unui om. Alături erau notate cantităţi şi procentaje ale diverselor componente ale sângelui, criptic prescurtate: IFG[1], PLT[2], Hb[3]. Însă acolo unde ar fi trebuit să fie listate detalii despre persoana cu al cărei sânge coincidea mostra, apărea un singur cuvânt: *Urg*. Deasupra şi sub el erau spaţii necompletate.

– Urg, citi tehnicianul, apoi se îndreptă spre chiuvetă şi începu să-şi spele mănuşile şi mâinile. Bizar nume. Cine şi l-ar alege?

– Unde sunt celelalte rezultate? întrebă Darcy. Cele de mai devreme.

Asistentul arătă către coşul de gunoi de la picioarele doctorului Whitmore, ale cărui degete continuau să alerge pe tastatură. Darcy căută în coş şi găsi una dintre foile cu rezultate. Puse cele două hârtii una lângă alta.

– Nu e un nume, spuse apoi. Numele ar fi apărut pe rândul de sus.

---

[1] Glicemie bazală modificată (n. tr.).

[2] Număr de trombocite (n. tr.).

[3] Hemoglobină (n. tr.).

Pe celălalt raport, numele Eren se afla deasupra unui rând pe care erau trecute indicativul sălii de criogenare și coordonatele capsulei mortului. Darcy își aduse-aminte cum i se spunea uneia dintre sălile de criogenare mai mici.

– Urgență. Personal pentru situații de urgență, spuse, satisfăcut.

Dezlegase un mic mister. Zâmbi către cei din încăpere, dar toți se întorseseră deja la treburile lor.

Personalul pentru situații de urgență se afla în cea mai mică sală de criogenare. Darcy se opri în fața ușii metalice și respirația lui, vizibilă în aer, încețoșă luciul oțelului. Își introduse codul și tastatura clipi roșu, bâzâind dezaprobator. Încercă din nou, de data asta introducând codul principal al Securității. Ușile se deschiseră cu o bufnitură și începură să gliseze, dispărând în pereți.

Inima îi bătea năvalnic, cu un amestec de spaimă și entuziasm. Nu era simplu să urmărești o astfel de pistă, iar pista îl adusese acolo. Personalul pentru urgențe fusese plasat separat pentru a fi disponibil în situații extreme, în momente în care agenții de securitate ar fi fost considerați insuficienți. Își aminti vag de vremuri în care poliția se trăgea deoparte când din dube coborau bărbați înarmați până-n dinți, capabili să ia cu asalt o clădire cu precizia militară. Ce fusese el? Într-o viață anterioară altei vieți anterioare? Nu reușea să-și amintească. Și, oricum, oamenii din sala pentru urgențe se deosebeau de cei care-i reveniseră în minte. Mulți fuseseră treziți recent. Ținea minte că se întâmplase când intrase el în schimb. Erau piloți. Își aminti că, într-o zi, văzuse suprafața cafelei din cana lui vălurindu-se ușor și aflase că fuseseră aruncate bombe din drone. Trecu de la o capsulă la alta, în căutarea uneia goale. Cineva nu se întorsese să fie adormit când trebuia. Sau fusese trezit ca să facă lucruri rele.

A doua posibilitate era cea care îl înspăimânta. Cine avea acces la această aripă? Cine știa să-i trezească pe alții fără să afle nimeni? Bănuia că, indiferent cui i-ar fi raportat ce descoperise, raportul ar fi mers mai departe, parcurgând lanțul de comandă și astfel vor da de urma persoanei sau persoanelor implicate. Se mai gândea

și că bărbatul ucis fusese șeful întregului siloz, conducătorul tuturor silozurilor. Era în joc o miză mare. Imensă. O răfuială între șefii silozului? Amestecul său l-ar fi putut retrograda pentru totdeauna, ar fi făcut cafele și ar fi spălat podelele de sânge toată viața.

Parcursese două treimi din rețeaua de capsule criogenice, mergând dintr-o parte în alta printre rânduri, când începu să se teamă că se înșelase. Totul se baza pe indicii atât de firave. Se juca făcând treaba altora. Probabil că nu lipsea nimeni, nu exista nicio conspirație de proporții, nimeni nu fusese trezit ca să omoare oameni...

Și apoi se uită într-o capsulă în care nu se vedea nicio față. Își lipi palma de ea și constată că nu funcționa. Avea temperatura din încăpere: era rece, dar nu înghețată. Se uită la afișaj, temându-se că e dezactivat și gol, însă era alimentat. Dar nu conținea niciun nume. Doar un număr.

Își scoase carnetul pentru rapoarte și-și pregăti pixul. Doar un număr. Bănuia că numele care corespundea capsulei era oricum strict secret. Dar el pusese mâna pe omul ăla. Oh, da, îl dibuise. Chiar dacă nu-i putea afla numele, știa unde își petreceau piloții timpul când erau în schimb. Era convins că știe unde se ascunde bărbatul lipsă, rănit de glonț.

46

• Silozul 1 •

Charlotte aşteptă să vină dimineaţa înainte de a încerca din nou să ia legătura prin radio. De data asta ştia ce vrea să spună. Mai ştia şi că are puţin timp la dispoziţie. În dimineaţa aceea auzise din nou, dincolo de uşa liftului dronelor, oameni care o căutau.

Aşteptă până când fu sigură că plecaseră, apoi inspectă locul şi văzu că luaseră restul notiţelor lui Donald din sala de şedinţe. Se duse în baie şi, când îşi schimbă bandajul, îşi găsi braţul plin de cruste de sânge uscat. Odată ajunsă la capătul coridorului, se aşteptă să descopere că staţia radio lipsea, dar sala de pilotaj era neatinsă. Probabil că nu se uitaseră sub folia de plastic, îşi imaginaseră pur şi simplu că tot ce se afla acolo avea legătură cu dronele. Descoperi aparatul, care începu să zumzăie când îl alimentă. Aranjă dosarele lui Donald peste sculele ei împrăştiate.

Îşi aminţi de vorbele fratelui ei. Îi spusese că ei doi n-aveau să trăiască la nesfârşit. În afara capsulelor, nu puteau trăi destul de mult ca să vadă rezultatele acţiunilor lor. Aşa că-i era greu să-şi dea seama ce era de preferat să facă. Ce puteau face pentru oamenii aceia, pentru cele treizeci şi ceva de silozuri rămase? Nefăcând nimic, condamnau la distrugere atât de multe! Charlotte simţi nevoia să măsoare încăperea cu pasul, ca şi fratele ei. Luă microfonul şi se întrebă ce-şi imagina că face contactând astfel nişte străini. Dar să le vorbească era mai bine decât să se mulţumească să

asculte. Cu o zi înainte, se simţise ca un operator de la 911, care nu putea decât să asculte în timp ce se săvârşea o crimă, neavând cum să răspundă sau să trimită ajutor.

Se asigură că indicatorul era pe „17", reglă volumul şi filtrul de paraziţi până când o răsplăti apariţia zgomotului de fond, ca un uşor şuierat. Cumva, o mână de oameni supravieţuise distrugerii silozului lor. Charlotte bănuia că traversaseră spaţiul din exterior. Primarul – acea Juliette cu care discutase fratele ei – dovedise că e cu putinţă. Charlotte credea că asta îi atrăsese atenţia fratelui ei. Îl văzuse lucrând la un costum şi ştia că el visează să evadeze cumva. Oamenii ăia găsiseră o cale.

Deschise dosarele cu descoperirile fratelui ei. Avea ierarhizarea silozurilor în funcţie de şansele lor de supravieţuire. Exista şi o notiţă de-a senatorului, acel pact al sinuciderii. Şi harta silozurilor, fără niciun „X", dar cu linii roşii care radiau dintr-un singur punct. Aranjă totul şi se calmă înainte de a face apelul. Nu-i păsa dacă era descoperită. Ştia al naibii de bine ce voia să spună, ce credea că ţinuse Donny morţiş să dezvăluie, dar nu plănuise cum.

– Vă salut, oameni din Silozul 18. Oameni din Silozul 17. Mă numesc Charlotte Keene Mă auziţi? Terminat.

Aşteptă, inundată de adrenalină şi potopită de nelinişte fiindcă îşi dezvăluise numele, fiindcă fusese atât de cutezătoare. Era foarte posibil să fi întărâtat cuibul de viespi în care se afla. Dar avea adevăruri de dezvăluit. Fratele ei o trezise ca s-o aducă într-un coşmar, dar ea nu uitase lumea de mai înainte, o lume cu cer albastru şi iarbă verde. Întrezărise lumea aceea cu ajutorul unei drone. Dacă s-ar fi născut în coşmar, dacă n-ar fi cunoscut niciodată nimic altceva, ar fi vrut oare să i se spună? Să fie trezită? Ar fi vrut să i se dezvăluie adevărul? Uită pe moment de durerea din umăr. Zvâcnirile chinuitoare erau înlăturate de acel amestec de spaimă şi entuziasm...

– Te aud foarte bine şi foarte clar, răspunse cineva, o voce de bărbat. Cauţi pe cineva de la etajul optsprezece? Cred că acolo, sus, nu e nimeni. Cine spuneai că eşti?

Charlotte apăsă pe butonul microfonului.

– Numele meu e Charlotte Keene. Acolo cine e?

– Sunt Tom Higgins, șeful Comitetului de Planificare. Ne aflăm la postul ajutorului de șerif de la etajul șaptezeci și cinci. Am auzit că s-a prăbușit ceva, că n-ar trebui să coborâm. Ce se petrece jos?

– Nu mă aflu mai jos de voi, spuse Charlotte. Sunt în alt siloz.

– Repetă! Cine ești? Keene, așa ai spus? Nu-ți recunosc numele din recensământ.

– Da. Charlotte Keene. Primarul vostru e acolo? Juliette?

– Spui că te afli în silozul nostru? Ești de la Mijloc?

Charlotte vru să răspundă, dându-și seama cât de dificil o să fie, dar se amestecă o altă voce. O voce cunoscută.

– Aici Juliette.

Charlotte se aplecă spre stație și reglă volumul. Apăsă pe butonul microfonului.

– Juliette, mă numesc Charlotte Keene. Ai vorbit de multe ori cu fratele meu, Donny. Adică Donald.

Era agitată. Se întrerupse ca să-și șteargă palmele de un crac al salopetei. Când își luă mâna de pe microfon, îl auzi pe bărbatul de mai înainte vorbind pe aceeași frecvență:

– ...auzit că silozul nostru e distrus. Poți confirma? Unde ești?

– Sunt la Mecanic, Tom. O să vin la voi când o să pot. Da, silozul nostru e distrus. Ar trebui să rămâneți unde vă aflați. Acum lasă-mă să văd ce dorește această persoană.

– Cum adică „distrus"? Nu înțeleg.

– Mort, Tom. Toată lumea a murit. Poți să rupi bucăți recensământul ăla al tău. Acum, te rog, deconectează-te. De fapt, putem schimba canalul?

Charlotte așteptă răspunsul bărbatului. Și pe urmă înțelese că primarul vorbise cu ea. Apăsă pe butonul microfonului înainte de a se amesteca din nou cealaltă voce.

– Păi... eh, da, pot să transmit pe toate frecvențele.

Șeful comitetului de planificare sau cum își spunea interveni din nou:

– Ai spus morți? Asta e isprava ta?

– Canalul optsprezece, zise Juliette.

– Optsprezece, repetă Charlotte.

Întinse mâna spre butonul frecvențelor în timp ce din difuzoare răbufnea o avalanșă de întrebări. Cu o răsucire a degetelor amuți vocea bărbatului.

– Aici Charlotte Keene pe canalul optsprezece, terminat.

Așteptă. Era ca și cum ar fi închis foarte bine o ușă după ce-și adusese înăuntru un confident.

– Aici Juliette. Ce-i povestea asta, despre fratele tău pe care-l cunosc? La ce etaj te afli?

Lui Charlotte nu-i venea să creadă că e atât de greu să dea explicații.

– Nu etaj. Siloz. Sunt în Silozul 1. Ai vorbit de câteva ori cu fratele meu.

– Te afli în Silozul 1. Donald e fratele tău.

– Exact.

Măcar atâta lucru părea clar în sfârșit. Charlotte se simți ușurată.

– Ai sunat ca să te delectezi? întrebă Juliette.

În voce îi apăruse brusc o scânteie de viață, o răbufnire violentă.

– Ai idee ce-ați făcut? Câți oameni ați omorât? Fratele tău mi-a spus că e capabil de așa ceva, dar nu l-am crezut. Nu l-am crezut niciodată. E acolo?

– Nu.

– Ei bine, transmite-i ceva. Și sper că el o să mă creadă. Acum nu mă gândesc decât cum e mai bine să-l ucid, ca să mă asigur că așa ceva nu se mai întâmplă niciodată. Spune-i asta!

Pe Charlotte o străbătu un fior. Femeia aia credea că fratele ei îi condamnase la moarte. Își simți palmele umede și reci când prinse în mâini microfonul. Apăsă butonul, descoperi că se blocase și îl izbi de masă până când se conectă cu un pocnet.

– Donny n-a... Ar putea fi deja mort, spuse, încercând să-și stăpânească lacrimile.

– Păcat! Cred c-o să vin să-l lichidez pe cel care i-a luat locul.

– Nu, ascultă-mă! Donny... n-a făcut el asta. Jur! A fost luat de alți oameni. Nu-i era permis să discute deloc cu voi. Voia să vă spună ceva și nu știa cum.

Charlotte eliberă butonul și se rugă să se fi făcut înțeleasă, să fie crezută de străina cu care vorbea.

– Fratele tău m-a avertizat că ne poate omorî pe toți cu o simplă apăsare pe un buton. Ei, și butonul ăla a fost apăsat, iar casa mea a fost distrusă. Oameni dragi mie sunt acum morți. Înainte n-am venit după voi, nemernicilor, dar să fiți siguri că acum o s-o fac!

– Așteaptă! insistă Charlotte. Fratele meu are necazuri. Are necazuri fiindcă a vorbit cu voi. Noi doi... nu suntem amestecați în asta.

– Da, sigur. Vrei să stăm de vorbă. Să afli tot de poți. Și să ne distrugi pe urmă. Pentru voi e totul o joacă. Ne trimiteți la curățire, dar voi otrăviți aerul. Asta faceți. Ne faceți să ne temem unii de alții, să ne temem de voi, și așa ne trimitem oamenii afară și lumea e otrăvită de ura voastră și de teama noastră, nu?

– Eu nu... Ascultă-mă, jur că nu știu despre ce vorbești. Poate... poate că n-o să-ți vină să crezi, dar îmi amintesc de o vreme când lumea de afară era foarte diferită de cea de acum. Când acolo puteai trăi și respira. Și cred că parțial ar putea fi din nou așa. E deja așa. Asta voia să vă spună fratele meu, că acolo, afară, există speranță.

O pauză. O respirație grea. Brațul lui Charlotte reîncepuse să zvâcnească.

– Speranță!

Charlotte așteptă. Stația radio șuiera la ea, ca o răbufnire a furiei printre dinții încleștați.

– Casa mea și oamenii mei nu mai există și tu vrei să sper. Am văzut speranța fabricată de voi, cerul strălucitor de albastru pe care ni-l trageți peste ochi, minciuna care-i convinge pe exilați să vă îndeplinească ordinul, să curețe pentru voi. Am văzut-o și slavă Domnului c-am știut că nu trebuie s-o cred. Ne îmbătați aducându-ne în extaz. Așa ne faceți să suportăm viața asta. Ne promiteți raiul, nu-i așa? Dar ce știi tu despre iadul nostru?

Avea dreptate. Acea Juliette avea dreptate. Cum era cu putință să porți o astfel de discuție? Cum reușise fratele ei? Erau din două specii diferite, care vorbeau întâmplător aceeași limbă. Erau zei și muritori. Charlotte încerca să comunice cu furnicile, cu niște creaturi preocupate de meandrele furnicarului lor subteran, nu de ceea ce se petrecea în lumea mult mai mare de la suprafață. Era imposibil să le facă să priceapă...

Și, în clipa aceea, Charlotte înțelese că Juliette nu știa nimic despre iadul ei. Așa că i-l descrise.

– Fratele meu a fost snopit în bătaie. Acum chiar ar putea fi mort. S-a întâmplat sub ochii mei. Iar cel care-a făcut asta a fost, pentru noi amândoi, ca un tată.

Se străduí să se stăpânească, să nu dea de înțeles că plânge.

– Eu sunt vânată chiar acum. Mă vor adormi din nou sau mă vor ucide și nu știu dacă între cele două posibilități mai e vreo deosebire. Ne țin înghețate de ani și ani, în timp ce bărbații sunt treziți pe rând, ca să muncească în schimburi. Există computere programate pentru jocul ăsta și ele vor decide într-o bună zi din ce siloz de-ale voastre pot fi eliberați locuitorii. Toți ceilalți vor muri. Moartea va intra în toate silozurile, în afară de unul. Și nu putem face nimic pentru a împiedica.

Răsfoi hârtiile, căutând printre notițe lista cu ierarhia silozurilor, dar avea ochii împăienjeniți și nu reuși s-o găsească. Înșfăcă în schimb harta. Juliette nu spunea nimic, probabil că iadul lui Charlotte o nedumerea tot atât de mult cât o nedumerea al ei pe Charlotte. Dar totul trebuia dezvăluit. Cumplitele adevăruri descoperite trebuiau scoase la lumină. Te simțeai bine făcând-o.

– Noi... eu și Donny ne-am gândit întruna cum am putea să vă ajutăm, cum să vă ajutăm pe toți, jur. Fratele meu... se atașase de oamenii tăi.

Charlotte își luă mâinile de pe microfon, ca să nu se audă că plângea.

– Oamenii mei, spuse Juliette, îmblânzită.

Charlotte dădu din cap. Și respiră adânc.

– Din silozul tău.

Tăcerea se prelungi. Charlotte își șterse fața cu mâneca.

– De ce crezi c-aș putea să am încredere în tine? După tot ce-ați făcut? După câte vieți ați luat? Mii de oameni sunt morți.

Charlotte reglă volumul, micșorându-l iarăși.

– ...iar noi, ceilalți, vom pleca pe urmele lor. Dar tu spui că vrei să ne-ajuți. Cine naiba ești?

Juliette îi aștepta răspunsul. Charlotte se întoarse spre cutia șuierătoare. Apăsă pe butonul microfonului.

– Miliarde, spuse ea. Au murit miliarde.

Nu primi niciun răspuns.

– Noi am ucis mult mai mulți decât ți-ai putea imagina vreodată. Numărul nici măcar nu are sens. Am ucis aproape pe toată lumea. Cred că... uciderea câtorva mii... nici măcar nu se consemnează. De-aia sunt în stare s-o facă.

– Cine? Fratele tău? Cine-a făcut asta?

Charlotte își șterse lacrimile proaspete de pe obraji și clătină din cap.

– Nu, Donny n-ar face așa ceva niciodată. A fost... probabil că nu-ți sunt cunoscute cuvintele, nu ai vocabularul necesar. Un om care a condus lumea așa cum a fost ea cândva. El l-a atacat pe fratele meu. El ne-a găsit.

Charlotte aruncă o privire spre ușă, aproape așteptându-se s-o vadă sfărâmată de Thurman cu o lovitură de picior ca apoi să intre greoi și s-o lovească pe ea. Stârnise cuibul de viespi, nu se îndoia de asta.

– El e cel care a distrus lumea și cel care ți-a omorât oamenii. Se numește Thurman. A fost ceva... de genul unui primar.

– Primarul vostru a distrus lumea mea. Nu fratele tău, ci acel bărbat. Tot el a distrus și lumea asta în care mă aflu acum? E moartă de câteva zeci de ani. Tot el a nimicit-o?

Charlotte înțelese că femeia cealaltă se gândea la fiecare siloz ca la o întreagă lume. Își aduse aminte de fata irakiană cu care vorbise cândva, încercând să afle cum să ajungă într-un anumit oraș. Fusese o conversație în altă limbă, despre o altă lume, și totuși atunci se descurcase mai ușor.

– Bărbatul care l-a luat pe fratele meu a distrus lumea mai mare, da.

Charlotte văzu în dosar notița intitulată *Pactul*. Cum să-i explice?

– Vorbești despre lumea din afara silozurilor? Cea unde plantele cultivate creșteau deasupra pământului și în silozuri erau semințe, nu oameni?

Charlotte suspină prelung, ușurată. Probabil că Donald dăduse mai multe explicații decât îi povestise ei.

– Da. Despre lumea aia.

– Lumea aia e moartă de mii de ani.

– Numai de câteva sute, o corectă Charlotte. Iar noi... noi suntem aici de multă vreme. Eu... am trăit în lumea aia. Am văzut-o înainte de a fi distrusă. Oamenii din silozul ăsta sunt cei care au distrus-o. Crede-mă!

Se lăsă tăcerea. De parcă aerul ar fi fost aspirat, ca după căderea unei bombe. O mărturisire clar exprimată. Charlotte făcuse ceea ce credea că-și dorise mereu fratele ei să facă. Recunoscuse fapta în fața acelor oameni. Desenase o țintă. Îi invitase să le-o plătească. Așa cum meritau.

– Dacă e adevărat, aș vrea să vă văd pe toți morți. Înțelegi? Știi cum trăim noi? Știi cum arată lumea de afară? Ai văzut-o?

– Da.

– Cu ochii tăi? Fiindcă eu am văzut-o.

Charlotte inspiră adânc.

– Nu, recunoscu ea. Nu cu ochii mei. Cu o cameră de luat vederi. Dar am văzut mai departe decât ai văzut tu fără ea și pot să-ți spun că acolo e mai bine, că ai avut dreptate când ai spus că am otrăvit lumea, dar cred că zona contaminată s-a restrâns. Am impresia că deasupra noastră e un nor imens. Dincolo de el există cer albastru și o șansă la viață. Crede-mă, dacă aș putea să vă ajut să vă eliberați, să îndreptați lucrurile, aș face-o cât ai clipi.

Urmă o pauză lungă, foarte lungă.

– Cum?

– Nu... nu cred că ocup o poziție care-mi permite să vă ajut. Știu că acolo aveți necazuri, dar nici eu nu sunt într-o situație

bună aici. Dacă mă găsesc, probabil mă vor ucide. Sau îmi vor face ceva foarte asemănător. Am săvârșit... Charlotte atinse șurubelnița de pe banc. ... lucruri foarte rele.

– Oamenii mei îmi vor moartea pentru rolul pe care l-am jucat în toate astea. Mă vor trimite să curăț și, de data asta, n-o să mă mai întorc. Cred că avem ceva în comun.

Charlotte râse și își șterse obrajii.

– Îmi pare sincer rău. Îmi pare rău că treci prin toate astea. Îmi pare că noi v-am făcut asta tuturor.

Se lăsă tăcerea.

– Mulțumesc. Vreau să te cred, să cred că tu și fratele tău nu sunteți vinovați. Mai ales fiindcă un om apropiat mie voia să cred că fratele tău încearcă să ne-ajute. Așa că sper că n-o să-mi apari în cale când o să ajung acolo. Ei, dar lucrurile alea rele pe care spui că le-ai săvârșit, le-ai făcut unor oameni răi?

Charlotte își îndreptă spatele.

– Da, șopti.

– Bun! E un început. Și-acum dă-mi voie să-ți spun ce știu despre lumea de-afară. În toată viața mea am iubit doi bărbați și amândoi au încercat să mă convingă că lumea e un loc bun și că noi îl putem face mai bun. Când am aflat de săpători, când am început să visez să sap un tunel până aici, am crezut că asta e calea. Dar n-am reușit decât să înrăutățesc lucrurile. Și vrei să știi ce s-a întâmplat cu cei doi bărbați cu inimi pline de speranță? Amândoi sunt morți. Asta e lumea în care trăiesc.

– Săpători? se miră Charlotte.

Încercă să dea sens spuselor celeilalte femei.

– N-ați ajuns în celălalt siloz trecând prin sas? Și peste dealuri?

La început, Juliette nu răspunse.

– Am vorbit prea mult, spuse apoi. Trebuie să plec.

– Nu, așteaptă! Ajută-mă să înțeleg! Ați săpat un tunel dintr-un siloz până în celălalt?

Charlotte se aplecă, împrăștie din nou hârtiile și înșfăcă harta. Era una dintre acele enigme de nedezlegat până când nu descopereai o regulă sau o informație nouă. Urmări una dintre liniile

roșii care porneau de la silozuri spre un punct etichetat SĂMÂNȚA.

– Cred că e important, spuse.

Simți un val de entuziasm. Știa cum trebuia să decurgă jocul afară, ce trebuia să se întâmple peste două sute de ani.

– Trebuie să mă crezi când îți spun că sunt din lumea veche. Ți-o garantez. Am văzut-o acoperită de plante cultivate care... așa cum ai spus, creșteau deasupra pământului. Iar lumea de afară, cea care pare distrusă, nu cred că se întinde la nesfârșit. Am întrezărit ceva. Cât despre săpători, cum le spui tu, cred că știu ce rol au. Ascultă-mă, am aici o hartă pe care fratele meu o considera importantă. Reprezintă un mănunchi de linii care se întâlnesc într-un punct numit S-Â-M-Â-N-Ț-A.

– Sămânța... repetă Juliette.

– Da. Liniile astea arată ca niște trasee de zbor, ceea ce n-avea sens. Dar cred că duc către un loc mai bun. Cred că săpătorul pe care l-ați găsit n-a fost lăsat acolo pentru un tunel între silozuri. Cred că...

În spatele ei se auzi un zgomot. Charlotte înțelese cu greu ce se întâmpla, deși îl aștepta de ore, de zile chiar. Era atât de obișnuită să fie singură, deși se temea că vor veni după ea, deși știa că vor veni după ea.

– Ce crezi? întrebă Juliette.

Charlotte se răsuci în scaun și văzu ușa sălii de pilotaj deschizându-se brusc. Pe coridor stătea un bărbat îmbrăcat ca aceia care-i țintuiseră fratele la podea. Veni spre ea, singur, strigându-i să nu se miște, să ridice mâinile. Avea un pistol îndreptat în direcția ei.

Din stația radio se revărsa vocea lui Juliette. Îi cerea să continue, să-i spună ce rol aveau săpătorii, să-i răspundă. Însă Charlotte era prea ocupată să i se supună bărbatului înarmat, ținându-și o mână pe cap și pe cealaltă atât de sus cât îi permitea durerea. Și știa că totul se terminase.

47

• Silozul 17 •

Generatorul prinse viață cu un zumzet. Ceva zăngăni în pântecele marelui săpător, apoi șiruri de lumini pâlpâiră și se aprinseră în sala pompelor, într-a generatorului și de-a lungul coridorului principal. Mecanicii obosiți le întâmpinară cu chiote și aplauze și Juliette înțelese cât de importante erau astfel de victorii mărunte. Lumina strălucea din nou în locuri stăpânite cândva de apa întunecată.

Pentru ea, fiecare respirație însemna o mică victorie. Moartea lui Lukas era o greutate care-i apăsa pieptul, ca și pierderea lui Peter, a Marshei și a lui Nelson. Toți oamenii de la IT, pe care ajunsese să-i cunoască și să-i ierte, nu mai erau. Murise și tot personalul de la Cantină. Practic, toată lumea aflată mai sus de Aprovizionare murise și toți cei care nu fugiseră. Fiecare reprezenta o greutate care-i apăsa pieptul. Respiră adânc încă o dată și se miră că încă mai putea să răsufle.

Courtnee preluase conducerea la Mecanic, astupând golul lăsat de Shirly. Ea și echipa ei înșiruiau lămpi, întindeau cabluri, alimentau pompele și le programau. Juliette umbla dintr-un loc într-altul ca o fantomă. Numai câțiva păreau s-o vadă. Doar tatăl ei și niște prieteni foarte apropiați, loiali până la moarte.

Îl găsi pe Walker în partea din spate a săpătorului, unde locul îngust și o sursă de electricitate pe care se putea baza oricând îl

ajutau să se simtă aproape ca acasă. Se uită la staţia ei radio şi îi spuse că era funcţională, dar că rămasese fără pic de curent electric.

– I-aş putea monta un încărcător în câteva ore, spuse, parcă scuzându-se.

Juliette îşi plimbă privirea pe banda rulantă, care fusese curăţată de pământ şi moloz şi le servea acum drept banc de lucru atât lui Walker, cât şi echipei de săpători. Bătrânul se ocupa de mai multe proiecte pentru Courtnee: pompe de rebobinat şi câteva obiecte care păreau detonatoare pentru minerit, demontate. Juliette îi mulţumi, dar îi spuse că o să plece cât de curând mai sus; erau încărcătoare şi la posturile ajutorilor de şerif, şi la IT-ul aflat la etajul 34.

Ceva mai departe, lângă aceeaşi bandă transportoare, Juliette îi văzu pe oamenii din echipa de săpători concentraţi asupra unei schiţe. Îşi luă staţia radio şi lanterna de lângă Walker, îl bătu pe spate şi li se alătură celorlalţi.

Erik, bătrânul miner şef de echipă, ţinea în mână un compas şi marca distanţele pe schiţă. Juliette se strecură printre ei ca să vadă mai bine. Aveau în faţă schema cu amplasarea silozurilor, adusă de ea de la IT cu săptămâni în urmă. O reţea de cercuri, dintre care câteva tăiate cu câte un „X". Două silozuri erau unite prin semne care redau traseul săpătorului. Schema fusese folosită de echipa de mineri ca să-şi deseneze drumul, cu sprijinul lui Juliette care estimase cât putuse de bine direcţia de mers şi distanţa străbătută.

– Am putea ajunge la numărul şaisprezece în două săptămâni, calculă Erik.

Bobby mormăi.

– Ei, haide. Ne-a luat mai mult ca s-ajungem până aici.

– Mă bazez pe extraordinara noastră dorinţă de a părăsi locul ăsta, ripostă Erik.

Cineva râse.

– Şi dacă nici locul ăla nu e sigur? întrebă Fitz.

– Probabil că nu e, interveni Juliette.

Toţi îşi întoarseră spre ea feţele murdare.

– Ai prieteni în toate? o iscodi Fitz.

Pur și simplu mârâia la ea. Juliette simți încordarea din grup. Cei mai mulți își aduseseră acolo familiile, pe cei dragi, copiii, frații și surorile. Dar nu toți.

Juliette își făcu loc printre Bobby și Hyla și arătă cu degetul unul dintre cercurile de pe hartă.

– Am prieteni aici.

Umbrele dansară nebunește pe hartă când becul suspendat deasupra grupului se legănă. Erik citi numărul din cercul indicat.

– Silozul 1, zise el, arătând cele trei rânduri de silozuri dintre acela și locul în care se aflau. Ar dura mult mai mult să ajungem acolo.

– E în regulă, îi liniști Juliette. Mă duc singură.

Toate privirile se desprinseră de hartă și se îndreptară spre ea.

– Mă duc pe-afară. Și știu că aveți nevoie de toți explozibilii pe care-i puteți găsi, dar am văzut câteva cutii rămase după săparea tunelului. Mi-ar plăcea să iau cât e nevoie ca să fac o gaură în Vârful silozului ăluia.

– Ce tot spui? o întrebă Bobby.

Juliette se aplecă asupra hărții și desenă un traseu cu degetul.

– O să merg pe-afară, cu un costum modificat. O să leg de ușa silozului lor cât mai multe batoane explozive cu putință, apoi o să deschid cuibul ticăloșilor ălora ca pe-o conservă cu supă.

Fitz îi adresă un zâmbet fără dinți.

– Ce soi de prieteni spuneai că ai acolo?

– Prieteni morți, răspunse ea. Cei care ne-au făcut asta sunt acolo. Tot ei au făcut și lumea de-afară de nelocuit. Cred că e timpul să se mute în ea.

Toată lumea amuți o clipă. Pe urmă Bobby întrebă:

– Cât de groase sunt ușile sasului? Întreb pentru că tu le-ai văzut.

– Au între opt și zece centimetri.

Erik se scărpină în barbă. Juliette își dădu seama că jumătate dintre oamenii din jurul bancului de lucru făceau socoteli. Nimeni n-avea de gând s-o convingă să-și abandoneze planul.

– O să fie nevoie de douăzeci sau chiar treizeci de batoane, spuse cineva.

Juliette îl căută din priviri pe cel care vorbise. Era un bărbat pe care nu-l cunoștea. Poate cineva de la Mijloc și care reușise să ajungă jos. Dar purta salopetă de mecanic.

– La baza scării a fost sudată o placă de doi centimetri și jumătate. Am folosit opt batoane ca s-o găurim. Aș zice că o să ai nevoie de trei sau patru ori mai multe.

– Ești unul dintre cei transferați? îl întrebă ea.

– Da, doamnă.

Își însoți vorbele cu o înclinare a capului. Privind dincolo de fața lui mânjită, descoperi părul tuns scurt și zâmbetul strălucitor și Juliette se gândi că avea în fața ochilor pe cineva din Vârf. Unul dintre oamenii de la IT trimiși să îi înlocuiască pe cei dispăruți din schimburile de la Mecanic. Cineva care străpunsese cu explozibil bariera înălțată de prietenii ei în timpul revoltei. Știa despre ce vorbește.

Juliette se uită la ceilalți.

– Înainte de a pleca, o să iau legătura cu câteva dintre celelalte silozuri, să văd dacă vă poate adăposti cineva. Dar trebuie să vă previn, toți șefii lucrează pentru oamenii ăia. Când o să pătrundeți prin zidul lor, mai degrabă vă vor ucide decât să vă hrănească. Nu știu ce mai e utilizabil aici, dar s-ar putea să vă fie mai bine dacă rămâneți pe loc decât dacă plecați. Imaginați-vă ce-am fi zis noi dacă ne-am fi trezit cu câteva sute de străini pătrunzând prin zidul nostru ca să ne ceară să-i găzduim.

– I-am fi primit, spuse Bobby.

Fitz mârâi.

– Ție ți-e ușor să vorbești, ai doi copii. Dar cum ar fi rămas cu noi, cei care așteptăm rezultatele loteriei?

La asta, mai mulți oameni începură să vorbească în același timp. Erik lovi cu palma în banda transportoare ca să-i liniștească.

– Ajunge! spuse, aruncându-le o privire aspră celor din jur. Are dreptate. În primul rând, trebuie să știm unde mergem. Și, între timp, vă puteți ocupa de pregătiri. O s-avem nevoie de toate

bârnele de susținere din minele de aici, ceea ce presupune o grămadă de apă de pompat și o mulțime de locuri de explorat.

– Și cum o să-ndreptăm chestia asta încotro vrem? întrebă Bobby. Ne-a dat deja destulă bătaie de cap până am pus-o pe direcția de-acum. Mașinăriilor ăstora nu le place să fie întoarse.

Erik dădu din cap.

– Ne-am gândit deja. Săpăm în jurul mașinăriei, îi oferim destul spațiu ca să se poată roti în loc. Court zice că e posibil să punem șenilele în mișcare pe rând, să înaintăm puțin într-o parte, iar în cealaltă să dăm puțin înapoi. Săpătorul o să se rotească, atâta vreme cât nu-i stă nimic în cale.

Raph apăru lângă Juliette. Stătuse deoparte pe toată durata discuției.

– Vin cu tine, îi zise.

Ea înțelese că nu era o întrebare. Dădu din cap, aprobându-l.

După ce le explică Erik ce aveau de făcut, oamenii începură să se împrăștie. Juliette prinse privirea lui și îi arătă stația radio.

– O să stau de vorbă cu Courtnee și cu tata înainte de plecare și am câțiva prieteni care s-au îndreptat spre ferme. O să trimit pe cineva jos, să vă aducă o stație radio, imediat ce găsesc una. Și un încărcător. Dacă intru în legătură cu un siloz care vrea să vă primească, vă anunț.

Erik dădu din cap. Vru să spună ceva, se uită la fețele oamenilor care încă se mai învârteau prin preajmă, apoi îi făcu ei semn să vină deoparte. Juliette îi întinse stația radio lui Raph și îl urmă pe Erik.

După câțiva pași, el aruncă o privire în jur și-i făcu semn să meargă mai departe. Și iarăși mai departe. Asta până ce ajunseră sub ultimul bec, care se legăna și pâlpâia.

– Am auzit ce vorbesc unii dintre ei, spuse Erik. Vreau să știi că nu sunt decât niște rahaturi, bine?

Juliette se încruntă, nedumerită. Erik respiră adânc și se uită la oamenii lui, de care se îndepărtaseră simțitor.

– Soția mea lucra la etajele 120 când s-a lăsat în jos chestia aia. Toată lumea din jurul ei fugea în sus și, cu toate că se simțea

îmboldită să-i urmeze, a coborât drept aici, cu copiii noştri. A fost singura de pe etajul ei care a supravieţuit. Şi-a făcut loc printr-o mulţime al naibii de numeroasă ca să ajungă aici. Oamenii parcă înnebuniseră.

Juliette îl strânse de braţ.

– Mă bucur c-a reuşit.

Văzu lumina becului care se legăna oglindită în ochii lui Erik.

– Fir-ar să fie, Jules, ascultă ce-am de zis! În dimineaţa asta m-am trezit întins pe-o foaie de oţel ruginit, cu gâtul destul de înţepenit ca să mă gândesc c-o să rămână aşa pentru tot restul zilelor mele, cu doi afurisiţi de copii dormind pe mine ca pe-o saltea şi cu fundul amorţit de frig...

Juliette începu să râdă.

– ...Lesley era întinsă acolo, privindu-mă. Cum mă priveşte ea de multă vreme. Pe urmă s-a uitat în jur, în gaura asta de iad ruginită, şi-a spus: „Slavă Domnului c-am avut locul ăsta în care să venim!"

Juliette îşi feri privirea şi-şi şterse ochii. Erik o prinse de braţ şi o întoarse spre el. Nu voia s-o lase să se retragă astfel.

– Ea a detestat tunelul. L-a urât. M-a urât pe mine, fiindcă lucram în două schimburi şi l-a detestat fiindcă am bombănit şi m-am plâns din cauza proptelelor pe care m-ai pus să le-aduc, din cauză că i-am făcut Minei 6 ce i-am făcut. L-a detestat fiindcă îl detestam eu. Înţelegi?

Juliette dădu din cap.

– Acum ştiu că locul unde ne aflăm e la fel de bun ca multe altele. Nu cred că o să rezolvăm ceva săpând din nou, dar o să avem ceva de făcut până când o să găsim o rezolvare. Între timp, am de gând să mă trezesc, cu dureri în trup, lângă femeia pe care-o iubesc şi, dac-o să fiu destul de norocos, o s-o fac şi-n ziua următoare şi o să consider fiecare dimineaţă un dar. Ăsta nu e iadul. Asta e ceea ce ţi se întâmplă înainte de-a ajunge acolo. Şi tu ne-ai dăruit asta.

Juliette îşi şterse lacrimile de pe obraji. O parte din ea se detesta fiindcă plângea în faţa lui Erik. O altă parte îşi dorea să se arunce

de gâtului lui și să plângă. În clipa aceea, îi simți lipsa lui Lukas mai mult decât ar fi crezut că e cu putință.

– Nu știu nimic despre această misiune nebunească pe care o iei asupra ta, dar eu îți ofer tot sprijinul necesar. Dacă e nevoie să sap cu mâinile goale, o s-o fac. Termină-i pe nemernicii ăia. Vreau să-i găsesc în iad când o s-ajung acolo.

48

• Silozul 17 •

Juliette își găsi tatăl în clinica pe care o improvizase într-o magazie golită și ruginită. Raylee, electriciana din schimbul doi, gravidă în nouă luni, se odihnea întinsă pe un așternut, cu soțul ei alături, amândoi ținându-și mâinile pe pântecele ei. Juliette îi văzu și își dădu seama că bebelușul lor avea să fie primul – poate din toate timpurile – născut în alt siloz decât părinții lui. Copilul acela n-avea să intre niciodată în strălucitorul Departament Mecanic în care munciseră și locuiseră ei, n-avea să urce niciodată în bazar ca să asculte muzică sau să vadă o piesă de teatru și poate n-avea să se uite niciodată la un ecran, ca să cunoască lumea exterioară. Și, dacă era fată, avea să fie în pericol să-și aibă propriii copii, ca Hannah, fără să-i spună nimeni că n-ar trebui.

– Pleci? o întrebă tatăl ei.

Ea dădu din cap.

– Am venit să-mi iau rămas-bun.

– O spui de parcă n-o să ne mai vedem niciodată. O să urc să văd ce fac copiii imediat ce pun lucrurile în ordine aici. Și după ce-l întâmpin pe noul venit.

Le zâmbi lui Raylee și bărbatului ei.

– E un simplu „la revedere", zise Juliette.

Le ceruse celorlalți să jure că nu vor spune nimănui, și mai ales lui Court și tatălui ei, ce planuri avea ea. Când îl îmbrățișă pentru o ultimă oară, încercă să nu-și lase brațele s-o trădeze.

– Și, așa cum știi, adăugă, retrăgându-se, copiii ăștia sunt ca și ai mei, într-o mai mare măsură decât vor fi vreodată alții. Așa că, ori de câte ori nu sunt aici ca să am grijă de ei, dacă poți să-i dai lui Solo o mână de ajutor... Uneori cred că el e mai copil decât toți ceilalți.

– O voi face. Și știu. Îmi pare rău pentru Marcus. Mă simt vinovat.

– Nu, tată. Te rog, nu trebuie. Doar... poartă-le de grijă când sunt eu prea ocupată pentru asta. Știi cât de tare mă las uneori prinsă de câte un proiect.

El dădu din cap.

– Te iubesc, spuse ea.

Și se grăbi să plece, înainte de a se trăda mai mult, pe ea și planurile ei. Pe coridor, Raph își săltă pe umăr un sac greu, iar Juliette îl înșfăcă pe al ei. Împreună lăsară în urmă noul șir de lumini și intrară într-un întuneric aproape deplin, fără să-și folosească lanternele, fiindcă toate coridoarele le erau destul de bine cunoscute, iar ochii li se obișnuiră curând.

Ajunseră la postul de pază pustiu. Juliette văzu îndoindu-se furtunul de care se folosise ca să poată respira și își aminti că trecuse pe acolo înotând. În fața lor, scara era scăldată în lumina de un verde palid a becurilor de avarie. Juliette și Raph își începură îndelungatul și anevoiosul urcuș. Juliette își întocmise în minte lista oamenilor cu care trebuia să se întâlnească și a lucrurilor pe care trebuia să le ia. Copiii trebuiau să fie la fermele de jos, în vechea lor casă. Ca și Solo. Voia să-i vadă, apoi să meargă mai sus, la postul ajutorului de șerif, de unde să ia un încărcător și unde spera să mai găsească și o stație radio. Dacă aveau noroc și scoteau un timp bun, ar fi ajuns în fosta ei locuință din laboratorul de curățire în noaptea aceea, la o oră târzie, și ar fi început să pună la punct un ultim costum.

– Ți-ai amintit să iei detonatoarele de la Walker? întrebă.

Avea senzația că uitase ceva.

– Da. Și bateriile pe care le-ai vrut. Și am umplut bidoanele. Avem tot ce ne trebuie.

– Voiam doar să mă asigur.

– Cum rămâne cu modificarea costumelor? întrebă Raph. Ești sigură că acolo, sus, ai tot ce-ți trebuie? Oricum, câte costume au rămas?

– Mai mult decât suficiente, răspunse ea.

Voia să-i spună, chiar atunci, că și două erau mai mult decât suficiente. Era aproape sigură că Raph credea că o s-o însoțească tot drumul. Se pregăti să-i țină piept într-o discuție în contradictoriu.

– Da, dar câte? Sunt pur și simplu curios. Înainte nu-i era nimănui permis să vorbească despre așa ceva...

Juliette se gândi la magaziile dintre etajele 34 și 35, la toate acele buncăre care păreau fără sfârșit.

– Două... poate trei sute de costume, răspunse. Mai multe decât am avut răbdare să număr. N-am modificat decât două.

Raph fluieră.

– De-ajuns pentru câteva sute de ani de curățiri, nu-i așa? Presupunând că trimiți afară un om pe an.

Juliette se gândi că avea dreptate. Și, acum, când știa cum era otrăvit aerul de-afară, presupuse că probabil asta prevedea planul: un flux constant de exilări. Nu pentru curățire, ci pentru exact opusul ei. Pentru murdărirea lumii.

– Hei, o ții minte pe Gina, de la Aprovizionare?

Juliette dădu din cap și avu senzația că parcă își dăduse cu un ciocan peste degete. Câțiva oameni de la Aprovizionare reușiseră să ajungă jos, dar Gina nu era printre ei.

– Știai că ne vedem, că avem o relație?

Juliette clătină din cap.

– Nu. Îmi pare rău, Raph.

– Mda.

Intrară pe o altă buclă a scării.

– Gina a făcut la un moment dat o analiză a rezervelor. Știi că aveau un computer ca să țină o evidență riguroasă pentru orice, unde se află, câte au fost comandate și nu s-au livrat încă și toate

celelalte chestii de soiul ăsta? Ei bine, la IT s-au ars mai multe cipuri din servere, poc, poc, poc, știi, într-una din săptămânile alea când defecțiunile s-au ținut lanț...

– Țin minte săptămânile alea, spuse Juliette.

– Ei bine, Gina s-a întrebat cât mai e până când vor rămâne fără astfel de cipuri. Se numără printre piesele pe care nu le pot fabrica ei, înțelegi? Lucruri complicate. Așa că s-a uitat să vadă care e rata medie a căderilor și câte bucăți mai au în stoc și rezultatul calculului a fost două sute patruzeci și opt de ani.

Juliette se aștepta să continue.

– Numărul ăsta are vreo semnificație? îl întrebă.

– La început n-a avut. Dar a intrigat-o, fiindcă mai făcuse un calcul similar cu câteva luni înainte, tot din curiozitate, și obținuse un număr foarte apropiat. Acum câteva săptămâni, în biroul ei s-a ars un bec. Un simplu bec. S-a întâmplat tocmai când avea de terminat o lucrare și i-a dat de gândit. Ai văzut ce magazie de becuri au, nu?

– Nu, adevărul e că n-am văzut.

– Ei, e imensă. M-a dus o dată acolo, jos. Și...

Raph păstră tăcerea cât coborâră următoarele câteva trepte.

– Ei bine, magazia e pe jumătate goală. Și Gina a făcut calculele pentru becuri, având în vedere întregul siloz, și a descoperit că rezerva e suficientă pentru încă două sute cincizeci și unu de ani.

– E aproape același număr.

– Exact. Și pe urmă a devenit curioasă de-a binelea – ți-ar fi plăcut asta la ea – și s-a apucat de astfel de calcule în timpul ei liber, pentru obiecte de mare importanță, cum sunt pilele de combustie, implanturile pentru împiedicarea sarcinilor și cipurile pentru cronometrare și temporizare. Și a obținut de fiecare dată un număr foarte apropiat de două sute cincizeci. Atunci a înțeles că nu ne-a mai rămas mult timp.

– Două sute cincizeci de ani, spuse Juliette. Chiar ea a spus asta?

– Da. Mie și altor câțiva, la beție. Era beată moartă, ține cont de asta. Și-mi aduc aminte că... Raph râse. Mi-aduc aminte cum i-a spus Jonny că astfel de calcule te încurcă fără să te ducă nicăieri,

însă el o s-o-ncurce dacă nu se duce repede la nevastă-sa. Iar una dintre prietenele Ginei de la Aprovizionare a spus că oamenii fac asemenea socoteli de pe vremea bunicii ei și vor continua să le facă mereu. Iar Gina a zis că deocamdată e prea devreme ca să se gândească toată lumea la asta în același timp. A zis că, peste vreo două sute de ani, când oamenii vor intra în caverne goale să ia ultimele bucăți din orice, o să fie mai mult decât evident.

– Îmi pare sincer rău că nu e și ea aici, spuse Juliette.

– Și mie.

Mai urcară câteva trepte.

– Dar nu de-asta ți-am povestit, adăugă Raph. Tu ai spus că mai sunt vreo două sute de costume. Pare să fie vorba de același rezultat, nu?

– E o simplă presupunere, răspunse Juliette. N-am coborât acolo decât de vreo două ori.

– Dar pare să se potrivească. N-ai impresia că seamănă a numărătoare inversă? Zeii fie au știut câte rezerve să facă, fie n-au planuri pentru noi decât până la o anumită dată. Te face să te simți ca laptele de scroafă, perisabil, nu? Cel puțin eu am senzația asta.

Juliette se întoarse spre prietenul ei albinos și îl studie, văzu că, în lumina verzuie a lămpilor de avarie, căpăta o strălucire nefirească.

– S-ar putea, spuse. Poate că Gina chiar a descoperit ceva important.

Raph pufni.

– Mda, dar, ce naiba! Atunci o să fim morți de mult.

Pe urmă râse și hohotul îi reverberă în sus și în jos pe scară, dar pe Juliette ideea o întristă. Nu numai că, la acea dată fatidică, aveau să fie morți cu toții, dar știind asta îi era mai ușor să suporte un adevăr cumplit și morbid. Zilele tuturor erau numărate. Era o nebunie să încerci să salvezi ceva, mai ales dacă era vorba de o viață. În întreaga istorie a omenirii, nicio viață nu fusese cu adevărat salvată. Doar prelungită. Totul ajunge la un sfârșit.

49

• Silozul 17 •

În ferme era întuneric, lămpile din plafon dormeau, în vreme ce temporizatoarele ticăiau în depărtare. Undeva, în celălalt capăt al culoarului năpădit de frunze, răbufneau voci, pretinzând că roadele coapte le aparţin şi pretenţiile stârneau dispute. Lucruri care nu fuseseră ale nimănui îşi găseau brusc proprietari. Asta îi amintea lui Hannah de vremuri grele. Îşi strânse copilul la piept şi se apropie mai mult de Rickson.

Micul Miles deschidea drumul, cu lanterna lui aproape descărcată. Când îi pălea lumina, şi-o lovea de palmă, ceea ce îi dădea, cumva, mai multă vigoare. Hannah se uită peste umăr, către scări.

– De ce are Solo nevoie de atât de mult timp? întrebă.

Nu-i răspunse nimeni. Solo plecase să o caute pe Elise. Nu era neobişnuit pentru ea să fugă după ceea ce îi atrăgea atenţia, dar, cu toţi acei oameni pretutindeni, lucrurile se schimbaseră. Hannah îşi făcea griji.

Bebeluşul din braţele ei scânci. Aşa făcea când îi era foame. El avea dreptul să-i fie. Hannah refuza să se plângă; şi ea era flămândă. Schimbă poziţia copilului, apoi îşi desfăcu una dintre bretele salopetei şi-l lăsă să ajungă la sânul ei. Foamea era mai cumplită când te apăsa gândul că trebuie să mănânci pentru doi. Şi, de-a lungul acelui coridor, unde cândva atingea cu braţele roadele coapte – pe vremea când un stomac gol era unul dintre puţinele lucruri

de care trebuia să se teamă –, parcelele înmugurite se întindeau surprinzător de pustiite. Devastate. Stăpânite.

Tulpinile și frunzele foșniră ca hârtia când trecu Rickson dincolo de balustradă, să exploreze al doilea și al treilea rând, în căutarea unei roșii, a unui castravete sau a unuia dintre fructele care se sălbăticiseră și se răspândiseră printre alte culturi, cu brațele lor unduitoare răsucite în jurul celorlalte tulpini. Se întoarse cu zgomot și îndesă în mâna lui Hannah ceva mic, cu o pată moale acolo unde stătuse prea mult pe pământ.

– Poftim, spuse și plecă să mai caute.

– De ce iau atât de mult deodată? întrebă Miles, căutând și el ceva de mâncare.

Hannah adulmecă micul dar adus de Rickson, care mirosea vag a dovlecel, deși nu prea bine copt. Vocile din depărtare se înălțară, certându-se. Ea mușcă o bucățică și se strâmbă când îi simți gustul amar.

– Iau atât de mult fiindcă nu fac parte din aceeași familie, răspunse Rickson.

Vocea i se auzea de dincolo de plantele întunecate, care se legănară la trecerea lui printre ele.

Micul Miles își îndreptă lanterna către el când ieși dintre șirurile de tulpini de porumb cu mâinile goale.

– Păi, nici noi nu facem parte din aceeași familie, spuse Miles. Nu cu adevărat. Și nu ne-am purtat niciodată așa.

Rickson sări peste balustradă.

– Bineînțeles că facem parte din aceeași familie. Trăim împreună și muncim împreună, exact cum trebuie să facă o familie. Dar oamenii ăștia n-o fac, n-ai văzut? Nu vezi că se îmbracă diferit ca să poată fi deosebiți? Nu trăiesc împreună. Străinii ăștia se vor lupta cum s-au luptat părinții noștri. Nici părinții noștri nu făceau parte din aceeași familie.

Rickson își dezlegă părul, adună șuvițele care-i atârnau în jurul feței, apoi și-l legă din nou. Vorbea în șoaptă și se uita în întuneric, către locul de unde veneau vocile certărețe.

– Vor face ce-au făcut părinții noștri, se vor lua la bătaie pentru mâncare și pentru femei, până când n-o să mai rămână nimic. Ceea ce înseamnă că, dacă ne atacă, trebuie să ne luptăm cu ei ca să supraviețuim.

– Nu vreau să mă lupt, zise Hannah.

Strânse din ochi și îndepărtă copilul de sfârcul ei dureros, apoi începu să-și aranjeze salopeta, ca să-l poată trece la celălalt sân.

– Tu n-o să fii nevoită să te lupți, spuse Rickson, ajutând-o să-și tragă salopeta.

– Înainte ne-au lăsat singuri, îi aminti Miles. Am trăit aici cu anii și ei veneau și-și luau ce le trebuia fără să se lupte cu noi. Poate că și oamenii ăștia vor face la fel.

– Asta a fost cu mult timp în urmă, zise Rickson.

Privi bebelușul găsindu-și locul la sânul mamei sale, apoi sări din nou peste balustradă și intră în întuneric, să mai caute și altceva.

– Ne-au lăsat în pace pentru că eram mici și eram ai lor. Eu și Hannah aveam vârsta ta. Tu și fratele tău erați țânci. Oricât de urâtă ar fi fost lupta, ne-au lăsat pe noi, copiii, singuri, să trăim sau să murim.

– Dar veneau să ne vadă, insistă Miles. Și ne aduceau câte ceva.

– Ceva ca Elise și sora ei? întrebă Hannah.

Ea și Rickson își aduceau des aminte de frații și surorile lor moarte. Coridorul era plin de morți, de oameni care pieriseră, aduși de la etajele de sus, se gândi ea.

– Vor fi lupte, îi spuse lui Miles, care încă nu părea convins. Eu și Rickson nu mai suntem copii.

Își legănă pruncul, care sugea, aducându-i aminte cât de departe de copilărie ajunseseră.

– Aș vrea să plece, pur și simplu, spuse Miles, îmbufnat.

Lovită de palmă, lanterna lui scoase un sunet ca un râgâit de bebeluș.

– Aș vrea ca totul să revină la normal. Aș vrea să fie Marcus aici. Fără el nu mă simt în largul meu.

– O roșie, spuse Rickson, ieșind victorios din întuneric.

Ridică sfera roșie în lumina lanternei lui Miles, care le îmbujoră fețele. De undeva apăru un cuțit. Rickson tăie leguma în trei și îi întinse mai întâi lui Hannah partea ei. Roșu ca sângele, sucul se prelinse de pe mâinile lui, de pe buzele tinerei mame, de pe cuțit. Mâncară într-o tăcere relativă, în prezența îndepărtatelor și înspăimântătoarelor voci de pe coridor.

Jimmy urca treptele înjurându-se în sinea lui, ca de obicei, fără să-l audă cineva. Se înjura și înainta cu pași apăsați pe spirala scării, generând vibrații care urcau sau coborau, contopindu-se cu altele. Să stea cu ochii pe Elise începea să fie de-a dreptul sâcâitor. O singură privire într-o altă direcție, și fetița dispărea. Cum făcea Umbră când se stingeau toate lămpile de coacere în același timp.

– Nu, nu ca Umbră, murmură, pentru sine.

Umbră stătea aproape întotdeauna lângă picioarele lui. Se împiedica întotdeauna de Umbră. Cu Elise era altceva.

Trecu de încă un etaj pustiu și își aminti că nu era ceva nou. Nu se întâmpla pe neașteptate. Elise plecase și se întorsese întotdeauna după bunul ei plac. Dar, când silozul era gol, el nu se îngrijorase niciodată. Se întrebă din nou ce anume făcea un loc periculos. Poate că, de fapt, nu locul era periculos.

– Hei, tu!

Jimmy ajunse la un alt etaj, 122. Din cadrul ușii, un bărbat îi făcu semn cu mâna. Purta salopetă aurie, ceea ce însemnase ceva pe vremea când lucrurile aveau o semnificație. Era primul om apărut în fața lui Jimmy cât urcase douăsprezece etaje.

– N-ai văzut o fetiță? întrebă el, ignorând faptul că și celălalt părea dornic să-i îi ceară o informație. Atât de înaltă, îi arătă, ridicând palma la nivelul șoldului. Are șapte ani și un dinte lipsă.

Arătă, pe deasupra bărbii, către propriii săi dinți.

Străinul clătină din cap.

– Nu, dar tu ești bărbatul care a locuit aici, nu? Supraviețuitorul?

Bărbatul în auriu ținea în mână un cuțit, cu lama licărindu-i argintie ca un pește în apă. Pe urmă râse și se uită dincolo de balustrada scării.

– Ei, cred că suntem cu toții supraviețuitori, nu-i așa?

Întinse mâna și apucă unul dintre furtunurile de cauciuc fixate de Jimmy și de Juliette de pereți pentru îndepărtarea apei care inundase silozul. Îl tăie cu o mișcare abilă a cuțitului. Apoi începu să tragă de partea inferioară, al cărei capăt opus se legăna liber, cu mult mai jos.

– Ăsta era pentru inundații..., începu Jimmy.

– Probabil că știi o mulțime de lucruri despre locul ăsta, îl întrerupse bărbatul. Îmi cer scuze. Numele meu e Terry. Terry Harlson. Fac parte din Comitetul de Pla... vru să zică, dar apoi se uită la Jimmy mijindu-și ochii. La naiba! Habar n-ai de asta și nici nu-ți pasă, nu? Pentru tine, suntem cu toții din același loc.

– Jimmy. Mă numesc Jimmy, dar multă lume îmi spune Solo. Iar furtunul ăla...

– Ai cumva idee de unde vine curentul electric? se interesă Terry, arătând cu capul către lămpile verzi de sub trepte. Noi ne-am instalat cu patruzeci de etaje mai sus. Acolo stația radio e alimentată. Și în unele dintre cablurile astea care se întind peste tot e curent. Tu le-ai tras?

– Pe câteva, răspunse Jimmy. Unele erau deja întinse. O fetiță pe nume Elise a luat-o încoace. N-ai văz...?

– După părerea mea, curentul vine de sus, dar Tom m-a trimis să verific aici, jos. Spune că, în silozul nostru, curentul a venit întotdeauna de jos și că aici ar trebui să fie la fel. Orice altceva e identic. Dar am văzut până la ce nivel a fost inundat silozul. Nu cred că electricitatea a putut să vină de-acolo. Dar tu știi răspunsul, nu? Silozul are niște secrete pe care ni le poți dezvălui? Ne-ar plăcea să știm cum stau lucrurile cu acest curent electric.

Furtunul zăcea colac la picioarele bărbatului. Scoase din nou cuțitul la vedere. Îi scânteia în mână.

– Te-ai gândit vreodată cum ar fi să faci parte dintr-un comitet?

– Trebuie să-mi găsesc prietena, spuse Jimmy.

O altă lovitură de cuțit, și cablul electric opuse rezistență. Era din pricina cuprului din centru. Bărbatul luă în mână o buclă a cablului negru și-și plimbă cuțitul peste ea, înainte și înapoi,

mușchii puternici reliefându-i-se sub tricoul pătat de sudoare. După câteva eforturi, cuțitul apăru prin partea opusă, tăind cablul în două.

– Dacă prietena ta nu-i cu oamenii din ferme, e probabil sus, cu cântătorii. Am trecut pe lângă ei când am coborât. Au găsit o capelă.

Terry arătă cu vârful cuțitului în sus înainte de a-l pune deoparte pentru a-și încolăci cablul în jurul brațului.

– O capelă, repetă Jimmy. Știa despre ce e vorba. Mulțumesc, Terry.

– Era corect să-ți spun, răspunse celălalt, ridicând din umeri. Îți mulțumesc pentru că mi-ai dezvăluit de unde vine curentul electric.

– Curentul electric...?

– Da, ai spus că vine de sus. De la etajul...

– Treizeci și patru? Am spus eu asta?

Terry zâmbi.

– Cred că da.

50

• Silozul 17 •

Elise se uitase la oamenii de jos, din locul unde fusese apa – cei care munceau ca să sape un tunel de ieşire, ca să pornească din nou curentul electric, ca să aprindă luminile. Îi văzuse şi pe cei de la ferme, care culegeau o grămadă de mâncare şi se gândeau cum să hrănească pe toată lumea. Şi apoi întâlnise acel al treilea grup care aranja mobila, mătura podelele şi punea lucrurile în ordine. N-avea nici cea mai vagă idee ce încercau să facă.

Bărbatul cumsecade care-l văzuse ultimul pe Cuţulache stătea pe margine, vorbind cu un alt individ, unul îmbrăcat în alb, cu un cerc fără păr în creştetul capului, deşi părea prea tânăr ca să fie chel. Îmbrăcămintea lui era stranie. Ca o cuvertură. Îi acoperea amândouă picioarele laolaltă şi era atât de largă şi de lungă încât rareori îi zăreai ghetele. Bărbatul cumsecade, cu barbă neagră, părea să susţină ceva cu hotărâre. Cel în alb stătea nemişcat, încruntându-se. Din când în când, câte unul sau amândoi odată se uitau la Elise şi fetiţa se gândi, neliniştită, că vorbeau despre ea. Poate că plănuiau cum să-l caute pe Cuţulache.

Mobila era aşezată în linii drepte, cu faţa în aceeaşi direcţie. Nu exista nicio masă, ca acolo unde mânca ea, în încăperile din spatele fermelor, unde se şi ascundea sub mobilier, închipuindu-şi că e şobolan şi că trăieşte alături de o întreagă familie de şobolani care vorbesc între ei, dând din mustăţi. În locul unde se afla acum

nu erau decât scaune și bănci, toate îndreptate către același perete pe care se afla un tablou din sticlă colorată, spartă pe alocuri. Un bărbat în salopetă lucra în spatele peretelui, vizibil prin locurile unde era spartă și nedeslușit când se întrezărea prin partea rămasă intactă. Vorbi cu altcineva, care îi dădu, printr-o ușă, un cablu negru. Pregăteau ceva și, când în spate se aprinse brusc o lumină, umplând încăperea de raze colorate cei câțiva oameni care mutau mobila încremeniră și se holbară. Unii spuseră ceva în șoaptă. De fapt, toți păreau să șoptească același lucru.

– Elise!

Bărbatul cu barbă neagră îngenunche lângă ea. Fetița tresări și-și strânse geanta la piept.

– Da? întrebă, cu voce stinsă.

– Ai auzit de Pact? o întrebă el.

Celălalt bărbat, cel fără păr în creștet și cu cuvertură albă pe umeri, stătea în spatele lui, în picioare, la fel de încruntat. Elise își imagină că nu zâmbea niciodată.

Ea dădu din cap.

– Un parc e un loc cu iarbă, flori și copaci, unde poți să plimbi animale, adică doar dulăi și cățeluși, nu și căprioare.

Bărbatul zâmbi.

– Pact, nu parc.

Dar, pentru Elise, cele două cuvinte sunau la fel.

– Iar dulăi și cățeluși sunt nume date aceluiași animal.

Ea nu avea chef să-l corecteze. Văzuse cum arătau dulăii și în cartea ei, și în bizar, și erau înspăimântători. Cățelușii nu erau așa.

– De unde-ai auzit de căprioare? o întrebă bărbatul îmbrăcat în cuvertura albă. Aveți aici cărți pentru copii?

Ea clătină din cap.

– Avem cărți adevărate. Am văzut căprioare. Sunt înalte și caraghioase, au picioare subțiri și trăiesc în pădure.

Bărbatul cu barbă și salopetă portocalie nu părea interesat de căprioare. Nu la fel de mult cum era celălalt. Elise aruncă o privire spre ușă, întrebându-se unde erau toți cei pe care-i cunoștea. Unde era Solo? Ar fi trebuit s-o ajute să-l găsească pe Cuțulache.

– Pactul e un document foarte important, spuse bărbatul în portocaliu.

Elise își aminti brusc că se numea Rash. Domnul Rash. Se prezentase, dar ea nu prea ținea minte numele. N-avusese niciodată nevoie să știe prea multe. Domnul Rash se purta foarte frumos cu ea.

– Pactul e o carte, dar o carte mică, spunea el. Așa cum și tu ești o femeie, dar una mică.

– Am șapte ani, zise fetița.

Nu mai era mică.

– Și-o să faci șaptesprezece atât de curând, că nici n-o să știi cum a trecut timpul.

Bărbatul cu barbă o mângâie pe obraz. Ea se trase înapoi, surprinsă, și el se încruntă. Se întoarse să-i arunce o privire bărbatului în cuvertura albă, care o studia pe Elise.

– Ce cărți erau acelea? întrebă bărbatul în alb. Cele cu animale, le-ai văzut aici, în silozul ăsta?

Elise își duse mâinile la geantă, parcă protejându-și albumul. Era sigură că pagina cu căprioara e în cartea ei. Îi plăcea tot ce găsea despre lumea verde, despre pescuit, despre animale, despre soare și despre stele. Își mușcă buza, ca să se împiedice să spună ceva.

Bărbatul cu barbă – domnul Rash – îngenunche lângă ea. Ținea în mâini o foaie de hârtie și o bucată de cretă violet. Le așeză pe bancă, lângă ea, și-și puse o mână pe genunchiul ei. Celălalt bărbat veni mai aproape.

– Dacă știi că în locul ăsta există cărți, e datoria ta față de Dumnezeu să ne spui unde se află, insistă bărbatul în cuvertură albă. Crezi în Dumnezeu?

Elise dădu din cap. Hannah și Rickson îi vorbiseră despre Dumnezeu și o învățaseră rugăciunile de seară. Lumea i se încețoșă în jur și își dădu seama că are lacrimi în ochi. Și le șterse. Lui Rickson nu-i plăcea deloc când ea plângea.

– Unde sunt cărțile alea, Elise? Cât de multe sunt?

– O grămadă, răspunse ea, cu gândul la toate cărțile din care furase pagini.

Solo se înfuriase atât de tare când descoperise că ea scoate din cărți poze și explicațiile lor. Dar de acolo aflase de o nouă metodă de pescuit și atunci Solo o învățase cum să coasă paginile luate și pescuiseră împreună.

Bărbatul în cuvertură albă îngenunche în fața ei.

– Sunt cărți din astea peste tot?

– El e părintele Remmy, îl prezentă Rash, făcându-i loc lângă Elise. Părintele Remmy o să ne călăuzească în aceste vremuri tulburi. Suntem o turmă. Înainte îl urmam pe părintele Wendel, dar unii pleacă din turmă, iar alții i se alătură. Ca tine.

– Cărțile, repetă domnul Remmy, care părea prea tânăr ca să fie un părinte – probabil că nu era cu mult mai mare decât Rickson. Se află prin apropiere? Unde le putem găsi?

Își ridica mâna spre tavan și vorbea ciudat, cu o voce sonoră, care umplea pieptul lui Elise, care-o făcea să vrea să-i răspundă. Iar ochii lui – verzi ca Adâncurile inundate în care pescuiau ea și Solo – îi trezeau dorința de a spune adevărul.

– Toate sunt în același loc, răspunse fornăind.

– Unde? șopti bărbatul.

O ținea de mâini, iar celălalt bărbat se uita la ei cu o privire stranie.

– Unde sunt cărțile? E foarte important, fiica mea. Știi, există o singură carte. Toate celelalte sunt minciuni. Acum spune-mi unde se află.

Elise se gândi la singura carte din geanta ei. Nu era minciună. Dar nu voia s-o atingă omul ăla. Nici pe ea nu voia s-o atingă. Încercă să se tragă înapoi, dar mâinile lui mari o strângeau cu putere. Privirea lui ascundea ceva.

– Treizeci și patru, șopti ea.

– Etajul treizeci și patru?

Elise dădu din cap și mâinile lui le eliberară pe ale ei. După ce bărbatul se îndepărtă, domnul Rash se apropie și-și puse o mână pe mâna lui Elise, acoperind locul de care o strânsese dureros celălalt individ.

– Părinte, putem...? întrebă el.

Bărbatul cu creștetul chel încuviință cu un gest, iar domnul Rash luă bucata de hârtie de pe bancă. Pe o parte era tipărit ceva. Pe cealaltă parte cineva scrisese ceva de mână. Mai era și o bucată de cretă violet și domnul Rash o întrebă pe Elise dacă știe să scrie, dacă a învățat alfabetul.

Fetița încuviință din cap. Își duse încă o dată mâna la geantă, păzindu-și cartea. Știa să citească mai bine decât Miles. Avusese Hannah grijă de asta.

– Poți să-ți scrii numele? o întrebă bărbatul.

Îi arătă bucata de hârtie. În partea de jos erau trase niște linii. Pe două erau deja scrise nume. Deasupra celeilalte, locul era gol.

– Aici, spuse el, arătându-i locul gol.

Îi dădu creta. Ea se străduí să citească o parte din celelalte cuvinte, dar scrisul era neclar. Cineva scrisese în grabă, pe o suprafață neuniformă. În plus, avea și ochii încețoșați.

– Doar numele tău, repetă bărbatul. Arată-mi!

Elise voia să plece. Voia să fie cu Cuțulache, cu Solo, cu Jewel și chiar cu Rickson. Își șterse lacrimile și-și înghiți un suspin care amenința să o sufoce. Dacă făcea ce voiau, aveau s-o lase să plece. În încăpere se adunau din ce în ce mai mulți oameni. Unii se uitau la ea și vorbeau în șoaptă. Auzi un bărbat spunând că un altul e norocos, că sunt mai mulți bărbați decât femei, că aceia care nu sunt atenți vor rămâne pe dinafară. Se uitau cu toții la ea și așteptau. Mobila era acum aliniată, podelele măturate și niște frunze verzi de-ale plantelor culese erau împrăștiate în jurul unui podium.

– Aici, spuse domnul Rash.

O prinse de încheietura mâinii până când aduse creta deasupra liniei.

– Numele tău.

Și toată lumea o privea. Elise știa să scrie. Știa să citească mai bine decât Rickson. Dar abia dacă mai vedea ceva. Era ca unii dintre peștii pe care-i prinsese cândva, sub apă, uitându-se în sus la oamenii ăia flămânzi. Dar își scrise numele. Spera că pe urmă o vor lăsa să plece.

– Bravo!

Domnul Rash se aplecă şi o sărută pe obraz. Oamenii începură să aplaude. Iar bărbatul în cuvertură albă şi fascinat de cărţi rosti câteva cuvinte cu voce cântată, tunătoare şi frumoasă în acelaşi timp. Spusele lui îi vibrară în adâncul pieptului când, în numele Pactului, declară pe cineva soţ şi soţie.

51

• Silozul 1 •

Darcy intră în ascensor și urcă până la Arsenal. Ascunse punga cu glonțul și-și îndesă rezultatele analizelor în buzunar, ieși din lift și căută pe bâjbâite panoul lat, plin de întrerupătoare. Ceva îi spunea că pilotul lipsă din capsula criogenică aflată în sala cu Personal pentru situații de urgență se ascundea la etajul ăla. Acolo îl găsiseră pe bărbatul ce trecea drept Păstorul. Și tot acolo stătuseră câțiva piloți timp de o lună sau două, într-o perioadă de activitate intensă. El, Stevens și alții mai căutaseră deja în acel loc de câteva ori, însă se lăsă condus de intuiție. Pornea de la faptul că liftul avea nevoie de o comandă suplimentară, acceptată după tastarea codului de securitate, ca să-l aducă acolo.

Etajul era accesibil numai câtorva oameni din vârful ierarhiei și agenților de securitate și, cu ocazia vizitelor sale anterioare, Darcy văzuse de ce. Lăzi de muniție căptușeau pereții. Sub falduri prelatelor păreau să se afle drone militare. Pe rafturi stăteau piramide de bombe. Nu era ceva peste care să fi vrut să dea personalul de la bucătărie când venea după o conservă cu fulgi de cartofi și apăsa din greșeală pe alt buton.

Căutările de mai înainte nu dăduseră niciun rezultat, dar printre rafturile înalte și printre lăzile mari de plastic pe care le susțineau erau probabil mii de ascunzători. Darcy se uită cu atenție pe rafturi, în vreme ce lămpile din plafon pâlpâiau și se aprindeau.

Își imagină că e un pilot fugar, în căutarea unei ascunzători, sosit acolo cu un lift împroșcat cu sânge, la câteva secunde după ce omorâse un om.

Se ghemui și examină betonul lucios din dreptul liftului. În fața ușii acestuia, podeaua strălucea mai tare. Poate din cauza uzurii treptate, dar inegale, ca urmare a frecării de tălpile ghetelor. Se aplecă și, când trase cu putere aer pe nări, simți miros de frunze verzi și de pin, de lămâi și de vremuri trecute, când creșteau plante și lumea avea parfumul prospețimii.

Cineva spălase podeaua. De curând, se gândi el. Rămase ghemuit și se uită printre grupările compacte de arme și echipamente pentru situații de urgență, conștient că nu e singur. Ar fi trebuit să se ducă direct la Brevard și să-și aducă întăriri. Acolo, înăuntru, se afla un bărbat în stare să ucidă, cineva cu pregătire militară, cineva din Personalul pentru situații de urgență, cineva care avea acces la toate armele din lăzi. Numai că omul ăla mai era și rănit, fugar și speriat. Întăririle nu păreau o idee bună.

Nu era vorba atât de faptul că el pusese indiciile cap la cap și că îi aparțineau toate meritele, ci de convingerea lui tot mai fermă că, în privința crimelor, toate pistele duceau drept către vârful ierarhiei. Oamenii implicați se situau pe cele mai înalte poziții. Dosarele fuseseră modificate, ca și ordinea din sălile de criogenare profundă, deși așa ceva n-ar fi trebuit să fie posibil. Cei cărora le raporta ar fi putut fi amestecați. Și Darcy stătuse acolo, sprijinindu-l pe adevăratul și bătrânul Păstor în timp ce-l lovea pe impostor cu bocancii. Nimic din toate astea nu ținea de protocol. Tot rahatul era o răfuială personală. Îl știa pe tipul care încasase bătaia, îl văzuse adesea în timpul schimburilor de noapte și stătuse când și când de vorbă cu el. Îi venea greu să și-l imagineze omorând oameni. Totul părea pe dos.

Își desprinse lanterna de la șold și începu să inspecteze rafturile. Avea nevoie de ceva mai mult decât o lanternă puternică, de ceva mai mult decât primea un paznic de noapte. Etichetele de pe lăzi vorbeau despre o viață diferită, din care nu-și amintea mare lucru. Sălță capacul mai multora – cu garniturile de etanșare pocnind

ușor, până când găsi ceea ce căuta: un pistol H&K.45, modern și vechi deopotrivă. Cel mai bun la data când ieșise din fabrică, însă din fabrica aia nu mai rămăsese decât amintirea. Fixă încărcătorul, sperând că muniția era bună. Mai încrezător în sine cu o armă de foc în mână, continuă să se furișeze prin depozit cu mult mai multă hotărâre decât cu o zi înainte, când făcuse în grabă turul celor optzeci de etaje unde trebuia să caute.

Se uită sub toate prelatele. Sub una găsi unelte și piese de schimb împrăștiate și o dronă parțial demontată sau în curs de reparare. Lucrase cineva acolo de curând? Era imposibil să-ți dai seama. Praful lipsea, dar nici n-ar fi avut cum să se depună sub prelată. Parcurse întregul perimetru, uitându-se pe podea după granule albe de polistiren, ca dovadă că un panou din tavan ar fi fost clintit de la locul său. Se uită în toate birourile din spate, căută urme de escaladare pe rafturi sau pe lăzile mari de sus. Apoi se îndreptă spre cazarmă și observă pentru prima oară ușa metalică joasă a hangarului.

Se asigură că ridicase piedica pistolului. Prinse ușa de mâner și o deschise brusc, după care se ghemui și-și îndreptă spre interior atât lanterna, cât și pistolul.

Fu cât pe ce să împuște niște așternuturi. La prima vedere, luase un morman de perne și de pături mototolite drept un om adormit. Văzu alte dosare ca acelea de pe masa din sala de ședințe, la strângerea cărora dăduse o mână de ajutor. Probabil că acolo stătuse ascuns omul pe care se străduiau să-l prindă. Trebuia să-i arate lui Brevard și să pună pe cineva să curețe locul. Nu reușea să-și imagineze cum putea cineva să trăiască astfel, ca un șobolan. Închise ușa hangarului și se îndreptă spre o alta, prin care intrai în cazarmă. O întredeschise. Se asigură că nu e nimeni pe coridor. Pe urmă trecu fără zgomot dintr-o încăpere în alta, măturându-le pe toate cu raza lanternei. Pe paturi nu se vedea nimic care să sugereze că acolo locuiește cineva. Și în sălile de baie domneau nemișcarea și tăcerea. Bizar. Când ieși din toaleta femeilor, i se păru că aude o voce. O șoaptă. Venea dinspre ultima ușă.

Își pregăti pistolul și se opri în capătul coridorului. Își lipi urechea de ușă și ascultă.

Cineva vorbea. Încercă mânerul, văzu că ușa nu era încuiată, apoi inspiră adânc. Era gata să tragă imediat ce ar fi văzut un om întinzând mâna spre o armă. Se auzea deja explicându-i lui Brevard ce se întâmplase, cum i se trezise o bănuială, cum urmărise un indiciu fără să se gândească să ceară întăriri, cum venise acolo și găsise un bărbat rănit, sângerând. Unul care scosese primul pistolul. El, Darcy, nu făcuse nimic mai mult decât să se apere. Încă un cadavru și încă un caz închis. Era ceea ce avea să spună dacă povestea se termina urât. Toate astea și nu numai îi trecură fulgerător prin minte când deschise brusc ușa, ridicându-și arma.

În capătul opus al încăperii, un bărbat se întoarse spre el. Darcy îi strigă să nu se clintească și înaintă, regăsindu-și brusc și firesc deprinderi adânc înrădăcinate.

– Nu te mișca! strigă și bărbatul ridică mâinile.

Era un tânăr în salopetă gri, cu un braț pe cap și celălalt atârnându-i moale pe lângă corp.

Și atunci Darcy văzu că totuși ceva nu se potrivea. Nimic nu se potrivea. În fața lui nu era un bărbat.

– Nu trage, se rugă Charlotte.

Ridică o mână și se uită la bărbatul care se apropia, cu un pistol îndreptat spre pieptul ei.

– Ridică-te și îndepărtează-te de birou! îi ceru el.

Vocea îi era fermă. Îi arătă peretele, gesticulând cu pistolul.

Charlotte aruncă o privire spre stația radio. Juliette o întreba dacă o aude, o ruga să termine ceea ce începuse să spună, însă ea nu voia să-l pună la încercare pe bărbatul înarmat întinzând mâna spre butonul de emisie. Se uită la sculele împrăștiate, la șurubelnițe, la cleștii de tăiat sârmă, și-și aduse-aminte de lupta oribilă din ziua precedentă. Brațul îi zvâcnea sub pansamentul de tifon. O durea și dacă-l ridica numai până la umăr. Bărbatul ajunse lângă ea.

– Ridică amândouă mâinile!

Poziția lui – felul în care ținea arma – îi aminti de antrenamentul de bază. Nu se îndoia că e în stare s-o împuște.

– N-o pot ridica mai mult, îi zise.

Juliette o rugă din nou să spună ceva. Bărbatul aruncă o privire spre radio.

– Cu cine vorbeai?

– Cu unul dintre silozuri.

Charlotte întinse încet mâna către butonul de volum.

– Nu-l atinge! Treci lângă perete! Imediat!

Ea se supuse. Avea ca singură consolare speranța că o s-o ducă la fratele ei. Măcar avea să afle ce-i făcuseră. Zilele ei de izolare și de teamă ajunseseră la capăt. O străbătu un fior de ușurare fiindcă fusese descoperită.

– Întoarce-te cu fața la perete! Pune-ți mâinile la spate! Încrucișează încheieturile!

Se supuse și de data asta. Dar se și răsuci în lateral, ca să-l privească peste umăr, și întrezări un colier de fixare din plastic alb, pe care și-l desprindea de centură.

– Fruntea la perete! spuse el.

Și apoi îl simți apropiindu-se, îi simți mirosul, îi auzi răsuflarea și toate planurile ei de a se întoarce brusc și a se lupta cu el i se spulberară când colierul o strânse dureros de încheieturi.

– Unde sunt ceilalți? o întrebă el.

Ea clătină din cap.

– Sunt singură.

– Ești pilot?

Charlotte încuviință din cap. El o prinse de umăr și o răsuci.

– Ce faci aici? Îi văzu bandajul de pe brat și ochii i se îngustară.

– Pe tine te-a împușcat Eren.

Ea nu răspunse.

– Ai ucis un om bun, adăugă el.

Charlotte își simți ochii umplându-se de lacrimi. Își dorea s-o ducă unde avea de gând, s-o adoarmă iarăși, să o lase să-l vadă pe Donny, să se întâmple toate cât mai repede.

– N-am vrut, se dezvinovăți, cu voce pierită.

– Cum ai ajuns aici? Ai fost cu ceilalți piloți? Pentru că... femeile nu...

– M-a trezit fratele meu.

Charlotte arătă cu capul către pieptul bărbatului, unde strălucea emblema Securității.

– Voi l-ați luat de-aici.

Și își aduse-aminte de ziua în care veniseră după Donny, cu Thurman sprijinindu-se de un tânăr. Îl recunoscu pe bărbatul din fața ei și alte lacrimi îi umplură ochii.

– E... încă în viață?

El își feri o clipă privirea.

– Da. Încă se mai agață de viață.

Charlotte simți lacrimile prelingându-i-se pe obraji.

Bărbatul se uită din nou la ea.

– E fratele tău?

Ea dădu din cap. Cu mâinile legate la spate, nu-și putea șterge nasul, nu putea nici măcar să și-l șteargă de salopetă, înălțându-și un umăr. Era surprinsă că omul ăla venise singur, că nu chema întăriri.

– Pot să-l văd? întrebă.

– Mă-ndoiesc. Azi îl vor adormi din nou. Își îndreptă pistolul spre stația radio, în timp ce Juliette cerea din nou un răspuns. Știi, n-ai făcut bine. I-ai pus în pericol pe cei cu care vorbeai, oricine ar fi. Ce-a fost în capul tău?

Charlotte îl studie. Părea de vârsta ei, între treizeci și treizeci și cinci de ani, și arăta mai mult a soldat decât a polițist.

– Unde sunt ceilalți? întrebă ea. De ce nu mă iei de-aici? mai zise, făcând semn spre ușă.

– O s-o fac. Dar mai întâi vreau să înțeleg ceva. Cum ați reușit, tu și fratele tău... cum ai ieșit de la criogenare?

– Ți-am spus, m-a trezit el.

Charlotte aruncă o privire spre masa plină de însemnările lui Donny. Harta stătea deasupra, iar notița intitulată „Pactul" era la vedere. Agentul de securitate se întoarse să vadă la ce se uita. Se îndepărtă de ea și puse mâna pe unul dintre dosare.

– Și cine l-a trezit pe fratele tău?

– De ce nu-l întrebi pe el?

Charlotte începea să-și facă griji. I se părea de rău augur că n-o lua de acolo, părea că acționează nerespectând regulile. În Irak văzuse oameni care ignorau regulamentul. Și niciodată ca să facă vreo faptă bună.

– Te rog, du-mă să-l văd pe fratele meu, spuse. Mă predau. Scoate-mă de aici!

El o privi din nou cu ochi îngustați, apoi își reîndreptă atenția către dosare.

– Ce-s toate astea?

Luă harta și o studie, apoi o lăsă jos și luă o altă foaie de hârtie.

– Am scos lăzi cu așa ceva din cealaltă încăpere. La ce naiba lucrați voi doi?

– Ia-mă de-aici și gata! îl imploră Charlotte.

Începea să se teamă.

– Ai răbdare un minut.

Bărbatul studie stația radio, găsi butonul de volum și îl închise. Se lipi cu spatele de birou și se sprijini de el, cu pistolul agățat cu nonșalanță la șold. Urma să-și lase pantalonii în jos, înțelese Charlotte. Și-avea s-o silească să îngenuncheze. Nu mai văzuse o femeie de câteva sute ani, era dornic să afle cum le poate trezi. Asta voia. Charlotte se întrebă dacă n-ar fi fost bine să alerge spre ușă, sperând că o să tragă și că fie o să rateze, fie o s-o nimerească drept în...

– Cum te cheamă? o întrebă el.

Ea își simți lacrimile prelingându-i-se pe obraji. Vocea îi tremură, dar reuși să-și șoptească numele.

– Eu sunt Darcy. Liniștește-te. Nu-ți fac niciun rău.

Charlotte începu să tremure. Era exact ce-și imagina ea că ar spune un bărbat înainte de a face o josnicie.

– Înainte de a te preda, vreau doar să pricep ce naiba se petrece. Fiindcă tot ce-am văzut azi mă face să bănuiesc că e vorba de ceva mai important decât tine și decât fratele tău. Mai important decât slujba mea. La naiba, din câte-mi pot da seama, mă tem că, imediat ce te duc sus, în biroul nostru, voi fi adormit, iar tu vei fi adusă înapoi aici, să-ți continui munca.

Charlotte râse. Își lăsă capul pe-o parte și-și șterse de umăr lacrimile care-i atârnau de bărbie.

– Mă-ndoiesc, răspunse.

Și începu să creadă că într-adevăr n-avea de gând să-i facă niciun rău, că era atât de curios precum părea. Privirea i se îndreptă din nou spre dosare.

– Ai idee ce-au plănuit pentru noi? îl întrebă.

– Greu de spus. Ai ucis un om foarte important. Și n-ar trebui să fii trează. Presupun că vei ajunge înapoi, în criogenare profundă. Vie sau moartă, nu știu.

– Nu mă refer la ce vor face cu mine și cu fratele meu, ci la ce planuri au pentru noi toți. Ce-o să se-ntâmple după ultimul schimb.

Darcy căzu o clipă pe gânduri.

– Nu... nu știu. Nu mi-am pus niciodată întrebarea asta.

Charlotte arătă cu capul către dosarele de lângă el.

– E totul acolo. Când voi ajunge din nou la criogenare, n-o să conteze dac-o să fiu vie sau moartă. N-o să mă mai trezesc niciodată. Așa cum nu se va mai trezi nici mama, nici sora, nici soția ta sau orice altă femeie dragă ție și care se află aici.

Darcy se uită la dosare și ea înțelese că nu trebuia să privească faptul că n-o luase imediat de-acolo ca pe o problemă, ci ca pe o oportunitate. De aceea nu lăsau pe nimeni să afle adevărul. Dacă ar fi știut, nimeni n-ar fi fost de acord.

– Inventezi, spuse Darcy. N-ai de unde ști ce-o să se întâmple după...

– Întreabă-ți șeful. Vezi ce spune. Sau întreabă-l pe șeful șefului tău. Și continuă să pui întrebări. Poate că, la Criogenare Adâncă, o să fii pus în capsula de lângă a mea.

Darcy o studie o clipă. Pe urmă lăsă pistolul jos și-și descheie nasturele de sus al salopetei. Apoi pe următorul. Continuă să și-i descheie până în talie și Charlotte știu că îi ghicise corect intențiile. Se pregăti să sară la el, să-i tragă un șut între picioare, să-l muște...

Darcy luă dosarele și le strecură pe rând sub salopetă, la spate, îndesându-le în boxeri. Apoi își încheie salopeta la loc.

– O să le citesc. Acum să mergem.

Luă pistolul și arătă cu el spre ușă, iar Charlotte răsuflă adânc, recunoscătoare. Trecură pe lângă posturile de pilotaj. Se simțea sfâșiată pe dinăuntru. Își dorise să fie luată de-acolo, dar acum ar fi vrut să mai vorbească. Se temuse de el, însă acum voia să aibă încredere în el. Pentru ea, salvarea însemnase să fie arestată, să fie adormită iarăși, totuși acum întrevedea o altă salvare.

Când ieșiră pe culoar, inima îi bătea cu putere. Darcy închise ușa sălii de pilotaj. Charlotte trecu pe lângă dormitoare și pe lângă băi, apoi, neputându-și folosi mâinile legate la spate, se opri în celălalt capăt al coridorului, așteptând să deschidă el ușa Arsenalului.

– Știi, l-am cunoscut pe fratele tău, spuse Darcy, ținând deschisă ușa pentru ea. Nu mi s-a părut niciodată un tip periculos. Nici tu nu pari.

Charlotte clătină din cap.

– N-am vrut niciodată să fac rău cuiva. Noi doi n-am căutat nimic altceva decât adevărul.

Traversă Arsenalul, îndreptându-se către lift.

– Asta-i problema cu adevărul, ripostă Darcy. Atât mincinoșii, cât și oamenii sinceri pretind că se află în posesia lui. Iar asta-i pune pe cei aflați în poziția mea într-o situație dificilă.

Charlotte se opri brusc. Faptul păru să-l surprindă pe Darcy, care se retrase un pas și-și încleștă mâna pe pistol.

– Să ne continuăm drumul, îi spuse.

– Așteaptă, zise Charlotte. Vrei adevărul? Se răsuci și arătă cu capul spre dronele de sub prelate. Ce-ar fi să nu te mai încrezi în ce-ți spun alții? Să nu-ți mai lași intuiția să decidă de partea cui e dreptatea? Lasă-mă să-ți arăt. Poți să vezi cu ochii tăi ce e afară.

52

• Silozul 1 •

În lateral, corpul lui Donald era un amestec de purpuriu, negru și vinețiu. Își săltă tricoul, cu salopeta atârnându-i în jurul șoldurilor, și-și inspectă coastele în oglinda de la baie. Portocaliul și galbenul se combinau într-o pată din mijlocul vânătăii. O atinse delicat cu vârfurile degetelor și un șoc electric i se propagă în josul picioarelor și îi vibră în genunchi. Abia reuși să nu se prăbușească și avu nevoie de câteva clipe ca să-și recapete răsuflarea. Își lăsă tricoul în jos cu mare grijă, își încheie salopeta și se întoarse în pat șchiopătând.

Îl dureau gambele de când se apărase de loviturile lui Thurman. Pe antebraț avea o umflătură care părea un al doilea cot. Și în timpul fiecărui acces de tuse își dorea să moară. Încercă să adoarmă. Somnul era un vehicul care-l purta prin timp, ajutându-l să ocolească prezentul. Un tramvai pentru deprimați, pentru nerăbdători și pentru muribunzi. Trei atribute care îl descriau pe Donald deopotrivă.

Stinse lampa de lângă pat și rămase întins în întuneric. Se gândi că atât capsulele criogenice, cât și schimburile erau forme excesive ale somnului. Nu erau nefirești în sine, nefirească era numai durata. Urșii hibernau un anotimp întreg. Oamenii hibernau în fiecare noapte. Fiecare zi era un schimb, o fracțiune din viață. Îți făceai planuri pe termen scurt, până la următorul interval de

întuneric, gândindu-te prea puțin să-ți înșiruiești zilele într-un întreg util, ca un șirag de perle valoroase. Totul se rezuma la a supraviețui încă o zi.

Tuși, ceea ce-i stârni străfulgeri de durere atroce în coaste și de lumină violentă în fața ochilor. Se rugă să leșine, să-și dea ultima suflare, dar zeii răspunzători de soarta lui erau experți în tortură. Chin suficient, dar nicidecum în exces. *Nu-l ucideți!* își auzea rănile șoptindu-și una alteia. *Avem nevoie de el viu, să sufere pentru tot ce-a făcut.*

Tusea încetă, lăsându-i gust de cupru pe buze și stropi de sânge pe salopetă, dar nu-i păsa. Își lăsă capul pe spate, cu părul scăldat în sudoarea izvorâtă din durere și efort, și ascultă gemetele anemice care-i scăpau printre buze.

Trecură ore sau minute. Zile. O bătaie ușoară în ușă, pocnetul unui întrerupător, lumina aprinsă. Trebuia să fie gardianul cu cina, cu micul dejun sau cu o altă însărcinare fără importanță din timpul zilei. Sau Thurman, ca să-i facă reproșuri, să-i pună întrebări și să-l adoarmă.

– Donny?

Era Charlotte. Pe coridorul din spatele ei se zărea lumina difuză din timpul nopții. Sora lui se apropie, iar silueta unui bărbat – ofițer de securitate – umplu cadrul ușii. O descoperiseră și o închideau și pe ea. Dar măcar îi ofereau acel moment. Se ridică prea repede, aproape dezechilibrându-se, dar se găsiră unul pe altul și se îmbrățișară, strângând amândoi din ochi de durere.

– Coastele mele! șuieră Donald.

– Atenție la brațul meu! spuse Charlotte.

Se desprinse de el și se retrase un pas. Donald se pregătea s-o întrebe ce se întâmplase cu brațul ei, dar ea își duse un deget la buze.

– Repede! îl îndemnă. Pe aici!

Donald se uită pe lângă ea, la bărbatul din ușă. Mătura coridorul cu privirea, în ambele sensuri, părând să se teamă mai mult de apariția cuiva decât de evadarea lui și a lui Charlotte. Durerea din coaste i se domoli când înțelese ce se petrecea.

– Plecăm? întrebă.

Sora lui dădu din cap şi-l ajută să se ridice. Donald ieşi în urma ei pe coridor.

Avea atâtea întrebări, dar tăcerea era de o importanţă capitală. Nu era momentul potrivit. Ofiţerul de Securitate închise uşa şi o încuie. Charlotte se îndrepta deja către lift. Donald o urmă desculţ şi şchiopătând, cu piciorul stâng strigându-şi durerea la fiecare pas. Erau la etajul Administraţiei. Trecură pe lângă biroul Contabilităţii, unde funcţionarii ţineau evidenţa pieselor de schimb şi a proviziilor; pe lângă Înregistrări, unde erau consemnate cele mai semnificative întâmplări din silozuri, pentru a fi apoi stocate în servere; pe lângă Controlul Populaţiei, de unde veniseră atât de multe rapoarte de care se folosise cândva. Peste tot domnea liniştea, aşa cum nu se întâmpla decât la primele ore ale dimineţii. La postul de pază nu era nimeni. Dincolo de el îi aştepta un lift, imobil şi zumzăind insistent. Donald remarcă mirosul puternic de detergent. Charlotte dezactivă butonul de staţionare, îşi scană legitimaţia şi apăsă pe butonul etajului la care se afla Arsenalul. Gardianul se strecură pieziş printre uşile care se închideau şi Donald îi văzu pistolul din mână. Şi înţelese că nu-l ţinea astfel de teamă că vor fi descoperiţi. Nu erau pe de-a-ntregul liberi. Tânărul stătea în partea opusă a liftului şi-i supraveghea prudent pe el şi pe pe sora lui.

– Te cunosc, spuse Donald. Eşti în serviciul de noapte.

– Darcy, zise gardianul.

Nu-i întinse mâna. Donald se gândi la postul de pază pustiu şi înţelese că însoţitorul lor ar fi trebuit să se afle acolo.

– Darcy, exact. Ce se petrece?

Donald se întoarse spre sora lui. Un pansament din tifon îi ieşea pe lângă mânecile scurte ale tricoului.

– Te simţi bine?

– Foarte bine.

Tremurând vizibil, Charlotte se uită la uşile liftului, care se luminară şi glisară, închizându-se.

– Am lansat o altă dronă, a zis ea, întorcându-se spre Donald, cu ochi arzători. A străbătut toată distanţa.

– Ai văzut-o?

Donald uită de răni, uită de bărbatul înarmat din lift. Trecuse atâta timp de când primul zbor îl ajutase să întrezărească cerul albastru, încât începuse să creadă că, de fapt, nu se întâmplase. Celelalte zboruri eșuaseră, nu mai ajunseseră niciodată atât de departe. Liftul încetini în apropierea depozitului.

– Lumea nu e distrusă, confirmă Charlotte. Numai partea noastră din ea.

– Să coborâm, spuse Darcy, făcând semn cu arma. Apoi vreau să pricep ce naiba se petrece. Și, ascultați-mă, nimic nu mă poate împiedica să vă pun pe amândoi din nou sub cheie înainte de a veni colegul meu din schimbul de dimineață. O să neg că am purtat vreodată discuția asta.

Imediat ce intrară în Arsenal, Donald respiră adânc, șuierător, și își pipăi buzunarul din spate. Își scoase cârpa și tuși, aplecându-se ca să micșoreze presiunea asupra coastelor. Apoi își împături cârpa și o puse la loc prea repede ca să poată Charlotte vedea ceva.

– Să-ți aducem niște apă, spuse ea, cu ochii la magazia cu provizii.

El o refuză cu un gest și se întoarse spre Darcy.

– De ce ne ajuți? îl întrebă, cu voce răgușită.

– Nu vă ajut, insistă tânărul. Ascult ce-aveți de spus, zise arătând cu capul spre Charlotte. Sora ta a făcut niște afirmații uimitoare și am citit câte ceva cât a pus la punct aparatul de zbor.

– I-am dat câteva notițe de-ale tale, spuse Charlotte. Și drona a zburat. El m-a ajutat s-o lansez. Am coborât-o într-o mare de iarbă. Iarbă adevărată, Donny! Pe urmă, senzorii au mai funcționat o jumătate de oră. Iar noi am continuat să ne uităm, fără să ne putem desprinde privirile.

– Totuși, obiectă Donald, cu ochii la Darcy. Nu ne cunoști.

– Nici pe șefii mei nu-i cunosc. Nu cu adevărat. Dar am văzut ce bătaie ai încasat și nu mi-a căzut bine. Voi doi luptați pentru ceva și ar putea fi ceva rău, ceva căruia o să-i pun capăt, dar am remarcat un tipar. Imediat ce vin cu o întrebare fără legătură cu

îndatoririle mele, se întrerupe fluxul de informații. Mi se cere să lucrez în schimbul de noapte și să las cafea proaspătă dimineața, dar îmi amintesc că, într-o altă viață, am fost altceva. Am fost învățat să îndeplinesc ordinele, dar până la un anumit punct.

Donald dădu din cap cu un aer sumbru. Se întrebă dacă tânărul acela luptase peste ocean. Și dacă primise cumva tratament pentru tulburarea de stres posttraumatic. În mintea lui revenise ceva, un soi de conștiință.

– O să-ți explic ce se petrece aici, îi spuse.

Se îndepărtă de ușile liftului, conducându-i pe ceilalți doi către zona depozitului unde se găseau apa îmbuteliată și rațiile individuale de hrană pentru soldații în misiune.

– Fostul meu șef – omul pe care l-ai văzut aducându-mă în halul ăsta – mi-a explicat niște lucruri. Mai multe decât a avut intenția. Pusesem deja mare parte cap la cap, dar el a umplut niște goluri.

Donald săltă capacul uneia dintre lăzile de lemn deschise mai înainte de sora lui. Se strâmbă de durere și ea se repezi să-l ajute. Înșfăcă o cutie cu apă și o desfăcu, apoi sorbi îndelung, în timp ce Charlotte scotea alte două. Darcy își mută pistolul în cealaltă mână ca să ia una. Donald simțea prezența nenumăratelor lăzi cu arme din jurul său. Era sătul de ele. Dar, cumva, teama de cea din mâna lui Darcy dispăruse. Durerea din pieptul lui era un alt soi de rană. O moarte rapidă ar fi fost o binecuvântare.

– Nu suntem noi primii oameni care au încercat să ajute un siloz, continuă el. Asta mi-a dezvăluit Thurman. Și foarte multe au căpătat acum sens. Haideți!

Îi conduse pe coridor spre o altă zonă. Deasupra, un bec pâlpâi. Avea să se ardă curând. Donald se întrebă dacă o să-și dea cineva osteneala să-l înlocuiască. Găsi lada de plastic pe care și-o alesese drept ascunzătoare într-o mare de alte lăzi, se strădui s-o dea jos și își simți coastele urlând. Respiră adânc, ostoindu-și durerea, și, ajutat de sora lui, care își folosi mâna teafără, o duse în sala de ședințe. Darcy îi urmă.

– Munca Annei, gemu Donald, săltând lada pe masă, în vreme ce Darcy aprindea lumina.

O schiță a silozurilor stătea sub o foaie groasă de sticlă, iar sticla era plină de notițe vechi, scrise cu creion cerat și aproape ilizibile de atâta frecat de coate, dosare și pahare cu whisky. Toate însemnările lui dispăruseră, dar era în regulă. Trebuia să caute ceva vechi, ceva din trecut, din schimbul lui precedent. Scoase mai multe dosare și le trânti pe masă. Charlotte începu să le răsfoiască. Darcy rămăsese lângă ușă și se uita din când în când la podeaua stropită cu sânge acum uscat.

– Cu ceva vreme în urmă, un siloz a fost închis fiindcă emitea pe un canal general. Nu pe schimbul meu.

Le arătă pe schiță Silozul 10, pe care se vedeau urmele unui „X" roșu.

– O scurtă transmisie pe câteva canale, apoi l-au anihilat. Însă Silozul 40 a fost cel care i-a dat Annei de lucru aproape un an.

Găsi dosarul pe care-l căuta și îl deschise. La vederea scrisului ei, i se împăienjeni privirea. Ezită, își trecu palmele peste cuvinte, își aminti ce făcuse. Omorâse singura persoană care încercase să-l ajute, singura persoană care-l iubise. Singura persoană care voise să ajute silozurile. Totul pentru că se simțise vinovat și dezgustat de sine însuși fiindcă o iubea.

– Iată un rezumat al evenimentelor, spuse, uitând ce căuta.

– Treci la subiect! îi ceru Darcy. Despre ce e vorba? Schimbul meu se termină peste două ore și curând se face ziuă. Trebuie să fiți amândoi sub cheie până atunci.

– Ajung imediat acolo. Donald își șterse ochii și se liniști, apoi flutură din mână către un colț al mesei. Toate aceste silozuri s-au întunecat cu mult timp în urmă. Vreo douăsprezece sau cam așa ceva. A început cu Silozul 40. Probabil că au făcut un soi de revoluție, pe tăcute. Una fără vărsare de sânge, fiindcă n-am primit niciodată niciun raport. Nu s-au purtat niciodată ciudat. A fost ceva foarte asemănător cu ce se întâmplă în 18 chiar acum...

– Cu ce s-a întâmplat, îl corectă Charlotte. Am vești de la ei. Silozul a fost anihilat.

Donald dădu din cap.

– Mi-a spus Thurman. Am vrut să zic „s-a întâmplat". Thurman mi-a dat de înțeles și că la început au vrut să construiască mai puține silozuri, dar au tot adăugat, pentru redundanță. Câteva dintre rapoartele pe care le-am găsit sugerează același lucru. Știți ce cred? Că au adăugat prea multe. Nu le-au putut monitoriza cu suficientă atenție. E ca și cum ai avea câte-o cameră de luat vederi la fiecare colț de stradă, dar nu și destui oameni care să urmărească imaginile. Așa că silozul ăla le-a scăpat din vedere.

– La ce te referi când spui că s-au întunecat silozurile? întrebă Darcy.

Se apropiase pe nesimțite de masă și studia schița de sub geam.

– Toate camerele au încetat simultan să mai trimită imagini. La apelurile noastre nu mai răspundea nimeni. Ordinul ne împuternicește să anihilăm silozurile care se izolează, așa că am gazat locul. Am deschis ușile. Și pe urmă s-a mai întunecat un siloz. Și încă unul. Șefii din schimbul de atunci au dedus că, pe lângă întreruperea transmiterii imaginilor, cei din silozuri distruseseră sistemul de alimentare cu gaz. Așa că au trimis către toate silozurile rebele comanda de demolare...

– Comanda de demolare?

Donald dădu din cap și-și domoli tusea cu o gură de apă. Se șterse cu dosul mânecii. Era reconfortant să vadă toate însemnările pe masă. Piesele se îmbinau perfect.

– Silozurile au fost construite astfel încât să se poată surpa și se vor surpa toate, în afară de unul. Dar gravitația n-are cum să le provoace prăbușirea, așa că ne-au pus să le construim – m-au pus pe mine să le proiectez – cu lespezi imense de beton între etaje.

Donald clătină din cap.

– La vremea respectivă n-am înțeles de ce. Pentru asta a fost nevoie să săpăm gropi mai adânci, au crescut costurile, cantitatea de beton a fost uriașă. Mi s-a spus că ține de prevenirea efectelor bombelor antibuncăr și împiedică pătrunderea radiațiilor. Dar e vorba de ceva mai urât. Au vrut să aibă ce surpa. Pereții rămân pe loc, sunt încastrați în pământ.

Luă încă o înghițitură de apă.

– De-asta e necesar betonul. Iar lifturi n-au vrut din cauza gazului. Nici de ce ne-au cerut să le scoatem nu înțelesesem. Au spus că vor un design mai „aerisit". E mult mai greu să gazezi un loc când poți izola etajele.

Tuși în scobitura brațului, apoi își plimbă degetul pe masă, înconjurând o porțiune din schemă.

– A fost ca un cancer. Probabil că Patruzeci a comunicat cu silozurile vecine sau le-a deconectat și pe acelea, a sabotat sistemul de la distanță. Șefii schimbului din silozul nostru au început să trezească oameni care să rezolve problema. Comenzile de demolare nu aveau efect, nimic nu funcționa. Anna a bănuit că în Patruzeci au descoperit explozibilii și au blocat frecvența de activare, ceva de genul ăsta.

Tăcu atunci când își aduse-aminte de paraziții din stația ei radio, de jargonul pe care-l folosiseră și care-i dăduse lui dureri de cap, dar o făcuse pe ea să pară atât de inteligentă și de încrezătoare în sine. Privirea îi căzu pe un colț al încăperii în care se aflase cândva un pat, un pat de care se apropia ea tiptil în miez de noapte ca să se strecoare în brațele lui. Își termină apa și își dori să fi avut o băutură mai tare.

– În cele din urmă a izbutit să reactiveze detonatoarele și să dărâme silozurile, continuă el. Altminteri ar fi fost nevoiți să riște trimițând drone sau oameni, conform instrucțiunilor finale din Ordin. Pe ultimele pagini ale cărții.

– Asta am făcut noi, spuse Charlotte.

Donald dădu din cap.

– Eu am făcut încă și mai mult înainte de a te trezi, când la etajul ăsta mișunau piloții.

– Prin urmare, asta li s-a întâmplat acelor silozuri? S-au surpat?

– Așa a spus Anna. Totul mergea bine. Conducătorii de aici se bazau pe ea, o credeau pe cuvânt. Am fost cu toții adormiți din nou. Am bănuit că e ultimul meu pui de somn, că n-o să mă mai trezesc niciodată. Criogenare profundă. Dar am fost adus pentru un alt schimb și toată lumea îmi spunea pe un alt nume. M-am trezit drept altcineva.

– Thurman, zise Darcy. Păstorul.

– Da, numai că, în povestea asta, eu am fost oaia.

– Tu eşti cel care aproape c-a trecut dincolo de deal?

Donald o văzu pe Charlotte crispându-se. Îşi reîndreptă atenţia către dosare, fără să răspundă.

– Femeia asta despre care vorbim, spuse Darcy. Ea a amestecat informaţiile din baza de date?

– Da. I-au dat acces complet, ca să le rezolve problema; atât de gravă era. Şi curiozitatea a îndemnat-o să se uite şi în alte locuri. A găsit această însemnare despre planurile tatălui ei şi ale celorlalţi şi şi-a dat seama că nici comenzile de prăbuşire, nici sistemul de gazare n-au fost create doar pentru urgenţe. Noi, cei din silozuri, suntem cu toţii o singură bombă cu ceas. Şi-a dat seama că o să fie adormită şi că n-o să mai trezească niciodată. Şi, deşi putea să schimbe orice altceva dorea, nu-şi putea schimba sexul. Nu putea aranja lucrurile astfel încât s-o trezească oricine, prin urmare a încercat să mă facă pe mine s-o ajut. M-a pus în locul tatălui ei.

Donald tăcu şi încercă să-şi reţină lacrimile. Charlotte îi puse mâna pe spate. În încăpere se lăsă o tăcere îndelungată.

– Însă eu n-am înţeles ce voia de la mine. Am început să-mi fac propriile cercetări. Şi, între timp, Silozul 40 nu dispăruse deloc. Rezista. Mi-am dat seama când s-a întunecat un alt siloz.

Donald ezită o clipă.

– În momentul respectiv eram şef, nu gândeam limpede şi am autorizat un bombardament. Am autorizat orice era necesar ca să-i distrugem. Nu mi-a păsat de trepidaţii, de riscul de a fi observate dronele, am ordonat să se facă. Am lăsat câte un crater în fiecare loc. Dronele şi bombele au făcut totul una cu pământul.

– Îmi aduc aminte, spuse Darcy. S-a întâmplat când am intrat în schimb. În Cantină erau piloţi tot timpul. Munceau foarte mult în miez de noapte.

– Şi o făceau aici, jos. Când au terminat şi au fost adormiţi iarăşi, mi-am trezit sora. Nu aşteptam decât să plece ei. Nu mai voiam să arunc bombe. Voiam doar să văd ce e acolo, afară.

Darcy se uită la ceasul din perete.

– Și acum am văzut toți trei.

– Mai sunt în jur de două sute de ani până când se vor surpa toate silozurile, continuă Donald. V-ați gândit vreodată că silozul ăsta are numai lifturi, că scările lipsesc cu desăvârșire? Vreți să știți de ce i se spune expres, dar durează o veșnicie până te duce undeva?

– Avem tot ce ne trebuie ca să ne surpăm, spuse Darcy. Și la noi e beton între etaje.

Donald dădu din cap. Puștiul avea mintea ageră.

– Dacă ne-ar fi lăsat să urcăm pe scări, am fi văzut. Am fi știut. Mulți dintre cei de aici ar fi înțeles la ce servește betonul, care e scopul. Ar fi fost totuna cu a pune pe fiecare birou un cronometru pentru numărătoarea inversă. Toată lumea ar fi înnebunit.

– Două sute de ani, repetă Darcy.

– Pentru alții înseamnă foarte mult timp, însă pentru noi nu reprezintă decât vreo două reprize de somn. Dar, știi, asta e șmecheria. Trebuie să fim morți, ca să nu-și mai amintească nimeni. Toată chestia asta...

Donald întinse mâna spre schița silozurilor de pe masa de ședințe.

– E atât o mașină a timpului, cât și o bombă cu ceas. E un mod de a purifica Pământul și de a trimite un anumit grup de oameni, un trib ales pur și simplu la întâmplare, într-un viitor în care va moșteni Pământul.

– Seamănă mai degrabă cu o expediere în trecut, comentă Charlotte. Înapoi, într-o etapă primitivă.

– Exact. Când am auzit pentru prima oară despre naniți, erau ceva la care lucra Irakul. Ideea era să iei drept țintă un anumit grup etnic. Noi aveam deja mașini care puteau acționa la nivel celular. Ăsta n-a fost decât următorul pas. O specie e o țintă mai ușor de atins decât o rasă. E un simplu joc de copii. Erskine, cel care a venit cu ideea, a susținut că era inevitabil, că până la urmă cineva ar fi făcut-o, ar fi creat o bombă silențioasă, care ar fi nimicit întreaga omenire. Cred c-a avut dreptate.

– Și ce cauți în dosarele astea? întrebă Darcy.

– Thurman voia să știe dacă Anna a plecat vreodată din Arsenal. Sunt sigur c-a făcut-o. Aici, jos, sunt lucruri care n-ar fi trebuit să existe pe rafturi. Iar el a spus ceva despre alimentarea cu gaz...

– Mai avem o oră și jumătate până când trebuie să vă duc înapoi, spuse Darcy.

– Da, bine. Așa că Thurman a găsit ceva în silozul ăsta, așa cred. Ceva ce a făcut fiica lui când s-a tot furișat afară. Când au gazat Silozul 18, Thurman a subliniat că, de data asta, au făcut-o cum trebuie. Că au îndreptat ce a stricat altcineva. Am crezut că vorbește despre amestecul meu, însă Anna a fost cea care a schimbat lucrurile. Cred că a mutat niște supape sau, dacă totul e computerizat, a modificat doar niște programe. Există două tipuri de mașini și ambele sunt acum în sângele meu. Unele ne țin în viață, ca în capsulele de criogenare. Celelalte se găsesc afară, în jurul silozurilor, și sunt pompate înăuntru ca să ucidă oamenii. E forma supremă a contrastului dintre bogați și săraci. Cred că Anna a încercat să inverseze lucrurile, să regleze totul astfel încât în următorul siloz închis să ajungă ceea ce primim noi. A intrat în rolul lui Robin Hood la nivel celular.

Donald găsi în sfârșit raportul. Hârtia era uzată. Fusese citit de sute de ori.

– Silozul 17, spuse. Nu eram treaz când a fost închis, dar m-am uitat aici. Un tip de-acolo a răspuns la un apel după ce locul fusese gazat. Însă eu nu cred că a fost gazat. Nu conform procedurii. Anna a trimis acolo, în schimb, ceea ce primim noi în capsule ca să rezistăm.

– De ce? întrebă Charlotte.

Donald își ridică privirea.

– Ca să împiedice sfârșitul lumii. Ca să nu ucidă pe nimeni. Ca să-și trateze semenii cu compasiune.

– Atunci toată lumea din Șaptesprezece e bine sănătoasă?

Donald răsfoi raportul.

– Nu, răspunse. Din nu se știe ce motiv, Anna nu a putut împiedica deschiderea sasului. Și asta face parte din procedură. Și, având în vedere cantitatea de gaz din exterior, n-au avut nicio șansă.

– Am vorbit cu cineva din Șaptesprezece, spuse Charlotte. Cu prietena ta... cea care e primar. Acolo sunt oameni. A spus că au ajuns printr-un tunel.

Donald zâmbi, dând din cap.

– Bineînțeles. Bineînțeles. Voia să cred că vine după noi.

– Ei, cred că vine acum.

– Trebuie să luăm legătura cu ea.

– Ceea ce trebuie să facem, interveni Darcy, e să ne ocupăm de încheierea acestui schimb. Peste o oră o să înceapă un scandal monstru.

Donald și Charlotte se întoarseră spre el. Stătea lângă ușă, aproape de locul unde fusese bătut Donald.

– Mă refer la șeful meu, le explică tânărul. O să-și iasă din fire când o să se trezească și-o să descopere că un prizonier a evadat cât l-am avut sub supraveghere.

53

• Silozul 17 •

Juliette și Raph se opriră la postul ajutorului de șerif din Adânc, să caute o altă stație radio sau o baterie de rezervă. Nu găsiră nici una, nici alta. Suportul pentru încărcare era încă pe perete, dar nu fusese conectat la cablurile de alimentare improvizate de pe scară. Juliette se întrebă dacă merita sau nu să rămână acolo și să încarce câtuși de puțin stația portabilă, sau dacă era mai bine să aștepte până când ajungeau la postul din Mijloc sau la IT...

– Hei! șopti Raph. Auzi ceva?

Juliette își îndreptă lanterna către birouri. Avu impresia că aude pe cineva plângând.

– Vino! spuse.

Lăsă acolo încărcătorul și se apropie de celulele de detenție. În ultima stătea o siluetă întunecată, suspinând. Juliette crezu la început că e Hank, că urcase până în cel mai apropiat loc unde s-ar fi putut simți acasă, numai ca să-și dea seama în ce stare era lumea aia. Însă bărbatul purta robe. Printre gratii se uita la ea părintele Wendel. Lumina lanternei se reflecta în ochii lui înlăcrimați. Pe bancheta de lângă el ardea o lumânare mică și ceara se prelingea pe podea.

Ușa celulei nu era complet închisă. Juliette o deschise și intră.

– Părinte?

Bătrânul arăta groaznic. Ținea în mâini rămășițele zdrențuite ale unei cărți vechi. De fapt, nu era o carte, doar un teanc de foi

volante. Pe bancheta și pe podea erau împrăștiate alte pagini. Când își îndreptă lanterna în jos, Juliette văzu că stătea pe un covor de hârtie tipărită, de foarte bună calitate. Pe toate paginile se vedeau dungi negre, din pricina cărora cuvinte și fraze întregi erau de necitit. Juliette mai văzuse cândva astfel de pagini într-o carte încuiată într-o cușcă, din care nu puteai citi decât o frază din cinci.

– Lăsați-mă singur! spuse Wendel.

Ea se simți tentată să plece, dar n-o făcu.

– Părinte, sunt eu, Juliette. Ce faci aici?

El fornăi, întorcând paginile ca și cum ar fi căutat ceva.

– Isaia, unde ești? Nimic nu mai e la locul lui.

– Unde e congregația ta? întrebă Juliette.

– Nu mai e a mea.

Preotul își șterse nasul și Juliette îl simți pe Raph trăgând-o de cot ca să plece, să-l lase în pace.

– Nu poți rămâne aici, reluă ea. Ai mâncare și apă?

– N-am nimic. Plecați!

– Haide! șuieră Raph.

Juliette își potrivi mai bine bagajul greu pe care-l căra în spate – batoanele de dinamită. Părintele Wendel își așternu și alte foi în jurul picioarelor, studiindu-le mai întâi pe ambele părți.

– Jos e un grup care plănuiește să sape alt tunel, îi spuse ea. O să le găsesc un loc mai bun și-i vom scoate de-aici pe oamenii noștri. Ai putea merge cu noi la o fermă, să vezi dacă găsești mâncare și dacă poți da o mână de ajutor. Le-ai putea fi de folos oamenilor de jos.

– La ce să le fiu de folos? întrebă Wendel.

Trânti o pagină pe bancheta, lovind-o cu palma, și altele se împrăștiară.

– Focul iadului sau speranța, spuse. Alegeți. Una sau alta. Osânda sau Mântuirea. Pe fiecare pagină. Alegeți. Alegeți!

Se uită la ei, implorându-i din priviri.

Juliette își clătină bidonul, îi scoase capacul și i-l întinse. Lumânarea de pe bancheta sfârâia și fumega, iar umbrele creșteau și se micșorau. Wendel luă bidonul și sorbi, apoi i-l înapoie.

– Trebuia să văd cu ochii mei, şopti. Am venit în întuneric, să văd demonul. Am făcut-o. Am mers şi iar am mers şi iat-o. O altă lume. Mi-am călăuzit turma către osândă.

Faţa i se schimonosi şi studie o pagină câteva clipe.

– Sau către Mântuire. Alegeţi!

Luă lumânarea de pe banchetă şi apropie o pagină de ea, ca să vadă mai bine.

– Ah, Isaia, aici erai! Apoi citi, cu vocea de bariton cu care-şi ţinea predicile: *În vremea milostivirii te voi asculta şi în vremea mântuirii te voi ocroti. Făcutu-te-am şi te-am hotărât Legământ al poporului, ca să aşezi rânduială în ţară şi să dai fiecăruia moştenirile nimicite!*[1] Atinse un colţ al paginii de flacără şi răcni iarăşi: *Moştenirile nimicite!*

Foaia arse până când se văzu nevoit să-i dea drumul din mână. Pluti prin aer ca o pasăre portocalie, din ce în ce mai mică.

– Să mergem! şuieră Raph, de data asta mai insistent.

Juliette ridică o mână. Se apropie de părintele Wendel şi se ghemui lângă el. Îşi puse o palmă pe genunchiul lui. Furia pe care-o simţea împotriva lui din pricina morţii lui Marcus dispăruse. Ca şi cea care-o cuprinsese fiindcă instigase oamenii, umplându-i de indignare împotriva ei şi a tunelului. Furia fusese înlocuită de vinovăţie – fiindcă ştia că toate temerile şi întreaga lor neîncredere fuseseră întemeiate.

– Părinte, spuse ea. Oamenii noştri vor fi condamnaţi la pieire dacă rămân aici. Eu nu-i pot ajuta. Tu poţi. Eu n-o să fiu aici. Au nevoie de îndrumarea ta ca să poată ajunge în partea cealaltă.

– N-au nevoie de mine.

– Ba da, au. Femeile din Adâncul acestui siloz îşi plâng copiii. Bărbaţii plâng după casele lor. Au nevoie de tine.

Şi Juliette ştia că e adevărat. În vremuri grele aveau cea mai mare nevoie de el.

---

[1] *Isaia* 49:8. Traducerea tuturor citatelor din Biblie este preluată din *Biblia, adică Dumnezeiasca Scriptură*, Fundaţia pentru literatură şi artă Regele Carol II, Bucureşti, 1939 (n. tr.).

– Îi vei călăuzi tu, zise Wendel.

– Nu. N-o voi face. Tu ești mântuirea lor. Eu plec să-i osândesc pe cei care-au făcut asta. O să-i trimit drept în iad.

Wendel își ridică privirea din poală. Ceara fierbinte i se prelingea pe degete, dar el nu părea să observe. Mirosul de hârtie arsă umplu încăperea, iar el își puse mâna pe creștetul lui Juliette.

– Dacă e așa, copila mea, îți binecuvântez călătoria.

Cu binecuvântarea primită, drumul pe scări îi părea mai greu. Sau poate de vină erau explozibilii din spatele ei, despre care știa că ar fi fost de folos pentru săparea tunelului. Puteau fi folosiți pentru mântuire, însă ea îi folosea pentru osândă. Erau ca paginile din cartea lui Wendel, ofereau și una, și alta. Când se apropiară de ferme, își aminti că Erik insistase să ia ea dinamita. Ceilalți erau nerăbdători s-o vadă ducându-și treaba la bun sfârșit.

Când ea și Raph ajunseră la fermele de jos, știu imediat ce intrară că lucrurile nu mergeau cum ar fi trebuit. Întredeschiderea ușii eliberă un val de căldură, o răbufnire furioasă a aerului. La început crezu că e un incendiu și, de când locuise în silozul ăla, știa că acolo nu mai existau furtunuri cu apă funcționale. Însă luminile strălucitoare de pe coridor și de pe parcelele alăturate îi sugerară altceva.

Lângă postul de pază, un bărbat stătea pe dușumea, întins pieziș pe coridor. Fiindcă rămăsese doar în boxeri și tricou, Juliette nu-l recunoscu pe ajutorul de șerif Hank decât după ce ajunse lângă el. Se simți ușurată când îl văzu mișcându-se. El își feri ochii și-și încleștă mâna de pistolul pe care-l ținea pe piept. Avea hainele ude leoarcă de sudoare.

– Hank? întrebă Juliette. Te simți bine?

Juliette începuse să transpire, iar bietul Raph părea gata să leșine.

Ajutorul de șerif se săltă în capul oaselor și-și frecă apăsat ceafa. Arătă către poarta de la postul de pază.

– Ai parte de un pic de răcoare dacă te așezi lângă ea.

Juliette se uită la lămpile de pe coridor. Un consum imens de energie electrică. Toate parcelele păreau luminate în același timp.

Simțea mirosul căldurii. Simțea cum se coc plantele. Se întreba cât vor mai rezista puținele cabluri de pe scară la un asemenea consum.

– S-au blocat temporizatoarele? Ce se petrece?

Hank arătă cu capul spre coridor.

– Oamenii își împart parcelele. Ieri s-au luat la bătaie. Îl știi pe Gene Sample?

– Îl cunosc pe Gene, spuse Raph. De la Canalizare.

Hank se încruntă.

– Gene e mort. S-a întâmplat când s-au stins luminile. Și pe urmă s-au luptat ca să decidă cine are dreptul să-l îngroape. L-au tratat pe bietul Gene drept un simplu îngrășământ. Câțiva oameni s-au aliat și m-au angajat ca să restabilesc ordinea. Le-am spus să țină luminile aprinse până se lămuresc lucrurile. Își șterse ceafa. Înainte să mă iei la rost, îți spun că știu că nu-i bine pentru plante, dar fermele sunt deja devastate. Speranța mea e că, odată ce vor fi transpirat suficient, mulți dintre ei vor pleca. Și astfel toată lumea va putea să respire cum trebuie. Încă o zi și cred că situația se va rezolva.

– Încă o zi și o să se iște un incendiu undeva. Hank, afară cablurile sunt deja destul de încinse și când merg temporizatoarele. Mă mir că pot alimenta toate astea. Dacă sus, la etajele treizeci, cedează un întrerupător, aici, jos, o să fie multă vreme întuneric.

Hank se uită de-a lungul coridorului. Juliette văzu coji de fructe, cotoare și resturi de mâncare de cealaltă parte a porții.

– Cum te plătesc? Cu mâncare?

El încuviință din cap.

– Cu mâncarea, lucrurile au luat o întorsătură urâtă. Au cules totul. Când au ajuns aici, oamenii au început să se poarte pur și simplu nebunește. Cred că unii s-au dus mai sus, dar se zvonește că ușa silozului ăstuia e deschisă și că mori dacă te apropii prea mult de ea. Că mori și dacă te duci mai jos. Circulă o grămadă de zvonuri.

– Ei bine, va trebui să le spulberi, spuse Juliette. Sunt sigură că sus e mai bine decât aici, jos. I-ai văzut pe Solo și pe copii, cei care locuiau înainte aici? Am auzit că au venit încoace.

– Da. Câțiva dintre copiii ăștia revendicau o parcelă nu departe de aici când m-am ocupat de lămpi. Dar au plecat acum câteva ore. Hank aruncă o privire către încheietura mâinii lui Juliette. Apropo, cât e ceasul?

Ea se uită la ceas.

– Două și un sfert. Văzu că el se pregătea să pună încă o întrebare. După-amiază, adăugă.

– Mulțumesc.

– Încercăm să-i ajungem din urmă, spuse Juliette. Pot să mă bazez pe tine să te ocupi de lămpi? Nu se poate consuma atâta curent. Și fă în așa fel încât mai mulți oameni să plece de-aici. Fermele de la Mijloc sunt într-o stare mult mai bună, sau cel puțin erau cât am stat eu în silozul ăsta. Iar dacă ai oameni care caută de lucru, e nevoie de ei jos, la Mecanic.

Hank dădu din cap și se strădui să se ridice în picioare. Raph se îndrepta deja către ieșire, cu salopeta udă de transpirație. Juliette îl strânse pe Hank de umăr înainte de a se îndepărta la rândul ei.

– Hei! strigă Hank. Mi-ai spus cât e ceasul. Dar ce zi e?

Juliette se opri în ușă, ezitând. Se întoarse și văzu că Hank se uita la ea, umbrindu-și ochii cu mâna.

– Are vreo importanță? îl întrebă.

Și, fiindcă el nu răspunse, presupuse că nu are. Acum toate zilele erau la fel și toate le erau numărate.

54

• Silozul 17 •

Jimmy se hotărî să o caute pe Elise pe încă două etaje înainte de a se întoarce. Începuse să creadă că îi scăpase, că fetiţa înaintase pe vreun etaj sau altul în urmărirea animăluţului sau că se dusese la baie, iar el trecuse pe lângă ea. Probabil că se întorsese deja la fermă, împreună cu toţi ceilalţi, în timp ce el umbla singur de colo până colo prin siloz.

Dincolo de uşa principală, următorul etaj era cufundat în beznă şi în linişte. O strigă pe Elise şi se întrebă dacă să-şi continue sau nu urcuşul. Când se întoarse pe scară, zări cu coada ochiului o siluetă cafenie. Îşi umbri ochii bătrâni, ridică privirea către palida lumină verzuie şi văzu un băiat care se uita în jos, la el, peste balustradă. Puştiul îi făcu semn cu mâna. Jimmy nu-i răspunse.

O pornise pe trepte, hotărât să se întoarcă la fermele de jos, când auzi paşi uşori coborând spre el pe spirală. Încă un copil de care trebuie să aibă cineva grijă, se gândi. Nu-l aşteptă pe băiat, ci îşi continuă drumul. Puştiul îl ajunse din urmă după o buclă şi jumătate a scării.

Jimmy se întoarse spre el să-l ocărască pentru că îl urmărea, dar când îl văzu de aproape, îl recunoscu. Salopetă cafenie şi o claie de păr sârmos, de culoarea porumbului. Era cel care fugise după Elise prin bazar.

– Hei! şuieră băiatul, răsuflând din greu. Tu eşti tipul ăla.

– Eu sunt, încuviință Jimmy. Probabil cauți mâncare. Ei bine, eu unul n-am nimic...

– Nu.

Puștiul clătină din cap. Avea vreo nouă sau zece ani. Cam de vârsta lui Miles.

– Trebuie să vii cu mine. Am nevoie de ajutorul tău.

Toată lumea avea nevoie de ajutorul lui Jimmy.

– Acum sunt cam ocupat, îi spuse și se întoarse să plece.

– E vorba despre Elise, adăugă băiatul. Am urmărit-o până aici. Prin galerii. Niște oameni de sus n-o lasă să plece.

Vorbea în șoaptă, cu ochii spre scară.

– Ai văzut-o pe Elise? întrebă Jimmy.

Băiatul dădu din cap.

– Despre ce oameni vorbești?

– Un grup din biserica aia. Tata se duce să asculte predicile lor.

– Și zici c-o au pe Elise?

– Da. Iar eu i-am găsit câinele. Rămăsese blocat dincolo de o ușă spartă, cu câteva etaje mai jos de-aici. I-am făcut un țarc, ca să nu se piardă. Și pe urmă am descoperit unde-o țin pe Elise. Am încercat să ajung la ea, dar un tip mi-a spus s-o șterg de-acolo.

– Unde-a fost asta? întrebă Jimmy.

Băiatul arătă în sus.

– Două etaje.

– Cum te cheamă?

– Shaw.

– Bună treabă, Shaw!

Jimmy începu să coboare în grabă.

– Am zis că e mai *sus* de-aici, spuse băiatul.

– Trebuie să iau ceva, îl lămuri Jimmy. Nu e departe.

Shaw se grăbi să-l urmeze.

– OK. Și, uite, domnule, vreau să știi cât de foame mi-era. Dar nu m-am gândit să mănânc câinele.

Jimmy se opri și-l lăsă să-l ajungă din urmă.

– Nici nu mi-a trecut prin minte c-ai fi făcut așa ceva, spuse.

Băiatul dădu din cap.

– Vreau doar să afle Elise. Vreau să fiu sigur că ea știe că n-aș face asta niciodată.

– O să am grijă să afle, promise Jimmy. Haide! Să ne grăbim!

Cu două etaje mai jos, aruncă o privire în lungul unui coridor întunecat; plimbă lumina lanternei pe pereți, apoi se întoarse cu un aer vinovat spre Shaw, care se înghesuia în urma lui.

– Am coborât prea mult, recunoscu Jimmy.

Se întoarse și urcă un etaj, supărat pe el însuși. Era atât de greu să-și aducă aminte unde punea diverse lucruri. O făcuse cu atâta timp în urmă! Cândva avusese metodele lui ca să țină minte unde îi erau ascunzătorile. De exemplu, ascunsese o pușcă mult mai sus, la etajul 51. Ținea minte pentru că avea nevoie de o mână ca s-o țină și de un deget ca să apese pe trăgaci. Cinci și unu. Pușca era înfășurată într-o pătură și pitită pe fundul unui cufăr vechi. Lăsase una și acolo, jos. Coborâse cu ea la Aprovizionare cu o viață în urmă; probabil atunci când îl găsise pe Umbră. Și n-o cărase înapoi până sus – i-ar mai fi trebuit o mână. La 118. Asta era. Nu la 119. Străbătu palierul la repezeală, cu picioarele îndurerate, și intră pe un coridor pe lângă care el și Shaw trecuseră cu câteva minute în urmă.

Acolo era. Apartamente. Lăsase diverse lucruri în multe dintre ele. Mai ales fecale. Nu știa c-ar fi putut s-o facă la ferme, direct în pământ. Copiii îl învățaseră asta la bătrânețe. Îl învățase Elise. Se gândi la cei care-i făceau ceva rău fetiței și-și aduse aminte ce le făcuse el oamenilor când era puștan. Învățase de unul singur să tragă cu pușca, pe vremea când era foarte tânăr. Ținea minte ce zgomot face. Ținea minte ce le face cutiilor de supă goale și oamenilor. Făcea lucrurile să sară-n sus și să rămână apoi nemișcate. Al treilea apartament pe stânga.

– Ține asta! îi spuse lui Shaw când intră.

Îi întinse lanterna băiatului, care o ținu îndreptată spre mijlocul încăperii. Jimmy înșfăcă un bufet de lângă perete și-l trase ceva mai încolo. Parc-o ascunsese ieri. Numai că praful de pe bufet era gros. Urmele ghetelor lui dispăruseră. Se cocoță și împinse un panou al tavanului în sus și într-o parte, apoi ceru lanterna. Un

șobolan chițăi și fugi când o îndreptă într-acolo. Pușca neagră îl aștepta. O dădu jos și suflă praful care-o acoperise.

Lui Elise nu-i plăceau noile ei haine. Îi luaseră salopeta, spunând că are o culoare total nepotrivită, și o înfășuraseră într-o cuvertură cusută în față, dintr-un material aspru. Ceruse de mai multe ori să plece, dar domnul Rash îi zisese că trebuie să rămână. Pe coridoare erau camere cu paturi vechi și totul mirosea groaznic, dar mai mulți oameni încercau să curețe, să înfrumusețeze locul. Însă Elise voia pur și simplu să se întoarcă la Cuțulache, la Hannah și la Solo. Îi arătaseră o cameră și îi spuseseră că va fi noua ei casă, însă ea trăise dincolo de Sălbăticie și nu-și dorise niciodată să locuiască altundeva.

O duseseră înapoi, în camera mare unde își scrisese numele și o puseseră să stea din nou pe o bancă. Dacă încerca să plece, domnul Rash o strângea de încheietura mâinii. Dacă țipa, o strângea mai tare. O obligaseră să stea pe o bancă pe care-o numeau altcumva, în vreme ce un bărbat citea dintr-o carte. Bărbatul în alb, cu chelie în creștet, plecase, iar un altul îi luase locul și începuse să citească. Alături de el, între alți doi bărbați, stătea o femeie care nu părea prea veselă. O mare parte dintre oamenii de pe bănci se uitau la ea în loc să se uite la bărbatul care citea.

Elise era somnoroasă și agitată în aceeași măsură. Nu-și dorea decât să plece de acolo și să tragă un pui de somn altundeva. Într-un târziu, bărbatul termină de citit și săltă cartea în aer. Toată lumea din jurul ei rosti același lucru, ceea ce era cu adevărat straniu, de parcă ar fi știut cu toții dinainte că asta aveau să spună. Vocile sunau bizar și găunos, ca și cum le-ar fi fost cunoscute cuvintele, dar nu și înțelesul lor.

Bărbatul cu cartea le făcu semn celorlalți doi să o ridice pe femeie și ei aproape că o luară pe sus. Lângă fereastra colorată, prin care trecea lumina, erau două mese lipite una de alta. Femeia scoase un sunet când o săltară pe ele. Purta o cuvertură ca a lui Elise, dar mai mare, și bărbaților le fu ușor să-i dezgolească un picior. Oamenii de pe bănci își întinseră gâturile ca să vadă mai bine. Elise

nu mai era la fel de somnoroasă ca înainte. Îl întrebă pe domnul Rash, în şoaptă, ce făceau, dar el îi ceru să păstreze liniştea, să nu vorbească.

Bărbatul cu cartea scoase un cuţit de sub robe. Era lung şi strălucea ca un peşte strălucitor.

– Iară voi fiţi roditori şi vă înmulţiţi,[1] spuse.

Se întoarse spre oamenii de pe bănci şi femeia se mişcă pe mese, dar nu putea să plece nicăieri. Elise ar fi vrut să le spună să n-o mai strângă atât de tare de încheieturile mâinilor.

– Iară eu, spuse bărbatul, citind din carte, voi încheia legământul meu cu voi şi cu seminţia voastră.[2]

Elise se întrebă dacă voiau să semene ceva. Şi el continuă:

– Nicio făptură nu va mai fi stârpită.[3] Iar când voi grămădi nori asupra pământului, se va arăta tăişul în nori.[4]

Înălţă mai mult cuţitul şi toată lumea din bănci murmură ceva. Până şi un băiat mai mic decât Elise ştia cuvintele. I se mişcau buzele la fel ca ale celorlalţi.

Bărbatul apropie cuţitul de femeie, dar nu i-l dădu ei. Un bărbat o ţinea de glezne şi altul de încheieturile mâinilor, în timp ce ea încerca să stea nemişcată. Şi apoi Elise ştiu ce făceau. La fel se întâmplase cu mama ei şi cu mama lui Hannah. Femeia slobozi un ţipăt înfricoşător când se împlântă cuţitul şi Elise nu mai putu să-şi desprindă privirea. Sângele se prelinse pe piciorul femeii şi ea îl simţi de parcă ar fi curs pe al ei. Încercă să se elibereze, dar simţi că e strânsă de încheietura mâinii. Şi ştiu că într-o zi avea să vină rândul ei. Ţipetele continuară, unul după altul, şi bărbatul săpa cu cuţitul şi cu degetele, cu transpiraţia lucindu-i pe creştet. Le spuse ceva celor care o ţineau pe femeie şi printre bănci se răspândiră şoapte. Elise se simţi înfierbântându-se. Sângele continuă să curgă, până când bărbatul cu cuţitul îl scoase cu un strigăt şi se întoarse spre bănci ţinând ceva între degete. Sângele i se

[1] *Facerea* 9:7 (n. tr.).

[2] *Facerea* 9:9 (n. tr.).

[3] *Facerea* 9:11 (n. tr.).

[4] *Facerea* 9:14, verset modificat în original (n. tr.).

prelingea pe braț până la cot, cuvertura îi atârna desfăcută, iar pe chip i se întipărise un zâmbet, în timp ce țipetele se stingeau.

– Iată! strigă el.

Și oamenii aplaudară. Bărbații o bandajară pe femeia de pe masă, apoi o coborâră pe podea, deși ea abia se putea ține pe picioare. Elise văzu că lângă podium era o altă femeie. Toate se aliniaseră. Bătăile din palme deveniră ritmate, ca atunci când ea și gemenii urcau scările uitându-se unul la picioarele altora, *poc, poc*, în același timp. Pocnetele deveniră tot mai puternice. Până când unul anume le amuți pe toate celelalte. Un pocnet la auzul căruia lui Elise îi sări inima din piept.

Toate capetele se întoarseră spre capătul din spate al încăperii. Pe Elise o dureau urechile de la zgomotul puternic. Cineva strigă ceva și arătă cu degetul. Fetița se întoarse și-l văzu în cadrul ușii pe Solo. Din tavan cădea o pulbere albă, iar el ținea în mâini ceva lung și negru. Lângă el stătea Shaw, băiatul în salopetă cafenie din bizar. Elise se întrebă cum ajunsese acolo.

– Scuzați-mă, spuse Solo.

Mătură băncile cu privirea și zâmbi când o zări pe fetiță.

– O iau pe domnișoara cu mine.

Izbucniră strigăte. Bărbații se ridicară de la locurile lor zbierând și arătând cu degetul, iar domnul Rash strigă ceva despre soția și proprietatea lui și întrebă cum îndrăznea să-i întrerupă. Bărbatul cu cuțitul era scandalizat. Se năpusti pe culoarul dintre bănci, la care Solo își săltă obiectul negru pe umeri.

Un alt pocnet, de parcă ar fi bătut Dumnezeu din palmele lui uriașe. Atât de răsunător încât Elise își simți tot trupul străbătut de durere. Urmă un alt zgomot, de sticlă spartă. Fetița se întoarse și văzu că fereastra frumos colorată era mai afectată decât înainte.

Strigătele încetară și nimeni nu mai înaintă către Solo. Elise își zise că ăsta era un lucru bun.

– Vino! îi spuse el. Grăbește-te!

Fetița se ridică de pe bancă și o porni spre culoar, dar domnul Rash o înșfăcă de încheietură.

– E soţia mea! strigă şi ea înţelese că era semn rău. Însemna că nu putea să plece.

– Nu pierdeţi vremea când e vorba să vă căsătoriţi, comentă Solo, cu ochii la mulţimea tăcută.

Îndreptă obiectul negru către ei, fapt care păru să-i neliniştească pe toţi.

– E la fel şi cu înmormântările?

Obiectul negru se opri, îndreptat spre domnul Rash. Elise îl simţi slăbind strânsoarea. Se repezi pe culoar şi trecu în fugă pe lângă bărbatul cu cuţitul picurând de sânge. Alergă către Solo şi Shaw şi ieşi pe coridor.

55

• Silozul 17 •

Juliette se îneca iarăşi. Simţea apă în gât, usturime în ochi, arsură în piept. Urcând scara, simţea în jur etajele inundate, dar nu asta îi crea senzaţia de sufocare. Erau vocile, răsunând în sus şi în jos în puţul scării, ca şi dovezile deja vizibile ale devastării şi hoţiei, porţiunile imense de pe care dispăruseră cablurile şi ţevile, tulpinile, frunzele şi ţărâna împrăştiate de cei care plecaseră în grabă cu plantele furate.

Spera să treacă de nedreptatea din jurul ei, să scape de acel ultim spasm al civilizaţiei ce preceda reîntronarea haosului. Ştia că asta urmează. Dar, oricât de sus urcau ea şi Raph, găseau oameni deschizând larg uşile ca să exploreze şi să jefuiască, să-şi revendice teritoriul, ca să strige de pe paliere, anunţându-i pe cei de mai jos ce au găsit sau punându-le întrebări celor mai de sus. În Adânc, la Mecanic, se plânsese că supravieţuiseră atât de puţini. Iar acum i se păreau atât de mulţi.

Să se oprească şi să lupte împotriva a tot ce se petrecea ar fi însemnat să-şi irosească timpul. Îşi făcea griji pentru Solo şi pentru copii. Ca şi pentru fermele distruse. Dar greutatea explozivilor pe care îi căra îi oferea un scop, iar nenorocirea din jur o îndârjea. Plecase la drum ca să se asigure că aşa ceva n-o să se mai repete.

– Mă simt ca un hamal, spuse Raph, gâfâind între cuvinte.

– Dacă rămâi în urmă, să știi că mergem la Treizeci și patru. În ambele ferme din Mijloc ar trebui să fie mâncare. Poți lua apă de la pompele hidraulice.

– Sunt în stare să țin pasul cu tine, insistă el. Spuneam doar că e un efort degradant.

Juliette râse de minerul orgolios. Ar fi vrut să-i spună de câte ori urcase ea pe scările alea, întotdeauna cu Solo mult în urmă și făcându-i semn să nu se oprească, promițându-i că o s-o ajungă. Mintea îi zbură către zilele acelea și silozul ei redeveni brusc viu și prosper, vibrând de civilizație, îndepărtat și văzându-și de drum fără ea – dar existând și trăind.

Însă totul se schimbase.

Dar mai erau și alte silozuri, câteva zeci, pline de viață și de vieți. Undeva, un părinte mustra un copil. Un adolescent fura un sărut. Se servea o masă caldă. Hârtia era reciclată, transformată în pastă și apoi din nou în hârtie; petrolul bolborosea și era ars; gazele de evacuare erau expulzate în marele și interzisul exterior. Toate acele lumi continuau să zumzăie, fără ca vreuna să aibă habar de existența celorlalte. Undeva, un om care îndrăznea să viseze era trimis afară, la curățire. Cineva era îngropat, altcineva se năștea.

Juliette se gândi la copiii din Silozul 17, născuți în vremuri dominate de violență și neavând de unde să cunoască altceva. Avea să se întâmple iarăși. Chiar acolo. Se gândi că iritarea pe care i-o stârniseră Comitetul de Planificare și congregația părintelui Wendel era deplasată. Mecanicii ei nu-și pierduseră controlul? Nu și-l pierdea și ea chiar atunci? Ce altceva era un grup de oameni, dacă nu o adunătură? Și nu erau oamenii animale care se speriau la fel de repede ca șobolanii la auzul tropotului de ghete?

– ...atunci o să te-ajung mai târziu, îi strigă Raph, cu vocea venindu-i de departe, și Juliette își dădu seama că o luase cu mult înaintea lui.

Își încetini pașii și îl aștepta. Nu erau vremuri bune să fii singur, să urci fără însoțitori. Și, în acel siloz al izolării, unde ea se îndrăgostise de Lukas pentru că fusese prezent, pentru ea, cu vocea și cu sufletul, îi simțea lipsa mai cumplit decât oricând.

Pierduse orice speranță nebunească. Nu se putea întoarce la el, n-avea să-l mai revadă niciodată, deși era extrem de sigură că urma să i se alăture cât de curând.

O incursiune în fermele de la Mijloc îi răsplăti cu ceva mâncare, deși o găsiră mai în adâncul lor decât își aducea Juliette aminte. Lanterna lui Raph le dezvălui semnele unor activități recente; urme de ghete încă proaspete în noroi, o țeavă de apă pentru stropirea culturilor spartă de cineva care băuse, dar încă negolită și picurând, o roșie strivită sub talpă, dar încă neacoperită de furnici. Juliette și Raph luară cât puteau căra – ardei grași verzi, castraveți, mure, o prețioasă portocală, câteva roșii încă necoapte – destul pentru câteva mese. Juliette mâncă mure pe săturate, căci călătoreau în condiții grele. De obicei se ferea de ele, nu-i plăcea fiindcă-i rămâneau degetele pătate. Dar ceea ce fusese cândva neplăcere devenise o adevărată binecuvântare. Așa se terminaseră cât ai clipi ultimele rezerve: câteva sute de oameni luaseră, fiecare, mai mult decât le trebuia, luaseră chiar și lucruri pe care de fapt nu și le doreau.

De la ferme până la etajul treizeci și patru nu aveau mult de mers. Pentru Juliette, era aproape ca o întoarcere acasă. Acolo exista curent electric din belșug. Acolo erau uneltele și patul ei, o stație radio, un loc unde putea să lucreze în timpul acelei ultime zvârcoliri ale unui popor muribund, un loc unde să mediteze, să regrete, să-și facă un ultim costum. Oboseala picioarelor și a spatelui îi vorbeau și înțelese că urca din nou ca să-și găsească scăparea. Căuta ceva mai mult decât răzbunarea. Fugea din fața prietenilor ei, a celor pe care îi dezamăgise. Căuta o gaură. Dar, spre deosebire de Solo, care trăise într-o gaură de sub servere, ea spera să sape un crater deasupra crestetelor altora.

– Jules?

Ea se opri la jumătatea palierului de la etajul 34. În față se zăreau ușile de la IT. Raph rămăsese pe treapta de sus. Îngenunche și își trecu degetele peste treaptă, apoi le ridică și-i arătă ceva roșu. Își atinse degetul cu limba.

– O roșie, spuse.

Cineva era deja acolo. Ziua petrecută de Juliette încovrigată şi plângând în pântecele săpătorului se întorcea acum împotriva ei.

– O să ne descurcăm, îl asigură ea.

Îşi aminti cum îl urmărise pe Solo. Se repezise în jos pe trepte, găsise uşile blocate, rupsese în două o coadă de mătură ca să intre. De data asta, uşile se deschiseră cu uşurinţă. În interior, luminile străluceau cu putere. Nu se zărea nici ţipenie de om.

– Să mergem! zise Juliette.

Intră fără zgomot, grăbită. Nu era bine să fie văzută de oameni care n-o cunoşteau, nu era de dorit s-o urmărească. Se întrebă dacă măcar Solo fusese destul de prudent ca să închidă sala serverelor şi grătarul. De undeva se auzeau voci. Şi venea miros de fum. Aerul era ceţos. Sau îşi pierdea ea minţile, şi-l imagina pe Lukas, îşi imagina gazul coborând asupra lui? De aceea venise ea acolo? Nu pentru staţia radio, nu ca să găsească un cămin pentru prietenii ei, nu ca să-şi facă un costum, ci pentru că locul era ca o imagine în oglindă, identic cu cel din silozul ei, şi poate că Lukas se afla jos, aşteptându-i, viu în acea lume moartă...

Împinse uşa şi intră în sala serverelor. Fumul era real. Juliette alergă printre serverele familiare. Fumul nu avea miros de unsoare arsă pe o pompă supraîncălzită, nici pe cel intens al cablurilor electrice, nici pe acela de cauciuc carbonizat al unui rotor mergând în gol, nici amăreala gazelor de eşapament. Era o ardere curată. Îşi acoperi gura cu scobitura cotului, îşi aminti că Lukas se plânsese de vapori, şi se avântă prin fum.

Ieşea din trapa din spatele serverului pentru comunicaţii, înălţându-se ca o coloană. Era un incendiu în adăpostul lui Solo, poate-i ardea aşternutul. Juliette se gândi la staţia radio de acolo, de jos, la mâncare. Îşi desfăcu fermoarul salopetei şi-şi trase peste faţă tricoul îmbibat de transpiraţie, îl auzi pe Raph strigându-i să nu coboare chiar în timp ce-şi întindea deja mâinile în jos, ca să ajungă pe scară, lăsându-se practic să alunece până când lovi cu tălpile grătarul de dedesubt.

Rămânând aplecată, abia dacă putea vedea prin fum. Auzea trosnetul flăcărilor, un sunet straniu, vioi. Mâncarea, staţia radio,

computerul, schemele prețioase de pe pereți. Singura comoară la care nu se gândi când se năpustea înăuntru erau cărțile. Și tocmai cărțile ardeau.

Un morman de cărți, un morman de cutii de tablă goale, un tânăr în robă albă care arunca și alte cărți în morman, miros de combustibil. Tânărul era întors cu spatele, peticul chel din creștet îi lucea de transpirație, dar nu părea să-și facă griji din cauza vâlvătăii. El o alimenta. Se îndreptă spre rafturi, după alte cărți de pus pe foc.

Juliette alergă prin spatele lui către patul lui Solo, înșfăcă o pătură și zări un șobolan fugind dintre faldurile ei când o ridică. Se repezi spre foc, cu ochii usturând-o și cu gâtlejul arzându-i, și azvârli pătura peste mormanul de cărți. Flăcările dispărură pe moment, ca înghițite, dar se prelinseră pe la cusături. Pătura începu să fumege. Juliette tuși în tricou și alergă înapoi, după saltea, fiindcă trebuia să înăbușe focul. Se gândi la rezervorul de apă gol din încăperea alăturată, la tot ce se pierdea.

Bărbatul în robă o văzu când ridica salteaua. Urlă și se aruncă asupra ei. Căzură pe saltea, în așternuturi, ca într-un cuib. O gheată țâșni către fața ei, dar ea își lăsă capul pe spate. Tânărul țipă. Era ca o pasăre albă, scăpată în bazar, plonjând asupra capetelor în fâlfâit de aripi. Juliette îi strigă să se dea deoparte. Vâlvătaia se înălță mai sus. Juliette smuci salteaua de sub el și bărbatul căzu în partea cealaltă. Mai rămăseseră doar câteva clipe în care putea opri focul, înainte de a fi totul pierdut. Doar câteva clipe. Înhață cealaltă pătură a lui Solo și începu să lovească flăcările. Nu se putea lupta în același timp și cu ele, și cu bărbatul. Tuși și-l strigă pe Raph. Tânărul în robă se năpusti din nou asupra ei, cu ochi sălbatici, agitându-și brațele. Juliette își lăsă umărul în jos și îl izbi în stomac, se feri și el căzu, trecând peste ea. Ajunse pe podea și îi cuprinse gambele, trântind-o sub el.

Juliette se zbătu, încercând să se elibereze, dar mâinile tânărului îi urcau de la glezne către mijloc. În spatele lui se înălțau flăcările. Pătura se aprinsese. El țipa cu furie infernală, își pierduse mințile. Juliette îl împinse de umeri și se zvârcoli ca să se elibereze. Abia mai

respira, abia mai vedea. Bărbatul de deasupra ei urlă cu reînnoită fervoare și roba îi luă foc. Flăcările îi cuprinseră spatele, acoperindu-i pe amândoi, și Juliette era din nou în sas, cu o pătură pe cap, arzând de vie.

O gheată îi zbură pe deasupra feței, pocnindu-l pe tânărul preot, și Juliette simți brațele care se agățau de ea pierzându-și puterea. Cineva o trase din spate. Ea se eliberă lovind cu picioarele. Fumul era prea dens acum ca să mai vadă ceva. Încercă să se orienteze, dar tușea întruna. Se întreba unde se află stația radio, conștientă că nu mai exista. Cineva o trăgea prin coridorul îngust. Cu fața palidă, Raph nu părea cu nimic mai mult decât o fantomă care o îndemna să urce pe scară înaintea lui.

Sala serverelor se umplea cu fum. Focul de jos avea să se răspândească, să mistuie tot ce putea să ardă, lăsând în urmă doar metal înnegrit și cabluri topite. Juliette îl ajută pe Raph să iasă de pe scară și înșfăcă imediat chepengul. Îl trânti peste deschizătură și văzu că nu putea opri fumul – era doar un afurisit de grătar.

Raph dispăru în spatele unui server.

– Repede! strigă.

Juliette se târî în patru labe, îl găsi proptit cu spatele în centrul de comunicare, cu o talpă lipită de serverul de alături și împingând din răsputeri.

Ea îl ajută. Mușchii îndurerați i se umflară, avu senzația că-i luaseră foc. Împinseră în metalul care nu se lăsa clintit, în timp ce ea era vag conștientă de existența unor șuruburi care fixau baza serverului de podea, dar greutatea lui se dovedi utilă. Metalul gemu. Se sălta, șuruburile se rupseră și înaltul turn negru se înclină, se zdruncină și căzu peste gaura din podea, astupând-o.

Juliette și Raph se prăbușiră, tușind și cu piepturile tresăltându-le în căutare de aer. Fumul umplea încăperea ca o pâclă, dar măcar nu avea să intre mai mult. În cele din urmă urletele care se auzeau dedesubt se stinseră treptat.

56

• Silozul 1 •

Dincolo de ușa liftului dronelor se auzeau voci. Pași. Oameni care mărșăluiau în toate direcțiile, căutându-i.

Donald și Charlotte se agățară unul de altul în spațiul cu tavan scund. Charlotte căutase ceva cu care să blocheze ușa, dar nu era decât un simplu perete metalic, prevăzut cu un mic locaș pentru încuietoare. Donald își reținu un acces de tuse, simțea în gât furnicături care se întindeau, până când îi cuprinseră fiecare centimetru pătrat de piele. Rămase cu ambele mâini încleștate peste gură și ascultă strigătele care ajungeau până la ei înăbușite.

– Nimeni!

– Aici nu e nimeni!

Charlotte încetă să mai caute pe bâjbâite în jurul ușii și se îngrămădiră pur și simplu unul într-altul, încercând să nu se miște, fiindcă podeaua pocnea ori de câte ori unul dintre ei își schimba centrul de greutate. Își petrecuseră întreaga zi în liftul mic, așteptând să revină la etajul lor grupul care îi căuta. Darcy plecase, ca să ajungă la postul său înainte de a se trezi toată lumea. Pentru Donald și sora lui fusese o zi lungă, într-o agitată stare de semitrezie, o zi în care el unul știa că echipa însărcinată cu căutarea lor o să se mărească și că o să devină tot mai disperată. Acum aveau în libertate un ucigaș și un prizonier evadat de la Criogenarea Profundă. Își imagina ce consternat e Thurman. Și ce bătaie o să

încaseze el însuși când o să fie descoperit. Nu putea decât să se roage să se îndepărteze bocănitul de ghete. Dar nu se îndepărtă. Se auzea tot mai aproape.

Ușa metalică a hangarului răsună sub lovitura unui pumn furios. Donald simți brațul lui Charlotte încordându-i-se pe spate, strivindu-i coastele rupte. Ușa se mișcă. Încercă să se împingă în ea ca s-o țină pe loc, dar n-avea niciun punct de sprijin. Oțelul țipă ascuțit, împotrivindu-se palmelor lui transpirate. Se terminase. Charlotte încercă să-l ajute, dar cineva întredeschise ușa ascunzătorii lor. O lanternă îi orbi pe amândoi – le străluci drept în ochi.

– Nimeni! se auzi apoi strigătul, destul de aproape ca să simtă Donald mirosul de cafea din răsuflarea lui Darcy.

Ușa se închise brusc și o palmă o lovi de două ori. Charlotte se înmuie. Donald cuteză să-și dreagă glasul.

Era trecut de ora cinei când ieșiră în sfârșit, obosiți și flămânzi. În Arsenal era liniște și întuneric. Darcy le promisese că o să încerce să se întoarcă după începerea schimbului său, dar se temea că noaptea nu va fi la fel de liniștită ca de obicei, la fel de propice părăsirii postului pe furiș.

Cei doi se repeziră pe holul cazărmii și intrară fiecare în câte o baie. Donald auzi o răpăială pe țevi când Charlotte trase apa. El se grăbi să ajungă la chiuvetă și scuipă sânge, bău apă direct de la robinet, scuipă iarăși, apoi se duse în sfârșit la toaletă.

Când ajunse el la capătul coridorului, Charlotte descoperise deja stația radio și o conectase. Lansă un apel către oricine o putea auzi. Donald rămase în spatele ei și o privi trecând de pe canalul 18 pe 17, unde repetă apelul. Nu-i răspunse nimeni. Rămase pe 17 și ascultă paraziții.

– Cum ai reușit să iei legătura cu ei ultima oară? întrebă Donald.

– Făcând exact ce-am făcut acum.

Charlotte mai fixă stația radio cu privirea câteva clipe, apoi își răsuci scaunul spre el, cu fruntea transpirată de îngrijorare. Donald se aștepta la o mie de întrebări: Cât o să dureze până când vor fi prinși? Ce aveau de făcut în continuare? Cum ar putea

ajunge într-un loc sigur? Se aștepta la o mie de întrebări, dar nu și la cea pe care i-o puse ea, în șoaptă:

– Când ai ieșit în exterior?

El se retrase un pas. Nu știa ce să-i răspundă.

– Despre ce vorbești? o întrebă, deși știa foarte bine la ce se gândește ea.

– Am auzit când a spus Darcy că aproape ai trecut de deal. Când s-a întâmplat asta? Încă te mai duci afară? Acolo mergi când pleci de-aici? De-aia ești bolnav?

Donald se sprijini de una dintre stațiile de pilotaj.

– Nu, spuse.

Se uită la radio, sperând că o voce o să acopere paraziții, salvându-l. Dar sora lui aștepta.

– N-am ieșit decât o singură dată. Am plecat... gândindu-mă că n-o să mă mai întorc.

– Te-ai dus afară să mori.

Donald dădu din cap. Și ea nu se înfurie. Nu strigă la el, nici măcar nu se răsti, cum se temuse c-o să facă, motiv pentru care nu-i povestise până atunci. Charlotte se ridică pur și simplu, se repezi și-l cuprinse cu brațele de mijloc. Și Donald țipă.

– De ce ne fac asta? îl întrebă.

– Nu știu. Vreau să opresc totul.

– Dar nu așa.

Sora lui se retrase și se șterse la ochi.

– Donny, trebuie să-mi promiți. Nu așa.

El nu răspunse. Îl dureau coastele acolo unde le strânsese în îmbrățișarea ei.

– Am vrut s-o văd pe Helen, spuse. Am vrut să văd unde a trăit și unde a murit. A fost... urât. Cu Anna. Închis aici.

Își aduse-aminte ce sentimente îi trezea Anna atunci și se gândi la cele pe care i le trezea acum. Atât de multe greșeli. Făcuse greșeli la fiecare mișcare. Așa că-i venea greu să mai ia decizii, să acționeze.

– Trebuie să putem face ceva, zise Charlotte și brusc privirea i se lumină. Am putea face o dronă destul de ușoară ca să ne scoată

pe amândoi de-aici. Bombele antibuncăr pot avea șaizeci de kilograme. Dacă micșorăm greutatea unei alte drone, te-ar putea transporta pe tine.

– Și cum ar zbura?

– Aș rămâne eu aici, s-o pilotez.

Văzu expresia feței lui și se încruntă.

– E mai bine să iasă unul dintre noi, continuă. Știi că am dreptate. Am putea s-o lansăm înainte de a se lumina de ziuă, am trimite-o cât de departe poate să ajungă. Măcar ai trăi o zi departe de locul ăsta.

Donald încercă să se imagineze zburând călare pe una dintre acele păsări, cu vântul bombardându-i cu țărână casca, coborând pe un teren accidentat și zăcând în iarbă, cu ochii la stele. Își scoase cârpa și o umplu de sânge, clătină din cap și o puse la loc.

– Sunt pe moarte, spuse. Thurman a zis că mai am de trăit o zi sau două. Și mi-a spus-o cu o zi sau două în urmă.

Charlotte păstră tăcerea.

– Poate reușim să mai trezim un pilot, sugeră el. I-aș ține pistolul la tâmplă. V-ar scoate de-aici pe tine și pe Darcy.

– Nu te părăsesc, zise sora lui.

– Dar m-ai trimite afară de unul singur?

Ea ridică din umeri.

– Sunt o ipocrită.

Donald râse.

– Probabil că de-aia te-au recrutat.

Își reîndreptară atenția spre stația radio.

– Ce crezi că se-ntâmplă, în clipa asta, în celelalte silozuri? întrebă Charlotte. Tu ai avut de-a face cu ei. Acolo e la fel de rău ca aici?

Donald căzu pe gânduri.

– Nu știu. Presupun că unii sunt destul de fericiți. Se căsătoresc și au copii. Au slujbe. Nu știu nimic despre ce se află dincolo de zidurile lor, prin urmare îmi închipui că starea lucrurilor de afară nu-i stresează la fel de mult ca pe noi doi. Însă cred că au altceva care ne lipsește nouă, senzația profundă că e ceva greșit în

modul lor de viață. Îngropați sub pământ. Și noi înțelegem asta, și faptul ne sufocă, însă ei n-au decât o neliniște cronică. Cred. Nu știu, repetă, ridicând din umeri. Am văzut și aici oameni destul de fericiți în timpul schimburilor. Și i-am urmărit pe alții înnebunind. Eu obișnuiam... obișnuiam să joc solitaire cu orele pe computerul meu de la etaj. Atunci creierul meu se deconecta și nu mă mai simțeam mizerabil. Dar în momentele alea nici nu eram viu cu adevărat.

Charlotte se întinse și-i strânse mâna.

– Cred că unele dinte silozurile care s-au întunecat au o soartă mai bună...

– Nu spune asta, șopti Charlotte.

Donald își ridică privirea spre ea.

– Nu, altceva vreau să spun. Nu cred că sunt morți, nu cu toții. Cred că unii s-au retras și trăiesc așa cum vor, destul de discret ca să nu-i atacăm. Vor pur și simplu să fie lăsați în pace, să nu fie controlați, să fie liberi să decidă cum trăiesc și cum mor. Cred că asta a vrut Anna să le ofere. După ce a trăit pe etajul ăsta un an, încercând să se bucure de viață fără să poată ieși, a început să privească totul cu alți ochi.

– Sau poate că ieșea din când în când din cutia asta, pentru scurt timp, zise Charlotte. Poate nu i-a plăcut ce-a simțit știind c-o să fie dată deoparte.

– Da, sau asta, încuviință Donald.

Se gândi din nou cât de diferită ar fi fost situația dacă i-ar fi acordat încredere când o trezise, dacă ar fi ascultat ce avea ea de spus. Dacă ar fi fost Anna acolo, să-l ajute, totul ar fi ieșit mai bine. Îl durea să recunoască, dar simțea lipsa ei la fel de mult cum simțea lipsa lui Helen. Anna îl salvase și încercase să-i salveze și pe alții, iar el înțelesese greșit și o urâse pentru ambele acțiuni.

Charlotte dădu drumul mâinii lui și începu să regleze stația radio. Încercă să dea de cineva când pe un canal, când pe altul. Își trecu degetele prin păr și ascultă paraziții.

– A fost o vreme când am crezut că e un lucru bun, mărturisi Donald. Ce au făcut ei, încercând să salveze lumea. Mă

convinseseră că exterminarea în masă e inevitabilă, că războiul putea izbucni oricând, distrugând întreaga omenire. Însă știi ce cred acum? Cred că știau că un conflict între mașinile invizibile n-ar fi ucis toată populația, că ici și colo ar fi supraviețuit câte un grup de oameni. Așa că au construit astea. S-au asigurat că distrugerea e completă, ca s-o poată controla.

– Au vrut să se asigure că singurele locuri unde sălășluiesc supraviețuitori *le* aparțin, zise Charlotte.

– Exact! N-au încercat să salveze lumea, ci pe ei înșiși. Chiar dacă noi am fi fost exterminați, lumea ar fi continuat să existe fără noi. Natura găsește întotdeauna o cale.

– Oamenii găsesc o cale, sublinie Charlotte. Uită-te la noi doi, zise râzând. Suntem ca buruienile, amândoi, nu-i așa? Vegetație strecurată în orice cotlon. Suntem ca silozurile care nu au funcționat conform planului. Cum de s-au gândit că vor putea controla totul? Că astfel de lucruri nu se vor întâmpla?

– Nu știu, răspunse Donald. Poate că oamenii care încearcă să modeleze lumea se cred mai inteligenți decât haosul însuși.

Charlotte trecea întruna de pe un canal pe altul, cu speranța că o să răspundă totuși cineva. Părea exasperată.

– Ar fi trebuit să ne lase pur și simplu în pace, spuse. Să oprească totul și să îngăduie naturii să-și urmeze cursul.

Donald se ridică de pe scaunul lui clătinându-se și rămase în picioare.

– Ce e? întrebă Charlotte. Întinse mâna spre stația radio. Ai auzit ceva?

– Asta e esența, îi spuse Donald. Să ne lase în pace.

Își căută cârpa pe bâjbâite și tuși. Charlotte renunță la butonatul stației radio.

– Haide! spuse el, arătând spre birou. Adu-ți uneltele.

– Pentru dronă? întrebă ea.

– Nu. Trebuie să mai asamblăm un costum.

– Încă un costum?

– Pentru ieșirea în exterior. Și spuneai că bombele alea antibuncăr pot avea șaizeci de kilograme. Și mai exact, ce e un kilogram?

57

• Silozul 1 •

– Planul nu e bun, spuse Charlotte. Prinse aparatul de respirat de cască, apoi înşfăcă unul dintre rezervoarele mari de aer şi începu să-l monteze la capătul furtunului. Ce-o să facem afară?

– O să murim, răspunse Donald. Văzu ce privire îi aruncă sora lui şi adăugă:

– Dar poate abia peste o săptămână. Şi nu aici.

Înşirase mai multe provizii. Satisfăcut, începu să le înghesuie într-una dintre micile raniţe. Raţii de hrană pentru soldaţi în misiune, apă, o trusă de prim-ajutor, o lanternă, un pistol şi două încărcătoare, muniţie de rezervă, un amnar şi un cuţit.

– Pentru cât timp crezi că ajunge aerul ăsta? întrebă Charlotte.

– Rezervoarele sunt pentru soldaţii trimişi, pe afară, către alte silozuri, aşa că ar trebui s-ajungă până la cel mai îndepărtat dintre ele. Iar noi nu trebuie să mergem decât puţin mai mult, şi n-o să fim împovăraţi ca soldaţii.

Închise raniţa şi o aşeză lângă cealaltă.

– E ca şi cum am face o dronă mai uşoară.

– Exact!

Donald luă o rolă de bandă adezivă, scoase din buzunar o hartă împăturită şi începu s-o prindă de mâneca unui costum.

– Ăla e costumul meu?

Donald dădu din cap.

– Eşti un pilot mai bun. O să merg pe urmele tale.

Dinspre lifturile aflate în celălalt capăt al rafturilor se auzi un clinchet. Donald întrerupse tot ce făcea şi, şuierând cuvintele, îi ceru lui Charlotte să se grăbească. Se repeziră spre liftul dronelor, dar Darcy strigă, dându-le de ştire că nu venise decât el. Apăru dintre rafturile înalte cu braţele împovărate cu salopete curate şi cu o tavă plină cu mâncare.

– Îmi pare rău, spuse, când văzu câtă panică stârnise. N-am cum să vă previn.

Le întinse tava adăugând, ca o scuză:

– Resturi de la cină.

Lăsă mâncarea jos şi Charlotte îl îmbrăţişă. Donald îşi dădu seama ce repede se înfiripau legăturile în vremuri de restrişte. Iată o prizonieră care-şi îmbrăţişa gardianul pentru că nu o bătuse şi pentru că o trata cu un strop de compasiune. Donald se bucură că aveau un al doilea costum. Planul era bun.

Darcy se uită în jos, la proviziile şi la uneltele împrăştiate.

– Ce faceţi? întrebă.

Charlotte ceru din ochi permisiunea fratelui ei. El dădu din cap.

– Uite ce e, spuse Darcy, am toată înţelegerea pentru situaţia în care vă aflaţi şi vă compătimesc. Serios! Nici mie nu-mi place ce se petrece aici. Şi, cu cât îmi revin mai multe amintiri – cu cât mi-aduc mai clar aminte cine am fost – cu atât mai convins sunt că ar trebui să lupt de partea voastră. Dar convingerea asta nu e absolută. Iar asta – arătă către costume – asta nu-mi place. Nu mi se pare o idee înţeleaptă.

Charlotte îi întinse lui Donald o farfurie şi o furculiţă. Apoi se aşeză pe una dintre lăzile de plastic şi se înfruptă din ceea ce părea să fie o conservă de friptură cu sfeclă şi cartofi. Donald se aşeză lângă ea şi-şi tăie cu furculiţa carnea în bucăţi mici.

– Ţi-ai amintit ce erai înainte de toate astea? întrebă el. Îţi revin amintirile?

Darcy dădu din cap.

– Unele. Nu mi-am mai luat medicamentele...

Donald râse.

– Ce e? Ce e atât de amuzant?

– Îmi cer scuze, zise Donald, fluturând din mână. Doar că... nu contează. E bine. Ai făcut parte din armată?

– Da, dar nu pentru mult timp. Cred că am fost agent în Serviciul Secret. Darcy îi privi câteva clipe mâncând și reluă:

– Dar voi doi?

– Aviația militară, răspunse Charlotte și arătă cu furculița către Donald, care avea gura plină. Congresman.

– Serios?

Donald încuviință din cap.

– De fapt, în mai mare măsură arhitect, zise, cuprinzând cu o rotire a brațului încăperea din jurul lor. Pentru asta am mers la școală.

– Ai construit așa ceva? întrebă Darcy.

– Am construit asta, răspunse Donald și mai luă o înghițitură.

– Chiar așa?

Donald dădu din cap și sorbi puțină apă.

– Atunci, cine ne-a făcut asta? Chinezii?

Donald și Charlotte se uitară unul la altul.

– Ce e? întrebă Darcy.

– Noi am făcut-o, spuse Donald. Locul ăsta n-a fost construit pentru orice eventualitate. A fost proiectat exact pentru ceea ce se întâmplă acum.

Darcy se uită de la unul la altul, cu gura căscată.

– Credeam că știi. Informația se găsește în însemnările mele, spuse Donald.

Dacă știi ce cauți, se gândi apoi. Altminteri, afirmația era prea evidentă și prea cutezătoare ca să fie remarcată.

– Nu știam. Am crezut că e un soi de buncăr ca ăla din munte, pentru retragerea guvernului, ca să poată supraviețui...

– Este, ripostă Charlotte. Dar în felul ăsta le-a reușit o sincronizare perfectă.

Darcy își privi ghetele în timp ce Donald și sora lui continuară să mănânce. Pentru o ultimă masă nu era deloc rău. Donald se uită la mâneca salopetei împrumutate de la Charlotte și văzu gaura de

glonț pentru prima oară. Poate de-asta se purtase ea de parcă el ar fi fost nebun când o îmbrăcase.

În fața lui, Darcy începu să dea încet din cap.

– Da, spuse. Doamne, da! Ei ne-au făcut asta.

Își ridică privirea spre Donald.

– Am dus un tip la Criogenare Profundă acum câteva schimburi. Striga toate chestiile astea nebunești. Un tip de la Contabilitate.

Donald își împinse tava deoparte. Își bău toată apa.

– Nu era țicnit, nu-i așa? întrebă Darcy. Judeca limpede.

– Probabil, spuse Donald. Sau cel puțin judecata începea să i se limpezească.

Darcy își trecu degetele prin părul scurt. Își reîndreptă atenția către proviziile împrăștiate.

– Costumele, spuse. Vă gândiți să plecați? Știți că nu vă pot ajuta s-o faceți.

Donald îi ignoră întrebarea. Se duse în capătul culoarului dintre lăzi și luă căruciorul. El și Charlotte încărcaseră deja bomba antibuncăr. De conul său proeminent atârna o etichetă de plastic pe care scria că trebuie tras în afară pentru armare. Charlotte îi demontase deja altimetrul și îi șterse codurile de acces prioritar. Când terminase, o numise „bombă surdă". Donald începu să împingă căruciorul spre lift.

– Hei! spuse Darcy.

Se ridică de pe lada lui și îi bloca drumul pe culoar. Charlotte își drese glasul și, când se întoarse, Darcy văzu că avea o armă îndreptată spre el.

– Îmi pare rău, zise ea.

Mâna lui Darcy plană deasupra unui buzunar umflat. Donald împinse căruciorul spre el, făcându-l să se retragă.

– Trebuie să discutăm despre asta, spuse.

– Noi am discutat deja, ripostă Donald. Nu te mișca.

Opri căruciorul lângă el și întinse mâna spre buzunarul lui. Îi luă pistolul și-l puse în buzunarul său, apoi îi ceru legitimația. Tânărul i-o dădu. Donald și-o strecură în alt buzunar și continuă să împingă căruciorul spre lift.

Darcy îl urmă la o oarecare distanță.

– Nu te grăbi așa, spuse. Vrei să declanșezi chestia aia? Ei, haide, omule! Potolește-te! Să discutăm! E o decizie de o importanță colosală.

– Îți garantez că n-am luat-o în pripă. Reactorul de sub noi alimentează serverele. Serverele controlează viețile tuturor. O să eliberăm oamenii. Să trăiască și să moară după bunul lor plac.

Darcy izbucni într-un râs nervos.

– Serverele controlează vieți? Despre ce vorbești?

– Aleg numerele câștigătoare la loterie. Decid cine e demn să aibă urmași. Aleg și modelează. Dezlănțuie războaie nejustificate ca să poată alege un învingător. Dar nu pentru multă vreme.

– Bine, dar aici nu suntem decât noi. Hotărârea e prea importantă ca să fie luată de numai trei persoane. Serios, omule...

Donald opri căruciorul exact în fața liftului. Se întoarse spre Darcy și-și văzu sora ridicându-se în picioare și apropiindu-se de el.

– Vrei să-ți enumăr toate momentele din istorie când o singură persoană a luat o hotărâre care-a dus la moartea câtorva milioane? întrebă Donald. Ceea ce ni s-a întâmplat a fost decis de o duzină de oameni sau doar de cinci. Și, analizând atent faptele, le-ai putea reduce numărul la trei. Și cine poate ști dacă doi n-au fost de fapt influențați de al treilea? Ei bine, dacă un singur om a putut înfăptui totul, pentru distrugere n-ar trebui să fie nevoie de mai mulți. Gravitația e o nemernică numai până trece de partea ta. Acum du-te și stai jos, zise, arătând spre culoarul dintre lăzi.

Tânărul nu se clinti, așa că Donald scoase un pistol; nu era cel pe care abia îl confiscase, ci unul din alt buzunar, unde și-l ținea încărcat și cu piedica pusă. Dezamăgirea și suferința întipărite pe fața lui Darcy înainte de a se întoarce cu spatele ca să i se supună îl izbiră ca o palmă grea. Îl privi îndepărtându-se și trecând pe lângă Charlotte. Apoi își prinse de braț sora care se pregătea să-l urmeze, i-l strânse și o sărută pe obraz.

– Du-te să-ți pui costumul! îi spuse.

Ea dădu din cap, plecă după Darcy, se așeză pe o ladă și începu să se echipeze.

– Nu se poate întâmpla asta, zise tânărul.

Aruncă o privire către pistolul lăsat de Charlotte deoparte ca să se poată îmbrăca.

– Nici să nu te gândești, îl avertiză Donald. De fapt, acum ai altă treabă, e timpul să te echipezi și tu.

Darcy și Charlotte se întoarseră spre el, cu priviri nedumerite. Ea tocmai își strecura picioarele în costum.

– Ce tot spui? îl întrebă.

Donald luă dintre scule un ciocan și i-l arătă.

– Nu vreau să risc să nu se declanșeze chestia asta.

Charlotte încercă să se ridice, dar își îmbrăcase costumul doar pe jumătate.

– Ai spus că știi cum s-o declanșezi de la distanță!

– Da. De la distanță de tine, întări Donald, îndreptându-și arma spre Darcy. Îmbracă-te! Aveți cinci minute la dispoziție ca să intrați în liftul ăla...

Tânărul se întinse după pistolul de lângă Charlotte. Dar ea se dovedi mai iute în mișcări, îl înșfăcă de pe ladă. Donald se retrase un pas, apoi văzu că sora lui îl amenința cu arma pe el.

– Îmbracă-te tu! îi spuse ea. Vocea îi tremura și ochii îi străluceau. Nu așa ne-am înțeles. Ai promis.

– Sunt un mincinos, ripostă Donald, apoi tuși în scobitura brațului și zâmbi. Tu ești o ipocrită, eu – un mincinos.

Se apropie de lift mergând cu spatele, cu pistolul îndreptat către Darcy.

– N-o să mă împușți, îi spuse apoi surorii sale.

– Dă-mi mie arma, i se adresă Darcy lui Charlotte. Dacă o s-o vadă în mâna mea, o să se supună.

Donald râse.

– N-o să mă împușți nici tu. Pistolul ăla nu e încărcat. Acum îmbracă-te! Voi doi ieșiți de-aici. Vă las un sfert de oră. Liftul dronelor ajunge în Vârf în douăzeci de minute. Ușa poate fi blocată cel mai bine cu o ladă goală. Am lăsat acolo una.

Charlotte plângea și trăgea de costum, încercând să-și elibereze picioarele. Donald știuse că n-o să plece fără el dacă n-o s-o

forțeze, că o să facă o prostie. Avea să alerge la el, să-l îmbrățișeze, să-l implore să vină cu ea sau să insiste să rămână ea cu el, să moară împreună. N-o putea face să plece doar cu Darcy. El era un erou. Avea să se salveze, salvând-o și pe ea. Donald apăsă butonul de chemare a non-expresului.

– O jumătate de oră, repetă.

Văzu că Darcy trăgea deja fermoarul celui de-al doilea costum, pregătindu-se să-l îmbrace. Sora lui țipa la el și încerca să se ridice, împleticindu-se și fiind cât pe ce să cadă. Începu să-și scoată costumul lovind în el cu picioarele în loc să continue să se îmbrace. Liftul se opri cu un clinchet și ușile se deschiseră. Donald înclină căruciorul și-l trase înăuntru. Lacrimile îi curgeau șiroaie fiindcă o făcea pe Charlotte să sufere astfel. Ea ajunsese la jumătatea culoarului când începură ușile să se închidă.

– Te iubesc, îi spuse Donald.

Nu era sigur că-l auzise. Ușile se închiseră, ascunzând-o vederii lui. El își scană legitimația, apăsă pe un buton și liftul se puse în mișcare.

58

• Silozul 17 •

Centrul de comunicare se răcea, deşi sub el se dezlănţuia focul. De dedesubt se înălţau firişoare unduitoare de fum. Juliette studie interiorul imensei maşini negre şi văzu o grămadă de cablaje distruse. Lungul şir de mufe pentru căşti se sfărâmase şi o mulţime de cabluri de la bază se întinseseră şi se rupseseră când se răsturnase.

– O să ardă complet? întrebă Raph, cu ochii la firişoarele de fum.

Juliette tuşi. Încă mai simţea fumul în gât şi gust de hârtie arsă.

– Habar n-am, recunoscu.

Se uită la lămpile din plafon, să vadă dacă lumina lor nu începea cumva să pălească.

– Ceea ce alimentează silozul cu electricitate e sub gratiile de-acolo.

– Adică silozul s-ar putea cufunda în beznă, la fel ca minele, în orice clipă?

Raph se grăbi să se ridice în picioare.

– Aduc bagajele, ca să avem lanternele la-ndemână. Iar tu ar trebui să mai bei nişte apă.

Juliette îl privi îndepărtându-se în fugă. Avea impresia că simte cărţile arzând sub ea. Că simte cablurile din staţia radio topindu-se. Nu credea că o să se întrerupă curentul electric – spera că n-o să se întrerupă –, dar atât de multe altele se pierduseră. Hărţile mari, care îi ajutaseră să găsească săpătorul, erau deja cenuşă. Nu mai

existau hărți cu ajutorul cărora să descopere spre ce alt siloz să se îndrepte, către ce alt siloz să sape.

În jurul ei zumzăiau și zbârnâiau mașinile negre, acei coloși neclintiți, cu umeri pătrați. Neclintiți în afară de unul. Juliette se ridică și inspectă serverul căzut și legătura dintre acele mașini și silozuri deveni și mai evidentă. Avea în față unul distrus, aidoma casei ei. Aidoma casei lui Solo. Studie amplasarea serverelor și-și aminti că nu se deosebește de a silozurilor. Raph se întoarse cu ambii lor saci. Îi întinse lui Juliette bidonul ei cu apă. Ea luă o înghițitură, pierdută în gânduri.

– Ți-am adus lanter...

– Așteaptă! îl întrerupse ea.

Înșurubă capacul bidonului și o porni printre servere. Se opri în spatele unuia și se uită cu atenție la plăcuța argintie de deasupra mănunchiului de cabluri. Era un simbol al silozului, cu trei triunghiuri îndreptate cu vârful în jos. În centru era gravat numărul 29.

– Ce cauți? o întrebă Raph.

Juliette bătu cu degetul în plăcuță.

– Lukas spunea că trebuie să lucreze la serverul șase, sau la serverul treizeci, sau la altul, nu contează cu ce număr. Mi-a arătat că sunt așezate la fel ca silozurile, țin minte asta. Avem o hartă chiar aici.

Se îndreptă către Silozurile 17 și 18. Raph o urmă.

– N-ar trebui să fim îngrijorați din pricina curentului electric? întrebă el.

– În privința asta, oricum nu putem face nimic. Acolo, jos, podeaua și pereții n-ar trebui să se încălzească destul de mult ca să se-aprindă. După ce se stinge focul, mergem să vedem...

Ceva îi atrase atenția când urmărea traseul dintre două servere. Cablurile de sub gratiile podelei își părăseau locașurile sau intrau în ele în punctele de conectare cu baza fiecărei mașini. Juliette se opri la vederea unora roșii printre cele negre.

– Acum ce mai e? întrebă Raph.

O privea îngrijorat.

– Hei, te simți bine? Fiindcă am văzut mineri care, după ce le-a căzut o piatră pe creștet, s-au purtat aiurea o zi întreagă...

– Mă simt foarte bine.

Juliette arătă către cablurile întinse, se întoarse cu spatele și-și imagină traseele lor de la un server la altul.

– O hartă, spuse.

– Da, încuviință Raph, apoi o prinse de braț. De ce nu vii să stai jos? Ai inspirat o grămadă de fum...

– Ascultă-mă! Fata de la radio, cea din Silozul 1, a spus că există o hartă cu aceste linii roșii pe ea. Asta după ce i-am vorbit despre săpători. Părea sincer entuziasmată, spunea că înțelege de ce converg toate liniile roșii în același punct. S-a întâmplat înainte de a nu mai funcționa stația radio.

– OK!

– Astea sunt silozurile, zise Juliette.

Își întinse mâinile către serverele înalte.

– Vino încoace! Uite!

Dădu ocol următorului rând, privind plăcuțele în timp ce căuta. Paisprezece. Șaisprezece. Șaptesprezece.

– Noi suntem aici. Și aici am săpat tunelul. Iar ăsta e fostul nostru siloz.

Arătă serverul de alături.

– Vrei să zici că putem alege cu cine să luăm legătura prin radio uitându-ne cine e mai aproape? Pentru că jos avem o hartă exact ca asta. Erik are una.

– Nu, spun că liniile alea roșii de pe hartă sunt exact ca aceste cabluri. Vezi? Sunt ca niște tuneluri prin adâncul pământului. Menirea săpătorilor nu e să te ducă de la un siloz la altul. Bobby e cel care mi-a spus cât de dificilă a fost întoarcerea mașinii aleia. Era îndreptată către un anumit loc.

– Ce loc?

– Nu știu. Mi-ar trebui harta ca să pot spune. Doar dacă nu cumva...

Se întoarse spre Raph, a cărui față lipsită de culoare era mânjită de fum și de funingine.

– Ai făcut parte din echipa care-a săpat. Cât combustibil încape în rezervorul săpătorului?

El ridică din umeri.

– Nu l-am măsurat în litri. L-am umplut și-atât. Court a verificat de câteva ori cu o tijă, să vadă cât s-a consumat. Am auzit-o zicând că n-o să consumăm niciodată tot ce e înăuntru.

– Pentru c-a fost conceput ca să ajungă mai departe. Mult mai departe. Trebuie să verificăm din nou cu tija•ca să ne facem o idee. Iar harta lui Erik ar trebui să ne-arate, în primul rând, încotro a fost îndreptat săpătorul. Asta numai dacă... zise Juliette pocnind din degete. Trebuie să găsim celălalt săpător.

– Nu te pot urmări. De ce ne-ar trebui două? N-avem decât un singur generator care funcționează.

Juliette îl strânse de braț și se simți radiind, cu gândurile alergându-i nebunește.

– Celălalt nu ne trebuie ca să săpăm, ci doar să vedem încotro e îndreptat. Dacă trasăm direcția aia pe o hartă, plus cea în care ar fi mers săpătorul nostru, cele două linii ar trebui să se intersecteze. Iar dacă rezerva de combustibil se potrivește cu distanța, e ca o confirmare. Putem vedea unde și cât de departe se află locul despre care mi-a vorbit. Locul numit Sămânță. Vorbea despre el ca și cum ar fi un alt siloz, dar unul aflat acolo unde aerul e...

Auziră voci în celălalt capăt al încăperii, cineva intra de pe coridor. Juliette îl lipi pe Raph de un server și își duse un deget la buze. Dar auzea pe cineva venind drept spre ei, într-o succesiune de pocnete mărunte, de parcă ar fi lovit cu degetele în metal. Juliette își stăpâni imboldul de a o lua la fugă. Apoi la picioarele ei apăru o siluetă cafenie, urmată de un șuier când silueta își sălta un picior, împroșcându-i gheata cu un jet de urină.

– Cuțulache! o auzi pe Elise strigând.

Juliette îi îmbrățișă pe copii și pe Solo. Nu-i mai văzuse de când fusese distrus silozul ei. Îi reaminteau de ce făcea ceea ce făcea, pentru ce lupta, pentru ce merita să lupte. În ea se conturase furia, nu se mai gândise decât să caute un drum către salvare

săpând în pământ și răspunsuri afară. Și pierduse din vedere lucrurile care meritau să fie salvate. Fusese prea preocupată de oamenii care meritau o osândă.

Furia i se topi când Elise o luă de gât și când i se frecă barba lui Solo de obraji. Acolo se afla ceea ce rămăsese, ceea ce încă mai aveau, și apărarea lor era mai importantă decât răzbunarea. Asta descoperise părintele Wendel. Citise din cartea lui alte pasaje decât ar fi trebuit, pasajele despre ură în locul celor despre speranță. Iar ea fusese la fel de oarbă. Se pregătise să plece și să lase pe toată lumea în urmă.

Raph li se alătură ei și copiilor. Se îngrămădiră cu toții în jurul unui server și vorbiră despre violența pe care-o văzuseră la etajele de jos. Solo avea o pușcă și repeta întruna că trebuie să blocheze ușa, să se ascundă.

– Ar fi bine să așteptăm aici până când se omoară între ei, spuse, cu o privire sălbatică.

– Așa ai supraviețuit atâția ani? îl întrebă Raph.

Solo dădu din cap.

– Tata m-a ascuns. Am stat mult timp aici înainte de a ieși. Așa a fost mai sigur.

– Tatăl tău a știut ce urma să se-ntâmple, spuse Juliette. Te-a încuiat, ținându-te departe de toate. Din același motiv ne aflăm aici, sub pământ, cu toții, trăind astfel. Cu mult timp în urmă, cineva a făcut același lucru. Ne-a ascuns ca să ne salveze.

– Atunci înseamnă că ar trebui să ne ascundem iarăși, zise Rickson. Nu?

– Câtă mâncare ți-a mai rămas în cămară? îl întrebă Juliette pe Solo. Presupunând că n-a mistuit-o focul.

El se trase de barbă.

– Ajunge trei ani. Sau poate patru. Dar numai pentru mine.

Juliette făcu un calcul.

– Să zicem că au scăpat două sute de oameni, deși mă îndoiesc că sunt atât de mulți. Asta înseamnă că au de mâncare pentru cât timp? Poate pentru cinci zile?

Fluieră. Abia atunci aprecie rolul diverselor tipuri de ferme din vechea ei casă. Pentru a hrăni mii de oameni vreme de câteva sute de ani totul trebuia pus la punct cu meticulozitate.

– Nu trebuie să ne mai ascundem, spuse. Ce ne trebuie...

Studie fețele puținilor oameni care se încredeau în ea fără rezerve.

– E nevoie de o întrunire generală.

Raph râse, crezând că Juliette glumește.

– Ce anume? întrebă Solo.

– Trebuie să discutăm. Cu toată lumea. Cu toți cei care-au mai rămas. Trebuie să hotărâm dacă ne ascundem aici în continuare sau ieșim în exterior.

– Credeam că săpăm un tunel către un alt siloz, spuse Raph. Sau către acel alt loc.

– Nu cred că avem timp să săpăm. Ar dura mai multe săptămâni și fermele sunt devastate. În plus, am o idee mai bună. O cale mai rapidă.

– Și cum rămâne cu dinamita pe care-am cărat-o până aici? Credeam că mergem după cei care ne-au făcut asta.

– Opțiunea rămâne valabilă. Uite ce e, trebuie s-o facem oricum. Trebuie să ieșim de-aici. Altminteri, Jimmy are dreptate. Pur și simplu o să ne omorâm unii pe alții. Prin urmare, trebuie să adunăm pe toată lumea.

– Va trebui să ne strângem jos, în sala generatorului, zise Raph. Într-un loc destul de încăpător. Sau poate la ferme.

– Nu.

Juliette își roti privirea prin încăpere. Privi dincolo de servere, către pereții îndepărtați și văzu cât de larg era spațiul.

– O să ne strângem aici. O să le arătăm locul ăsta.

– Aici? întrebă Solo. Două sute de oameni? Aici? Părea vizibil șocat, începuse să se tragă de barbă cu amândouă mâinile.

– Unde-o să stea toată lumea? întrebă Hannah.

– Cum vor vedea? vru să știe Elise.

Juliette studie sala imensă, cu mașini înalte, negre. Multe păcăneau și zumzăiau. Cablurile ieșeau din ele prin partea de sus și se întindeau către plafon. În fosta ei casă, urmărise cablurile camerelor

de luat vederi și știa că toate erau interconectate. Știa cum ajunge curentul până la bază, cum se scot panourile laterale. Își plimbă mâna pe una dintre cele pe care Solo notase zilele, în tinerețea lui.

– Du-te în laboratorul de costume și adu-mi trusa cu unelte, îi ceru lui Solo.

– Un Proiect? întrebă el.

Juliette încuviință din cap și Solo dispăru printre mașinile înalte. Raph și copiii o studiară. Ea zâmbi.

– Vouă, copii, o să vă placă.

Având cablurile tăiate de sus și șuruburile de fixare de la bază scoase, nu mai era nevoie decât să împingi cu putere. Serverul se răsturnă mai ușor decât centrul de comunicare. Juliette se uită cu satisfacție cum se înclină mașina, cum tremură și cum se prăbușește apoi cu un zgomot puternic, care îi vibră în ghete. Rickson și Miles bătură palma și chiuiră, cum fac băieții când distrug ceva. Hannah și Shaw trecuseră deja la serverul următor. Elise se cățără deasupra lui cu ajutorul lui Juliette, ținând în mână un clește pentru tăiat sârmă. Cuțulache lătră, de parcă ar fi sfătuit-o să fie prudentă.

– E ca și cum ai tunde pe cineva, spuse Juliette, privind-o în timp ce lucra.

– Pe urmă am putea tunde barba lui Solo, propuse fetița.

– Mă-ndoiesc că i-ar plăcea, zise Raph.

Juliette se întoarse și văzu că minerul revenise, fiindcă probabil își îndeplinise misiunea.

– Am aruncat mai bine de 100 de bilete, îi spuse el. N-am putut să scriu mai multe, aveam crampe la mână. Le-am împrăștiat, ca să ajungă cu siguranță câteva și până jos.

– Bun! Și ai scris că aici, sus, e mâncare? De-ajuns pentru toată lumea?

El dădu din cap.

– Atunci trebuie să săltăm mașina aia de pe trapă, ca să fim siguri c-o putem lua. Altminteri trebuie să dăm o raită prin fermele de deasupra.

Raph o urmă până la serverul pentru comunicații. Se convinseră că nu mai ieșea fum, iar Juliette pipăi grilajul, ca să verifice temperatura. Adăpostul lui Solo avea toți pereții metalici, de aceea spera că focul nu trecuse de mormanul de cărți. Dar nu putea fi sigură. Severul căzut scoase un scrâșnet oribil când îl împinseră într-o parte. Un nor de fum negru tălăzui în afară.

Juliette își flutură mâna în față și tuși. Raph alergă de cealaltă parte a serverului și păru gata să-l împingă la loc.

– Așteaptă, spuse Juliette, pășind în afara norului de fum. Se împrăștie.

Aerul din sala serverelor se încețoșă, dar fumul nu se mai revărsa nebunește. Se înălța doar, de jos, unde fusese captiv. Raph începu să coboare, dar Juliette insistă să intre ea prima. Își aprinse lanterna și pătrunse în deschizătură prin fumul care se risipea.

Odată ajunsă jos, se ghemui și respiră prin tricoul cu care-și acoperise gura și nasul. Fasciculul luminos al lanternei părea solid, un obiect care ar fi putut lovi pe oricine ar fi încercat s-o atace. Dar nu apăru nimeni. În mijlocul coridorului se vedea o siluetă, încă fumegând. Mirosul era groaznic. Fumul continua să se împrăștie și Juliette îi strigă lui Raph că e în regulă să coboare.

El apăru, făcând treptele să-i zăngăne zgomotos sub ghete, în timp ce Juliette păși peste cadavru și inspecta dezastrul din încăpere. Aerul era cald, înăbușitor, greu de respirat. Își imagină pentru câteva clipe prin ce trecuse Lukas, acolo jos, sufocându-se. Și nu doar fumul îi umplu ochii de lacrimi.

– Astea au fost cărți.

Raph i se alătură și se uită la pata neagră din mijlocul încăperii. Probabil văzuse că sunt cărți când o salvase, fiindcă acum nu mai rămăsese nici urmă de ele. Paginile se transformaseră în fum, amestecându-se cu aerul. Le pătrunseseră în plămâni. Juliette se sufoca acum cu vestigii.

Se apropie de perete și studie stația radio. Cușca metalică era încă îndoită în locul unde o smulsese din perete, cu atâta timp în urmă. Apăsă butonul de alimentare, dar nu se întâmplă nimic.

Era lipicios și cald. Își imagină că, înăuntru, totul devenise un singur bulgăre de cauciuc și cupru.

– Unde e mâncarea? întrebă Raph.

– Acolo, îi arătă Juliette. Ia o cârpă ca să deschizi ușa.

Îl lăsă să exploreze apartamentul și cămara în timp ce ea privea rămășițele unui birou vechi, cu un monitor deformat în centru și cu tăblia crăpată de prea multă căldură. Din așternutul lui Solo nu se mai zărea nici urmă, nu mai rămăsese decât un morman de cutii de tablă care adăpostiseră cândva cărți, unele îndoite după contactul cu aerul extrem de încins. Juliette văzu urme negre înșiruite în spatele ei și înțelese că podeaua era atât de fierbinte încât i se topeau tălpile de cauciuc ale ghetelor. Îl auzi pe Raph strigând entuziasmat din camera alăturată. Trecu pragul și îl găsi cu un morman de cutii de conserve în brațe, bine proptit sub bărbie, și cu fața luminată de un zâmbet prostesc.

– Sunt rafturi întregi pline cu așa ceva, spuse.

Juliette se opri în cadrul ușii de la cămară și-și îndreptă lanterna spre interior. Era o cavernă imensă, câte o conservă stranie ici și colo. Dar multe rafturi din spate păreau mai pline.

– Dacă-și face toată lumea apariția, ne vor ajunge câteva zile, nu mai mult.

– Poate n-ar fi trebuit să-i chemăm pe toți.

– Ba da. Facem ceea ce se cuvine.

Juliette se întoarse spre peretele de lângă masa mică, pe care mânca Solo. Focul nu pătrunsese și acolo. Hărțile mari cât păturile erau și ele, intacte. Juliette le răsfoi, căutându-le pe cele care îi trebuiau. Le găsi și le desprinse. Când le împăturea, auzi de sus o bufnitură surdă, zgomotul căderii unui alt server.

59

• Silozul 17 •

Sosiră unul câte unul, apoi în grupuri mici, apoi cu grămada. Se minunară de lumina uniformă de pe coridoare şi explorară birourile. Niciunul dintre ei nu mai intrase vreodată la IT. Prea puţini îşi petrecuseră timpul în Vârf, cu excepţia pelerinajelor de după o curăţire. Familiile treceau, pe rând, prin toate încăperile. Copiii strângeau în braţe topuri de hârtie; mulţi veniră la Juliette cu bileţele împăturite şi aruncate de Raph, întrebând unde e mâncarea. În doar câteva zile, li se schimbase înfăţişarea. Salopetele erau pătate şi rupte, feţele scofâlcite şi nerase, ochii înconjuraţi de cearcăne negre. După numai câteva zile. Juliette văzu că nu mai aveau mult până la a ajunge la disperare. Toată lumea îşi dădea seama.

Primii sosiţi ajutară la pregătirea hranei şi răsturnară ultimele servere. Sala se umpluse de miros de legume calde şi de supă. Două dintre serverele cele mai calde, numerele 40 şi 38, fuseseră culcate pe podea rămânând conectate. Pe părţile lor fierbinţi erau puse conserve desfăcute şi conţinutul fiecăreia licărea. Nu aveau farfurii şi tacâmuri pentru toată lumea, aşa că mulţi beau supa şi sucul cald de legume direct din cutia de tablă.

Hannah o ajută pe Juliette să pregătească întrunirea generală, lăsându-şi bebeluşul în grija lui Rickson. Una dintre hărţi era deja fixată pe perete, iar ea se ocupa de cealaltă. Liniile fuseseră trasate cu grijă, folosindu-se fire de aţă, şi Hannah verificase tot ce făcuse

Juliette. Marcaseră traseul cu cărbune. Juliette urmărea cu privirea un nou grup care intrase. Se gândea că e a doua adunare generală la care lua parte și că prima nu se terminase prea bine. Îi trecu prin cap că aceea avea să fie probabil ultima.

Cei adunați erau mai ales de la ferme, însă începură să apară și câțiva mineri și mecanici. Tom Higgins și Comitetul de Planificare sosiră de la postul ajutorului de șerif de la Mijloc. Juliette îl văzu pe unul dintre ei în picioare, cocoțat pe un server căzut, cu o foaie de hârtie și un creion cu cărbune, arătând cu degetul în timp ce se străduia să-i numere pe cei prezenți și înjurând mulțimea fiindcă se foia, îngreunându-i misiunea. Râse, apoi își dădu seama că omul ăla făcea, de fapt, ceva important. Era nevoie să știe. La picioarele ei se afla un costum de curățire, făcea parte din recuzita pentru întrunire. Era necesar să cunoască numărul costumelor și pe al oamenilor.

Courtnee își făcu apariția și se strecură prin mulțime. La început șocată de apariția prietenei sale, Juliette o îmbrățișă radiind.

– Miroși a fum, spuse Courtnee.

Ea râse.

– Nu credeam că o să vii.

– În bilet scrie că e vorba de viață și de moarte.

– Da?

Juliette se uită la Raph.

El ridică din umeri.

– Unii ar putea spune asta, zise apoi.

– Deci ce e? întrebă Courtnee. Un urcuș atât de lung pentru o porție de supă? Ce se petrece?

– O să vă lămuresc pe toți imediat. Juliette se întoarse spre Raph: Poți aduce pe toată lumea aici? Și poate-ar fi bine să-i trimiți pe Miles și pe Shaw sau pe unul dintre hamali să vadă dacă mai e lume pe scări.

În timp ce el ieșea, Juliette observă că oamenii se așezaseră deja spate în spate pe servere, sorbind din conserve, iar din imensele teancuri din spatele lui Solo erau deschise altele. Le desfăcea chiar el, cu un instrument conectat la o priză din podea. Dintre cei

așezați, mulți se uitau la mormanul de mâncare adus din cămară. Dar și mai mulți se uitau la ea. Șoaptele sunau ca aburul scăpat printr-un orificiu.

Juliette se foia agitată de colo până colo, pe măsură ce numărul celor adunați în încăpere creștea. Shaw și Miles se întoarseră ca să-i spună că pe scară e liniște, că nu mai urcă decât, poate, câteva persoane. Părea să se fi scurs o zi întreagă de când ea și Raph se luptaseră cu focul de jos; nu voia să se uite la ceas, să vadă ce oră era de fapt. Se simțea obosită. Mai ales cu atâta lume așezată acolo, ducându-și mâncarea la buze și bătând cu degetele în fundul cutiilor de conserve, ștergându-și fețele cu mânecile și uitându-se la ea. Așteptând.

Mâncând, erau tăcuți și, pe moment, mulțumiți. Conservele le ofereau o ocupație pentru mâini și pentru buze deopotrivă. Ei îi ofereau o amânare. Știa că trebuie s-o facă atunci sau niciodată.

– Știu că vă-ntrebați cu toții despre ce e vorba, începu ea. De ce ne aflăm aici.

Ridică vocea și oamenii de pe servere amuțiră.

– Și, spunând aici, nu mă refer la sala asta. Mă refer la silozul ăsta. De ce am fugit? Circulă o mulțime de zvonuri, dar eu stau în fața voastră ca să vă spun adevărul. V-am adus în cea mai secretă dintre încăperi ca să vi-l dezvălui. Silozul nostru a fost distrus. Otrăvit. Cei care n-au reușit să vină cu noi sunt morți.

Se auziră șoapte.

– Cine l-a otrăvit? strigă o voce.

– Aceeași oameni care ne-au pus sub pământ cu sute de ani în urmă. Trebuie să ascultați ce am de spus. Vă rog, ascultați-mă!

Peste mulțime se așternu liniștea.

– Strămoșii noștri au fost puși sub pământ ca să putem supraviețui în timp ce lumea devine mai bună. După cum știu mulți dintre voi, eu am fost afară înainte de a nê fi luată lumea. Am adunat mostre de aer și cred că, cu cât ne îndepărtăm mai mult de locul ăsta, cu atât găsim condiții mai bune. Și nu bănuiesc asta

bazându-mă doar pe măsurătorile noastre, am auzit dintr-un alt siloz că există cer albastru dincolo de...

– Tâmpenii! strigă cineva. Am auzit că e o minciună, că ți-au făcut ceva la creier înainte de a te trimite la curățire.

Juliette îl descoperi pe cel care vorbise. Era un hamal vârstnic, unul a cărui meserie nu era doar aflarea zvonurilor, ci și a celor mai periculoase secrete. În timp ce reîncepeau șușotelile, văzu un nou-sosit târșâindu-și picioarele de dincolo de ușa groasă de metal din celălalt capăt al încăperii. Era părintele Wendel, cu brațele încrucișate pe piept și cu palmele ascunse în mâneci. Bobby le strigă tuturor să tacă și o făcură rând pe rând. Juliette îl salută pe părintele Wendel cu o fluturare de mână și toate capetele se întoarseră spre el.

– Trebuie să mă credeți pe cuvânt în privința unora dintre lucrurile pe care o să vi le spun, continuă Juliette. De o parte dintre ele sunt absolut sigură. Și iată ce știu: putem să rămânem aici și să ne facem o viață, dar n-am idee pentru cât timp. Și vom trăi cu frica în sân. Nu temându-ne doar unii de alții, ci și de dezastrul care se poate abate asupra noastră în orice clipă. Ne pot deschide ușile fără să ne întrebe, ne pot otrăvi aerul fără să ne-o spună, ne pot omorî fără să ne avertizeze. Și nu știu ce fel de viață ar fi asta.

În sală era o tăcere de mormânt.

– Alternativa e să plecăm. Dar, dacă o facem, nu mai există întoarcere...

– Unde să plecăm? strigă cineva. În alt siloz? Dacă acolo e mai rău decât aici?

– Nu în alt siloz, răspunse Juliette. Se trase într-o parte, ca să se poată vedea harta pe de perete. Iată-le. Aici vedeți cele cincizeci de silozuri. Ăsta a fost casa noastră.

Arătă cu degetul și se auzi un foșnet când toată lumea își întinse gâtul ca să vadă mai bine. Copleșită de bucuria și tristețea dezvăluirii adevărului în fața oamenilor ei, Juliette se simți gâtuită de emoție. Își mută degetul la silozul de alături.

– Aici ne aflăm acum.

– Atât de multe! se auzi o șoaptă.

– Cât de departe se află? întrebă altcineva.

– Am tras o linie ca să înțelegeți cum am ajuns aici, zise Juliette arătându-le-o. Din spate s-ar putea să fie greu de văzut. Iar cealaltă linie, cea de aici, e direcția în care era îndreptată mașina de săpat.

O urmări cu degetul, ca să se vadă încotro mergea. Îi făcu semn lui Elise și fetița veni să-și pună degetul pe un punct deja marcat.

– Harta asta e făcută pentru silozul în care ne aflăm acum. Juliette trecu la următoarea foaie de hârtie. Se vede o altă mașină de săpat la baza...

– Nu vrem săpăturile tale...

Ea se întoarse către mulțimea adunată.

– Nici eu nu vreau să sap. La drept vorbind, nici nu cred că ne-a mai rămas destul combustibil, pentru că am consumat o parte ca să ajungem aici și pentru că mașina a fost foarte solicitată când am întors-o, îndreptând-o încoace. Și nu cred nici că avem mâncare pentru mai mult de o săptămână sau două, nu de-ajuns pentru toată lumea. Dar harta se potrivește, ca mărime și localizare, cu mașina găsită lângă silozul nostru. Scara de reprezentare și direcția în care e orientată coincid perfect. Aici am un plan al acestui siloz, care cuprinde și săpătorul lui.

Își trecu mâna peste cealaltă coală de hârtie, apoi se întoarse la harta mai mare.

– Se vede că, dacă trasez aici direcția în care e îndreptat, linia trece printre celelalte silozuri, fără să atingă niciunul.

Urmări linia cu degetul până ce ajunse la degetul lui Elise. Fetița îi adresă un zâmbet radios.

– Am calculat cu o precizie mulțumitoare cantitatea de combustibil consumată ca să ajungem aici, precum și pe cea rămasă. Și am aflat că săpătorul a fost încărcat cu combustibil suficient – poate cu un surplus de 10% – ca să ne ducă până în acest punct. Juliette atinse din nou degetul lui Elise. Și săpătorii tuturor silozurilor sunt orientați ușor în sus. Cred că au fost lăsați ca să ne ducă acolo – ca să ne scoată de aici. Făcu o pauză. Nu știu când au de gând să ne spună asta – dacă au cumva de gând s-o facă –, dar sunt de părere să nu așteptăm să fim invitați. Cred că trebuie să plecăm.

– Să plecăm pur și simplu?

Juliette cercetă mulțimea cu privirea și descoperi că vorbise cineva din Comitetul de Planificare.

– Cred că suntem mai în siguranță decât dacă rămânem aici. Știu ce-o să se întâmple dacă rămânem. Vreau să văd dacă e mai bine să plecăm.

– *Speri* că suntem mai în siguranță dacă plecăm, sublinie cineva.

Juliette nu se mai uită să vadă cine vorbise. Își plimbă privirea prin încăpere. Toată lumea, inclusiv ea, se gândea la același lucru.

– E adevărat. Sper. Am cuvântul unei străine. Am auzit șoaptele cuiva cu care nu m-am întâlnit niciodată. Am un presentiment în adâncul ființei mele, în inimă. Am liniile astea care traversează o hartă. Dacă sunteți de părere că nu e de ajuns, mă declar de acord. Am trăit de când mă știu crezând doar ceea ce am văzut. Am nevoie de o dovadă. Trebuie să văd cu ochii mei rezultatele. Dar chiar și așa, tot trebuie să le văd de două sau chiar trei ori înainte de a-mi face o idee despre adevărata stare de lucruri. Dar, în cazul nostru, am o certitudine – că viața care ne așteaptă în silozul ăsta nu merită să fie trăită. Și că există șansa să ducem o viață mai bună altundeva. Vreau să mă duc să văd, dar numai dacă mă însoțiți în număr destul de mare.

– Eu vin cu tine, spuse Raph.

Juliette dădu din cap. Imaginea încăperii i se încețoșă ușor în fața ochilor.

– Știu că vii, îi zise.

Solo ridică o mână. Cu cealaltă se trăgea de barbă. Juliette o simți pe Elise luând-o de mână. Shaw ținea în brațe un cățeluș care se zbătea, totuși reuși s-o ridice și el pe a lui.

– Cum ajungem acolo dacă nu săpăm? strigă un miner.

Juliette se aplecă să ia ceva de la picioarele ei. Cât stătu cu capul în jos, își șterse ochii. Pe urmă își îndreptă spatele și ridică un costum pentru curățire într-o mână, iar casca lui în cealaltă.

– Mergem pe-afară, le zise.

60

• Silozul 17 •

Hrana se împuţina în timp ce lucrau. Era sumbră numărătoarea inversă a conservelor şi a proviziilor aduse din ferme. Nu lua parte toată lumea din siloz; unii nu veniseră la întrunirea generală; alţii plecaseră pur şi simplu, considerând că puteau strânge mai mult din recoltă dacă se grăbeau. Numeroşi mecanici ceruseră permisiunea să se întoarcă jos, ca să le vorbească tuturor celor care refuzaseră să urce la întrunire, încercând să-i convingă să-i însoţească; şi ca să vadă dacă Walker putea fi urnit. Juliette era mai mult decât încântată de perspectiva adunării unui număr cât mai mare de oameni dornici să plece. Dar simţea şi încordarea crescând pe măsură ce lucrau cu toţii.

Sala serverelor devenise un atelier imens, precum sălile de la Aprovizionare. Aveau aproape o sută cincizeci de costume de curăţire şi aproape toate trebuiau ajustate. Juliette constatase cu tristeţe că erau mai multe decât le trebuiau, dar se simţise şi oarecum uşurată. Altminteri ar fi avut o mare problemă.

Instruise vreo zece mecanici, arătându-le cum se montează supapele, ca să se poată respira aşa cum o făcuseră ea şi Nelson în laboratorul pentru costume. La IT nu erau destule supape, aşa că hamalilor li se dăduseră mostre şi fuseseră trimişi jos, la Aprovizionare, unde Juliette era convinsă că se găseau din belşug, fiindcă supravieţuitorilor din Silozul 17 nu le fuseseră de niciun

folos. Era nevoie şi de garnituri, de bandă termoizolatoare, de mecanisme de etanşare. Li se spusese hamalilor şi cum să transporte, în siguranţă, truse de sudură de la Mecanic şi de la Aprovizionare. Juliette le arătase şi care e diferenţa dintre buteliile de acetilenă şi cele de oxigen şi le explicase că n-au ce face cu cele de acetilenă.

Erik se folosise de harta de pe perete ca să calculeze distanţa şi apreciase că o butelie de oxigen e de ajuns pentru doisprezece oameni. Juliette îi spusese s-o lase doar pentru zece oameni, ca să fie totul cât mai sigur. Având vreo cincizeci de persoane care se ocupau de costume – folosind serverele căzute drept bancuri de lucru şi stând pe podea sau în genunchi –, îşi permise să ia un mic grup sus, la Cantină, unde ştia că au de făcut o treabă morbidă. O însoţeau tatăl ei, Raph Dawson şi doi hamali bătrâni, despre care presupunea că mai transportaseră cadavre. Îşi întrerupseră urcuşul cu un etaj sub ferme, unde se duseră în atelierul autopsierului de lângă sala pompelor. Juliette găsi o rezervă de saci negri împăturiţi şi luă vreo şaizeci. Pe urmă îşi continuară drumul în tăcere.

Silozul 17 nu mai avea sas. Uşa exterioară rămăsese întredeschisă de la distrugerea lui, petrecută cu câteva zeci de ani în urmă. Juliette îşi aminti că se strecurase de două ori pe acolo, că prima oară i se blocase casca în deschizătură. Singurele bariere dintre ei şi aerul de-afară erau sasul uşii interioare şi uşa biroului şerifului. Membrane subţiri, despărţind o lume moartă de una muribundă.

Juliette îi ajută pe ceilalţi să îndepărteze harababura de mese şi de scaune din dreptul uşii biroului. Între ele exista un culoar îngust, pe care intrase şi ieşise ea cu mai bine de o lună în urmă, dar aveau nevoie de mai mult loc ca să lucreze. Îi avertizase că înăuntru erau leşuri, dar şi sacii pe care-i aduseseră le dezvăluiau ce caută. Fasciculele mai multor lanterne se întâlniră pe tăblia uşii când Juliette se pregăti să o deschidă. La insistenţele tatălui ei, purtau cu toţii măşti şi mănuşi de cauciuc. Juliette se întrebă dacă n-ar fi fost mai bine să-şi pună costume pentru curăţire.

Înăuntru, cadavrele arătau exact aşa cum şi le amintea: o încâlceală de braţe şi picioare livide, fără viaţă. O duhoare scârboasă,

cu iz metalic îi umplu masca, aducându-i aminte de mirosul fetid al supei pe care și-o turnase pe costum, ca să-l decontamineze după expunerea la aerul din exterior.

Luară morții pe rând și îi așezară în sacii funerari. Era o muncă sinistră. Carnea flască se desprindea de pe oase ca friptura bine pătrunsă.

– Atenție la încheieturi! îi avertiză Juliette, cu răsuflarea fierbinte și vocea înăbușită de mască. Subsuorile și genunchii.

Trupurile abia se mai țineau laolaltă, și asta mai ales datorită tendoanelor și a oaselor. Fermoarele negre erau închise cu ușurare. În aer vibrau accese de tuse și icnete de greață.

Majoritatea trupurilor din biroul șerifului erau stivuite în fața ușii, de parcă oamenii s-ar fi urcat unii peste alții în încercarea de a se reîntoarce în Cantină. Celelalte își găsiseră odihna în poziții mult mai relaxate. În celula de detenție descuiată, un bărbat stătea aplecat peste rămășițele zdrențuite ale patului, a cărui saltea dispăruse de mult de pe cadrul ruginit. O femeie zăcea într-un colț, cu brațele încrucișate pe piept, de parcă ar fi dormit. Juliette sălta ultimul cadavru împreună cu tatăl ei, care o țintuia cu ochii cât cepele. Când ieși cu spatele din biroul șerifului, ea se uită peste umăr la ușa sasului care îi aștepta, bucăți de vopsea atârnând, cojite, de membrana lui galbenă.

– Nu e bine ce facem, spuse tatăl ei, masca tresăltându-i în ritmul deschiderii fălcilor și înăbușindu-i vocea.

Îndesară leșul într-un sac deschis și traseră fermoarul.

– O să-i îngropăm cum se cuvine, îl asigură Juliette, trăgând concluzia că lui nu i se părea în ordine să te porți astfel cu morții – să-i stivuiești în saci, de parcă ar fi fost o lenjerie murdară.

El își scoase mănușile și masca, se legănă pe călcâie și-și șterse fruntea cu dosul palmei.

– Nu. E vorba de oamenii ăștia. Parcă spuneai că locul era pustiu când ai ajuns aici.

– Era. Doar Solo și copiii. Oamenii ăștia sunt morți de multă vreme.

– Nu e cu putință, spuse tatăl ei. Sunt prea bine conservați.

Ochii îi alunecară pe deasupra sacilor. Era încruntat de îngrijorare și nedumerire.

– Aș zice că sunt morți doar de trei săptămâni. Sau de cel mult patru sau cinci.

– Tată, erau aici când am sosit. L-am întrebat pe Solo odată despre ei și mi-a spus că i-a descoperit cu ani în urmă.

– Pur și simplu nu se poate...

– Probabil fiindcă n-au fost îngropați. Sau gazul de-afară a ținut insectele la distanță. N-are nicio importanță, nu?

– Când un lucru e atât de neobișnuit, are o foarte mare importanță. Ceva nu e în ordine în privința acestui întreg siloz, crede-mă.

Își îndreptă spatele și se porni spre scară, unde Raph se folosea de un polonic ca să pună apa pe care-o aduseseră în căni și pahare găsite la fața locului. Tatăl lui Juliette luă o cană și îi întinse ei alta. Se vedea că e pierdut în gânduri.

– Știai că Elise a avut o soră geamănă? o întrebă.

Juliette dădu din cap.

– Mi-a povestit Hannah. Moartă la naștere. A murit și mama. Nu vorbesc mult despre asta, și mai ales în prezența lui Elise.

– Și cei doi băieți, Marcus și Miles. Altă pereche de gemeni. Băiatul mai mare, Rickson, spune că și el a avut un frate, dar tatăl lui nu vorbea despre asta, iar mama nu și-a cunoscut-o, așa că n-a avut cum s-o întrebe.

Doctorul Nichols sorbi din apă și se uită în cană. Juliette încercă să scape de gustul metalic de pe limbă în vreme ce Dawson se ocupa de un sac, tușind și părând gata să verse.

– Da, moartea abundă, încuviință Juliette, întrebându-se îngrijorată la ce se gândea tatăl ei.

Se gândi la fratele pe care nu și-l cunoscuse. Căută pe fața tatălui ei ceva care să arate că-și adusese aminte de soția lui și de fiul pierdut. Dar el punea cap la cap informații despre o altă enigmă.

– Nu, *viața* abundă. Nu înțelegi? Trei perechi de gemeni din șase nașteri? Iar copiii ăștia sunt sănătoși tun. Prietenul tău Jimmy n-are nici măcar o singură carie și nu-și aduce-aminte când a fost bolnav

ultima oară. Niciunul dintre ei nu-și amintește. Cum explici asta? Cum explici existența morților ăstora, căzuți unii peste alții de parcă ar fi încetat din viață cu doar câteva săptămâni în urmă?

Juliette se trezi privindu-și fix brațul. Își bău toată apa, îi întinse tatălui ei cana și începu să-și suflece mâneca.

– Tată îți-aduci aminte că te-am întrebat despre cicatrice, dacă dispar sau nu?

El dădu din cap.

– Mie mi-au dispărut câteva.

Îi arătă scobitura cotului, ca și cum el ar fi putut să-și dea seama că de acolo dispăruse ceva.

– Nu mi-a venit să cred când mi-a spus Lukas. Dar aveam un semn aici. Și încă unul aici. Iar tu ai zis că supraviețuirea mea după astfel de arsuri a fost un miracol.

– Ai primit îngrijiri imediat și tratamentul a fost foarte bun...

– Iar Fitz nu m-a crezut când i-am povestit cum m-am scufundat ca să repar pompa. Mi-a spus că a lucrat în galerii inundate și că a văzut bărbați de două ori cât mine cărora li s-a făcut rău când s-au scufundat la o adâncime de numai zece metri, nu de treizeci sau patruzeci. A zis că, dacă aș fi făcut într-adevăr așa ceva, aș fi murit.

– Nu știu nimic despre minerit, spuse tatăl ei.

– Fitz știe și crede că ar fi trebuit să fiu moartă. Iar tu spui că oamenii ăștia ar fi trebuit să putrezească...

– Crede-mă, n-ar mai fi trebuit să rămână decât oasele din ei.

Juliette se întoarse și se uită la ecranul gol. Se întrebă dacă nu cumva nu era totul un vis. Așa se întâmpla cu un suflet muribund; căuta ceva pe care să se cațere, o scară de care să se prindă, ceva care să-i oprească prăbușirea. Era curățise și murise pe dealul de lângă siloz. Nu se iubise niciodată cu Lukas. Nu ajunsese să-l cunoască prea bine. Se afla pe un tărâm al nălucilor și al ficțiunii, unde înlănțuirea faptelor avea coeziunea iluzorie a viselor, guvernată de logica beției. Era moartă de multă vreme și abia acum își dădea seama...

– Poate e ceva în apă, spuse tatăl ei.

Juliette își desprinse privirea de peretele gol. Întinse mâinile spre tatăl ei, îl apucă de brațe și se apropie de el. Se îmbrățișară. Barba lui abia mijită îi zgârie obrazul și Juliette se strădui din greu să nu plângă.

– E în regulă, o liniști tatăl ei. E în regulă.

Nu era moartă. Dar lucrurile nu stăteau cum ar fi trebuit.

– Nu în apă, spuse Juliette, deși își băuse porția cuvenită în silozul ăla.

Se desprinse de tatăl ei și se uită cum cineva ducea primul sac spre scări. Cineva făcuse o frânghie din bucățile de cablu electric tăiat și o trecuse peste balustradă, ca să coboare un cadavru. Hamalii erau dați naibii, se convinse ea. Chiar și hamalii spuneau *hamalii-s dați naibii*.

– Poate e în aer, adăugă. Poate că asta se întâmplă când nu gazezi un loc. Nu știu. Dar cred că ai dreptate atunci când spui că e ceva în neregulă cu silozul ăsta. Și cred că e momentul să plecăm de aici.

Tatăl ei luă o ultimă înghițitură de apă.

– Peste cât timp plecăm? o întrebă. Și ești sigură că e o idee bună?

Juliette dădu din cap.

– Prefer să încercăm și să murim afară, decât să ne omorâm între noi aici.

Își dădu seama că vorbea la fel ca toți cei trimiși la curățire, la fel ca toți visătorii periculoși și ca toți nebunii de care-și bătuse joc, fără să-i fi înțeles vreodată. Vorbea ca un om care se încrede în munca unei mașini fără să fi aruncat vreodată o privire în interiorul ei, fără s-o demonteze mai întâi bucată cu bucată.

61

• Silozul 1 •

Charlotte lovi cu palma în uşa liftului. Apăsase pe buton imediat după dispariţia fratelui ei, dar fusese prea târziu. Sărea într-un picior ca să-şi ţină echilibrul. Nu terminase de îmbrăcat costumul. În spatele ei, pe culoarul dintre lăzi, Darcy se străduia să intre în costumul lui.

– O s-o facă? strigă către ea.

Charlotte dădu din cap. Avea s-o facă. Scosese al doilea costum pentru Darcy. Ăsta fusese planul lui de la bun început. Lovi din nou în uşă şi îşi înjură fratele.

– Trebuie să te îmbraci, spuse Darcy.

Ea se întoarse şi se lăsă să cadă pe podea, strângându-şi genunchii la piept şi înconjurându-i cu braţele. Nu voia să se mişte. Îl privi pe Darcy strecurându-se în costum şi trăgându-şi gulerul peste cap. Se ridică în picioare şi încercă să ajungă cu mâinile la fermoarul din spate, dar, în cele din urmă, renunţă.

– Trebuia să-mi pun mai întâi rucsacul?

Îl înşfăcă pe unul dintre cele două pregătite de fratele ei şi îl deschise. Trase o conservă, dar o puse la loc. Luă un pistol şi îl păstră. Îşi scoase din nou capul şi braţele din costum.

– Charlotte, avem o jumătate de oră. Cum ieşim de-aici?

Charlotte îşi şterse obrajii şi făcu un efort ca să se ridice. Darcy n-avea idee cum să-şi pună corect costumul. Ea îşi vârî picioarele

într-al ei, dar lăsă brațele și gulerul să atârne, apoi se îndreptă în grabă spre el. În spatele ei se auzi un clinchet. Uitând că ea apăsase butonul ascensorului, se opri și se răsuci, cu gândul că se întorsese Donald, că se răzgândise.

Din expres, doi bărbați în salopete albastru-deschis se uitară la ea cu gurile căscate. Unul aruncă o privire nedumerită către butoane, apoi se întoarse din nou spre ea – către femeia pe jumătate îmbrăcată într-un costum argintiu –, după care ușile se închiseră încet.

– Rahat! exclamă Darcy. Acum chiar trebuie să ne grăbim.

Charlotte intră în panică. În mintea ei porni numărătoarea inversă. Își aminti cum o privise fratele ei din lift, cum o sărutase de rămas-bun. Avea senzația că o să-i explodeze pieptul, dar se duse lângă Darcy și-l ajută să-și scoată brațele și să-și pună rucsacul. Odată ce-l văzu pe de-a-ntregul în costum, îi ridică fermoarul din spate. O ajută și el, apoi o urmă către celălalt capăt al culoarului dintre lăzi. Charlotte arătă către hangarul jos și îi întinse ambele căști. Lada pe care spusese Donald că le-o lăsase era exact acolo unde zisese el.

– Trage ușa aia și proptește-o cu lada. Mă duc să pornesc liftul.

Deschise ușa cazărmii dintr-o smucitură și alergă împleticindu-se pe coridor din cauza costumului gros. Trecu de următoarea ușă. Stația radio rămăsese deschisă și șuiera. Se gândi cât timp irosise asamblând obiectul ăla, adunându-i piesele componente, ca acum să-l abandoneze. La punctul de comandă al liftului, smulse folia de plastic și puse manetele principale pe poziție. Era sigură că-i lăsase lui Darcy destul timp ca să blocheze ușa. O luă din nou la fugă, stângace, pe culoar, pe lângă cazarma care-i fusese casă în acele săptămâni chinuitoare, apoi prin iadul din Arsenal, unde, sub prelată, stătea ultima ei pasăre îmbufnată. De undeva se auzi un zgomot. Dinspre lift. Tropot de bocanci alergând către ei. Apoi Darcy îi strigă să intre în liftul dronelor.

Donald se lăsă purtat de lift către etajul 62. Odată ce trecu de 61, apăsă pe butonul pentru oprire de urgență. Ascensorul se opri cu o zvâcnire și începu să zumzăie. El echilibră bomba și luă

ciocanul, apoi merse mai departe, trăgând și siguranța. Nu știa cât de mare ar fi fost stricăciunea dacă o detona în lift, dar avea s-o facă dacă venea cineva după el. Voia să-i lase surorii sale timp suficient, dar era gata să-și asume orice risc ca să nimicească locul ăla. Rămase așteptând, cu ochii la ceasul de pe panoul ascensorului. Astfel avea o grămadă de timp de gândire. Trecură cincisprezece minute fără să simtă nevoia să tușească sau să-și curețe gâtul. Îi veni să râdă și se întrebă dacă nu cumva se însănătoșea. Își aduse-aminte că atât bunicul, cât și mătușa lui se simțiseră mai bine cu o zi înainte de moarte. Probabil că i se întâmpla ceva asemănător.

Ciocanul deveni mai greu. Era greu de crezut că stă lângă ceva atât de distrugător ca bomba aceea, că ține mâna pe ceva care putea ucide atâția oameni. Se scurseră alte cinci minute. Ar fi trebuit să iasă. Dura prea mult. Era nevoie de ceva timp ca să ajungă la reactor. Mai așteptă un minut. Rațiunea lui conștientiza ce intenționa restul trupului său și, îngropată undeva, adânc, îi striga să se mai gândească, să fie rezonabil.

Apăsă butonul de repornire înainte de a-și pierde curajul. Liftul se clătină. Donald spera că sora lui și Darcy erau pe drum, către ieșire.

Charlotte se aruncă în liftul dronelor. Se izbi cu casca de plafon și se inclină pe o parte din cauza rezervorului de aer din spate. Darcy își azvârli casca înăuntru și începu să se târască pe urmele ei. Cineva strigă din Arsenal. Charlotte începu să împingă lada de plastic, sigurul lucru care împiedica liftul să se închidă și să pornească. Împinse și Darcy, dar lada se înțepenise. Un alt strigăt de dincolo de ușă. Darcy bâjbâi în căutarea pistolului scos din rucsac. Se întoarse pe-o parte și trase spre intruși, cutia lor de metal umplându-se de răbufniri asurzitoare. Charlotte văzu bărbați în uniforme argintii ferindu-se și căutându-și adăpost în spatele dronelor. Răsună o altă împușcătură, un pocnet sonor în interiorul liftului, când ripostară cei de afară. Charlotte se întoarse să izbească lada cu picioarele, dar capacul i se îndoise acolo unde fusese strâns de ușă.

Luase forma unei pene poziționate astfel încât să intre, nu să iasă. Încercă s-o tragă, dar n-avea de ce s-o apuce.

Darcy îi strigă să stea nemișcată. Se târî pe coate către ușă, cu arma trăgând, *poc, poc, poc*, în timp ce bărbații de afară se adăposteau, iar Charlotte se ghemuia. Darcy ieși din lift și începu să împingă lada din afară. Charlotte îi strigă să se oprească, să se-ntoarcă înăuntru. Ușa avea să se trântească, lăsându-l în Arsenal. O altă împușcătură, dar glonțul își ratâ ținta. Darcy lovi lada cu gheata, clintind-o din loc și împingând-o câțiva centimetri.

– Rămâi cu mine! strigă Charlotte.

Se repezi spre ușă, nu voia să plece singură.

– Rămâi!

Darcy lovi din nou lada cu piciorul. Liftul se clătină. Ușa era aproape deblocată, nu mai lipseau decât câțiva centimetri. Încă un glonț răsună de dincolo de drone și de astă dată nu mai rată ținta. Darcy gemu, căzu în genunchi, se răsuci și trase cu disperare către bărbații din spatele lui.

Charlotte întinse mâinile și-l smuci de braț.

– Vino! îi strigă.

El îi împinse mâinile înapoi în lift. Se propti cu umărul în ladă și îi zâmbi. Apoi, înainte de a împinge lada cu totul înăuntru, spuse:

– E OK. Acum îmi amintesc cine sunt.

Liftul încetini, apropiindu-se de etajul reactorului, apoi ușile se deschiseră și Donald își apăsă gheata pe cărucior, înclinându-l pe spate. Îndreptă bomba către porțile de siguranță. Paznicul îl privi apropiindu-se și înălță, curios, din sprâncene. Acolo totul era aiurea, se gândi Donald. Un paznic nu recunoștea un ucigaș pentru că ucigașul aducea o bombă. Un bărbat scana o legitimație pe care era inscripționat numele lui Darcy, se aprindea o lumină verde și plictiseala se citea pe chipul paznicului care-i făcea semn să intre. Toată lumea vedea ce se apropie și invita infernul înăuntru.

– Mulțumesc, spuse Donald, riscând să fie recunoscut.

– Baftă cu chestia asta!

Donald nu mai văzuse niciodată reactoarele. Erau închise în spatele unor uși imense și ocupau trei etaje. În fiecare schimb, bărbații în roșu reprezentau aproape jumătate din numărul tuturor celorlalți. Acolo se afla inima unei mașini fără suflet, ceea ce făcea din ea unicul organ important.

Înaintă pe un culoar curbat, cu pereții acoperiți de țevi groase și cabluri grele. Trecu pe lângă alți doi bărbați în roșul Reactorului, fără ca vreunul dintre ei să-i remarce găurile de pe umărul salopetei sau pata de sânge care începuse să capete o tentă cafenie. Înclinau din cap în semn de salut, se uitau grăbiți la povara lui, apoi și mai grăbiți își îndreptau privirea în altă parte, ca nu cumva să fie rugați să-l ajute. Unul dintre cauciucurile căruciorului scârțâi, ca și cum ar fi protestat la adresa planului la care lua parte, suferind că trebuia să care ceva atât de cumplit.

Donald se opri în fața sălii reactorului principal. Pătrunsese destul de adânc. Își duse mâna la buzunar și scoase ciocanul. Cântări ceea ce avea de gând să facă. Se gândi la Helen, care murise așa cum era de așteptat să moară oamenii. Ăsta era mersul lucrurilor. Trăiai. Făceai tot ce-ți stătea în puteri. Te dădeai la o parte din drum. Îi lăsai pe cei care veneau după tine să aleagă. Îi lăsai să hotărască pentru ei înșiși, să-și trăiască propriile vieți. Asta era calea.

Ridică ciocanul cu ambele mâini și atunci răsună o împușcătură. O împușcătură, și pieptul îi luă foc. Se răsuci în loc, încet, ciocanul zăngăni pe podea și lui i se tăiară picioarele. Se întinse după bombă, sperând s-o ia cu sine, s-o tragă jos. Degetele lui găsiră conul, alunecară de pe el, mâna i se înțepeni pe mânerul căruciorului și se prăbușiră împreună. Aterizâ pe spate, bomba atinse podeaua cu un zgomot puternic, pe care-l simți vibrându-i din vertebră în vertebră, apoi se rostogoli alene, inofensivă, spre perete, unde se opri, prea departe ca s-o mai poată atinge.

Liftul dronelor se deschise automat la capătul îndelungului său drum prin întuneric. Charlotte ezită. Căută o posibilitate de a-l face să coboare, de a se întoarce jos. Însă panoul de comandă rămăsese mai jos de ea, la câțiva kilometri distanță. Imensul rezervor

de aer din spatele ei se lovi de acoperișul liftului când Charlotte se târî afară. Darcy nu mai era. Fratele ei nu mai era. Nu asta își dorise ea.

Deasupra capului i se învolburau nori negri. Se târî în susul unei rampe abrupte, în totalitate familiară. Mai fusese acolo, deși nu în persoană. Era imaginea oferită de dronele ei, imaginea cu care o răsplătiseră cele patru zboruri. Împingând o manetă, înălța drona în nori, înclinând-o puternic și lăsând-o să zboare, eliberată.

Însă de data asta mușchii ei obosiți o târâră în susul rampei. Ajunse în vârf, apoi trebui să se lase în jos, pe o lespede de beton. Pasăre legată de pământ, călător incapabil să zboare, coborî de pe lespede cu stângăcie și se prăbuși în țărână, ca un pui căzut din cuib.

La început nu știu încotro să se îndrepte. Îi era sete, dar mâncarea și apa ei erau în rucsacul captiv în costum. Se întoarse în toate părțile și încercă să se orienteze, apoi se uită pe harta prinsă de fratele ei pe brațul costumului și o cuprinse furia împotriva lui. Furie amestecată cu recunoștință. Donald plănuise totul de la bun început.

Studie harta. Era obișnuită cu imagini digitale, pe un ecran, cu vederea de sus, dintr-un punct de observare avantajos, cu un plan de zbor la îndemână. Dar rampa înclinată către pământ o ajută să identifice nordul. Liniile roșii de pe hartă îi arătau drumul. Se îndreptă cu greutate către dealuri, ca să vadă mai bine.

Și pe urmă își aduse-aminte de locul ăla, își aminti că fusese acolo după ploaie, când iarba era umedă și văzuse două urme identice în noroi ce aduceau cu o dantelă maronie, întinsă pe panta lină. Își aminti că venise cu întârziere de la aeroport. Urcase pe coama acelui deal și fratele ei îi ieșise în întâmpinare alergând. Asta într-o vreme când lumea era întreagă. Când vedeai pe cer dârele lăsate de avioanele cu reacție pentru pasageri. Când te puteai opri cu mașina la un fast-food. Puteai să le telefonezi celor dragi ție. Exista o lume stabilă.

Trecu de locul unde își îmbrățișase fratele și toate planurile de salvare se estompară. Își dorea prea puțin să meargă mai departe. Fratele ei nu mai era. Lumea nu mai era. Chiar dacă trăia ca să

vadă iarba verde, să mănânce încă o rație de război, să-și taie buza în marginea altei cutii de tablă cu apă... la ce bun?

Urcă dealul cu greutate, înaintând din inerție, cu lacrimile șiroindu-i pe față și întrebându-se la ce bun.

Pieptul lui Donald ardea. În jurul gâtului i se aduna o baltă de sânge cald. Îl văzu pe Thurman în capătul coridorului, înaintând spre el. În celălalt capăt erau doi bărbați de la Securitate, cu armele în mâini. Își căută pistolul în buzunar, pe bâjbâite, dar era prea târziu. Prea târziu. Ochii i se umplură de lacrimi. Plângea pentru oamenii care aveau să trăiască dominați de același sistem, pentru sutele de mii care aveau să se nască, să sufere și să moară. Izbuti să-și scoată pistolul, dar nu putu să-l ridice decât la vreo zece centimetri deasupra podelei. Oamenii ăia veneau după el. Aveau să-i vâneze pe Charlotte și Darcy la suprafață. Aveau să-i doboare sora cu dronele lor. Aveau să surpe un siloz după altul până când n-avea să mai existe decât unul singur, ca urmare a capricioasei evaluări a sufletelor și a vieților omenești făcute de servere fără milă și de un program fără inimă.

Armele erau îndreptate către el, așteptându-i prima mișcare ca să-i pună capăt vieții. Donald își adună toate puterile ca să-și ridice mai mult pistolul. Se uită la Thurman, care se apropia de el, la omul ăla pe care-l mai împușcase și îl mai omorâse o dată, și își înălță arma, se strădui din răsputeri să o înalțe, dar nu reuși s-o salte cu mai mult de cincisprezece centimetri deasupra podelei.

Însă era de-ajuns.

Își roti brațul cu o mișcare amplă, ținti conul bombei mari, menite să doboare coloși, și apăsă pe trăgaci. Auzi o bubuitură, dar nu izbuti să-și dea seama din ce direcție.

Pământul se cutremură și Charlotte căzu în genunchi, sprijinindu-se pe palme. Urmă o bubuitură, ca a unei grenade azvârlite într-un lac adânc. Coama dealului se zgudui.

Charlotte se răsuci pe-o parte și se uită în josul dealului. Pe solul plat se ivea o crăpătură. Și încă una. Turnul de beton din centru

se înclină, pământul se căscă. Se formă un crater, apoi centrul scobiturii dintre dealuri se scufundă și trase pământul către sine, înșfăcă țărâna și o absorbi ca pâlnia unei imense haznale, azvârlind prin crăpături jeturi albe de beton pulverizat.

Dealul hurui. Nisipul și pietricelele prinseră să alunece, fugărindu-se către fundul adânciturii, în vreme ce pământul parcă prindea viață. Charlotte se trase înapoi, spre coama dealului, cât mai departe de gaura din ce în ce mai largă, cu inima bătându-i nebunește și cu mintea stăpânită de groază.

Se răsuci, se ridică în picioare și începu să urce cât de repede putea. Înainta aplecată, sprijinindu-se cu o mână de solul ce redevenea solid încetul cu încetul. Ajunse pe culme, amuțită de spectacolul puternicei distrugeri la care tocmai fusese martoră. Vântul o izbea în față. Își simțea costumul rece și voluminos.

În coama dealului se prăbuși.

– Donny! șopti apoi.

Se întoarse din nou și privi gaura rămasă pe tărâmul părăsit de fratele ei. Se întinse pe spate, lăsând pulberea să-i împestrițeze costumul și vântul să-i urle în fața vizorului. Imaginea lumii îi deveni din ce în ce mai neclară, înnegurată de praf.

62

• Districtul Fulton, Georgia •

Juliette își aducea aminte de o zi în care ar fi trebuit să moară. Fusese trimisă la curățire, îmbrăcată într-un costum similar cu cel pe care-l purta acum, și privise printr-un vizor îngust o lume cândva verde și albastră care-i fusese luată. Culorile păliseră până la cenușiu când ajunsese pe culme și văzuse adevărata înfățișare a locului în care se afla.

Iar acum, înaintând cu greu contra vântului, cu vizorul bombardat de nisip șuierător, cu pulsul bătându-i nebunește și cu răsuflarea grea captivă în cască, văzu cum cafeniul și cenușiul capitulau, dispăreau.

Schimbarea se petrecu treptat. Urme vagi de albastru palid. Nu puteai ști sigur ce e de fapt. Juliette făcea parte din grupul din frunte, alături de Raph, de tatăl ei și de alte șapte siluete legate de butelia de aer pe care-o țineau de mânere, în mijlocul lor. O schimbare la început treptată și apoi bruscă, de parcă ar fi trecut dincolo de un perete. Ceața se ridică; îi invadă lumina, vântul care o biciuia din toate părțile se opri când erupseră pete de culoare, frânturi de verde, de albastru și de alb pur, și se trezi într-o lume prea vie, prea vibrantă ca să poată crede că e reală. Ierburi maronii, aidoma tulpinilor uscate de porumb, i se frecau de ghete, dar, cât vedeai cu ochii, erau singurele plante moarte. În depărtare, unduia iarbă verde. Pe cer hoinăreau nori albi. Juliette descoperi

că toate culorile vii din cărțile copilăriei sale erau, de fapt, spălăcite, paginile erau șterse în comparație cu realitatea.

Simți o mână pe spate, se întoarse și-și văzu tatăl privind în jur cu ochi mari. Raph își feri privirea de soarele puternic, cu răsuflarea aburindu-i casca. Hannah zâmbi, privind în jos la copilul cuibărit la pieptul ei, în costumul ale cărui mâneci goale se zbăteau în vânt. Rickson o cuprinse de umeri, privind cerul, pe când Elise și Shaw își azvârliră brațele în sus, de parcă ar fi putut să adune norii. Pentru câteva clipe, Bobby și Fitz lăsară jos butelia de oxigen, uitându-se pur și simplu cu gura căscată.

În spatele lor, un alt grup ieși din zidul de praf. Trupurile străpunseră vălul, iar fețele trudite, istovite, se luminară de încântare și de o nouă forță. Una dintre siluete era susținută, aproape dusă pe sus, dar apariția culorilor păru să-i întremeze picioarele.

Uitându-se în urmă, Juliette văzu zidul de praf pierzându-se în înaltul cerului. La poale, tot ce era viu și cuteza să se apropie de acea barieră sufocantă se ofilea, iarba se preschimba în pulbere, rarele flori deveneau tulpini cafenii. O pasăre se roti sub cerul liber, păru să-i studieze pe intrușii strălucitori în costume argintii, apoi vră înclinându-se și se îndepărtă, planând spre cerul albastru.

Juliette simți cum iarba o atrage cât mai departe de ținutul mort din care scăpaseră. Făcu semn grupului, îndemnându-l să meargă mai departe, și îl ajută pe Bobby să ia butelia. Împreună, coborâră panta greoi. În urma lor veneau alții. Fiecare grup se oprea, așa cum auzise Juliette că șovăie toți curățitorii. Unul dintre grupuri căra un mort, un costum flasc. Privirile lor transmiteau o veste sumbră. Însă pe fețele tuturor celorlalți se citea euforia. Juliette și-o simțea în propriul creier cuprins de exaltare, care se pregătise să moară în ziua aceea; și o simțea pe toată pielea, uitând de cicatrice; și-o simțea în gambele și în tălpile obosite, cu care acum ar fi putut merge până la orizont și mai departe.

Le făcu semn celorlalte grupuri să coboare. Când văzu un bărbat încercând să-și desfacă pe bâjbâite clemele căștii, gesticulă către ceilalți din grupul lui, cerându-le să-l oprească. Sfatul ei se transmise, prin semne, de la un grup la altul. Încă mai auzea

în propria cască șuierul aerului din butelie, dar se simțea condusă de o altă urgență. La picioare li se așternea ceva mai mult decât speranța, decât speranța oarbă. Era o promisiune. Femeia de la radio îi spusese adevărul. Donald chiar încercase să-i ajute. Speranța, credința și încrederea le oferiseră oamenilor ei o scurtă amânare. Își scoase harta dintr-un buzunar numerotat pentru curățire și studie liniile. Apoi le făcu tuturor semn s-o urmeze.

În fața lor se înălța un alt deal, unul mare, cu panta lină. Juliette se îndreptă într-acolo. Elise mergea înaintea ei, întinzându-și la maximum furtunul de aer și speriind insectele din iarba înaltă până la genunchi. Shaw alerga după ea, cu furtunurile aproape încâlcindu-li-se. Juliette se auzi râzând și se întrebă de când nu mai scosese un asemenea sunet.

Se străduiră să urce dealul și pământul din ambele părți păru să se întindă și să se lărgească pe măsură ce ajungeau mai sus. Când se opriră pe culme, Juliette văzu că nu era un simplu deal, ci un inel de pământ adunat grămadă. De cealaltă parte, locul se adâncea, ca un bol. Se învârti în loc, vrând să vadă tot ce o înconjura, și descoperi că depresiunea aceea era separată de celelalte cincizeci. Pe drumul pe care veniseră, dincolo de o vale de un verde crud, se înălța un zid de nori întunecați. Dar observă că nu era un simplu zid, ci un dom imens, cu silozurile în centru. Iar în partea opusă, dincolo de dealul inelar, se zărea o pădure ca acelea din cărțile Moștenirii, o îndepărtată întindere de căpățâni gigantice de broccoli, ale cărei dimensiuni erau imposibil de apreciat.

Juliette se întoarse către ceilalți și bătu cu palma în cască. Le arătă păsările negre care planau în aer. Tatăl ei îi făcu semn cu mâna și îi ceru să aștepte. Înțelesese ce avea de gând. Atinse în schimb clemele propriei lui căști.

Juliette fu cuprinsă de aceeași spaimă pe care probabil că o simțise el la gândul că ar fi putut vedea pe cineva drag murind înaintea lui, dar îl lăsă s-o facă. Raph îl ajută să desfacă toate clemele, ceea ce era aproape imposibil când purtai mănuși groase. Într-un târziu, casca se desprinse cu un pocnet. Tatăl ei făcu ochii mari în timp ce inspira cu prudență. Zâmbi și inspiră din nou,

mai adânc, cu pieptul umflându-i-se, cu mâna destinzându-i-se, cu casca alunecându-i dintre degete și rostogolindu-se prin iarbă.

Cuprinși de frenezie, începură cu toții să-și desfacă unii altora clemele căștilor, pe dibuite. Juliette își lăsă rucsacul greu în iarbă și îl ajută pe Raph, care, la rândul său, o ajută pe ea. Când i se desprinse casca, remarcă mai întâi sunetele. Tatăl ei și Bobby râzând, țipetele de încântare ale copiilor. Urmară mirosurile, de fermă și de grădină hidroponică, aroma pământului răscolit, în așteptarea semințelor. Și lumina – strălucitoare și caldă ca a lămpilor de coacere, dar răsfirată fiindcă venea de la o distanță atât de mare – îi învăluia. Deasupra lor o întindere nesfârșită, presărată cu nori îndepărtați.

Gulerele costumelor zăngăniră când se îmbrățișară. Grupurile din spate își grăbeau acum pașii, oamenii cădeau și erau ajutați să se ridice. Prin căști li se zăreau zâmbetele largi, ochii umezi și lacrimile șiroind pe obraji. Târau după ei buteliile de oxigen uitate, la capetele furtunurilor prea întinse. Un mort era dus pe brațe.

Mănușile și costumele erau sfâșiate. Juliette înțelese că nimeni nu sperase vreodată la un asemenea deznodământ. N-aveau cuțite legate de piept ca să-și taie costumele. Nu plănuiseră să iasă din acele morminte argintii. Plecaseră din siloz în costume de curățire, ca toți curățitorii, fiindcă viața într-un loc închis devenise de nesuportat, și ajunseseră cu toții să tânjească mai presus de orice să treacă dincolo de deal, fie și numai pentru a-și găsi moartea.

Bobby reuși să-și sfâșie o mănușă cu dinții și să-și elibereze o mână. Fitz îi urmă exemplul. Toată lumea râdea și transpira, străduindu-se să desfacă fermoarele și benzile cu arici de pe spatele altora, își scutura brațele eliberate, își scotea capul din gulerul inelat, trăgea cu încăpățânare de cizme. Desculți și deveniți acum un amestec colorat de tricouri murdare, copiii se foiau în voie și se rostogoleau prin iarbă, unul după altul. Elise își lăsă jos câinele – pe care îl ținuse tot drumul strâns la piept, de parcă ar fi fost bebelușul ei – și țipă când animalul dispăru printre tulpinile înalte, cu frunze verzi. Îl prinse din nou. Shaw râse și scoase cartea ei din costumul lui.

Juliette se aplecă și-și trecu mâinile prin iarbă. Era ca buruienile din ferme, dar deasă ca un covor bogat. Se gândi la fructele și legumele pe care și le împachetaseră unii dintre ei în interiorul costumului. Era important să păstreze semințele. Se gândea deja că puteau să reziste mai mult de o zi. Mai mult de o săptămână. Perspectiva o încântă până în adâncul sufletului, parcă dându-i aripi.

Odată scăpat de costum, Raph o înșfăcă și o sărută pe amândoi obrajii.

– Ce naiba? strigă Bobby, învârtindu-se în cerc și întinzându-și brațele lungi, cu palmele în sus. Ce naiba!

Tatăl lui Juliette veni lângă ea și arătă în josul pantei, în mica depresiune dintre dealuri.

– Vezi aia? o întrebă.

Juliette își umbri ochii și se uită într-acolo. Era o movilă verde. Nu, nu o movilă. Un turn. Un turn fără antene, ci cu un acoperiș plat, argintiu, înălțat și pe jumătate acoperit de lujeri. Iarba înaltă ascundea în mare parte betonul.

Culmea dealului se umplu de oameni și de râsete, iar cizmele și materialul argintiu al costumelor acoperiră curând iarba. Juliette studie turnul de beton, știind ce aveau să găsească înăuntru. Își sălță sacul, îngreunat de dinamită. Și se gândi, cu recunoștință, că erau salvați.

63

• Districtul Fulton, Georgia •

– Nu luați mai mult decât avem nevoie, îi avertiză Juliette.

Parcă și vedea că terenul din jurul turnului de beton avea să fie curând presărat cu mult mai multe decât puteau căra. Interiorul era ticsit de haine și de unelte, de conserve, de saci pe plastic vidați și sigilați, plini de semințe etichetate – multe ale unor plante de care nu auziseră. Elise se uitase în cartea ei și nu găsise pagini decât pentru câteva dintre ele. Printre provizii erau împrăștiate bucăți mari de beton și moloz, cauzate de explozibilii folosiți ca să deschidă ușa proiectată pentru a fi descuiată numai din interior.

La o oarecare distanță de turn, Solo și Walker se luptau cu un soi de pânză și cu un set de țăruși, încercând să-și dea seama cum puteau să o fixeze în picioare. Își scărpinau bărbile și își dădeau cu părerea. Juliette constată, cu uimire, că Walker se simțea mult mai bine. La început nu voise să își scoată costumul și rămăsese îmbrăcat până când se golise butelia de oxigen. Apoi îl dăduse jos în mare grabă, cu răsuflarea întretăiată.

În apropiere, Elise țipa și alerga prin iarbă după micul ei animal. Sau poate că Shaw alerga după Elise – era greu să-ți dai seama. Hannah stătea lângă Rickson pe o ladă mare, de plastic, hrănindu-și bebelușul și privind norii.

Mirosul de mâncare încălzită prinse să plutească în jurul turnului după ce Fitz reuși să aprindă un foc folosindu-se de o butelie

de oxigen. Periculoasă metodă de pregătire a hranei, se gândi Juliette. Era gata să se întoarcă înăuntru, să mai sorteze câteva mecanisme, când din buncăr ieși Courtnee, cu lanterna în mână și cu un zâmbet pe față. Înainte de a apuca Juliette s-o întrebe ce găsise, văzu că turnul era acum alimentat cu electricitate și lămpile străluceau cu putere.

– Ce-ai făcut? o întrebă în schimb.

Exploraseră buncărul în întregime – turnul avea doar douăzeci de etaje adâncime, atât de înghesuite, încât înălțimea lor totală era egală cu șapte niveluri normale. În partea de jos nu găsiseră un spațiu pentru departamentul mecanic, ci o grotă mare și goală, cu scări gemene, săpate în întregime în piatră. Cineva presupuse că era locul rezervat pentru oprirea unui săpător. Creat pentru întâmpinarea noilor sosiți. Dar nu exista niciun generator. Nici urmă de electricitate. Deși pe scară și pe paliere erau instalate lămpi.

– Am urmărit cablurile, spuse Courtnee. Merg către foliile de metal argintiu de pe acoperiș. O să-i pun pe băieți să le curețe, să vedem cum funcționează.

Nu după mult timp, o platformă deplasabilă plasată în mijlocul scării deveni operațională. Aluneca în sus și în jos cu ajutorul mai multor cabluri, al unor contragreutăți și al unui mic motor. Toți mecanicii se minunară la vederea instalației, iar copiii nu se îndurau să se dea jos de pe platformă. Insistară să mai fie plimbați o dată. Transportul proviziilor afară, pe iarbă, deveni mult mai puțin obositor, dar Juliette continua să creadă că ar fi trebuit să lase mai multe și pentru următorii sosiți. Dacă avea să mai vină cineva vreodată.

Unii, care aveau rezerve în privința continuării drumului, ar fi preferat să se instaleze acolo. Aveau semințe și pământ mai mult decât era necesar, iar încăperile depozitului puteau fi transformate în apartamente. Ar fi fost o casă bună. Juliette îi ascultă discutând în contradictoriu.

Elise lămuri în final lucrurile. Deschise cartea la pagina pe care se afla o hartă, își îndreptă degetul spre soare și le arătă apoi în ce parte era nordul, adăugând că ar fi trebuit să meargă către apă.

Pretinse că știa cum să prindă pești sălbatici, că în pământ erau viermi și că Solo știa să-i pună în cârlige. Le mai arătă încă o pagină din albumul ei și le spuse că ar fi trebuit să meargă către mare.

Adulții se concentrară asupra hărților, încercând să ia o hotărâre. Urmă o nouă discuție în contradictoriu cu cei care se încăpățânau să susțină că ar fi fost bine să se adăpostească acolo unde se aflau și Juliette clătină din cap.

– Locul ăsta nu e un cămin, spuse. Nu e decât un depozit. Și vrem să trăim în umbra chestiei aleia?

Arătă cu capul către norul întunecat de la orizont, către domul de praf.

– Și ce-o să se întâmple când apar ceilalți? sublinie cineva.

– E un motiv în plus ca să nu rămânem aici, sugeră Rickson.

Alte discuții. Nu erau decât o sută de oameni. Puteau rămâne acolo, să-și facă o fermă și să culeagă o recoltă înainte de a li se termina hrana din conserve. Sau puteau să ia ce le trebuia și să plece, să vadă dacă sunt adevărate legendele despre numărul nelimitat de pești și despre apa care se întinde până la orizont. Juliette le atrase atenția că puteau face și una, și alta, că nu mai existau reguli, că aveau pământ pentru culturi și spațiu din belșug, că luptele se dezlănțuie când lucrurile merg prost și rezervele sunt insuficiente.

– Ce facem, primarule? întrebă Raph. Ne pregătim culcușul aici sau ne continuăm drumul?

– Ia uitați-vă!

Cineva arătă către deal și mai bine de zece capete se întoarseră într-acolo. Pe culme se zărea o siluetă în costum argintiu, care începea să coboare panta împleticindu-se pe iarba deja strivită sub picioare și alunecoasă. Din silozul lor venea cineva care se răzgândise.

Juliette alergă prin iarbă fără teamă, doar curioasă și îngrijorată. Lăsaseră pe cineva în urmă, cineva care îi urmărise. Ar fi putut fi oricine.

Înainte de a străbate Juliette întreaga distanță, silueta în costum se prăbuși. Mâinile ei înmănușate bâjbâiau, încercând să detașeze

casca, pipăiau gulerul. Juliette începu să alerge mai repede. Persoana căzută avea legat pe spate un rezervor mare. Se întrebă dacă rămăsese cumva fără aer, dacă și cum era conectat rezervorul la cască.

– Liniștește-te! strigă, îngenunchind lângă silueta care se zvârcolea.

Își apăsă degetele mari pe cleme. Urmă un pocnet. Scoase casca și auzi pe cineva răsuflând greu și tușind. Persoana se aplecă în față, respirând șuierător, în timp ce părul îmbibat de transpirație i se revărsă în jurul capului. O femeie. Juliette îi puse o mână pe umăr, dar nu o recunoscu – probabil că era cineva din congregație sau de la Mijloc.

– Respiră încet, îi spuse.

Se uită la ceilalți, care se apropiau. Se opriră cu toții brusc la vederea unei străine.

Femeia își șterse buzele și dădu din cap. Pieptul i se săltă când respiră adânc. O dată și încă o dată. Își îndepărtă părul de pe față.

– Mulțumesc, spuse gâfâind.

Privi cerul și norii cu ceva care nu era uimire. Era ușurare. Privirea ei urmărea un obiect și, când se uită în sus, Juliette văzu o altă pasăre care se rotea alene. Mulțimea din jur păstra distanța. Cineva întrebă cine e femeia.

– Nu ești din silozul nostru, nu-i așa? spuse Juliette.

Mai întâi se gândi că e o curățitoare dintr-un siloz din apropiere, care i-a văzut trecând și s-a luat după ei. A doua presupunere reprezenta o imposibilitate. Și era corectă.

– Nu, răspunse femeia. Nu sunt din silozul vostru. Sunt... din cu totul alt loc. Numele meu e Charlotte.

Întinse o mănușă, zâmbind obosită. Căldura acelui zâmbet o dezarmă pe Juliette. Spre surprinderea ei, își dădu seamă că nu era furioasă, că nu avea niciun resentiment împotriva femeii din fața ei, care-i spusese adevărul despre locul unde se afla. Era probabil vorba de un spirit înrudit. Și, mult mai important, de un nou început. Își regăsi calmul, zâmbi la rândul ei și strânse mâna celeilalte femei.

– Juliette. Dă-mi voie să te-ajut să îți dai jos costumul.

– Eşti ea, zise Charlotte, zâmbind, apoi îşi îndreptă atenţia către mulţime, către turn şi către mormanele de provizii. Ce e locul ăsta?

– O a doua şansă, răspunse Juliette. Dar nu rămânem aici. Ne îndreptăm către apă. Sper că vii cu noi. Însă trebuie să te avertizez că e un drum lung.

Charlotte îşi puse mâna pe umărul ei.

– E OK, spuse. Am făcut deja un drum lung.

EPILOG

Raph părea nesigur. Ţinea o creangă în mână, o cântărea cu un scop precis, cu faţa palidă scăldată în lumina potocalie pâlpâitoare a focului.

– Aruncă blestemăţia aia în flăcări! strigă Bobby.

Urmară râsete, dar Raph se încruntă, consternat.

– E lemn, spuse, cântărind din nou creanga în palmă.

– Uită-te-n jurul tău, răcni Bobby, fluturâmdu-şi mâna către crengile întunecate de deasupra lor, către trunchiurile groase. E mai mult decât ne va trebui vreodată.

– Fă-o, flăcăule!

Erik lovi un buştean cu piciorul şi o răbufnire de scântei zumzăi în aer, de parcă tocmai s-ar fi trezit din somn. În cele din urmă, Raph azvârli creanga printre celelalte şi lemnul începu să trosnească şi să împrăştie scântei.

Juliette privea totul din aşternutul ei. Undeva, în pădure, un animal scoase un sunet, unul care nu semăna cu nimic din tot ce auzise ea vreodată. Părea un plânset de copil, dar sonor şi încărcat de jale.

– Ce-a fost asta? întrebă cineva.

Schimbară păreri în întuneric. Invocară animale din cărţile pentru copii. Îl ascultară pe Solo povestindu-le despre cât de multe soiuri de animale din vremurile vechi citise în cărţile din Moştenire. Se adunară în jurul lui Elise cu lanternele aprinse şi se uitară cu mare atenţie în cartea ei cu pagini cusute. Totul era mister şi miracol.

Juliette se lăsă pe spate și ascultă trosnetul focului, ocazionalele trosnete sonore ale câte unui buștean, savură căldura pe care-o simțea pe piele, aroma de carne friptă, mirosul aparte al ierbii și al întinderii mari de pământ. Iar prin bolta de frunze de deasupra licăreau stelele. Norii strălucitori de mai înainte – cei care ascunseseră soarele când apusese dincolo de dealuri – fuseseră împrăștiați de vânt. Lăsaseră la vedere o sută de puncte de lumină scânteietoare. O mie. Tot mai multe, peste tot, cu cât se uita mai atent într-acolo. Licăriră în ochii ei plini de lacrimi când se gândi la Lukas și la dragostea pe care o trezise în ea. Și ceva i se întări în piept, ceva care o făcu să strângă din dinți ca să nu plângă, un nou scop al vieții ei, o dorință de a ajunge la apa de pe harta lui Elise, de a planta semințele, de a-și înălța o casă deasupra pământului și de a trăi acolo.

– Jewel? Dormi?

Elise stătea aplecată deasupra ei, ascunzând stelele. Cuțulache își apăsă nasul rece pe obrazul lui Juliette.

– Vino aici! spuse.

Se trase într-o parte și bătu cu palma în așternut, așa că Elise se așeză și se cuibări lângă ea.

– Ce faci? o întrebă.

Juliette arătă cu degetul printre frunze.

– Mă uit la stele. Oricare dintre ele e la fel ca soarele nostru, dar se află foarte departe.

– Știu ce sunt stelele, zise fetița. Unele au nume.

– Da?

– Da.

Elise își sprijini capul pe umărul lui Juliette și se uită câteva clipe în sus, împreună cu ea. Creatura necunoscută din pădure urlă.

– Le vezi pe alea? întrebă Elise. Nu ți se pare că seamănă cu un cățeluș?

Juliette își îngustă ochii și cercetă cerul.

– S-ar putea, încuviință. Da, poate chiar seamănă.

– Le-am putea numi Cuțulache.

– E un nume potrivit, acceptă Juliette.

Râse și se șterse la ochi.

– Iar alea de-acolo seamănă cu un om.

Elise arătă cu degetul către o întindere de stele, urmărindu-i conturul.

– Acolo sunt brațele și picioarele. Iar acolo e capul.

– Îl văd, spuse Juliette.

– Îi poți da tu un nume, îi îngădui fetița.

În adâncul pădurii, animalul ascuns scoase un alt urlet și cățelușul lui Elise răspunse cu un sunet asemănător. Juliette își simți lacrimile rostogolindu-se pe obraji.

– Nu aceluia, zise, aproape în șoaptă. Are deja un nume.

Pe măsură ce înaintau în noapte, focurile se domoliră. Norii înghițiră stelele și corturile înfulecară copiii. Juliette urmări mișcarea umbrelor dintr-un cort, unde alți adulți erau prea agitați ca să adoarmă. Undeva, cineva încă mai frigea fâșii din carnea animalului vânat de Solo cu pușca lui – o căprioară cu picioare lungi. Pe Juliette o uimise transformarea lui Solo din acele trei zile. Un bărbat care crescuse singur îi conducea acum pe alții, fiind mult mai bine pregătit decât oricare dintre ei pentru supraviețuirea în noua lor lume. Juliette avea de gând să ceară cât de curând o nouă votare. Prietenul ei Solo ar fi putut deveni un primar excelent.

În depărtare, o siluetă stătea aplecată asupra unui foc, zgândărindu-l cu un băț, vrând să scoată mai multă căldură din tăciunii aproape stinși. Norii și focul – de aceste două lucruri se temuseră oamenii ei dintotdeauna. În siloz, focul însemna moarte, iar norii îi mistuiau pe cei care cutezau să plece. Și totuși, atât norii care pluteau deasupra capetelor, cât și flăcările ațâțate puteau oferi alinare. Acolo erau mai puține lucruri care să te înspăimânte. Și, când o stea strălucitoare se ivi într-un gol căscat brusc între nori, gândurile lui Juliette se îndreptară, ca de obicei, spre Lukas.

Îi spusese odată, cu harta cerului întinsă pe patul în care făcuseră dragoste, că fiecare dintre acele stele și-ar fi putut avea propriile lumi și Juliette își aminti că ea nu reușise să înțeleagă asta. Era o idee cutezătoare. O imposibilitate. Chiar și după ce văzuse un alt siloz, chiar și după ce văzuse afară zecile de depresiuni ce

se întindeau către orizont, nu-şi putea imagina existenţa altor lumi. Cu toate astea, se întorsese după curăţire şi se aşteptase să dea alţii crezare afirmaţiilor sale, tot atât de cutezătoare...

În spatele ei trosni un băţ, foşniră nişte frunze şi Juliette se aşteptă să apară Elise, plângându-se că nu poate să doarmă. Sau poate Charlotte, care se aşezase mai devreme alături de ea, lângă foc, şi rămăsese aproape tot timpul tăcută, deşi părea dornică să spună multe. Însă, când se întoarse, o văzu pe Courtnee, cu un abur alb înălţându-se din ceva pe care-l ţinea în mână.

– Pot să mă aşez? întrebă.

Juliette îi făcu loc şi vechea ei prietenă se instală lângă ea, în aşternut. Îi întinse o cană fierbinte, cu ceva care mirosea vag a ceai, dar mult mai înţepător.

– Nu poţi să dormi? o întrebă Courtnee.

Juliette clătină din cap.

– Mă gândeam la Luke.

Courtneeo cuprinse cu braţul.

– Îmi pare rău, spuse.

– E OK. De câte ori le văd, stelele mă ajută să privesc lucrurile în perspectivă.

– Da? Atunci ajută-mă şi pe mine.

Juliette se gândi cum era cel mai bine s-o facă şi descoperi că-i lipsea limbajul potrivit. Avea numai o senzaţie a imensităţii – a unui număr infinit de lumi posibile – care, cumva, o umplea de speranţă, nu de disperare. Nu era uşor să pui asta în cuvinte.

– Tot ţinutul pe care l-am văzut în aceste ultime zile, începu ea, străduindu-se să exprime ceea ce simţea. Tot acest spaţiu. N-avem nici destul timp, nici destui oameni ca să-l umplem.

– Ăsta e un lucru bun, nu? întrebă Courtnee.

– Da, cred că da. Şi am început să mă gândesc că toţi cei trimişi afară să cureţe erau cei mai buni. Cred că existau mulţi alţii, la fel de buni ca ei, care pur şi simplu păstrau tăcerea, prea speriaţi ca să acţioneze. Şi nu cred că a existat vreodată vreun primar care n-a dorit să facă mai mult loc pentru oamenii săi, care n-a vrut să descopere ce nu e în ordine în lumea de afară, care n-a vrut să

anuleze afurisita aia de loterie. Dar ce-ar fi putut să facă toți acei primari? Nu conduceau ei. Nu cu adevărat. Cei care ne conduceau ne înăbușeau ambițiile. În afară de Luke. El nu mi s-a pus în cale. Mi-a îngăduit să fac ceea ce am făcut, deși știa că e primejdios. Așa că, iată-ne aici.

Courtnee o strânse de umăr și sorbi zgomotos din ceai, iar Juliette își sălță cana, pregătindu-se să facă același lucru. Imediat ce lichidul cald îi atinse buzele, simți o explozie de savoare, o aromă bogată, ca a florilor din bazar și a pământului săpat de pe o parcelă roditoare. Era ca un prim sărut. Era lămâie și trandafir. Totul năvăli, stârnindu-i scântei în fața ochilor.

– Ce e? întrebă, cu răsuflarea tăiată. E din proviziile pe care le-am găsit?

Courtnee râse, sprijinindu-se de ea.

– E bun, nu?

– E nemaipomenit. E... uluitor.

– Poate-ar trebui să ne întoarcem, să mai luăm, spuse Courtnee.

– Dac-o facem, eu una cred că n-o să mai pot căra nimic altceva, n-o să mai fie loc.

Râseră amândouă, pe înfundate. Rămaseră împreună, privind norii și, din când în când, câte o stea. Cel mai apropiat foc trosnea și arunca scântei, câteva discuții cu voce scăzută erau purtate de vânt printre copaci, unde insectele cântau în cor și unde urlau animale nevăzute.

– Crezi c-o să reușim? întrebă Courtnee, după o pauză foarte lungă.

Juliette sorbi încă o dată din băutura miraculoasă. Își imagină lumea pe care-ar fi putut s-o construiască dacă ar fi avut timp și resurse, fără reguli, dar cu tot ce e mai bun pentru toți și cu nimeni care să li se pună în calea visurilor.

– Cred c-o să reușim, răspunse într-un târziu. Putem înfăptui tot ce ne trece prin minte.

UN BILET CĂTRE CITITOR

În luna iulie a anului 2011, am scris și am publicat o povestire care m-a adus în contact cu mii de cititori, m-a purtat în jurul lumii într-un turneu de promovare a cărții și mi-a schimbat viața. În ziua când am publicat *Silozul* nici măcar nu puteam visa la ceva din toate astea. Au trecut doi ani și acum publicarea acestei cărți încheie o călătorie uimitoare. Vă mulțumesc pentru că ați făcut-o posibilă, însoțindu-mă tot timpul.

Bineînțeles că acesta nu e sfârșitul. Fiecare poveste pe care-o citim și fiecare film pe care-l vedem continuă în imaginația fiecăruia dintre noi, dacă i-o îngăduim. Personajele mai trăiesc încă o zi. Îmbătrânesc și mor. Se nasc altele noi. Provocările apar pe neașteptate și își primesc răspunsul. Există tristețe, bucurie, triumf și eșec. Acolo unde se încheie o poveste n-avem de-a face cu nimic mai mult decât cu un instantaneu dintr-un anumit moment, cu o strălucire care expune anumite sentimente, cu o pauză. Dacă și cum va continua depinde de fiecare dintre noi.

Singura mea dorință e să lăsăm loc pentru speranță. Binele și răul există în orice. Găsim ceea ce ne așteptăm să găsim. Vedem ceea ce ne așteptăm să vedem. Am învățat că, dacă-mi las capul într-o parte exact atât cât trebuie și-mi îngustez ochii, lumea din afara mea e superbă. Viitorul e luminos. Mă așteaptă lucruri bune.

Dumneavoastră ce vedeți?

MULȚUMIRI

Cărțile sunt, în mare parte, activități solitare, dar despre viață nu se poate spune același lucru. Vreau să-i mulțumesc soției mele fiindcă m-a inspirat și m-a susținut și fiindcă a făcut din mine un om mai bun, mamei mele fiindcă mi-a insuflat dragostea pentru cuvântul scris, tatălui meu fiindcă m-a încurajat și mi-a fost un bun exemplu. Surorii mele pentru prietenia ei și pentru că s-a numărat printre primii mei fani și fratelui meu pentru bunătatea lui. Fără voi toți în viața mea, n-aș fi avut despre ce să scriu.

Când aduc astfel de mulțumiri, autorii îi menționează adesea pe agenții lor literari și acum știu de ce. Ei sunt inginerii din spatele carierei unui scriitor, iar eu sunt norocos fiindcă o am pe cea mai bună. Nu exagerez, iar pentru toți ceilalți nu e nicidecum o rușine să se afle puțin mai jos decât incomparabila Kristin Nelson. Ești grozavă. Le mulțumesc, de asemenea, lui Jenny Meyer, Kassie Evashevski și Gray Tan, care au fost uimitori ca susținători și prieteni. Vă iubesc pe toți.

Pentru echipa de la Random House UK: Vă mulțumesc fiindcă ați pariat pe mine. Ați fost primii care au crezut în mine și vă voi considera întotdeauna editorii mei. Îi mulțumesc mai ales redactorului meu, Jack Fogg, pentru că a dat mai multă forță muncii mele și pentru că a fost un însoțitor de caravană uimitor. Îi mulțumesc lui Jason pentru coperta extraordinară, lui Natalie pentru amplificarea semnalului, lui Jennifer pentru creativitate și

pentru corecturile demențiale și echipei de vânzări, care se asigură că toate cărțile își găsesc cititori.

Și, în final, le mulțumesc cititorilor mei. Susținerea dumneavoastră și atașamentul față de această serie înseamnă mai mult decât veți ști vreodată. Vă mulțumesc pentru recenzii, pentru că ați făcut-o cunoscută, pentru că ați ridicat toate acestea la o nouă înălțime. Nu m-am gândit niciodată că o să fac cine știe ce mare lucru cu viața mea. Mulțumită dumneavoastră, am reușit. Privesc înainte, către orice veți face posibil în viitor.

CUPRINS

Partea întâi – TUNELUL 9

Partea a doua – AFARĂ 115

Partea a treia – ACASĂ 225

Nemira Online

Urmăreşte-ne ca să fii la curent cu ultimele:

NEMIRA

Promoţii pe site:
nemira.ro

Concursuri pe Facebook:
facebook.com/ed.nemira

NEMIRA BLOG

Articole pe blog:
blog.nemira.ro